

Evangelisk, christelig

Psalmebog,

til Brug

ved

Kirke- og Huus-Andagt.

Christiania 1818.

Trykt i Opfostringshusets Bogtrykkerie og paa dets Forlag
af N. Jensen.

BV491

L8E7

1818

117774

108.

Indhold.

Lov- og Takkepsalmer.

	No.	Side
1. Guds Væsen og Egenstaber	1'40.	1'30
den Uforanderlige	16'20.	12'15
den Alvidende	22'24.	16'18
den Allestedsnærværende	25'26.	18'19
den Alvise	27.	20
den Algode	29'39.	21'29
den Alretfærdige	40.	29
2. Skabelsen	41'54.	30'39
3. Forsynet	55'111.	40'80
4. Freløsningen ved Jesum . .	112'135.	81'95
5. Jesu Fødsel	136'143.	96'100
6. Jesu Lidelse og Død	144'164.	100'110
Jesu Ord paa Korset	157'164.	108'110
7. Jesu Opstandelse	165'179.	112'120
8. Jesu Himmelfart	180'186.	121'124
9. Jesu Regjering over hans Kirke	187'193.	124'127
10. Guds Aand og Ord	194'201.	128'131
11. Lykkelighed efter Døden . .	202'226.	132'146

Bedepsalmer.

	No.	Side
1. Sand Christendom	227'259.	148'167
2. Omvendelse, Troe og Synds- forladelse	260'284.	168'185
3. Kierlighed og Tillid til Gud	285'324.	186'210
4. Kierlighed til os selv og vor Næste	325'352.	211'226
Virksomhed	325.	211
Marvaagenhed	326.	211
Ydmyghed	327'330.	212'214
Flid	331.	214
Røisomhed	332'334.	215'216
Broderkierlighed	335'341.	216'220
Fredelighed	342'348.	220'223
Borgerind	249.	223
Samvittighed	350'352.	224'226
5. Jesu Efterfølgelse	353'363.	227'232
6. Ordet og Bønnen	364'387.	233'246
7. Daaben og Nadveren	388'399.	246'253
Daabens Pagt	388'389.	247
for Daaben	390'391.	247
efter Daaben	392.	248
for Altergangen	393.	248
ved Nadveren	394'397.	248'252
efter Nadveren	398'399.	252'253
8. Døden, Opstand. og Dommen	400'430.	253'274
Døden	400'421.	253'266
Graven	422'423.	269
Opstandelsen	424.	270
Dommen	425'427.	270'271
Saligheden	428'430.	271'273

		No.	Side
9.	Forbon	431'443.	274'283
	almindelige	431'434.	274'275
	for Fædrenelandet	435.	276
	for Kongen	436'437.	278
	i Krigstid	438'441.	279'281
	i smitsom Syge	442.	282
	for Døende	443.	283

Tidspsalmer.

1.	Narskifte	444'452.	284'290
2.	Baar- og Høstpsalmer	453'467.	291'301
	Baaren	453'456.	291'294
	Gædetiden	457.	295
	Regn efter Tørke	458.	295
	Sommeren	459'460.	296'297
	efter rig Høst	461'465.	297'300
	efter knap Høst	466.	300
	Vinterens Komme	467.	301
3.	Morgenpsalmer	468'492.	302'319
4.	Aftenpsalmer	493'512.	320'334
	ved Ugens Ende	511'512.	333'334
5.	Bordpsalmer	513'519.	335'338
	for Maaltidet	514'515.	336
	efter Maaltidet	516'518.	337'338
	ved Bryllup	519.	338
6.	Bryllupspsalmer	520'524.	339'341
	for Brudevielsen	520'522.	339'340
	efter Brudevielsen	523'524.	341
7.	Katechisationspsalmer	525'531.	342'343
	for Katechisationen	525'528.	342

	No.	Side.
efter Katechisationen	529'531.	343
8. Confirmationspsalmer . . .	532'537.	343'346
for Confirmations- Handlingen	532'535.	343'345
efter Confirmations- Handlingen	536'537.	345'346
9. Reformationspsalmer . . .	538'542.	346'348
10. Kirkevielsespsalme	543.	349
11. Soepsalmer	544'553.	350'357
almindelige	544'545.	350'351
ved Udreisen	546.	352
ved Hjemkomst	547.	352
efter Uveir	548.	353
efter Tordenveir	549.	354
til Orlogs	550.	355
Morgensang	551.	355
Aftensang	552.	356
Ligsang	553.	357
12. Fredspsalme	554.	357
13. Efter Sygdom	555.	358
24. For en Moder efter BARNESØDSEL	556,557.	359'360
15. Ved en Huusfaders Udreise	558.	360
16. Ved en Huusfaders Hjemkomst	559.	361
17. Børnepsalme	560.	362

Lov- og Takke-Psalmer.

I. Guds Væsen og Egenfaber.

Mel. Vi troe allesammen paa en Gud ic.

I. Vi troe, vi Alle troe paa Gud: Himlen skabte han og Jorden. En kjerlig Fader er vor Gud; Mennesket hans Slægt er vorden. Dagligt Brød han os vil give, Og forsørge vel i Live; Altid han i Nød og Fare Sjel og Legem vil bevare. Vi troe paa ham med Haab og Mod; Thi han er mægtig, viis og god.

2. Vi troe paa Sønnen Jesum Christ, Guds eenbaarne Son, vor Herre, Paa Verdens Frelser, Jesum Christ, Herren til Gud Faders Ære. Han et Menneske er vorden, Korsfæst, død, og lagt i Jorden: Men han lever vor Forsøner; Hos Guds høire Haand han troner. Derfra han kommer vældelig, Naar han skal dømme Jorderig.

3. Vi troe og paa den Hellig Aand, Sendt fra Faderen og Sønnen. Den Sandheds, Kraftens, Trøstens Aand Hæver os til Gud i Bonnen. Christi Rige han udbreder, Os til Bod og Bedring leder, Os i Troen han bekræfter, Og i Haab om Liv herefter: At vi gaae ind til Fryd og Fred, Som evig, evig varer ved.

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig ic.

2. Almægtige, algode Gud! Du var og er og bliver! Alt skabtes ved dit Almagts Bud, Din Aande ast opliver.

2. For hver din Skabning forger du, Og ingen du forlader; Men os især du kom ihu: Miskundelige Fader!

3. Din elskelige Søn kom ned fra Himlens Herligheder. For Synd'res Skyld han Døden leed, Korsfæstet som Misdæder.

4. Han har os Livets Bei bered, Den Hellige, den Rene: Vor Bei til Liv og Salighed Er Jesus, Jesus ene.

5. Og end engang fra Himlene Skal Jesus Christ nedstige, Fremkalde os af Gravene, Og domme Jorderige.

6. Vort Haab, vor Kjerlighed, vor Troe Er Aandens Naadegave. Vi Trost i Nød og Sindets Roe fra ham alene have.

7. Vi enes her ved Troens Baand; Alt efter Jesu Lære, Og synge: Fader, Søn og Aand Skee Priis og Tak og Ære!

Mel. Aleneste Gud i Himmerig ic.

3. Alene Gud i Himmerig, Skal Lov og Priis tilhere. Han skabte Alt saa viselig, Til Held han Alt vil føre. Til syndig Jord han sendte Fred, Med Velbehag han skuer ned Til hver, som ham vil takkes.

2. Gud! du gav selv dig Faders Navn: Som Born vi dig tilbede: Vi finde Tryghed i din Favn;

Du horet naar vi bede, Din Bælde uindfrænk-
ket er, Alt hvad du byder, see! det skeer! Vel os
for saadan Herre!

3. O Jesu! Guds eenbaarne Son, Til Held
for os udkaaret, Du kom til Adams faldne Rjon,
Blevst hadet, spottet, saaret. O vor Forsoner,
sendt fra Gud, Annam vor Bøn, og frie os ud
Fra hvad os kan fordærve!

4. O Hellig Aand! det er dit Værk, At Sand-
heds Lys vi finde. I Kamp du gjør den Svage
stærk, At han kan Seier vinde. For os ved Troe
og Kjerlighed Til Maalet frem, til Salighed, Bøn-
hor, bønhor os. Amen!

Mel. Vi takke dig, o Gud vor Fader kjere ic.

4. Vi takke dig, o Gud! vor kjere Fader! Gode
os saa meget Godt tilskynde lader: Alt hvad du gjør,
er os til Gavn og Baade. Tak skee din Raade.

2. Vi takke ogsaa dig, Guds Son, vor Her-
re! At du os skjenkede din blide Lære; Saa kjerlig
du udslittede vor Brode, For os du døde!

3. O! Guds og Jesu Aand dig Tak vi sige, At
du ledsager os til Sandheds Rige, Og troster os,
og gjør os altid rede, At troe og bede!

4. Dig Fader, Son og Aand al Velis tilhø-
rer, Du skabte Alt, og Alt til Held du fører! Thi
synge vi med Glæde allesammen: Lov skee dig!
Amen.

Mel. O store Gud, vi love dig ic.

5. O store Gud! vi love dig, Algode Gud! vi
takke dig.

2. Hvo er som du i Herlighed? Hvo er som du fra Evighed?

3. Dit Navn lovsynge Cherubim! Dit Navn lovsynge Seraphim!

4. Og saliggjorte Mennecker Istemme med din Engle-Hær: Hellig est du vor Gud! Hellig est du vor Gud! Hellig est du vor Gud! Jehova, Zebaoth!

5. Din Priis fra Himlens høie Chor Bjenlyder paa den hele Jord.

6. Propheeterne kundgjorde dig, Apostlerne forkyndte dig, Og Martyrskaren priste dig I Dødens Stund høitidelig.

7. Saa priser dig din Christenhed, O Gud! i Tid og Evighed.

8. Dig Fader, dig, den sande Gud, Og Sonnen, som fra dig gik ud.

9. Og din den gode Hellig Aand, Som samles os ved Troens Baand.

10. Du Guds Eenbaarne Jesu Christ! Al Sandheds Lære var du vist.

11. Du bragte Jorden Lys og Fred, Og gav os Haab om Salighed.

12. Nu løst fra Dodeligheds Baand, Du sidder hos Guds høire Haand.

13. Men atter skal vi skue dig, En Dommer over Jorderig.

14. O hjælp os! hjælp os! vær vor Trøst, Os, som du selv har dyrt forløst!

15. Lys for os ved dit Sandheds Ord! Og led os frem i dine Spor!

16. Betsign os her til Liv og Sjel, Giv os i Himlen Lov og Deel!

17. Betsign din ganske Christenhed, Og alle Jordens Slægter med!

18. At Sandhed, Fred og Ret og Troe Maa boe, saavidt som Slægter boe.

19. Og alle, alle tjene dig, Forstandig og eensdrægtelig.

20. O! store Gud! vi love dig! Allgode Gud! vi takke dig!

21. Hvo er som du i Herlighed? Hvo er som du fra Evighed?

22. Til dig, til dig staaer al vor Lid Fra nu og indtil evig Tid.

23. O! hør vor Sang! hør vor Raab! Og styrk vor Sjel i Troe og Haab!

Mel. Af Høiheden oprunden er ic.

6. Guds Priis forkynde Himlene, Hvor Stjerneherrens Tusinde Hans Almagts Roes udbrede. Hans Tempel er det vide Rum, Naturen er hans Helligdom, Al Verden ham tilbeder! Kommer, kommer, hver sig bøie For den Høie, Og bekjend de: Herrens Magt er uden Ende.

2. En Dag den anden Budskab bær: Høipriiselig Alherren er I alle Verdens Riger. Den samme store Tidende Om Gud, vor Gud, den Herlige En Nat den anden siger. Alting, Alting, os kan lære: Gud er Herre! Gud er Fader! Alles Herre, Alles Fader.

3. End lod du ved dit Ord og Bud, Tak være

dig, al Naadens Gud! Et større Lys oprinde.
 Hvad i din skjønne Verden her Bort svage Die
 dunkelt seer, Vi der opklaret finde. Herre! Fa-
 der! lad din Ære Altid være Os for Die, Til vi
 see dig i det Høie.

Mel. Af Høiheden oprunden er ic.

7. Gud! Herre! hvo kan fatte dig? Alherlige
 hvo ligner dig? I Anders store Rige? Den
 hele Verden raaber ud, At du er Herren, ene
 Gud, Fuldkommen uden Lige. Ewig, mættig,
 stor og herlig, Blis og kjerlig; Dig bør Ære,
 Ene Lov og Priis og Ære.

2. Du er, du var af Evighed; Og bliver evig,
 evig ved Alvaldig at regjere. Du byder: Verde-
 ner fremstaae! Du byder: Verdener forgaae;
 Thi du, kun du, er Herre. Jorden, Himlen,
 alt dig priser, Og os viser, Gud! din Styrke.
 Dybt i Støvet vi dig dyrke.

3. Din Storhed er ufattelig, Et Guddoms
 Lys omgiver dig, Det intet Die taaler. Dog er
 du virksom allesteds, Og styrer Verdners vide
 Kreds, Som Tanken selv ei maaler. Skaber!
 Herre! hvo udgrunder Dine Under? Dem vi
 spore I det Smaa, som i det Store.

4. Hvad vare vi foruden dig? Din Blisdom
 aabenbarer sig I Himlen og paa Jorden; Og
 stedse skal du blive ved, At styre til dit Diemed,
 Den hele Skabnings Orden. Medgang, Mod-
 gang, alt du sender; Thi du kjender, Alting noie,
 Nat er Middag for dit Die.

5. O Gud! du er Algodheds Gud! Du stedse deler Glæder ud Med runde Faderhænder. I Morgensødens blide Smil, I Nattens Dug, i Solens Ild, Du Liv og Fryd nedsender. Enge, Skove, Bjerge, Dale, Indig male Godheds Under. Alt dit Bænk er Godheds Under.

6. Saa prise hver med hellig Fryd, Med Høitids Sang og Jubelstyd, Ham, alle Herrers Herre! Seer Jordens Skjonhed, Himlens Pragt! Seer her hans Wiisdom, Godhed, Magt! O! seer hans Guddoms Ere! Skuer! føler! fryder eder! Og tilbeder Ham vor Fader! Ham ved Jesum Christ vor Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

8. Guds Soel oprinder! hvilken Pragt! Paa nye Naturen lever; Til dig, hvis Haand har alt frembragt, Min hele Siel sig hæver. Og Hjertet hentykt bryder ud: Er Skabningen saa skjon, o Gud! Hvad maa du selv da være?

2. Jeg i Naturen stor dig seer, Og stor i Naadens Rige. Alt finder Sjelen meer og meer Hvad Ord ei kan udfige. Bundlose Dyb af Kjerlighed! Som Engle selv maa svimle ved, Dig ingen Skabning fatter.

3. Ufattelige Gud! til dig Sig Siel og Hjerte hæver, Hvert Knæe i Andagt bøier sig! Dig prise Alt hvad lever! Halelujah! vor Gud er stor! Bryd ud i Lov, forloste Jord! Elhed vor fælleds Fader.

Mel. Nu kom her Bud fra Engle, Chor ic.

9. Haleluja! vor Gud er stor, Hans Magt er uden Ende! I alt, hvad vides paa vor Jord, Hans Bink, hans Kraft vi kjende; Og Firmamentets! Stjernehær Os Vidne bær: Guds Magt er uden Ende.

2. Til dig, o Gud! os Himlens Pragt Og Jordens Skjonhed leder; Din Blisdom og din Skabermagt Til Alting sig udbreder. Paa Alt dit Guddoms Præg er sat, Ved Dag, ved Nat Min Sjel dit Navn tilbeder.

3. Kun lidt af hvad din Haand har gjort, Mit svage Syn erkjender; Men dette lidt, o hvor stort! Hvor det min Andagt tænder! Jeg studser — raaber henrykt ud: "Dig seer jeg, Gud! Hvorhen jeg Diet vender"

4. Og som du Vældens Herre er, Saa er du Raadens Fader; Thi lad end Trængsel møde her, Paa dig jeg mig forlader. For Vold og List ei frygter jeg, Vil du det ei, Da intet Ondt mig skader.

5. Haleluja! vor Gud er stor. Hans Navn vil vi bekjende. Han skabte Himlen og vor Jord, Vi kun til ham os vende. Om Jord og Himmel end forgaaer, Hans Rige staaer, Hans Magt er uden Ende.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud ic.

10. Christne! synger hoit i Chor: Gud, vor Gud er evig stor, Hellig, mægtig, god og viis, Ham tilhører Lov og Pris. Vi med Fryd istemme da: Han er stor Haleluja! Alle Himle svare: Ja!

Guds Væsen og Egenstaber. 9

Mel. Af Høiheden oprunden er ic.

II. Lovsinger Gud den Hertilige, Som Verdnens Hær fremvinkede: De vidne om hans Ære! Stor er den Herres Majestæt! I Ydmyghed bør Menneſket ham daglig Priis frembære. Alle, Alle værre rede At tilbede Gud den Høie, Alles Knæ for ham sig bøie!

2. Høit over Himles Himle ſtaaer Din Trone, Gud! og ei forgaaer, Om alt det Skabte falder. Alt, Alt dit Scepter lyde maae, Og fødes, leve, doe, opſtaaer, Naar du almægtig kalder. Godt er, Herre! hvad du byder. Skjønhed pryder Himlen, Jorden. Alt er Viisdom, Pragt og Orden.

3. Du var og er, og bliver ved. Dit Væsen ikke Tid og Sted, Og ingen Grændſe kjender. Dog er du alle lige nær; Ved dig jeg lever, røres, er, Hver Skjebne du mig ſender. Lad mig ſtedſe agte nøie, At dit Die Seer mit Hjerte, Kjender al min Fryd og Smerte.

4. Algodheds Gud! din Kjærlighed Til alt det Skabte ſtrømmer ned, Og Liv og Held udbreder. Den ſtandſer intet Dieblikt, Alt hvad ſom Livet af dig fik, Sig i ſit Væsen glæder. Aldrig, Fader! vi det glemme, Men vor Stemme Høit ſkal Klinge, Dig, Algode! Lov at bringe.

5. Lovſong din Skaber, o Natur! Lovſong, lovſong hvert Kreatur! Hvert Knæ for ham ſig bøie. I hvert af Skabningskjedens Led Jehovas Magt og Kjærlighed Fremſkinner for vor Die. Kommer, Kommer, bøier eder Og tilbeder! Ewig være ham, vor Gud, Lov, Priis og Ære!

Rel. Løber den Herre, den mægtige Konge ic.

12. Lovsyrnger Herren, den Stærke, den Gode! den Vise! Kommer Forløste! og lad os med Psalmer ham prise! Hvor er en Gud, Hellig og stor som vor Gud? Alt hvad har Aande ham prise!

2. Lovsyrnger Herren, som underfuldt vilde os smykke: Sundhed han giver, og Belmagt, og Glæder og Lykke. Truer end Nød, Truer end Fare og Død; Dog vil os Herren betrygge.

3. Lovsyrnger Herren! Bessignelse kom fra det Høie, Kom til vort Arbeid, og styrkede os i vor Noie Synligen kan Spores i Stad og i Land Forsynets vaagende Die.

4. Lovsyrnger Herren, som styrer og ordner og leder, Som os det Gode endog af det Onde bereder! Himmel og Jord Raaber: "Vor Skaber er stor!" Altid hans Vre udbreder.

5. Lovsyrnger Herren, 3 Menneker alle tilsammen! Himle ham prise: men ogsaa ham tæfkes vor Stammen. Herren er Gud! Ewig vi prise vor Gud! Alt hvad har Liv, svare: Amen!

Rel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

13. Ufattelig for Menneker Er du Naturens Herre! Ufattelig for Engles Hær Er, Jehova! din Vre! Du bød, og Berdner vælded' ud, Og Aander bleve paa dit Bud, Og blive ved at være.

2. Dybt bøier Engelen sig ned, Og ydmng dig tilbeder; Al Berden fuld af Herlighed, Din Majestæt udbreder, Men ingen, ingen fatter dig; Thi du er Gud, dig selv kun lig 3 alle Evigheder.

3. Dybt, dybt i Støvet ogsaa vi Os bævende
nedbøle; I Jesu Navn tilbede vi Dig, evig, evig
Høie. O! fra din Himmels Herlighed See altid
til os Svage ned, Med naadig Fader Die.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

14. Vor Gud er evig, vilis og stor, Og mægtig
uden Lige! Saa vidner Himmel, Hav og Jord,
Og al Naturens Rige! Ja! hver en Røst i Mark
og Skov, I Hav og Luft, hans Storheds Lov
Høitidelig bebuder.

2. Hift Dagens Soel saa varm og blid Fra
Øst til Vest sig skynder. Den ordner stadigt Na-
rets Tid, Og Frugtbarhed forkhynder. Den klæ-
der skjont vor nøgne Jord, Og fryder hver som
paa den boer. O! stor er Solens Skaber!

3. Ja Natten selv, den stille Nat, Om Herrens
Almagt minder; Da Maanen paa sin Bane sat,
Blandt Stjerners Hær oprinder. Hvo saae din
Pragt, o Gud! hvo saae Det stjernefulde Him-
melblaae, Og folte ei din Storhed?

4. Til hvilket majestætisk Syn Fremkalder os
din Torden, Naar rædsomskjonne Lyn paa Lyn,
Forkynde dig for Torden? Da tænker Støvens
ædle Son: Din Røst, o store Gud! er skjøn,
Selv naar den Skræk udbreder.

5. Dig, Herre! priser Jldens Magt, Og
Stormens høie Susen, Og Jordens yndefulde
Pragt, Og Bølgens hule Brusen. Ja hele Ver-
den stemmer i Den samme Høitidsfang som vi:
"Stor er Naturens Herre!"

Mel. Hvo ickun lader Herren raade ic.

15. Skjon er den Jord, som vi betræde, Og Skjon er Himlen, den vi see, Dog skal de ældes, som et Klæde, Og alting ældes skal som de. Kun Himmels, Jordens Skaber, Gud, Han ældes ei; thi han er Gud.

2. See! Solen stiger frem og daler, See! Dage komme, Dage gaae. De skjonne Blomster Baaren maler, De falme, visne hen, for-gaae. Alt hvirvles i Omvevlinger; Men evig Gud den samme er.

3. Ja Gud! du var, du er den samme, Du bliver uforanderlig; Thi skal det Haab ei staae til Skamne, Som jeg grundfæstet har paa dig. Du signe kan, og signe vil, Har evig Magt og Lyst dertil.

4. Saa svinde kun al jordisk Glæde, Saa vige kun hvert jordisk Held! Naar Bemods Taarer Diet væde, Da trøster stadigt Haab min Siel, Paa Gud jeg trygt forlader mig, Og han er ufor-anderlig.

Mel. Alene til dig, Herre Jesu Christ ic.

16. Naar Stjerneris Hær udbreder sig For mit hentykte Die, Da hæves Tanken, Gud! til dig, Som tronet i det Høie. Din den uendelige Magt Har dette store Alt frembragt; Og naar du vil, o store Gud! Du ved dit Bud Fra Intet kalder Livet ud.

2. O Herre! du Allmægtige! Du Livets hulde Fader! Du signer alt det Levende, Paa dig jeg mig forlader; Thi fra det første Dieblik, Da jeg

til Liv, til Held fremgik, Hver Time som jeg lever,
 her, Betegnet er Med idel nye Begjæringer.

3. Og naar jeg skuer Hav og Jord, Og Him-
 lens hvalte Bue, Da seer jeg at din Magt er stor,
 At aldrig jeg bør grue. Men ingen Fare kommer
 paa, Som ved dit Bink jo standse maa; Og naar
 det med dit Raad bestaaer, Din Haand formaaer,
 At skabe Vinter om til Vaar.

4. Hvad Nød mig da kan komme til, Til dig
 vil jeg mig vende. Jeg veed du baade kan og vil
 Mig Hjælp og Redning sende. Hvad du ei byg-
 ger det forgaaer; Hvad du velsigner, det bestaaer.
 O! skjenk os din Velsignelse, Almægtige! Du
 som behersker Himlene.

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand ic.

17. Hvo est du, Gud, forfærdelig! Hvo kan,
 hvo kan bestaae for dig? Dit Lyn, din Torden i
 sin Praegt, Din Storm forkynder os din Magt.

2. Naar du din Bælde lader see, Da bæve
 Jordens Mægtige; Saasnart du vinker kastes om
 Al Ondskabs Magt og Herredom.

3. Uskyldigheden staaer du bi, Og gjør den fra
 sin Trængsel fri. Den skjælver ei for Bold og
 Svig, Som troer og haaber fast paa dig.

4. Thi vil vi have vel i Aagt, o store Gud! din
 Enemagt; Og lyde hvad dit Ord os bød, Og troe
 paa dig i Liv og Død.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ic.

18. Alt skeer, o Gud! som du det vil, Dit
 Bud maa alting lyde, Hvor er den Magt, det

Bæsen til, Der kan din Bælde bryde? Du rykker ned som Lov, Du veirer bort som Stov, Enhver som Modstand gjør, Og sig formaste tør, At trodse paa sin Styrke.

2. I Mægtige! vor Gud er nær, Den store Overherre! O! vidner det I Menneker, Og giver Herren Ære! Han hører Alles Raab, Han er Fortrængtes Haab: O Gud! min Gud! paa dig Vil jeg forlade mig, I alt hvad mig kan hændes.

3. Du kjender hvad som gavner mig, Og det du vist mig giver; Thi frygter jeg ei Bold, ei Svig. Men fast i Haabet bliver; Gud du er Magtens Gud, Af Nød du redder ud. Tryg er jeg i din Favn, Lov skee dit Navn; Lov, Pries og Ære, Amen!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud se.

19. O, Gud! dit Bæsens Majestæt Er uden Maal og Ende. Hvo kan din Storhed fatte ret? Hvo ret din Bælde kjende? Du er og var af Evidhed, Og evig skal du blive; Og ingen, ingen Skabning veed, Dit Bæsen at beskrive.

2. Ja, ingen, ingen Skabning er, Som fat-ter dig, o Herre! Men dine vise Gierninger For-kynde høit din Ære. Hvorhen, til Himmel eller Jord, Vi Syn og Tanke vende, Din Guddoms tydelige Spor Vi allevegne kjende.

3. Den vidtrudstrakte Himmels Pragt, Din Herlighed afmaler. Den om sin store Skabers Magt Hoitideligen taler. Du kaldte Soel og Maane frem, Og alle Stjernehare; Din Kraft endnu opholder dem; Almægtig maa du være.

4. Vor Jord er af din Godhed fuld, Din Soel Naturen fryder; Din milde Regn i døde Muld Sin Frugtbarhed nedgyder. Med Korn vor Morsk velsignet er, Og Træer Frugter bærer, Og Dyr og Fisk og Fuglehær: Os glæder, gavner, nærer.

5. Ja! du er viis og god og stor, Du, evig, evig Heie! Saa vidner Himlen, saa din Jord Vor vort henrykte Die; Thi skal vort Hjerte idelig Dig elske, dig tilbede, I alt vi kjende, føle dig, Vor Trost, vort Haab vor Stæde!

Mel. Den prægtig' Soel, som hele Verden se.

20. Stor er du Gud! utalte Engles Hære Forkynde høit din Guddoms Magt og Ære. O! du, som over Himles Himle boer! See Tordners Brag, og Baarens blide Vnde, Og Mattens Mulm og Solens Glands forkynde, At du er stor.

2. God er du, Gud! og hine Engle-Hære, Og vi som Præg af dig i Støvet bære, Og Ormen skabtes til Lyksalighed; Vaar, Sommer, Høst, for os din Godhed vise, Selv Vinter, Frost og Hvirvel, Storm maa prise Din Kjærlighed.

3. Naar du til Doms vil hele Slægter falde, Og Jorden skælver, stolte Stæder falder, Jeg seer din Magt og bæver tavst for den! Du byder Fred! og Skabningen sig fryder, At du, hvis Magt al Skabningen adlyder, Er Støvens Ben.

4. Hvi skulde da mit svage Hjerte grue, Jeg overalt jo kan din Godhed skue, Og aldrig, aldrig den skal slettes ud. Om Ild og Vand al Jordens Kreds omspændte, Med Haab og Troe jeg dog mit Die vende Til Dig, min Gud!

5. Ei Dødens Skræk, ei Gravens skumle
 Skygger Forsærde mig: din Godhed mig betryg-
 ger; Jeg vandrer glad mod Evigheden hen. Fri-
 modig seer jeg Døden, naar den kommer, Frimodig
 jeg fremstaaer for dig, min Dommer! Min
 Gud! min Ven.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode 1c.

21. Evig priset og ophøiet Være Herren, Jeho-
 va! Engleffaren, dybt nedbøiet, Synger ham:
 Haleluja; Ogsaa vi, hans Menneker, Prise ham
 i Støvet her, Synge ham, vor gode Fader, Ham,
 som aldrig os forlader.

2 Han, som har grundfæstet Jorden; Han,
 som bredte Himlen ud; Han, som i en evig Orden
 Holder Alt ved Almagts Bud. Han, som var fra
 Evighed; Han, som bliver evig ved: Kun paa ham
 vort Haab vi bygge; Kun ved ham vi ere trygge.

3. See, den Hungrige han giver, Som en Fa-
 der dagligt Brod; Den Uskyldige udriver Han fra
 Trængsel, Bøld og Nød, Hos vor Gud er Ret og
 Dom, Ondskabs Anlæg skrætes om. Intet, intet
 kan os sælde: Hvo kan staae mod Herrens Bælde?

4. Gud, vor Gud os ei forlader, Aldrig, al-
 drig, svigter han. Han vor Hersker, han vor Fader,
 Hvo er stor og god som han? Herlig er hans Va-
 retægt, Lige stor fra Slægt til Slægt. Priser ham
 med hellig Iver, Ham som var, og er, og bliver.

Mel. Brede din afvend, Herre Gud af Naade 1c.

22. Alvidende dit Die mig randsager, Hver son-
 lig Drikt, hver Tanke du opdager; Ei noget On-
 ske i mit Bryst sig rører, For du det hører.

2. Du følger mig paa alle mine Veie, Og du er hos mig ved mit stille Leie; Enhver min Daad, som tidt er ond, Desværre, Seer du, o Herre!

3. Gud! hvor kan jeg mig for dit Nafn dolge? Hvor finer jeg hen, hvor du mig ei skal følge? Foer jeg til Himlen, der er du tilstede, Der er dit Sæde?

4. Og foer jeg ned til Havets dybe Hulter, Da er du der; forgjæves jeg mig skjuler, End gif jeg did, hvor Morgensool opriader, Du der mig finder.

5. Og kunde jeg mig ind i Natten sove, Den kulde mig som Middagslyset robe; Thi Mørket selv for dig, Naturens Skaber, Sin Mørkhed taber.

6. Lad denne Tanke mig til Buisdom vække, Lad den fra syndig Id og Daad mig strække, Mit hele Liv, ethvert mit Skridt lad være Dig, Gud! til Vre.

7. Og glider jeg, lad mig dog ikke falde; Du hører dem, som dig om Hjælp paafalde; Og strider jeg, er du i Kampens Hede Med Kraft tilstede.

Mel. Fader vor udi Himmerig 16.

23. Ubidende! du Kuer alt, Hvert Stov, hver Stjerne du har talt; I Verden intet foregaaer, Du seer jo, hvad? og hvor? og naar? Et Skjul for dig ei Mørke har, For dig er Nat som Dagen klar.

2. Nu Riger reise sig og staae, Nu Riger rofkes og forgaae, Nu Dognets Orme visne hen, Og nu de myldre frem igjen: Saa stort, saa lidet Intet er, At jo dit Ole Altind seer

3. Saa seer du og, o Gud! til mig, Ethvert min Skridt er ksendt af dig; Den skjulte Tanke i min Sjæl, Den seer du grant, og seer den heel.

Du mærker hver min Sorg, min Fryd, Du veies
hver min Feil, min Dyd.

4. O! den Forvisning i mit Sind Skal dybt
og dybt sig prente ind, Og den skal minde kraftelig,
Naar Taat og Lyster friste mig. Min Gud, min
Dommer er mig nær, Og han, han al min Bandel
seer.

Mel. Den prægtige Soel, som hele Verden is.

24. For dig, o Gud! ei Skjulested jeg finder.
Du Tanken seer, sør den i mig oprinder, Du skuer
klart alt ondt og godt i den; Men og du seer hvert
Uheld, som mig hænder, Og hører grant hvert
Suk, som jeg opsender Til Himmelen.

2. O Herre! giv jeg meer og mere lærer, At
alt hvad Sjelen tænker og begjærer, Hvert Ord,
hver Daad, du alting, alting veed. O! aldrig
skal mig Synden da fornødre, Og stadig jeg gaaer
frem og vorder bedre, Og døer i Fred.

3. Om jeg mig seer forladt, forskudt af alle, Ja
gaaer jeg ned i Dødens mørke Dale, Mit Hjerter
da skal sole denne Trost: At du mig seer, og at,
naar intet Ore Fornemmer mig, da kan, da vil
du høre Mit Hjertes Røst.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt is.

25. I Himles Himle troner Gud, Al Verdens
Gud og Herre! Der lyde Englene hans Bud, Og
vidne om hans Ære; Men ogsaa skuer Herren ned Til
os med Faders Miskundhed, Han er hos os tilstede.

4. O Tænke! du er trostelig I Livets mørke
Dage: Jeg veed, min Gud er nær hos mig; Thi

vil jeg ei forsage. Hvor stor min Nød og Kummer er, Jeg ængstes ei, thi Gud er nær. Han kan, han vil mig hjælpe.

3. Min Tillid ei forgjæves er, Gud hører, naar jeg beder, Han styrker mig i Fristelser, Han mig til Dyden leder. Naar jeg det Gode gjerne vil, Og jeg afmægtig er dertil, Da giver han mig Kræfter.

4. Nær er min Gud, og huld han seer, Naar jeg det Gode fremmer; Og glemmes det af Mennesker, Min Gud det ikke glemmer. Gaaer det end ikke frem med Held, Saa finder Tanken i min Sjæl Dog Naade for hans Die.

5. O Gud! din lyse Herlighed Opfylder Himlens Riger; Men og din Kraft, din Miskundhed Til Jordens Børn nedstiger. Du Herre! du Retfærdige, Du Allestedsnærværende, Du er mit Haab, min Tillid.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg is.

26. Du Allestedsnærværende! Din Haand i Alt vi kjende: I Stort og Smaat vi grant dig see, Hvorhen vi Diet vende. Du styrer alting vel For Legem og for Sjæl; Du er i Fryd og Nød, Du er i Liv og Død, Hos hver med Kraft tilstede.

2. O Held! som Tanken overgaaer, At du er med os Herre! At haarde og at blide Kaar, Din Blisdoms Gaver ere. Du vil vort sande Gavn; Thi prise vi dit Navn. Hist skal vi klarlig see, At hver din Styrelse Var Miskundhed og Blisdom.

3. Siv at paa hver min Id og Daad, Fra sted se agter noie; Thi og mit Hjertes skjulte Raad Staaer

aabnet ser dit Øie. Den Tanke lede mig, Til ret at lyde dig! Jeg her da vandre saa, At hist jeg kan bestaae, Naar jeg skal see dit Aasyn!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg 16.

27. Gud, Herre! dig tilbeder jeg, Da din Alviisdoms Under. Usportlig er for mig din Bei, Jo meer jeg den begrunder. Du er uendelig; Hvo kan begribe dig? Hvor er en Ledetraad Til dit det skjulte Raad? Som Engle selv ei fatte.

2. Forunderlig du hvælvede Din store Himmelsbue; Vort Øie med Henrykkelse Der Solens Lys kan skue. I Orden styres der Utaalte Stjerner's Hær. Du er ufattelig! Gud! jeg tilbeder dig! Jeg skuer og tilbeder.

3. Forunderlig i Livets Gang De Vandrende du leder, Tidt Veien er saa mørk og trang For den, som dig tilbeder; Og Held og Overflod Saa tidt er Ondskabs Lod, Du er ufattelig! Gud! jeg tilbeder dig, Jeg tier og tilbeder!

4. Men hist, naar med forklaret Sands, At se du mig tilsteder; Naar Mørket bliver Himmels glands, O! hvor jeg da mig glæder! Hvor jeg lovsynger da, Dig Herre Jehova! Din Viisdoms Bei er Held, Du gjorde alting vel! Dig, dig alene Ære!

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud 16.

28. Gud! i alt, hvad er og skæer, Henrykt jeg din Viisdom seer. Forend Verden blev bereed, Saae du den fra Evighed. Saae den Gang, som Alt skal gaae, Og hvad Udfald Alt skal faae. Ja hver Tanke grant du saae.

2. Alt forkynder til din Priis, Du er overværetes vilis. Hele Verden, skjon og stor Bærer idel Blisdoms Spor; Hvert et Straae, hvert Hovedhaar, Hvert et Stovgran overgaaer Alt hvad Jordens Kunst formaaer.

3. Alting, Alting raaber ud: Herren er al Blisdoms Gud! Skulle vi da ei paa dig, Fader! lide tryggelig? Du det bedste altid seer, Og saa vist tildeler hver, Hvad du veed, ham gavnlige er.

4. Herre! lad din Buisdom mig Troste, styrke idelig! O! jeg da paa Livets Bei, Ei forsager, knurrer ei. Jeg kan ikke overse, Hvad som bør, og ei bør fkee, Fader! fkee din Billie!

Mel. Min Sjel nu lover Herren ic.

29. Min Sjel skal Herren prise, Ham prise Tanke og Begjer, Den Stærke, Gode, Vise; Bee mig, om jeg ham glemte her! Han vil, han vil tilgive Mig al min Syndedaad, Vil mig med Kraft oplive Alt ved sit Naades Raad. I Sorg og Mod han fryder Mit Hjerte med sin Fred, Og hist hos ham jeg nyder Hans Himmels Salighed.

2. Alherren lod forkynde Den Frelse, som han os tilbød: Han faderlig vil ynde Enhver, som ikke Dagten brød. Hos Gud er ikke Harmen, Han tugter som en Ben; Gud vil sig helst forbarne, Han reiser os igjen. Hvo paa Guds Beie bliver Med ham er Herrens Fred, Han trindt omkring omgiver Guds Herrens Missundhed.

3. Som mod sit Barn en Fader Er kjerlig, overbærende, Saaledes Herren lader Mod os sin from-

me Slaansel see. Han veed vi ere faldne, Han veed vi ere Stov, Til Dødens Magt hjemfaldne: Et synk-færdigt Lov. Som Lov for Hvirvelvinde, Hensfæret Livet bradt; Vi Menneſker bortsvinde I Gravens tauſe Nat.

4. Guds Herrens Naade ene Urokket ſtaaer i Ewigbed: Op I! ſom Herren ijene, I Hjertets ſande Trefaſthed! I ſom ved Aandens Styrke Gaae frem fra Dyd til Dyd, O kommer! Gud at dyrke Med Tak og hellig Fryd! Han og med Naade hører Den, ſom i Stovet boer, Engang han os henfører Blandt Engles høie Ehor.

5. Tilbedeſſe og Vere Dig Fader, Søn og Aand, vor ſkee, Dit Navn høiløvet være Paa Jorden ſom i Himlene. Tilbedeſſe og Vere Dig Gud, ſom var og er! Lad tækkes dig, o Herre! Den Tak vi ofre her, Engang hiſt i det Høie Vor Sang er Engles liig, Naar med forklaret Die Vi evig ſkue dig.

Met. Op alle, ſom paa Jorden boer ic.

30. Op hver, ſom Jordens Kreds beboer, Lovſynger Gud med Fryd! Vor Lovſang lyde ſca vor Jord Blandt Engles Jubellud :/:

2. Os alle Liv, og Kraft og Brød Han giver ufortjent, I al vor Kummer, al vor Nød Har han os Redning ſendt :/:

3. Ak! vi ſaa megen Synd begaae! Dog Gud langmodig er, I Straffens Sted ſaa tidt vi ſaae Endog Belgjerninger :/:

4. Han være os fremdeles blid, Og frelſe os af Nød, Han ſigne faderlig vor Glid, Og give daglig Brød :/:

5. Hans Naade staae os kraftig bie, Imens vi vandre her! At vi fra Synden blive fri I Gjærning og Begjer : ,:

6. Han styrke os i virksom Troe, Paa Herren Jesum Christ, At stadig ham vi lyde froe, Trods Verdens Magt og List : ,:

7. Da, mens vi gennem Livet gaae, Er Gud os Lys og Kraft. Og naar vi Livets Ende naae, Er Gud os Lys og Kraft : ,:

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ic.

31. Jeg af din Godhed Livet fik, O, store Gud og Fader! Og intet, intet Dieblik Din Godhed mig forlader. Du styrker og opholder mig, I Livet mig ledsager; Jeg Glæde, Sundhed, Alt af dig, O gode Gud! modtager.

2. O! skulde jeg da nogen Stund Din Faders Godhed glemme? Og ikke af mit Hjertes Grund Dig Tak og Prais istemme? Trinde om i Lust og Mark og Skov, Fra alle Millioner, Den eviggode Skabers Lov Høitideligen toner.

3. Jeg ingen din Belgjærning vil, O Gud! uskjonsom nyde; Din Lov skal, medens jeg er til, Fra mine Læber lyde. Ja, Herre! du er Kjærlighed! Din egen Son du sendte: Vor Frelse var dit Niemed; Vor Frelse han fuldendte.

4. Din Aand ved Ordets Kynd, o Gud! Mig Lyst og Kraft indgyde, Sand Lyst at kjende dine Bud; Og Kraft til dem at lyde: Ja jeg vil stamme, tillidsfuld, Naar Verden jeg forlader: Du var mig stedse blid og huld, Du var, du er min Fader

Mel. Naar vi i første Nøden staae 2c.

32. Hvor meget Godt, o Gudheds Gud, Vil du dog kjerlig dele ud, Thi dem især, som søge dig, Og paa dit Ord forlade sig!

2. Du styrker, vægter, glæder dem; De ledes til din Sandhed frem. Du gjør dem Modgangs-Timen blid, Og trøster dem i Nødens Tid.

3. Min Sjel skal aldrig trættes ved, At vidne om din Ristkundhed; Thi uforstyldt saa tidt du mig Belsignede saa rundelig.

4. Og gif end Verden mig imod, Var du dog nær, var du dog god; Til dig jeg raabte, og mit Raab Det hørte du, gav Kraft og Haab.

5. O, priser Herren, han er god! Han aldrig, aldrig os forlod. Forsagte Christne! fatter Mod! Og priser Herren: han er god!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son 2c.

33. Vor Gud er idel Kjerlighed! Fra Slægt til Slægt han bliver ved Hver Skabnings Bel at fremme! Han signer daglig alt, hvad er, Han signer sine Menneſker, Han ingen vil forglemme!

2. Du Fader! skabte os til Held, Du lader af din Naades Bæld Alt Godt til os nedflyde; Vi af din milde Godhed fik Hver nærsom Frugt, hver Lædskedrik, Som Land og Vand os byde.

3. Du stedse kommer os ihu; Vor hele Skjebne styrer du I Sorger og i Glæder. Du er hos os i al vor Nød, Ja, gode Gud! end i vor Død Din Faderhaand os leder.

4. Du minder os saa faderlig, At hade Synd

og lyde dig, Som evig Dyden kroner. End synde vi mod dine Bud, O! da forbarmer du dig, Gud! Bed Jesum, vor Forsoner.

5. Ja! du er idel Kjerlighed, Du bliver evig, evig ved, Bort sande Vel at fremme. Her stamme vi vor Tak, vor Fryd; Men hisset vi med Jubel lyd Din Gudheds Lov istemme!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ic.

34. O Gud! din Miskundhed mod mig, Hvor kan jeg den beskrive! Skal værdigen vi takke dig, Maa mig din Aand oplyse; Nød mig du gjør saa vel Til Legem og til Sjæl. Alt Godt er fra din Haand, O! lær mig ved din Aand, At jeg det ret erkjender!

2. Hvorhen mit glade Die seer, Hvorhen sig Tanken vender, Allgode Gud jeg meer og meer Din Miskundhed erkjender. O, naar jeg seer fra dig, Gud Herre! ned til mig, Gud Jehova! hvad er Jeg, den du har saa kjer, Jeg, den du saa velsigner?

3. Hvor trygt at sætte Lid til dig, Din Haand du aldrig lukker, I Nød du vederqvæger mig, For-gjæves ei jeg sukker. Selv den mig skjulte Trang Du saae saa mangen Gang, For jeg end bad herom. Du mig i Nøde kom Med Miskundhed og Naade.

4. O Gud din Fader-Kjerlighed, Hvor er den overvættes! Den uforandret varer ved, Din Gudhed kan ei trættes. Du seer mit sande Gavn, Giv det i Jesu Navn! Og Herre! snubler jeg Paa Dydens trange Bei, O da vær du min Styrke!

Mel. Hvo ickun lader Herren raade 12.

35. Stor er din Riffundhed, o Skaber! Den uden Maal og Grændse er I hellig Andagt jeg mig taber, Naar jeg din Godheds Under seer. Jeg raaber da med henrykt Sjel: Alt hvad du gjor er faare vel!

2. Du bød, og see: Naturen smilte I al sin Pragt, som smykket Brud, Du bød: Og Livets Brimmels ilte Af dine Almagts Hænder ud! Du bød: og Jord og Luft og Hav Til alt, hvad lever, Næring gav!

3. Mig gav du og Forstand at kjende, Alt og til mig du skuer ned. O giv, min hele Sjel maa brænde For dig i Tak og Kjærlighed; Giv, at jeg daglig priser dig, Som daglig er saa god mod mig.

4. Engang dit Fædervink mig byder, At vandre bort fra denne Jord: Da høiere min Lovsang lyder Blandt de Fortøstes glade Chor; Med Engle jeg istemmer da Al gode Gud, Haleluja!

Mel. Hvo ickun lader Herren raade 12.

36. Gud! du est god, hvor herlig lyder Din Godheds Priis fra Slægt til Slægt! See alt, hvad Aande har sig fryder Ved dig og ved din Baretæge. Alt skabtes, lever, glædes ved Din underfulde Kjærlighed.

2 I Hovuds-Pragt du Engen klæder, Du bød, og Grøde spirer frem. Vor Jord opfyldte du med Glæder, Og gav os Kraft at nyde dem. Du giver Helbred, Lykke, Fred: Ja! du, vor Gud! æ Kjærlighed.

3. Fra spæde Aar du os ledsager Med Fader-
haand paa Banen frem, I Nød du hører vore Klage,
Og naadelig du ender dem; Ja end vi følte
mens vi leed, At du, vor Gud! er Kjerlighed.

4. Du gav os Kræfter at fremdrage Vor Vandrang
her paa Livets Bei, Af tidt vi snublede, vi
Svage, Men du vor Gud forskjød os ei. Du
ledte vore matte Fjed Igjen til dig ved Kjerlighed.

5. O! lad os stedse, gode Fader! Gaae frem,
veiledte ved din Haand! Vor Fod din Stie da ei
forlader, Vi lyde dig med vilig Aand; Thi grant
vi see, og glædes ved, At hvert dit Bud er Kjerlighed.

6. Saa skal vor Tid i Fred bortille, Du føres
os saa tryggelig. Og efter Gravens korte Hvile,
Du samler os, vor Gud! til dig. Og da i evig
Fryd og Fred Lovsunge vi din Kjerlighed.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

37. Lovsunger Gud, I Skabninger! I hans des
store Rige! Hans Godhed uden Ende er, Som den
er uden Lige. Saa vidt som Himlens Bue gaaer,
Er Alt af ham, og Alt bestaaer Ved ham, den
evig Gode.

2 Du bød, o Gud! det rige Hav Omkring
vor Jord at flyde, og Jordens Skjød du Kræfter
gav Sin Frugtbarhed at yde. Og Mark og Skov,
og Bjerg og Dal Frembyde Glæder uden Tal:
Din Godhed Alt forkynder.

3. Ja, gode Gud! din Kjerlighed I Alt, i Alt
os fryder, Fra dunstig Skne den regner ned, Af
Kilden den udflyder, Ved Solens Straaler var-

mer den, I Jorden selv velsigner den, Tak være dig, o Fader!

4. Ulgode Fader! kun ved dig, Alt lever, er og røres: Alt ordner du saa viselig, Og Alt til Held udfores. Dig prise al din Skabnings Hær! Din Godhed uden Ende er, Som den er uden Ege.

Mel. Hvo som vil salig udi Verden leve ic.

38. Hvad Lov skal vi dig Gud, vor Fader, bringe? Al Tak er for din Miskundhed for ringe.

2. Ved dig er alt, hvad er, af intet vorden; Du fød, og da blev Himmelen og Jorden.

3. Din Godhed har os Legemet og Livet, Og Sandt og Sjel og Sjelens Kræfter givet.

4. End giver du os Føde, Hus og Klæder, Og Førlighed og Helbred, Fred, og Glæder.

5. Og nærmer sig et Uheld, os at skade, Da kan vi trygt os paa dit Børn forlade.

6. Al Sorg og Modgang, som os kan bedrøve, Er Faders Tugtelse og Faders Prøve.

7. Og al vor Nød og Sorg omsider endes, Og ved din Naade os til Fryd omvendes.

8. Du lader os ved Ordet kraftig lære, I Tanke og i Daad dig ret at ære.

9. Du vilde selv ei din Eenbaarne spare, At reise os igjen, som faldne vare.

10. Din gode Hand os giver Kraft og Styrke, Naar vi ved helligt Levnet dig vil dyrke.

11. O Gud! din Miskundhed er uden Ende; Med Fryd og Tak, vi det for dig bekiende.

12. Dig prise vi i alle vore Dage, Vor Lov og Tak, o! lad den dig behage.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt 11.

39. O Gud! vor Gud! vi prise dig! Din Godhed vi tilbede! Os Syndere du faderlig, Fra Last til Dyd vil lede. Gaae vi end frem paa Lasters Bei, Os Bedrings Tid du negter ei, Langmodig est du, Herre!

2. Men Straffen; o! den kommer vist, Naar Raadens Tid forsømmes. Enhver forhærdet Synder hist Retfærdigen skal dømmes. Lyfsaltig den! som kjender her Det Ene som fornødent er, Og Gud din Stemme hører.

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Christ 11.

40. Retfærdig er du, store Gud; Du hver sin Løn bestemmer. Bee mig, om dine vise Bud Jeg som en Daare glemmer! Giv! jeg i Tide bedrer mig. Retfærdighedens Domme Rædsomt komme, Og ramme strængelig, Naar Raadens Tid er omme.

2. Men Hjerligt er dit Afsyn vendt Til den, som dig adlyder. Lad Dyd end vorde her miskjendt, Mens Udyd stolt sig fryder; Din vise Godhed tydelig Skal hisset aabenbares, Alt opklares, Og Dyd og Last af dig Sin Ret skal vederfares.

3. Lær mig at elske dig, o Gud! Og Dydens Bei betrædt. Ethvert dit Bud er Biisdoms Bud, At lyde dig er Glæde. O Herre! Din Retfærdighed Mit Hjerter da ei skrækker, Fryd den vækker. Ved Banens Maal jeg veed Du Seirens Krands mig rækker.

2. Skabelsen.

Mel. Fra Himlen kom den Engleskar 1c.

41. Alt hvad som lever! prise Gud! Alt hvad som tænker takke Gud! Ham love Himmel, Hav og Jord; Thi han er mægtig, viis og stor.

2. Hvo kan hans store Rige see, Og seer ei den Almægtige? Ved ham er Alt? hvo er ham liig? O Gud! i Alt vi finde dig.

2. Enhver din Gjerning priser dig, Og Alt hvad er, det er fra dig. Du er, og var og bliver ved At være Gud i Evighed.

5. Du er vor Skaber, Godheds Bæld, Du skaber Orden, Fred og Held. Vi lide paa din Misfandhed, O Gud i Tid og Evighed.

Mel. Gud Fader udi Himmertig 1c.

42. Op al den Ting, som Gud har gjort, Op Skaberens at prise! Det mindste, han har skabt, er stort, Og kan hans Almagt vise.

2. Og kom end alle Kongerne I deres Pragt og Bælde, Ei mindste Straaer frembragte de, Et Bink dem selv kan fælde.

3. Selv Engle-Skaren føler her Sin Himmels-Kraft saa ringe. Et Støv-Gran den ei mægtig er Af Intet at frembringe.

4. Nei, idel klare Almagts-Spor I Skabningen sig vise. O Gud! hvor skal jeg finde Ord, Dig værdigen at prise?

5. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer De Blom-

seer, Jorden pryde? Og al den Grøde fern og nær, Som Eng og Ager yde?

6. Hvad skal jeg sige, naar jeg Sang Af Fugle. Hæren horer? O! meer end tusind Harpers Klang Den Sind og Hjerterorer.

7. Hvad skal jeg sige, naar om mig Jeg seer den Livets Brimmel! Og hvad? naar Solen reiser sig, Og straalte fra Guds Himmel.

8. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer, hvor Stjerne. Hæren blinker, Hvor midt enhver imod mig leer, Og op til Himlen vinker?

9. Hvad om jeg hørte Wanders Chor, Som synge Gud til Ære: Haleluja! vor Gud er stor! Hans Navn velsignet være!

10. Istem hver Slægt paa denne Jord Med hine Wanders Hære: Haleluja! vor Gud er stor! Hans Navn velsignet være!

Egen Melodie.

43. Gud! du skabte Jordens Kreds, Skabte Himmels hvalte Bue. Skaber! dig jeg allesteds Kan i hver din Gjerning ssee. Alt, ja Alt saa lysdelig, Evige, forkynnder dig; Dig, ved hvem sig Altting rorer, Dig, som Alt saa vel udfører.

2. Hlft fra Himmels fjerne Blaae Tusindvliis de Stjerner straalte: Alle hver sin Bane gaae: Hvo kan dem, hvo Banen maale? Du, o Gud! fremkaldte dem; Du dem bød at straalte frem; O, i Rummet, hvor de glimte Verdnens Tusinde vi skimte.

3. Her en Jord saa riig og skion Smykket ud med Pragt og Grøde, Til vor Blid den yder Løn,

Smiler Diet fro i Mode, Mark og Eng og Skov
og Elv, Bjerg og Dal og Gruben selv, Hver har
Rigdom, hver har Vnde, Gud! dit Navn de hoit
forkynde.

4. Saa det Hav; som stolteelig Mellem Stran-
dene sig bugter! Saa den Lust, som altid rig Jor-
dens Skjod med Kraft befrugter. Havet med sin
Fiskehær, Lusten med sin Fuglehær, Begge prise
dig, o Herre! Begge vidne dig til Ære!

5. Ogsaa mig din Almagts Haand Her i Skab-
nings-Kredsen satte, Gav mig Legem, gav mig Aand,
Til at virke, til at fatte. Dog til meer end jordisk
Held Skabte du, o Gud! min Sjel! Gav den
Haab om Himmelglæden Hist hos dig i Evigheden.

6. Skaber! Gud! jeg siner ei, Al din Vis-
dom, al din Naade; Men jeg seer, at hver din
Bei Leder frem til idel Baade. O! min Sjel skal
hæve sig, Gud! min Fader! op til dig, Prise dig
for Liv og Glæde, Dig beundre, dig tilbede.

Mel. Hvs ikkun lader Herren raade re.

44. Naar jeg dig tænker, store Skaber! Hvis
Magt afingen Grændser veed; I dyb Forundring jeg
mig taber, Ellbedende jeg falder ned. Mit rørte
Hjerte priser dig, Som skabte Himmel, Jord og mig.

2. Du taledede, og see det skeede, Du bod, o Gud!
saa stod det der. Din Almagts Vink vor Jord be-
redde; Beredde Himlens Stjernehær. Du Vrd dem
fordum kaldte frem, Din Kraft endnu opholder dem.

3. Du, Herre! faste Grændser satte For Na-
vers Bold og Stormens Magt, Og Frugtbarheds

de rige Skatte i Jordens Skjød har du nedlagt. Alt hvad jeg skuer rundt om mig, Er, lever, virker, Gud! ved dig.

4. Lovsinger du vor Skabers Ære, Tilbeder ham i Mennesker! Gud! stedse du vort Haab skal være! Gud! stedse du vort Tilflugt er! Vi synge dig Haleluja! Hvo er som du? Gud! Jehova!

Mel. Kom Gud Skaber, o Helligaand ic.

45. Den hvalte Himmel, store Gud! Din Ære breder herlig ud; Og Jord og Hav høitidelig For Mennesket forkynde dig.

2. Hvo skabte Himlens Sjernehær? Hvo satte Soel og Maane der? Og hvo betegnede den Bet For dem, at de forvildes ei?

3 Hvo har det stolte Hav frembragt? Hvo klædte Mark og Skov i Pragt? Hvo søldte med almægtig Bliv, Lust, Hav og Jord og Alt med Liv?

4. Du, Herre! ved din Guddoms Magt. Har alle, alle Ting frembragt; Din Godheds Under lyde frem: I Alt, i Alt vi finde dem.

5. O Gud! vi skue fiern og nær, Hvor stor og god og viis du er. Dybt bør vi ære dig, vor Gud! Og lyde dine vise Bud.

6. Saa byder høit Naturens Røst, Og vi vil høre den med Lyst, Og du vor Fader, giv os Held At følge den med villig Sjæl.

Mel. Waag op, og slaae paa bine Strænge ic.

46. Almægtige! din Guddoms Ære Fremskinner, hvor jeg skuer hen; Dig Altings Skaber, Altings

Herre! Forkynder hele Skabningen. Høit vidner Himmel, Hav og Jord, At du er viis, og god og stor

2. Det vidner Solen paa din Himmel; Det vidner Mattens Stjernehær; Det vidner alt det Skabtes Brimmel, Som ved dig lever, roes, er. Mit Hjerter vidner meer i mig: Dybt Herre! jeg tilbeder dig.

3 Men og jeg veed du er min Fader: Det lærte os din elskte Son Bed ham du os vor Synd forlader, Og horer vore Hjerters Bøn. Han Himlen os forjættede, Hvor mere klart vi dig skal see.

Mel. Guds Godhed ville vi prise re.

47. Gud, Herre! jeg vil prise Din store Skaber-magt! Rundt om kan Alt mig vise, At du har Alt frembragt. Giv jeg, i Aanden stærk Og andagtsfuld, mig fryder, Og Lov og Tak dig yder, Saa tidt jeg seer dit Værk.

2. Din Kraft har Dannet Jorden, Og Himlens hvalte Blaae; Og Alt i herlig Orden Maa uforstyrret gaae. Jeg kan i Stort og Smaat Den samme Kraft fornemme, Jeg henrykt maa istemme: Alt, Alt er saare godt.

3. Hvor majestætisk træder Din Soel hver Morgen frem, Dplyser, varmer, glæder Bort mørke, kolde Hjem! Hvis Haand beskrev dens Bei Paa Himlens store Bue? Hvo gjorde, at dens Lue Et slukkes, mindskes ei?

4 Os Lusten Liv indguder, Og Kraft og Munterhed; Og fra dens Væld nedflyder I Regnen Frugtbarhed; Der bruser Stormens Hær, Der

maa, o Gud! Din Torden, Som skrækker, gav-
ner Torden, Udraabe hvo du er.

5. Hvo standser Havets Bølge? Hvo kaldte
Kilder frem? Ved Floderne at holde Mod Havet
deres Hjem! Hvo styrer Jldens Magt i Jordens
hule Struber? Hvo har i Bjergets Gruber Den
rige Malm henlagt?

6. Hvil er den Haand, som klæder Saa yndig
Bjerg og Dal? Hvor Dyr og Fugl sig glæder i
tusind, tusind Tal? Hvo har besjelet mig, Som
kan alt dette kjende, Og mig i Tanken vende, Al-
mægtige! til dig?

7. Du Fader, Skaber, Herre! Det alt har
du frembragt. Min Sjel skal evig ære Din Blis-
dom, Godhed, Magt. Dig love Himmel, Jord,
Luft, Jld og Vand tilsammen, Al Verden sige:
Amen! Vor Gud, vor Gud er stor!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt is.

48. Lyd høit, min Sang! den hele Jord i Lov
med mig udbryder: "Af Evighed vor Gud er stor!"
Fra Himles Himle lyder: Ja over Alting stor er
Gud! Han bød, og ved hans Guddoms Bud Af
Intet alt er vorden; Og Stjerners Hære strøede
han Tallose ud, som Havets Sand, i majestætisk
Orden.

2. Lyd høit, min glade Sang! lyd med Blandt
Engles Jubelsange! "Gud, Skaberen er Kjerlig-
hed!" Gjenslyder tusind Gange: Gud, Skaberen
er Kjerlighed! Han bød, og Liv og Kraft kom ned
Eil Alt hvad leve kunde: Ja! Kjerlighed er Gud,

vor Gud! Den' Lovsang bryder vældig ud Fra
Millioner Munde.

3. Lov høiere, min Sang! og stig Til Evighe-
dens Egne! Gud Skaberer, hvo er ham liig?
Han throner allevegne! Saa synge Himle, saa vor
Jord: Gud Skaberer, viis, god og stor, Alt,
Alt han bød at være. Og godt og skjønt stod Al-
ting da! Den Evige, Gud, Jehova, Tilhører
Priis og Ære!

Mel. Faber vor ubi Himmerig 1c.

49. Gud Jehova! min Sjel til dig Med hellig
Lovsang hæver sig; Du bød! og ved dit Almagts
Ord Blev Stjerne-Hæren, Hav og Jord; Og
Jorden, Havet, Himlene Opfyldte du med Levende.

2. Og alle, som fik Liv og Aand, Du mætter
ved din runde Haand: Den Haand, som altid aab-
ner er, Uddeler Glæde til enhver. O store Gud!
borttog du den, Svandt Alting i sit Jnter hen.

2. For dig, du ene Vældige! Tilbede Over-
Englene; Og Adams Børn i Jubel-Chor, Med
dem istemme: Gud er stor! Og evig, evig varer
ved Guds Herrens Magt og Miskundhed!

4. Og jeg, imedens jeg er til, Din Magt, din
Godhed prise vil; Min Lovsang her jeg stammer kun,
Hist strømme Jubel fra min Mund; Vei Dret til
mit Fryderaa, Min Frelses Gud! min Trost! mit
Haab!

Mel. I Jesu Navn 1c.

50. Priis Gud med Sang, Priis ham, o Men-
neske! Han hævede dig høit til Aanders Rang;

Han, som skabte Himlene! Alt, hvad hans Bliiv
Har fremvinket til Liv, Udbrede Herrens Pris,
Hver Skabning paa sin Bliis! I et samlet Jubels
Chor Syng, o Himmel, syng, o Jord! Til den
gode Skabers Pris!

2. Hvo er som du? O Gud! hvo ligner dig?
Saa blid du kommer Skabningen ihu, Signer
Alt saa faderlig. Ormen du seer, Og Seraphen
du seer. Din vise Kjærlighed Har begges Gud be-
red. Held mig, jeg, dit Menneſke, Skabtes i
dit Billede, Skabtes til en Evighed.

3. Gud! hvilken Fryd I denne store Kreds! I
Luft, paa Jord, i Hav er Liv og Lyd; Thi du
virker allesteds. Jordeners Brag; Og de lynende
Slag: Alt, Alt forkynder mig, At du est naa-
derig; Jeg da og med henrykt Sjel Priser dig, Al-
godheds Bæld! Evig skal jeg prise dig.

Re 1. Vaag op, og slaae paa dine Strænge ic.

51. Din Lov, o Skaber! vil jeg sjunge, Du
bødſt mig vorde ved dit Bliiv. Høit lyde Glæden
fra min Tunge, At ogsaa mig du skjenke Liv! Dig
takker jeg evindeligt For Livet, som gik ud fra dig.

2. Din skjønne Soel mit Die fryder, Og fro
jeg hører Fuglene; Hvor megen Læstighed tilbyder
Mig Smag og Lugt og Følelse! Glad jeg fornem-
mer Hjertet slaae, Og Tanken i min Sjel opstaae.

3. Hvad værdig Tak kan jeg frembære For al
den Fryd jeg føler her? At leve, Herre! dig ul-
kre, Den Tak, den er dig ene kjær. O! lad
mit Liv dulleves dig, Da lad mig doe dig takkelig.

4. For Døden kan jeg ikke bære: Nyt Liv af Graven spirer frem. Til Engles Rang du mig vil hæve, Der seer og priser jeg med dem. Og da mit Liv skal vare ved Fra Evighed til Evighed.

5. Vriis være dig, o Herre, Herre! Dig Livets Kilde gode Gud! Tallose Millioner ere Til Livet kaldte ved dit Bud. Og hver, som lever, er ved dig, O Gud! vor Gud! saa lykkelig.

Mel. Fader vor udi Himmerig 2c.

52. Hvo har mig givet Legemet, Og Kraften, som opliver det? Hvo gav mig hvert mit Ledemod, Og qvægsom Barmhert i mit Blod? O Gud! min Gud! dit Almagts Bliv Gav mig mit Legem, gav mig Liv.

2. Hvo har mig givet virksom Sjel, Som foler Haab om evigt Held? Og som med Frihed og Forstand Det Gode see og vælge kan? O Gud! min Gud! din Faderhaand Den gav mig Legem, Liv og Aand.

3. Du byder Solen mildt opgaae, Fremkalder Markens Græs og Straae. Du virker kraftig med min Flid, At Frugten kommer i sin Tid. O Gud! min Gud! din Godhed kun Opholder mig hver Levstund

4. Ser jeg blev til, du saae mig alt, Og mine Dage har du talt; Du styrer, ordner mine Raar, Og Sorg og Fryd fra dig udgaer. O Gud! min Gud! saa viselig Du gjennem Livet leder mig.

5. Af! uden dig jeg intet var; Af dig, af dig jeg Altting har! Betsign fremdeles hver min Tid, Hjælp, at jeg bruger ret min Tid! O Gud! min

Gud: modtag min Bøn Ved Herren, Jesum
Christ, din Son.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

53. Alt hvad du skabte ved dit Ord Er stort og
skiont, o Herre! Skjon er din Himmel, skjon din
Jord Alt vidne om din Ære. Men meer end
hvad vi skue der Gav du dog dine Mennesker, Du
gav dem Anders Evner.

2. Ved dem vi kunne kjende dig, Og hvad din
Haand frembragte. Ved dem enhver kan kjende
sig, Og efter Døden tragte. Ved dem vi kunne
stige frem Og naae tilsidst vort rette Hjem Hos dig
i Evigheden.

3. Hojpriset være du vor Gud! Du alle And-
ers Fader! Giv, at vi følge dine Bud, Og hade
det, du hader! Da skal vort Liv, vor Fryd be-
staae, Naar Jord og Himmel undergaae, Og Ti-
den er forfunden.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

54. Din Godhed, Gud! saa sønlig er Paa
denne skjonne Klode; Men allermeest os Mennesker
Befsigner du, Algode! Os du begavede saa vel:
Du gav os en fornuftig Sjel. Dig skee Lov,
Priis og Ære!

2. Ja, Tak, o Gud! at du min Aand Din
Kraft har villet skienke. Den hæver mig fra Stø-
vets Baand. Dig, Gud! dig kan jeg tænke
Dig, Herre, over Altning stor! Dig, Herre, som
i Lyset boer, I Lov, som ei kan skues.

3. Ved Sjelens Kraft fornær sig De soundne Dages Minde. Ved den jeg selv paa torner Bei Kan Glædens Roser finde. I Trængsel seer jeg Hjælp og Trost, Paa nogen Jord den gyldne Høst, Og Liv i Gravens Mørke.

4. Ja, Fader! Haabet fører mig Igjennem Dødens Dale Med Christen-Haab jeg tryggelig Kan dig min Aand befale, End ei mit Legem skal foraaae. I Herlighed, det skal opstaae: Saa sagde den Eenbaarne.

5. O! du som gav mig i min Sjel Dit Præg, du Evighede! Lad Evighedens Bæ og Bæl Mig altid staae for Die! Lad aldrig nogen syndig Lyst Rødfæste sig i dette Bryst, Og Sjelens Bærd fornære.

3. Forsynet.

Mel. Min Sjel nu lover Herren 12.

55. Vor Gud er i det Høie Og i det Dybe er vor Gud; Hvad skjules for hans Die? Hvad styret har ei ved sin Bud? Gud overalt tilstede Du virker kraftelig, Hvor Engle dig tilbede, Hvor Støvet prisre dig. Du Mennesket regjerer. Du qvæger Markens Straaee. Du Jord og Himmel bærer. Du vinker: de forgaae.

2 Ved Solen du udbreder Det skjønne Lys paa Hav og Land: Dens milde Straale glæder, Og qvæger Alt hvad føle kan, Den hele vide Himmel

Og Jordens Skabnings Hær, Og Havets rige
Brimmel, Det Alt din Gjerning er. Og naadig
du tillige Opholder Alt, o Gud! Alt i dit store Rige
Kun ved dit Almagts Bud.

3 Den skønne Morgens Ynde Om din Algod-
hed Vidne bær, Og Bjerg og Dal forkynde, At du
er allevegne nær. Hver Blomst din Godhed ma-
ler Med blide Træk for mig, Og Markens Rigdom
taler, Og Skovens Pragt om dig. Af tusind
glade Stemmer Trindt om jeg lære kan, At du,
vor Gud, ei glemmer End ei det mindste Gran.

4. Men og dit Døi følger Og noie gjennemfuer
mig. Selv Natens Mulk ei dølger Min Tanke
og min Daad for dig. Lad det fra Synd mig skræk-
ke, Og redde mig fra Fald! Lad det til Dyd mig
vække Til Troskab i mit Kald! Du vil min Fader
blive, Mig vogte Nat og Dag. Det skal min Lyft
oplive, At naae dit Velbehag.

5. O! det er Trost og Glæde, Og tryk og him-
melst Sjelefred, At du er og tilstede, Naar Mod-
gang er for mig bereed. Mit stille Suk du hører,
Din Bistand svigter ei! Din Faderhaand mig fører
Saa trykt paa Livets Bei. I Banheld, Død
og Kummer Jeg seer din Bilsdoms Bud; I Dø-
dens sidste Slummer Er du min Kraft, o Gud!

Mel. Store Gud, som dig til Ære re.

56. Skulde jeg min Gud ei prise, Evig prise
Herrens Navn? Alle, alle Ting mig vise, At han
vil mit sande Gavn. Er det ikke idel Naade, At
hans Haand opholder mig, Og forsorger faderlig,

Dg bestjermec mig fra Baade? Alting endes og forgaaer; Kun Guds Kjerlighed bestaaer.

2. Han fra Evighed Alt kjendte, Hvad som tjener til mit Vel, Og hans Godhed mig tilvender Liv og Lys, og Kraft og Held. For jeg forste Tanke tænkte Han alt Omsorg for mig bår, Og hvad mig fornødent var, Han paa Livets Bei mig skjente. Alting endes og forgaaer! Kun Guds Kjerlighed bestaaer.

3. Mod sit elskte Barn forandrer Sig en kjerlig Fader ei, Skjøndt selvraadigt Barnet vandrer Ikke paa den rette Bei. Saa i Alt jeg seer en Fader, Eviggode Gud! i dig; Du mig revser faderlig, Men ei vredes, men ei hader. Alting endes og forgaaer; Kun Guds Kjerlighed bestaaer.

4. Lad da hede Taarer rinde; Naar mig Korsset boier ned; Snart jeg til min Trost skal finde, At din Tugt er Kjerlighed. Du med Smerter mig vil drage Ud fra Syndens Slaverie, Som jeg fandt min Belyst i, Til din Kjerlighed tilbage. Alting endes og forgaaer; Kun Guds Kjerlighed bestaaer.

5. Evlg varer ei vor Smerter! Jordisk Modgang har sit Maal. Det jeg veed, og tidt mit Hjerte Deraf henter Mod og Taal. Naar den kolde Vinter endes, Følger milde Sommer paa: Saa til Glæde Korsset maa Fer den Gudhengivne vendes. Alting lendes og forgaaer; Kun Guds Kjerlighed bestaaer.

6. Sorg og Glæde du mig giver, Gud, af idel Kjerlighed. Du, som var og er og bliver, See! Og knæler for dig ned. Fader! du din Aand mig

sende, At jeg stræber idelig, Her at kunne takkes
 dia, Indtil Provens Tid har Ende. Da naar Jord
 og Alt forgaaer, Gud jeg dig for dit Ansigt staaer.

Egen Melodie.

57. Nu takker alle Gud og priser høit hans
 Naade! Han styrer Alt, hvad skeer, til Gavn og
 evig Baade. Han fra vor Fødsels-Stund har ført
 os faderlig, Og os vor Trang og Lærv tildeelt saa
 viselig.

2. Den eviggode Gud, han giv os herefter Til
 Legem og til Sjel, Fred, Sundhed, Held og Kræf-
 ter; Men seemfor dette Alt, han giv at vi maae
 Bed Troe og christen Dyd i Naade hos ham staae.

3. Dig Fader! evig skee Lov, Tak og Priis og
 Ære! Din Son, din Hellig Aand høilovet evig
 være! Du Kraftens, Naadens Gud! som altid
 var og er, Betsign al Jordens Slægt, og hver af
 os især.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode re.

58. Altid tjener dem til Bedste, Som i Sand-
 hed elske Gud. Jeg til ham min Tid vil fæste,
 Af al Nød han scier ud. Fatter Kjød og Blød
 end ei Hans den underfulde Bei; Tryg jeg mig dog
 overlader Til min vise, gode Fader.

2. Om han vil, da Lykken smiler, Gjør mig
 mægtig, stor og riig; Om han vil, da Modgang
 hviler, Med sin hele Bægt paa mig; Trykkende og
 blide Kaar Begge fra min Gud jeg faaer; Begge
 tjene mig tilgode; Thi jeg er saa vel tilmode.

3. Alt, ja Alt, min Gud mig sender, Han
hvis Døret er mit Held: Sundhed, Sygdom,
Venner, Fiender, Armod, Rigdom, Bee og Vel.
Han ved Sorgen drager mig Bort fra Verden og
til sig; Alter han mig Fryd tilmaaler, Naar han
seer at Fryd jeg taaler.

4. Døden selv mig da ei skrækker, Efter Død
er Liv for mig. Jesus mig af Graven vækker, Og
mig giver Sted hos sig. Hvad jeg troer og haaber
her, Det skal jeg erkjende der. Alting tjener dem
til Bedste, Som til Herren Tillid fæste.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ic.

59. Min Gud dit Navn jeg prise vil; Din Lov
jeg vil udbrede! Din Godhed medens jeg er til,
Med Tak vil jeg tilbede. Alt hvad jeg føler, hører,
seer, Belgjerning, kun Belgjerning er, Kun Mis-
kundhed og Naade!

2. Til Livet du fremkaldte mig, At jeg skal Held
modtage; Og ufortjent jeg faaer af dig Saa mange
glade Dage! Og i en salig Evighed Er mig et bedre
Liv bered, Som Kristus mig tilsigter.

3. Ja uden Maal og Grændse er Det Gode,
du mig skjenker; Du end i Livets Lidelser Min sande
Fars betænker. Tak Fader! for hvert Dieblik,
Som under Sorg og Glæde gif! Din Godhed
begge sendte.

4. Mild du oplod din runde Haand Og gav mig,
Hvad jeg haver: O! giv mig og en noisom Aand
Bed dine gode Gaver. Lær du mig dem at bruge ret,
Og altid at betænke det: At jeg skal Regnskab gjøre.

5. Lad saa din Naade blive ved, Til jeg skal heden fare. Giv, jeg en god Samvittighed Til Enden maa bevare! At jeg i Uheld, som i Held Hengiver dig min ganske Sjæl, Dig milde Gud og Fader!

Egen Melodie.

60. Min Aand ved dig, algede Gud sig fryder. I Lov og Tak den glædefuld udbrøder; Jeg uforskyldt til dette Dieblis Af dig Belgjerning paa Belgjerning fik.

2. Vort Liv og alt dets Held er jo din Naade. Du frelser os fra Sjæls og Legems Naade. Din Kraft fra Slægt til Slægt er nær hos dem, Som barnlig for dit Aasyn vandre frem.

3. Den stolte Herster for din Bælde bæver; Din Arm den Ringe tidt af Støvet hæver. Den Hungrige du mætter rigelig, Og tugter dem, som ei forbarmer sig.

4. Naar Faren til din Kirke sig vil nærme, Du lovet har den vældig at beskjerme. Dit Lofte, Gud! staaer fast til evig Tid; Thi sætte vi til dig vor hele Lid.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ic.

61. Lov og Prais dig evig være, Verdens Styrrer! Blisdoms Gud! Alting vidner om din Ere: Alting skabtes ved dit Bud; Og det Skabte ordner sig, Trives, frydes kun ved dig. Du opholder, du opliver, Du alt Held, al Glæde giver.

2. Ogsaa jeg dig Fader nævner, Ogsaa jeg er kjær for dig. Du mig skenkte Sjælens Evner. Du

velsigner, styrker mig. Tung er stundom Livets
Bet; Men du mig forlader ei. Og din Bidsdom
mig bereder Her til Evighedens Glæder.

3. Du er nær hvor jeg end vanker! Hvor jeg
skuer hen er du. Ja min Sjels de skjulte Tanker
Sør de tænkes, kjender du. Og dit Die idelig Al-
levegne skuer mig, Naar jeg glemmer, naar jeg ly-
der Hvad din vise Lov mig byder.

4. Ene du mit Haab da bliver, Verdens Sty-
rer, Bidsdoms Gud! Giv mig Styrke, giv mig
Iver Til at følge dine Bud! Tryk og rolig kan jeg
da Vandre frem og gaae herfra. Efter Livets korte
Dage Gaaer jeg til min Gud tilbage.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ic.

62. O Gud! du overskuer Alt I hver en Ver-
dens Alder; Seer Spurven, som til Jorden faldt,
Seer Riget, naar det falder. For dig er Altting
lige nær, Det Dybe og det Høie; En Verdens
Kreds, o Gud! kun er Et Sirovgarn for dit Die.

2. Saa stor, saa herlig er du, Gud! Og du
bør ene raade: Thi Bidsdom er ethvert dit Bud,
Og hvert dit Bud er Raade. Med andagtsfuld,
med henrykt Sjel Jeg priser dig, o Herre. Du ska-
ber, styrer Alt til Held. Dit Navn hoiløvet være!

3. Derved jeg holder forst og sidst. Den Troe
jeg ei forlader. Jeg seer det grant, jeg veed det
veedst, At du er os en Fader. Saa trostlig alle
mine Kaar Jeg giver dig ihænde, Og evig Held
mig forestaaer Engang ved Banens Ende.

Mel. Jesu Sjælens lyse Dag 10.

63. Gving dig op, forsagte Sjel! Kast din
Sorris Byrde; Alt hvad Herren gjør er vel:
Han den gode Hyrde! Om end Fristelsen er svær
Og vil Trosten svække; Jesus Trosten givet har,
Hvad kan da mig skrække?

2. Tidt desværre jeg min Hu Lod af Synden
daare; Derfor Lovens Trusler nu Vengste mig saa
saare Men forsage vil jeg ei I min Sjælevaade;
Jesus har jo vlist mig Bei Til at finde Naade.

3. Jesu, Herre, du har sagt, At dig Anger
tækkes. Bed din Naade Syndens Magt I mit
Hjerte svækkes. Og da skal din gode Aand Være
mig at bede, Og du selv med kjerlig Haand Vil
mig sikker lede.

4. Verdens Daarer sig vel Gud ei Stovet ag-
ter! Jeg med Roe, og Haab i Sjel Verdens Spøt
foragter! Skulde Gud ei agte mig? Hvi fik jeg da
Livet? Hvi har han saa rundelig Idel Godt mig
givet?

5. Hvad er vel i Lustens Rum, Hvad i Ha-
vets Grunde, Hvad paa Jorden rundtten om, Han
mig jo vil unde? Lyst og Sundhed, Lyst og Held
Kommer fra hans Hænder; Er det kun mit sande
Vel, Han til mig det sender.

6. End ved Kors jeg ikke da Mig mistroste la-
der? Thi hvem kommer Korset fra? Fra en kjerlig
Fader. Naar i daarlige Synds Begjer Jeg mit
Glæde finder, Da ved milde Tugtelse Han mit
Hjerte vinder.

7. Ogsaa de Rejsfærdige Tidt af Gud hjemse-

ges; Dyden da ved Eideise, Dem til Gavn for-
oges. Flyder Saaren end saa strid, Mens de ud-
stroer Sæden; O! den rige Hostens Tid Bringet
Himmelglæden.

8. Alting, alting keer til Held Ved den gode
Hyrde. Op da hver bængstet Sjel, Kast paa
ham din Byrde! Ham istemmes Lov og Priis Af
os allesammen! Han er stærk og god og viis. Han
vil hjælpe! Amen!

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud 2c.

64. Gud! hvor er din Godhed stor, I din Him-
mel! paa din Jord! Intet Mennekses Forstand Nok-
som den ophøie kan. Gode Gud din Miskundhed
Strømmer daglig til os ned, Bliver evig, evig ved.

2. Tak for Alt! hvad godt vi nød! Fader!
Tak for dagligt Brod! Tak for Jordens Frugtbar-
hed! Tak for Landeroe og Fred! Milde Gud! vi
prise dig. Jord og Himmel prise dig: Du velsig-
ner faderlig.

Mel. Min Sjel nu lover Herren 2c.

65. O Herre! hvor begynder, Hvor ender sig
din Miskundhed! Hvad er som ei forkynder Dit
Forsyns vise Diemed? Hver som du bødst at leve,
Du kommer blid ihu; Alt hvad hans Tars kan
kræve, Det seer, det giver du. Du Fader i det
Høie! Kun dig vi lide paa; Var ei dit vaagne Die,
Hvad kunde da bestaae?

Mel. Enhver som troer og bliver døbt 2c.

66. Du Livet gav os, gode Gud! Vor Ande
du bevarer. Fra vi blev til, du drog os ud Af

mangehaande Farer. Hver Dag, hver Stund, hørt Dieblif, Vi af din Godhed Prover fik, Til Sjæls og Legems Vaade.

2. Med Naade kommer du ihu Alt, hvad du bød at være; Alt, hvad som lever, signer du Saa rundelig, o Herre! Men blandt den hele Skabnings Hær Du allermeeft os Menneſker Din Godhed lader kjende.

3. Du giver alle dagligt Brød Endog de ikke bede: Hvo dig paakalder i ſin Nød, For ham din Hjælp er rede. Og døøler end din Hjælp en Stund, Din viſe Godhed venter kun Indtil din Tid er kommen.

4. Men ſørſt vi ſee din Miſkundhed I Sjæls Frygt og Dvide; I Tvivl vor Troſt, i Skræk vor Fred Er du, paa hvem vi lide! Da naar os ruer Død og Dom, Vi ſkjelve ei; thi Jeſus kom, Med ham kom Liv og Frelſe!

5. Ja Herre! til vor ſidſte Stund Skal vi din Godhed kjende. O Fader! til vor fiøſte Stund Vi Tak til dig opſende. Da naar du kalder os herfra, Med høiere Haleluja Skal vi dig evig priſe.

Egen Melodie.

67. Naar vi i Nød og Fare ſtaae, Og vide ingen Hjælp at faae, Da horer du, o Gud! vort Raab. Du er vor Troſt, du er vort Haab.

2. Du altid ſeer i Miſkundhed, O milde Fader! til os ned; Og giver os i Jeſu Naavn Alt hvad der er vort ſande Gavn.

3. Giv at vi derfor hjertelig, Nu og fremdeles
elske dig, Adlyde dine Bud med Glid Og takkes
dig til evig Tid.

Mel. Kind nu op i Jesu Navn re.

68. Glædens Smil og Sorgens Graad Seer
du, Gud! som Alt bereder, Alting styrer, alting
leder Ved et evigt Wiisdoms Raad! O! det Wiis-
doms Raad skal hisset Kjerlig vikles ud for mig.
Thi er jeg og her forviiset, Jeg for alt skal prise dig.

2. Liv jeg ved dit Forsyn fik: Ved din Kraft jeg
føler, tænker; Af din Naade du mig skjenker Hver
en Dag, hvert Dieblif. O min Skaber! Livets
Kilde! Liv og Kraft jeg fik af dig. Jeg da veed
du ogsaa vilde Som en Fader lede mig.

3. Og ei blot for denne Jord, Herre, du mig
skjenkte Livet; Evtigt Haab har du mig givet Ved
dit lyse Sandheds Ord. Tiden svinder, Verden
falder, Sjelen er udsødelig; Du, algode Gud,
mig kalder Til et evigt Liv hos dig.

4. Dybt mig trykte Synden ned; Herlig du
min Gammes endte: Du din egen Søn nedsendte,
Freise bragte han og Fred. Haabet stiger, Sor-
gen svinder; Thi ved ham er jeg forløst. Jeg i
hans Forsoning finder Kraft til Dyd og salig Trost.

5. O min Fader! o min Gud! Dig min rorte
Sjel tilbeder. Wiselig du alting leder, Herlig før-
rer du det ud. Du hvis Rige, Magt og Være
Barig staae i Eorighed! Du vil selv mig Fader
være, Rok for mig til Sjelefred.

Egen Melodie.

69. Din Bliisdom os, o Herra! leder Til hine
 Himles Saligheder Gjennem Livets Moisomheder;
 Og raadelig du os betænker, Og os saa megen
 Lindring skenker, Og styrker vore matte Fjed.

2. Henlægges jeg paa Smertens Leie, Saa
 tidt du sender Trost og Pleie, Og paa min Syg-
 dom raader Bod. End skal jeg noisom Brødet
 sanke, Skal jeg forladt, forskudt omvanke, Din
 Aand mig giver Taal og Mod.

3. Naar Avindsmanden mig bagtaler, Min
 bedste Gjerning sort afmaler, Dit Velbehag da
 styrker mig; Og glemmer Bennen Benskabts-Plig-
 ter, Jeg har en Trost, som aldrig svigter, Jeg
 har en trofast Ven i dig.

4. O store Trost! med Fadersie Du seer til
 os ned fra det Høie: Dit Barn du ei forlade kan.
 Om end i Nød mit Liv sig ender, Jeg veed at du
 med Faderhænder Vil føre mig til Fredens Land.

5. Gud! lad mig for dit Aasyn vandre, Til
 Held for mig, til Gavn for andre, Da mindstes
 Beiens Moisomhed. Og naar jeg saa mit Lod
 fuldender, Og du mig Dødens Budskab sender,
 Da farer jeg herfra i Fred.

Mel. Baag op, og slaae paa dine Strænge v.

70. O Gud! min Stemme ingentunde Kan vær-
 digen ophøie dig; Med tusind Stemmer jeg ei kunde
 Forkynde hvad du er for mig; Thi Alt, hvad du
 mod mig har gjort Er herligt, underfuldt og stort.

2. Og kunde end min Stemme klinge, Saa vidt, som Firmamentet gaaer. Og kunde sig min Lovsang svinge Did op hvor Herrens Throne staaer, Hvad var den hoie Stemmes Klang; Hvor Engle selv ei værdigt sang?

3. Men jeg kan neppe Fader stamme; O Gud! min bedste Tak er svag. Dog du mit Offer vil agnamme, Og lønne med dit Velbehag. Du veed min Eone liden er, Paa Villien du ene seer.

4. Du mig med Fader-Omhø savner, Og giv ver Tryghed i dit Skjød. Ei Kraft til Virksomhed jeg savner, Og savner ei nødtørstigt Brød, O Fader! at min Fryd, mit Held Udskyder fra dit Godheds Bæld.

5. Fra spæde Ungdoms første Dage Dit blide Forsøn ledte mig; Din Haand saa tidt mig drog tilbage Fra Udyds Bei, til Dyd og dig. Og vaklede min svage Fod, Saa gav din Haand mig Kraft og Mod.

6. Ja! dig min svage Sang skal ære Saalænge Tungen rører sig. Takoffer vil jeg dig frembære, Saalænge Hjertet slaaer i mig, Og gaaer jeg ned i Dodens Dal, Mit sidste Suk dig prise skal.

7. Naar da min glade Haand sig svinger Til Himlen, fri, udsødelig: Naar da min Stemme bedre klinger, Da jeg er vorden Engle liig: Blandt deres Chor jeg synger da Det høiere Haleluja!

Me l. Jesu! din søde Forening at smage se.

71. Evige Fader! som kjerlig regjerer Himmel og Jord, ved dit vældige Bud! Alt hvad du skabte,

ophoier og ærer, Lovet og priser dit Forsyn, o Gud! Skulde jeg ene uskjonsom forglemme, Hvad du saa faderlig gjorde for mig? Nei! jeg vil hæve min takkende Stemme, Hæve min Aand og mit Hjerter til dig.

2. Du har bevist mig din Godhed og Naade. Selv for jeg lærte at stamme dit Navn. Tidt har du frelst mig fra Fare og Naade. Trofast du stedse har fremmet mit Gavn. Kiendte jeg Svage end ikke saa noie, Hvad mig var tjenligt til Legem og Sjel, Stedse mig fulgte dit vaagende Die, Stedse din Haand mig veiledte saa vel.

3. Ja din Betsignelse, Kjerligste Fader, Saae jeg fornøet imod mig hver Dag! Og du mig viste, at du ei forlader Den, som til dig overgiver sin Sag. Sundhed og Munterhed, Føde og Klæder, Benner, som redelig elskede mig, Ofte endogsaa uskyldige Glæder Har jeg annammet, Algode! af dig.

4. Ei er det Brede om end du tillader, Banheld og Trængsel at friste vort Mod; Thi du er stedse den kjerlige Fader, Og ved din Bidsdom gjør Udgangen god. Ofte, naar Kummer laae tungt paa mit Hjerter, - Da mig husvalte din trøstende Aand; Du mig ved Ordet Taalmodighed lærte, Styrkede Haabet om Hjælp fra din Haand.

5. Ja! naar paa Livets den slibrige Bane Verdens Forførelse lokkede mig, Naar jeg, henrevet af Syndernes Bane Glemte mig selv og din Himmel, og dig: Gud! du dog ikke mig vilde forglemme, Dyrebart var dig mit ewige Vel! I min Sam-

virksomhed talte din Stemme, Rorte, oplyste og frelste min Sjæl.

6. Derfor jeg hæver min takkende Stemme,
Hæver min Aand og mit Hjerte til dig. Aldrig,
af! aldrig uforsomt jeg glemme, Hvad du saa
faderlig gjorde for mig! Dig jeg ophøier, Dig ud-
myg jeg ærer, Lovet og priser dit Forsyn, o Gud!
Himmel og Jord, som du herlig regjerer, Synge
dig Lovsang, vor Fader, vor Gud!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

72. Min Gud! din Preis jeg vil istemme For
al din Fader-Virkundhed. O vee mig, om jeg kunde
glemme, At du har storet mine Fied: Du var hos
mig da Liv jeg fik, Og indtil dette Dieblif.

2. Du gav mig mange sunde Dage Og mangel
Fryd for Sands og Sjæl. Du lindrede min Rod
og Pine, Og endte Alt saa saare vel. Laae skjulte
Farer paa min Bei, Da holdt du mig, jeg snubled' ei.

3. Med Tak jeg falder dig tilføde, O Fader!
lad den takkes dia! For hoert et Sjæls- og Legems-
Gode I Ydmyghed jeg takker dig, Indtil jeg søk-
ger Dødens Kald, Min rorte Sjæl dig prise skal.

4. Du her mig idel. Godt har givet; Dig al
min Lid jeg sætter til. Du og i Døden, som i Li-
vet, Min Trost min Bistand blive vil. Da priser
jeg i Evighed, O Gud! din Fader-Virkundhed.

Mel. Breden din afvend ic.

73. Til dig, o Gud! min Takkesang sig hæver;
Preis være dig! Ihi see! jeg er og lever; Og idel
Godt af fulde Faderhænder Du mig tilsender.

2. Jeg Legem fik, og Sjel og herlig Erne. O!
meer jeg fik, end jeg forstaaer at nævne: Og ved
Dit Sandheds Ord, blev jeg forvisset Om Livet hisset.

3. Din Miskundhed hver Dag mig Brodet gi-
ver. Af Farer mig din stærke Arm udriver. Dit
vaagne Die varer paa min Bolig; Thi er jeg rolig.

4. O Gud! paa dig jeg stadig troer og haaber!
O Gud! til dig i al min Nød jeg raaber! Dig vil
jeg evig, evig lydlig være: Dig vil jeg ære!

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer se.

74. Hvorledes skal jeg prise dig, Algodheds rige
Væld! Som altid har velsignet mig Til Legem og
til Sjel.

2. Fra første Stund, jeg Lyset saae, Jeg var
dig dyrebar. Du daglig gav mig Prover paa, At
du min Fader var.

3. Du sikrede saa ommelig Min Barndoms
svage Fjed. Du revsede saa faderlig Min Ung-
doms Daarlighed.

4. Og idelig paa Livets Sti Din hulde Hjælp
jeg fandt; Saa mangen Fare drog forbi, Saa
mangen Sorg forsvandt.

5. Jeg ledes ved dit Ord, din Aand, Til Troe,
og Haab og Bon. Du frelste mig af Syndens
Baand Ved Jesum Christ, din Son.

6. Nu seer jeg rolig Død og Grav, De ei for-
færde mig; Thi han Forjættelsen mig gav Om be-
dre Liv hos dig.

7. Svag lyder her min Takke-Sang, Jeg stam-
mer den kun ud; Hist priser jeg med Jubel-Sang
Dig, vise, gode Gud!

Mel. Bredden din afvend 2c.

75. Fra første Diebluk da jeg fik Livet, Almægtige! dit Bærn mig har omgivet; Du fra min Barndoms første Dage Opholdt mig Svage.

2. Jeg spurgte ikke: hvo skal mig ernære? Min Mund ei kunde Hjælp af dig begjere. Dog sendte du mig paa mit Børne-Leie Fornøden Pleie.

3. Jeg sørged' ei for Hvilested og Bolig; Du sørgede, og jeg sov tryk og rolig. De Farer, som min Sjæl endnu ei kjendte, Din Haand afvendte.

4. Hvad er vort Liv i al sin Kraft og Styrke? Af! let udslukkes det i Dødens Mørke; Dog stedse du blandt tusindhaande Farer Mig tryk bevarer.

5. Du var og er og bliver, Gud! den samme; Naar skulde vel mit Haab da staae til Skamme? I Liv og Død, jeg altid mig forlader Paa dig, min Fader!

Mel. Naar vi i første Nøden staae 2c.

76. Til dig, o Herre! staaer mit Haab, Du horte tidt mit Angestraab; Og qvalte Smerten end min Kost, Du horte Sukket i mit Bryst.

2. Du skuer med Barmhertighed. Til al min tavse Smerte ned; Og udebliver Hjælpens Stund, Saa veed jeg, den forhales kan.

3. Du seer det, naar for haardelig De Byrder vil nedtrykke mig, Du giver Kraft at bære dem, Til Hjælpens Time lyser frem.

4. I Kressens Time føler jeg, At mig min Tillid skuffed' ei; Og priser dig, Algodheds Gud! Som førte mig af Nøden ud.

5. Jeg bøier mig i Støvet ned; Pries være,
Gud! din Mægtighed! Du tog mig i din Bares
tægt. Pries være dig fra Slægt til Slægt!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

77. Med Buisdom du, o Gud! regjerer Den
hele Verdens vide Kreds; Dig jeg mit Hjertes Tak
frembærer, Og er med mine Kaar tilfreds; Thi
du vor milde Fader er, Og hver din Skabning er
dig kjær.

2. Med yndig Pragt du aarlig klæder De Bloms-
ter, som paa Marken staae. Med frugtbar Regn
du Jorden væder, Og glemmer ei det mindste
Straae. O! skulde du da glemme mig, Naar
jeg oprigtig elsker dig?

3. Nei! for skal Moderen forglemme Det Barn
hun fostrer ved sit Bryst. For du ei skulde blid
fornemme, O Gud! min tillidsfulde Røst. Jeg
vandrer tryk paa Livets Bei; Du leder mig, jeg
frygter ei.

4. Jeg frygter ei, om Nød og Smerte End mø-
der mig paa Banen her. Om Kummer saarer
dybt mit Hjerte, Jeg dog i Kummer trostig er; Thi
Nød og Smerte kom fra dig, Min Fader, for at
bedre mig.

5. Og du vil selv mit Mod oplive, At tillids-
fuld jeg vandrer frem. Min Frelsers Ord mig
Styrke give; De vise mig mit rette Hjem. Hos
dig, o Gud! i Himmerig, Jeg bliver evig lykkelig.

6. Styrk mig, min Gud og milde Fader! I
dette faste Haab til dig; At aldrig det min Sjæl for-

lader, Hvad end i Verden moder mig! Thi giver
eller tager du; Mit Gavn du kommer dog ihu.

Mel. Frisk op, min Sjel, forsage ei ic.

78. Mit Sind og Hjerte jeg til Gud, Og i hans
Haand har givet; Til Gode det Onde falder ud.
Af Døden fremgaaer Livet. At det er sandt, Det
ved jeg grant; Thi Herren er min Fader! Alt hvad
mig skeer, Til Held det er; Derpaa jeg mig forlader.

2 Saa giver jeg mig ganske da, Min Fader!
dig ihænde. Du lægger til, du tager fra: I Alt
jeg dig skal kjænde. Skee, hvad der vil; Det
skeer dog til Mit Gavn. og Dig til Ære! I Bee
og Vel Skal dia min Sjel Med Taal hengivet være.

3. Al gode Gud! din Billie skee; Den altid er
den bedste. Jeg levende og døende Vil dertil Haa-
bet fæste. Da naar dit Bud Mig frier ud, Og
Graven sig oplader; Jeg hæver mig Til dig, til dig,
Min evigaade Fader!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ic.

79. Din Bliidsoms og din Raades Vel, Min
Gud! lad mig erkjende; O! aldrig da forsager jeg,
I hvad mig end skal hænde. Jeg rolig venter til
Guds Time komme vil; Saa kommer Frelsen med,
Og hist i Evighed Jeg skal dit Forsyn prise.

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær ic.

80. Gud er min Hjælp! og stadelig Paa ham
mit Haab jeg bygger. Naar jeg til ham fortrøster
mig, Hans Almagt mig betrygger. Mit Suk fra
Hjertet bryder ud I Lov og Pris til Gud, min
Gud! Han er min Hjælp, min Styrke!

Mel. Paa Gud alene ic.

81. Min Bøn jeg sender, O Fader! op til dig.
Min Tærø du kjender, Thi du, du skabte mig. O
Livets Fader! Du Altting noie seer, Seer hvad
mig skader, Og hvad mig gavnligt er. Hvad du
tillader, Alt til mit Bedste skeer.

2. Dig bør at raade For Legem og for Sjel;
Al Sorg og Baade Du vender mig til Held. Jeg
knurrer ikke, Naar Trang mig bøier ned; Jeg be-
der ikke Om Overflødighed: Hvad du vil stifte,
Det vil jeg noies med.

3. Ei vil jeg spørge Om mine Dages Tal; Ei
vil jeg sørge, Naar jeg bortvandre skal. Min Tid
og Alder Saa viis tilmaaler du. Naar du mig
kalder, Jeg gaaer med freidig Hu: Naar Hytten
falder; Mit Haab, min Trost er du.

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær ic.

82. Din Kjærlighed, algode Gud, Hold mig i
stadigt Minde! Kun i at lyde dine Bud Lad mig
min Glæde finde. Da gaaer jeg tryk paa Livets
Bei, Mig nedslaae Jordens Sorger ei; Thi, Gud!
du er min Fader.

2. Du ledte mig i Barndoms Aar, Og før jeg
kunde bede; I blide og ublide Naar Jeg altid dog
fandt Glæde. Den Faderhaand jeg kjendte ei, Som
stroede Roser paa min Bei, I hine sorgfri Dage.

3. Nu føler jeg og kjender det, Du var min
Ungdoms-Leder. Hver Livets Byrde gjør du let,
Og om mit Held du freder. Alt hvad mig tjener,
bedst du veed. Ja Fader! du er Kjærlighed! Af
dig jeg Altting haaber.

4. Saa kommer Sygdom, Sorrig, Nød!
Du, Gud! er ved min Side. Alt endes ved en
salig Død. Du hjælper selv at stride. Bei ham,
som her har dig til Ven! Bei ham! thi du ham
leder hen Til evig Glædes Bolig.

Mel. Jesu! dine dybe Wunder ic.

83. Lær mig, gode Gud! at være Fast i Troe
og Haab til dig! At jeg dine Raad maa ære, Hvad
du end tilskikker mig. Du atvise, gode Gud! Alt
saa vel du fører ud. Alting tjener mig til Bedste;
Dertil jeg min Lid vil fæste.

2. Trøst jeg heraf mig vil sanke For min kum-
merfulde Sjæl. O! hvor styrker mig den Tanke:
Herren vaager for mit Vel! O! hvor fro, hvor
tryggelig, Alt jeg overgiver dig! Og i Alt hvad du
mig sender, Jeg din vise Godhed kjender.

3. Bei jeg finder Modgangs-Dage Tunge for
mit Kjød og Blod; Aldrig vil jeg dog forsage: Thi
jeg veed, min Gud er god. Han, hvis Bud er
Kjerlighed, Et af Hevn og Harmen veed; Han kun
minder mig, som Fader, Naar jeg Dydens Bei
forlader.

4. Og i hvilken Livets Alder, End mit Die luk-
kes til, Fader! det er dig, som kalder, Trøstig
jeg dig følge vil. Jeg da ikke sørger meer; Hist
din Wiisdoms Bei jeg seer, Seer, hvor herlig du
os leder, Og for Alt jeg dig tilbeder.

Mel. Alene Gud i Himmerig ic.

84. Gud kan paa Alting raade Bod; Thi bør
han ene raade. Han er saa mægtig, wiis og god,

Da hvad han vil er Raade. O! naar jeg efter-
tænker det, O! da mit Hjerte søler ret, At han
mig Alt bør være.

2. Han vogter hvort mit Fodestjed, Og frier
mig fra Farer. Hos ham er bedste Tilflugtssted,
Saa vel han mig bevarer. Naar Herrens Die
følger os, Naar Herrens Magt bestjerner os, O!
da vi ere trygge.

3. Saa gaaer jeg frem ad Livets Bei, Paa
Gud jeg mig foelader! Og Modgang mig nedtryk-
ker ei, Ei Avindsmand mig skader. Engang, alt
efter dit Behag, Den kommer vist, den glade Dag,
Gud! da jeg seer din Frelse.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre ic.

85. O Gud! paa dig jeg bygger Alt min For-
haabning her; Naar du mig ei betrygger, Spildt
al min Omsorg er. Bør Lod; som dig behager,
Du deler til os ud; Du giver og du tager; Thi
ene du est Gud.

2. Ei skal mit Haab bestjæmmes, Naar det er
byggt paa dig; Min Id skal heldig fremmes, Naar
du velsigner mig. Om Modgangsstorme true, Om
Farer komme nær, Saa vil jeg dog ei grue; Du
min Fortrosthing er.

3. Ja, om end Alting skulde Mig Svage gaae
imod, Saa veed ja dog tilfulde, At du, o Gud!
est god. Du gjennem Modgang leder Mig frem
til Troe og Dyd. Du her min Sjæl bereder Til
rene Wanders Fryd.

4. Thi bør du ene raade For alle mine Raar.

Min Sjels, mit Legems Baade, Du ene bedst forstaaer. Giv kun, jeg vil anvende Hver Dag du skjenker mig; Naar da jeg Banen ender Jeg gaaer til Held hos dig.

Egen Melodie:

86. Frygt ei min Sjæl! frygt aldrig meer, Om end jeg vennelos mig ser; Om Sygdoms Dage komme, Om Armod vil hjemsoge mig, Paa Gud jeg haaber stadelig. Lad hvad der vil kun komme; Snart Trængsels Tid er omme.

2. Jeg gruer ei, om end jeg saae, Al Verden ville undergaae, Og Rædsler sig udbrede: Om end Fordærvelse og Død Af Luft og Jord og Hav udbrød, Min Gud mig trygt vil lede, Og Redning mig berede.

3. Han skabte mig med Almagts haand, Han skjenkte mig sit Ord, sin Aand; Han frelste mig i Naade. Han aldrig mig forglemme vil, Saa trygt jeg slaaer min Tid dertil; Han ene for mig raade I Velstand og i Baade!

4. Her er jeg kun i Provestand, Guds Himmels er mit Fædreland, Did hen mit Hjerte stunder; Der efter korte Nød og Strid, Gud glæder mig til evig Tid. Paa dette Gødheds Under Mit Haab og Nød sig gunder.

5. Hvad Moie, Trængsel mig har mødt, Fra første Dag, da jeg blev født, For evig glemt skal være. Thi hisset jeg indtræde skal I blandt de Herliggjortes Tal, Og Seirens Krone bære Til min Fortøfers Ære.

6. For denne store Salighed, Som ved Guds
 Son mig er bered, Skal Tak til Gud opstige;
 Blandt Engle-Chorets Jubelklang Istemmer jeg
 min høie Sang. Min Fryd i Himlens Rige Al
 Sands skal overstige.

7 Min Sjæl, imens jeg lever her, Alt længsel-
 fuld i Nøde seer, O Jesu! denne Glæde. At see
 dig i din Herlighed, Den Glæde varer evig ved.
 Naar vil du mig tilstede For Thronen frem at træde:

8. Hos dig al jordisk Nød og Dval Til Glæde
 sig forandre skal; Ei meer den mig omspænder.
 Men al min Graad skal tørras af; Thi gaaer jeg
 trestig til min Grav. Til dig jeg Diet vender, Og
 fro jeg Banen ender.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid ic.

87. Bort! al den Trost, som ei bestaaer, Naar
 Dodens Stemme kalder! Naar Mæle, Syn og
 Sands forgaaer, Al jordisk Trost henfalder. Bed
 brudden Stav Jeg til min Grav Ei som en Daare
 vandrer; Mit bange Bryst Behøver Trost, Som
 Døden ei forandrer.

2. Hos dig, o Gud! al Naade boer, Did jeg
 min Haab vil vende; Jeg af dit trøsterige Ord Kan
 dig som Fader kjende. I Fryd og Nød, I Liv og
 Dod, En Ben i dig jeg finder. Naar Jordens
 Tant Som Røg forsvandt, Din Godhed ei for-
 svinder.

3. I Kristellen jeg kunde let Et Daarskabs Ord
 udsige, Og spørge: hvad er Mennesket For den Uen-
 delige? Dog nei! jeg seer, O Gud! hvor kjær

Dig Adams Slægt maa være. Af Kjerlighed Du sendte ned Til os din Søn, vor Herre.

4. Da Jesus kom herved fra dig, Og lærte, led og døde; Du, som ved ham forløste mig, Vil ei mig fra dig stode. Om Sorg og Nød Ind paa mig brød, Som Bolger paa en Klippe; Da seer jeg hen Til Frelseren, Saa kan mit Nød ei glippe.

5. Alvidende! du seer jo til Med vaaget Forsyns Die. Din Almagt kan, din Godhed vil, Alt til det Bedste føie. Din Miskundhed skal være ved, Min Tars du ene kjender; Og altid god Er hver en Lod, Jeg faaer af dine Hænder.

6. Jeg veed, at jeg i Himmelen Har den, jeg tør anraabe: Min Gud, min faderlige Ven, Paa ham jeg trygt kan haabe. Og naar jeg da Skal gaae herfra, Og Støv til Støv hensalde. Gud dog min Sjæl Til evigt Held Miskundelig vil kalde.

Mel. Guds Godhed ville vi prise ic.

88. Fra Gud vil jeg ei vige, Han viger ei fra mig. Hans Løfter aldrig svige Jeg troer ham stadelig. Hver Dag, høert Diebut Jeg af hans hulde Naade, Til Sjæls og Legems Baade, Saa mange Prover fik.

3 Som Bind og Størm sig vender Forandrer Verden sig. Min Gud i dine Hænder Jeg overgiver mig; Thi du forandres ei. Du altid er vor Fader. Du aldrig os forlader Paa Livets trange Bei.

3. Paa dig jeg stadig lider, Din Hjælp jeg bygger paa; Og kommer Nødens Tider, Min Hu til dig skal staae. Hvad til mit Bedste er, Du

Sorg til Fryd omvender, Naar Fryd du tjenslig seer.

4. Er send min Lod ei Glæde Den Stund, jeg vandrer her; Maa jeg end tidt begræde Selvvaldre Lidelser! Hvad er al Lidelse, Mod hine høie Glæder, Som Jesus mig bereder Hos sig i Himlene?

5. Lad Jorden og dens Riger, Og Hirlighed forgaae! Det Held mig Gud tilsiges, Dog evig skal bestaae. Mit Legem smulre hen I Gravens skumle Gjemme; Min Gud mig ei skal glemme, Han vækker mig igjen.

6. Gud Fader priset være! Han kjerlig til os faae Bed Jesum Christ vor Herre, Vi faldne Naade faae. Sin Aand han sender ud, Os Svage at vejlede Til Himmeriges Glæde; Høilovet være Gud!

Mel. Hvad kan os komme til for Rod is.

89. Paa dig, min Gud! jeg lide vil, Du min og Alles Fader! For Alt, hvad lever og er til, Din Haand du mild oplader. Du faderlig tildeler hver, Hvad glædeligt og gavnligt er: Hvi skulde jeg da sørge.

2. De Markens skjonne Lilier! Hvor de forlyste Dier! Og Skovens muntre Suglehær, Hvor qvadrer den fornøiet; O Gud! du klæder Blomsterne Og reder Bord for mindste Kræ: Hvi skulde jeg da sørge?

3. Nei! syndig Sorg skal ei min Siel Til Jorden Støv nedtrykke. Jeg under Kæsten større Held, Skjøndt jeg har mindre Lykke. Hvad du,

min Fader! skjenker mig, Kun Naadegave er af dig: Jeg kan jo intet kræve.

4. Min Andagt skal til Himlene Paa Troens Vinger stige; Thi, Fader! din Forjættelse Kan ingenlunde svige. Hvad skulde da nedtrykke mig? Jeg fro vil fæste Lid til dig, Og ingenlunde sørge.

Mel. O kjære Sjel frygt aldrig meer 2c.

90. Min Gud! naar jeg kun troer paa dig, O! da skal intet skrække mig, Hvad end mig vederfarer. Paa dig jeg har min Tillid sat; Thi du i Sorgens skumle Nat Mig tryggelig bevarer, Mig vogter og forsvarer.

2. Her veed jeg intet møder mig, At det jo kommer, Gud! fra dig. Du alle Ting regierer. Jeg da ei blot i Lykkens Skjød, Men selv i Modgang og i Nød, Din Styrelse vil ære, Og taalig Kors set bære.

3. Ved Korset prøver du min Sjel; Det er jo da mit sande Vel, Og mig til Dyden leder. Og naar jeg Seier vundet faaer, Og hisset for din Throne staaer, Din Biisdom jeg tilbeder I alle Eoigheder.

4. O! lad mig da med Daab og Taal Bestaa dig see til dette Maal! Det Syn mit Mod opliver. Da har jeg Trost i Modgangs Stund, Da har jeg Kraft i Dødens Blund; Hvo i din Haand sig giver, Han uforsærdet bliver.

Mel. Herren han er min Hyrde god 2c.

91. Hvi spørger jeg saa ængstelig: Hvo sørger for mig Arme? Hvor er den Haand, som gives

mig Brød, Klæder, Huuslye, Varme? Som var alene jeg udsat For Mangel, og af Gud forladt, Som var ei Gud min Fader!

2. See Markens skønne Lilier! Ei væve de, ei spinde, Og dog maae Kongers Prydelser Mod deres Praagt forsvinde. Den, som har smykket Blomsten saa, Hvor megen mere Omhu maa For Mennesket han bære?

3. Min Aand er skabt til evig Fryd I Herligheds Rige; Did skal og ved Basuners Lyd Mit Støv engang opstige. O! da vil han ei heller her Mig nægte hvad fornødent er Til Sjels og Legems Baade.

4. Saa skal da Frygt og Mishag ei, Mit Sind og Hjerter kræmpe; Gud vil paa lovlig Næringsvet Betsignelse mig skjenke. Bedst veed han hvad jeg trænger til; Han ene kan, og ene vil, Min sande Betsærd fremme.

5. O Fader! kom vor Færv ihu! Forbarm dig; Jesu Fader; Vor Angst, vort Mishaab kjender du, Naar Verden os forlader. Giv Sjelen Lys og Troe at see Dig Gode, dig den Næstige, Som Alt med Wiisdom styrer.

Mel. Mit Hjerter hvi græmmer du dig ic.

92. Min Sjel! hvi vil du græmme dia? Hvi frygter du saa ængstelig For Mangel og for Trang? O! sæt dit Haab til Godheds Gud, Og mærk hans Veie, lyd hans Bud?

2. Han er jo evig viis og stor. Han skabte Alting ved sit Ord. Han veed vor Færv og Trang.

Han kan velsigne rundelig; Han vil velsigne faderlig!

3. Hvo bad til ham, og blev ei hørt? Hvo blev ei af den Gode fort, Som Barn, ved Faders Haand? Een gav han lidt, en anden meer, Hvad tjenligst var, det fik Enhver.

4. O Gud! du est endnu saa riig, Saa mægtig, saa miskundelig, Som du det altid var. Din Naade og din Baretægt Er stedse ny fra Slægt til Slægt.

5. En Daare stoler paa sit Gods; Han byder dog ei Døden Trods, Og kjober Himlen ei Bær du, o Fader! vær mig huld; Da savner jeg ei Jordens Guld.

6. Thi den, du ynder, han har meer End Gods og Guld: han er dig kjer, Og du velsigner ham. Hans Rigdom er hans Noisomhed; Hans Haab er Haab om Salighed.

7. Tak skee dig, Jesu! for dit Ord, Dit høie, vise Guddoms Ord! Det gav mig denne Trost. O! lad det og befæste mig I Troe til Faderen og dig!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ic.

93. Jeg haaber, og jeg stadig troer, Min Gud! du mig et glemmer. Hver Skabnings Lod paa denne Jord Du viselig bestemmer. Ja! din algode Miskundhed Er stor i mangan Naade; Alt, hvad vi leve, signes ved, Gavst du af idel Naade.

2. Dit Forraad aldrig tommes ud, Du vil og kan velsigne. O! hvor er den, som dig, vor Gud! I Raad, i Daad kan ligne? Du til det Store,

til det Smaa, Din Faderhaand udtrækker. Saa langt som Verdens Grændser naae, Din Missundhed sig strækker.

3. Hvi skulde jeg mistvivle da? For Mangel jeg ei frygter; Jeg veed, hvem Brodet kommer fra, Naar troz mit Kald jeg røgter. Thi see! han klæder Lillien, Og Markerne han pryder: Saa faaer og jeg Betsignelsen, Naar jeg hans Bud adlyder.

4. O Gud! til dig jeg sætter Eid, Jeg er i dine Hænder. Du var mig god i al min Tid, Saa fro jeg det erkjender. Du hidtil gav mig rundelig, Hvad noisom jeg begjerte. O du kan aldrig glemme mig, Det føler glad mit Hjerte.

Met. Jesu! du min Glæde er.

94. I min Nød og Smerte, O! hvem skal mit Hjerte sig henvende til? Kan en Jordens Borger Lette alle Sorger, Om endog han vil. Gud! til dig Jeg vender mig, Naar jeg dig om Hjælp anraaber, Jeg da trøstlig haaber.

2. Skulde du tillade, Hvad mig er til Skade, Du som skabte mig? Skulde du ei trøste Den, som han forløste, Der blev sendt af dig? Nei! o nei! Du svigter ei. Jeg mig trygt paa dig forlader; Eviggode Fader!

3. Bitter Bemøds Klage I de tunge Dage Letter Byrden ei. Naar mit Mod forsvinder, Flere Torne finder Jeg da paa min Bei; Hjælpens Stund Forhales kun; Jeg den rolig oppebier, Og taalmodig tier.

4. Du, som bedst mig kjender, Jeg i dine

Hænder Mig saa sikker veed. Trængsel her i Tiden, O! hvor den er liden, Mod en Evighed! Der jeg faaer Hvad j g attraaer. Og fra Jorden til det Hvie, Vender jeg mit Die.

Mel. Udi min Angest og Mod 12.

95. Naar Mod omspænder mig, Indslyer jeg, Gud, til dig; Du kan mig bedst undsætte, Og al min Kummer lette. Mit Vel du ene kjender. Det staaer i dine Hænder.

2. Naar Synden frister mig, Da tænker jeg paa dig. Din Kraft er hos den Svage; Hvi skulde jeg forsage? Nei! modig vil jeg stride, Og paa din Bistand lide.

3. End truer Modgang mig, Da er jeg tryg ved dig! Du vender Trang og Smerte Til Gavn for Sjæl og Hjerte. Selv Graven bødst du være En Vej til Liv og Ære.

4. Ja! du er Kjerlighed, Det giver Sjælen Fred. Hvad Dand sig vel tør nærme Til den, du vil befjerme? Thi vil vi allesammen Dig evig prise, Amen.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode 12.

96. Aldrig skal vor Sjæl forsage: Du, vor Gud! os glemmer ei, End i kummerfulde Dage, End paa tornefulde Veie! Dig skee Lov fra Slægt til Slægt, Fader! for din Baretægt! Tak al Jordens Kreds dig yde! Himlene vor Sang gjentyde!

Mel. O kjere Sjel! frygt aldrig meer ic.

97. Om jeg end seer mig stædt i Nød, Jeg taalig lider; thi du bød Den Komme, gode Fader! Da godt og kjerligt er dit Bud, Og Alt du fører herligt ud. Du aldrig mig forlader, I Liv, i Død, min Fader!

2. Naar Modgangs Bægt nedbøier mig, Og Mennesker bortvende sig Fra mig og mine Klager; O Gud! jeg er dog ei forladt; Du skabte Lys i Rædslers Nat; Og trygt du mig ledsager, Og ender mine Plager.

3. For Døden selv jeg gruer ei: Til bedre Liv er den en Bei, Derom mig alting mindet. Ja om endog en elsket Ven Fra mig ved Døden rives hen; Min Graad ei længer rinder: Jeg hist igjen ham finder.

4. Saa lod mit Støv kun smuldre hen! Jeg engang glad opstaaer igjen, Til Fryd blandt Himlens Hære. Jeg der i Evighedens Fred Skal glemme, at jeg engang led; Og al min Gød skal være Algodheds Priis og Ære.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre ic.

98. Naar Sorgen mig omspænder, Og Fareer true mig, O, Gud! jeg Diet vender, Saa længselsfuld til dig: Naar i min Sjelesmerte Jeg seer kun Død og Grav, O Herre! styrk mit Hjerte Med Trosten, som du gav.

2. Du er hos mig tilstede, Du seer min Trang og Nød. Du aabner Bei til Glæde Igjennem Grav og Død. Du er min hulde Fader, Det

lærte Frelseren. Din Hjælp mig ei forlader; Thi lider jeg paa den.

3. Ja! med dit Forsyns Nie Du vaager over mig. Du byder i det Høie, Og Alting lyder dig. Naar du mig kummer sender, Du sender Trosten med. O! Godheds Gud jeg kjender, Din Kraft, din Trofasthed.

Mel. Guds Godhed ville vi prise ic.

99. Hvi skulde du dig klage, Og jamre dig, min Sjæl! Bort al Bekymrings-Plage! Gud Herren vil mit Vel. Jeg er i Haabet froe; Gud veed min Sag at vende Til god og herlig Ende; Det kan jeg stadig troe.

2. O Gud! du ei forlader Dit Barn i Nødens Tid. Paa dig, algode Fader! Jeg fæster al min Lid. Seer det end rædsomt ud, Jeg tør dog aldrig grue; Min Frelse skal jeg skue Fra Miskundheders Gud.

3. Du kan jo aldrig glemme, Hvad Nød jeg frister her: Thi vil jeg mig ei græmme Din Bistand er mig nær. Naar Proven er forbi, Og du vil Hjælp tilstikke, Da kan al Verden ikke Forhindre dig deri.

4. Om Fienders Hær end sværmer, Dit Forsyn er min Borg. Du altid mig beskjermer, Og lindrer al min Sorg. Lad Jordens Vældige Sig end imod mig fætte, De intet dog udrette; Guds Billie maa dog skee.

Mel. Fader vor udi Himmerig ic.

100. Til Himlen er mit Herte vendt, Naar jeg af Angest er omspændt. Naar Verden ei kan hjælpe

meer, Jeg 'ep til dig, min Fader! seer; Til dig, hvis Trofasthed bestaar, Om Jord og Himmel end forgaaer.

2. Lad Verden kun fortroste sig Paa Tant, som skuffer idelig, Paa egen Klogskab, Magt og Mod, Paa Venner, Byrd og Overflod; I Nødens Tid hvad var det Alt? Et Huus paa Sand, som hastig faldt.

3. Jeg kun paa Gud fortroster mig; Han er saa mild og hjælperig. Jeg veed, at han min Fader er, Og Fadervs Hjerte til mig bær. Det giver Sjelen salig Fred, End midt i Nød og Bitterhed.

4. Trygt gjennem Livet vandrer den, Der Himlens Herre har til Ven. Gaaer han end frem paa torner Bei, Han sukker, men forsager ei. Hans Prøve er snart forbi, Og han fra al sin Kummer frei.

5. Styrk ogsaa mig, o gode Gud! At jeg min Prøve holder ud, Og troer paa dig, og bliver ved I Tillid og Hengivenhed; Indtil du kjerlig fører mig Til varig Fred i Himmerig.

6. Forklaret da beundrer jeg Dit naadefulde Forsyns Bei; Du vendte Alt min Sjæl til Gavn. Jeg evig priser da dit Navn, Og synger med i Engles Chor: Vor Gud er viis, og god og stor!

Mel. Af Dybsens Nød raaber jeg til dig ic.

IOI. Tungt slaaer mit Hjerte bange Slag, Og hede Taarer rinde. Jeg ængstet sukker Nat og Dag, som var ei Hjælp at finde. Rundt om jeg seer kun Mulm og Nat, Og raaber: Har mig Gud forladt? Er han ei meer min Fader?

2. For Alt han sørger faderlig, Og Alt til Held han fører. Han hører unge Ravens Skrig, Og Demens Suk han hører; Og skulde han mig glemme nu? Nei Gud! min Gud! mit Haab er du; Du er og nu min Fader.

3. Du skabte mig, og Jesus kom, At frelse mig fra Døden; Du hører i din Helligdom Da vist mit Suk i Nøden For Verden blev, dit Die saae Den Bei, jeg skulde vandre paa, Blandt Blomster og blandt Torne.

4. Hiin Evighed mig lære skal, Hvi disse Torne groede. Endog hvad her mig synes Dval, Det sender du, Algode! Dit Raad er urandsageligt, Dog veed jeg det er faderligt, Hvi skulde jeg forsage?

5. Ja, Herre! du er viis og god, Du saarer og du læger. Det troer jeg vist, og freidigt Mod Mit Hjerte vederqvæger; Ei meer det slaaer saa bange Slag; Af Nattens Mulm fremlyser Dag! Hos dig, min Gud! er Frelse.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ic.

102. Du er min Gud, jeg frygter ei; Ei skal min Klage høres, Om jeg end skal paa tornet Bei Tjensnem Livet føres. Jeg veed, du viselig I Alt behandler mig. Jeg trostes altid ved Din hulde Mi-
Kundhed, Den jeg saa tidt har prøvet.

2. Jeg overgiver mig og Mit Til dig og til din Raade! Alt hvad jeg eier, er jo dit, Du derfor og bør raade. Din Styrelse er Held, Du vil mig altid vel; Thi du er Gudheds Gud, Som fører Altting ud, Dit Barn til Gavn og Gode.

3. Den Troste-Tanke qvæger mig, At du ei Dine alemmer; At deres faste Haab til dig Dem ingen Tid beskjemmer; Bort da hver Frygt og Sorg; Gud er min trygge Borg! Alt hvad han gjør er vel; Mit Legem og min Sjæl Han faderlig beskjermer.

Egen Melodie:

103. Hvorfor skulde jeg mig græmme! Herren er Stedse nær: Mig han ei vil glemme. Godt er Alt, hvad han tilsender; Uforsagt Til hans Magt Jeg mit Dø vendet.

2 Vil min Gud et Kors tilskikke, Prove mig Haardelig, O! jeg knurrer ikke. Han mig jo saa ofte fryder; Skulde jeg Nu da ei Lide, naar han byder.

3 Sjelen, Legemet og Livet Er ei mit; Er jo dit, Gud! du har det givet. Skal end mine Levedage Snarligen Svinde hen, Jeg vil dog ei klage.

4. Døden kan os ikke døde; Evgigt Vel Gaaer min Sjæl Gjennem den i Møde. Fro til Graven seer mit Dø; Ved dens Bred Lægges ned Jor- dens Sorg og Noie.

5. Og naar Tiden her er omme, Da skal vist Jesus Christ I sin Bælde komme! Jesus Christi, min Forsoner, Mig saa blid, Fører did, Hvor han evig throner.

6. Skulde jeg da her forsage? Nei! jeg troer Jesu Ord, Det kan ei bedrage; Fuldt jeg derom er forvissat, Du er min, Jeg er din, Jesu! her og hisket.

Mel. Nu hviler Mark og Enge ic.

104. Som Herren det vil soie, Vil jeg mig lade noie, I al min Id og Daad! Skal ei mit Anslag rykkes, Og skal min Idret lykkes, Skeer det kun efter Herrens Raad.

2. Jeg intet kan udrette, Vil jeg end daglig trætte Med modig Sorg min Sjel. Til dig, alvise Fader! Jeg Alting overlader. Du gjør jo Alt saa saare vel.

3. Du, Herre! har i Livet Med Faderhaand mig givet Alt, hvad jeg trænger til. Ei mere jeg begjærer; Jeg det endog undværer, Naar du, alvise Gud! det vil.

4. Thi være overgivet I Døden, som i Livet. Dig hvort af mine Raar! Du, Herre i det Høie! Beed Alting vel at soie, Og herlig Ende Alting faaer.

Mel. O Gud! efter dig mig forlænger ic.

105. Alt hvad du mig vil byde, Det bør jeg troelig lyde, Alvise, gode Gud! Ei skal jeg formaste, At monstre eller laste Din Storrelse og dine Bud.

2. Naar mig dit Raad ledsager, Saa bort med alle Klager! Mon du ei vil mit Vel? Selv, naar mig Modgang krænker, Jeg til min Trost betænker, At den er gavnselig for min Sjel.

3. Gud sender, hvad mig moder, Og denne Trost forsøder Al Korsets Bitterhed. Det kan mig Blisdom lære, Naar jeg det kun vil bære Med tilidsfuld Hengivenhed.

4. For Gud jeg ndmng tier, Hans Hjælp jeg

Jeg speebier, Snart skal den vise sig. Lad Sorg og Kummer true: Gud kjender min Formue; Han over den ei frister mig.

Mel. Nu vel an! vær frist tilmode ic.

106. Alt, o Herre! alt mig minder Om din, blide Misfandhed; Uden Engstelse jeg vinder Brodet i mit Ansigts Sved. Giv! jeg derfor takker dig, Og ei er misundelig; Seer jeg end min Næste haver Større Deel i dine Gaver.

2. Alt, hvad du mig lader nyde, Ei som Retlighed jeg faaer; Du har ene Magt at byde Over Dødeliges Raar. Du fordeler Alles Lod Efter dine vise Raad; Alt er idel, idel Naade. Alt maa sigte til min Baade.

3. Skee da kun, hvad dig behager! Du, du, kjender bedst mit Gavn. Om du giver, om du tager, Jeg velsigne vil dit Navn. Hvad der end skal møde mig, Haaber dog min Sjæl paa dig. Dig, min Fader! evig være Priis, Tilbedelse og Ære.

Mel. Alene Gud i Himmerig ic.

107. Gav du os ei, hvo skulde da Os al vor Nødtørst give? Dig, Fader! kommer Alting fra. Du holder os ved Live. Forgjebes bliver al vor Flid, Hvis ikke i beleilig Tid Du selv den Flid velsigner.

2. See! Guds Velsignelse gjør mig, Foruden Sorg og Nøie; Thi vil jeg rolig lade mig Med Herrens Gaver nøie. Fortjent dog ei det mindste er; Alt, hvad han deler til enhver, Det er af idel Naade.

3. Med ydmyg Tak jeg nyder Alt, Hvad du min Gud vil skjenke; Om ikkun ledet mig tilfaldt, Det skal min No ei krænke. Jeg veed, at du min Tærv indseer, Og gav just det, og ikke meer; Thi meer var ikke gavnligt.

4. O Fader! jeg har nok i det, Som du vil mig forunde; Bed større Overflod jeg let Paa Afvei føres kunde. Til Verden jeg jo nogen kom, Og jeg skal ingen Eiendom Med mig i Graven tage.

5. Jeg uden Længsel, Suk og Savn, Her laader Alt tilbage. Kun giv, at jeg med ærligt Navn Maa ende mine Dage! Og, naar du kalder, giv mig da, At vandre ved din Haand herfra Til evig Glædes Rige.

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær re.

108. Kan jeg fuldtakke dig, o Gud! Som saae til mig i Naade? Hvor ofte hjalp din Arm mig ud Af al min Sorg og Baade! Du lettede min tunge Gang; Thi vil jeg gaae med Tak og Sang, Dig, Frelsens Gud! i Mode.

2. Du lod min Modgangs haarde Tid, De mørke Dage, endes; Du bød den kummerfulde Strid Til Fryd og Seier vendes. Tøjen randt Solen op for mig; Mit hele Hjerte prisar dig, Jehova! Gud! min Skaber!

3. Tidt maa jeg efter dine Raad Mig under Kors set boie; Men snart astørrer du den Graad, Som rinder fra mit Die. Jeg lever op paa ny igjen. Og i den Troe, Gud er min Ven! Har Hjertet Trost og Hvile.

4. Gud være lovet, at jeg kan Den Trost og Hvile smage! Guds Fred gaaer over al Forstand; Til Jubel blev min Klage. Før skjalv jeg ved at tænke Gud; Nu raaber jeg frimodig ud: Gud du er stedse Fader!

Mel. Breden din aften 16.

109. Dig, Herre, Herre, bør alene Være! Du vil min Hjælp og Tilflugt stedse være; Naar Nød og Skræk sig til min Bolig nærmer, Du mig beskjærmer.

2. Afsmægtig sank jeg ned i Sygdoms Smerte; Af! Lindring, Lindring jeg med Suk begjerte. Du hørte mig; og snart var du tilrede, Mig at helbrede.

3. Naar Livens Had mig fristede til Harm, Jeg søgte Redning kun i dine Arme; Da fik jeg Kraft mod Hevnelyst at kjæmpe, Og Mag at dæmpe.

4. Naar onde Lyster hos mig vilde raade, Da raabte jeg: Gud! staae mig bi i Raade! Og kraftig drev du Fristelsen tilbage, Og hjalp mig Svage.

5. Du satte min Hengivenhed paa Prøve, Og vilde mig i Bøn og Tillid øve; Jeg i det Kors, din Buisdom mig tilsendte, Din Godhed kiendte.

6. Kort Proven var. Om Aftenen var Klage, Om Morgenen var intet Suk tilbage! I Alt, hvad du herefter vil beskikke, Jeg knurrer ikke.

7. Du elsker mig, og vil mit Bedste fremme. Giv! at jeg aldrig maa din Omhu glemme, Og at min Vandel alle mine Dage Maa dig behage

8. Dig, Herre, Herre, bør alene Være! Du stedse al min Trost, mit Haab skal være; Da hist jeg dig, Du Stærke, Gode, Vise, Skal evig prise.

Mel. Alene Gud i Himmerig ic.

II. Haleluja! Gud er min Deel I Bæd og Velstands Dage; Tungt var mit Suf, træt var min Sjel, Bemodig var min Klage; Men Herren haver hørt min Røst. Haleluja! han er min Trost, Min trygge Bærn, min Glæde.

2. I Kummer sender han min Aand Sin Frelse fra det Høie. Paa hans den naaderige Haand Jeg fæstede mit Liv; Da fik jeg Rod og Haab og Troe; Da fik jeg Lys og Sjeleroe: Mit Suf i Lovsang endte.

3. Haleluja! Gud Herren er Den, vi vil ene dyrke. Han er os alle, alle nær Med Miskundhed og Styrke. Han skaffer den Fortrængte Ret, Og til enhver uddeler det; Som til hans Gavn behoves.

4. Belsign fremdeles os vor Gud! Og hør os, naar vi bede! Og giv, at dine vise Bud Til Dyd os stedse lede! Fra os din Fred da viger ei Og hisset vi dit Forsyns Bei Beundrende skal prise.

Mel. Hvad kan os komme til for Rod ic.

III. For dig, o Gud! ei gjælder Stand, Ei Rigdom eller Bælde: Den høie som den ringe Mand, eens begge hos dig gjælde. Høilovet, Fader! være du! Du kommer lige mildt ihu Hvert Menneske paa Jorden.

2. Din Soel oprinder for enhver, Og Jorden giver Grode; Een Trost, eet Haab for alle er, For alle Jesus døde. For hver, som vandrer her for dig, Oplader du dit Himmerig, For Ringe som for Høie.

3. Den Ringe til sin Trøst da veed, At du er og hans Skaber, Og at du i din Herlighed, Ham ei af Sigte taber. Og alle see vi til din Priis, At du i Alt er god og viis, Og Alles, Alles Fader.

4. Forløsningen ved Jesum.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt ic.

II2. Op! stemmer i med Englers Sang: Vor Gud bør Lov og Ære! Den frelste Jord med Jubelklang Takoffer ham frembære! Thi ved hans Søn, som Døden led, Kom Lys, og Liv, og Salighed Til Jordens faldne Slægter. Nu bort af Tvivl og Sorg og Nag! Ved ham har Herren Velbehag Til Jordens faldne Slægter.

2. Held os! vor Dommer blev vor Ven, Vor Frygt blev Haab og Glæde: Held os! vi ham i Himmelen Skal takke og tilbede. O du! som fødtes til vor Gavn, Og nu i Himlen throner, Der med din Fader hersker du, Kom os med Miskundhed ihu, Ophøiede Forsoner!

Mel. Kom Gud Skaber, o Helligaand ic.

II3. Gud saae alt det, han havde gjort; Og see! det alt var godt og stort, Og Alt forkyndte Herrens Priis: At han er mægtig, god og viis.

2. Ved sit det almægtigsfulde Bliv Gavn han den hele Skabning Liv; Og Fryd, og Kraft, og Overflod; Thi han er mægtig, viis og god.

3. Og gjennem alle Himle Klange De høie Engles Jubelsang: "Jehovas Visdom, Godhed, Magt, Har Altting, Altting vel fuldbragt."

4. Dog frem for Altting Mennekket J Es og Alle forkyndte det: Guds eget Billede det bar; Thi Sjelen viis og hellig var

5. Men jeg! den Skabning, som fik Alt, J Proven dybt, ak! dybt nedfaldt! Blev Dødens Kov, thi Synden kom. Ak! ind i Herrens Helligdom.

6. Da saae du, Gud, i Misfandhed, Halelujah! til Jorden ned; Til Jorden Jesus Kristus kom, At rense Herrens Helligdom.

7. Han, Verdens Lys og Salighed, Forkyndte, bragte os Guds Fred; Bar lydia under Spot og Nød, Ja! lydig indtil Korsets Død.

8. Nu tabte Synd og Død sin Magt: Det er fuldbragt! det er fuldbragt! Det Ord han raabte i sin Død, Og Jord og Himmel det gjenlød.

9. Gud saae, hvad Jesus havde gjort; Og see! det Alt var godt og stort. O! naadefulde andet Bliv, Som gav den faldne Skabning Liv!

10. Nu synge Engles glade Chor: Halelujah! vor Gud er stor! Og alle Frelste synge med: Dig, Jesu! Prais i Evighed!

11. Jeg af mit ganske Hjerter troer Det dyre-bare Alfeds-Ord; Thi evig staaer hvad du har sagt: Det er fuldbragt! det er fuldbragt!

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand ic.

114. Guds Son! som ingen, ingen fleer, Din Faders Billede du er; Fra ham du kom til Jorden ned; Til ham du gif: Herlighed.

2. J Tanken alt jeg skuer dig, Men Tanken overvælder mig. Din Kamps og Seiers store Løn Ei fattes kan af Støvets Søn.

3. Men hist blandt rene Anders Tal, Forkla- ret jeg dig skue skal; Alt hvad du er, og er for mig, Jeg skuer da og priser dig.

4. Her, mens jeg maa blandt Grave boe, Jeg holder fast ved Christnes Troe: At du ved Lærdom, Liv og Død, Har frelst vor Slægt fra Sjelens Nød.

5. Du stred og vandt, og gif da hen Til Her- lighed hos Faderen; Og til den Fryd, du nyder der, Du indbod dine Menneſker.

6. Sid hver dig dyrke redelig, Og herliggjøres hist med dig! O! du, som vilde Alles Gavn, At Jorden prise høit dit Navn!

Mel. Dagen viger og gaar bort ic.

II5. O! det var et Glædens Bud, Det, som sendtes os af Gud: Det, at ved hans Miskundhed Os en Frelse er bered.

2. Hvo fra Synd omvender sig, Og den angret redelig, Og nu ikke syndet meer, Ham den store Frelse skeer.

3 Gud! dit Ord saaledes lod: Du vil ei en Synders Død! Men at han omvender sig, Og da lever, Gud! hos dig.

4 Altet lyder saa dit Ord: Hvo som bliver døbt og troer, Ikke han fortabes skal, Ewig Liv han arve skal.

5. Herrens Ord staaer evig fast, Om end Jord

og Himmel brast; Derfor lider jeg derpaa, At og jeg skal Redning faae.

6. Jesus Christus han er den, Som os bragte Redningen; Han til Døden lydig var, Og vort Haab grundfæstet har.

7. O! det er et Glædens Bud, Det som sendes os fra Gud; Det, at ved hans Miskundhed Sligt et Held er os bered.

Mel. Jesu! din søde Forening at smage ic.

II 6. Kjærligste Jesu! min Aand sig ophæver, Henrykt og fuld af Beundring til dig! Hjertet af Bemod vel inderlig bærer, Bed at erindre din Smerte for mig; Men ved din Død fik jeg Adgang til Livet, Og naar jeg stræber at ligne din Dyd, Da er for din Skyld min Brøde tilgivet, Da kan jeg vente mig Himmelens Fryd.

2. Tak for dit Ord, som os kraftelig lærte Veien at finde til Dyd og til Fred! Tak for din Blidhed ved Haan og i Smerte! Tak for din Død, du taalmodigen led! Tak for det Lys, som din Bandel udbreder Over din Læres velgjørende Bud! Henrykt min takfulde Sjæl dig tilbeder, Jesus! min Frelser! du sendtes fra Gud.

3. Giv, min Forløser! o giv du mig Kræfter! Hvad kan jeg Svage formaae uden dig? Giv, at jeg stræber med Midtjerhed efter, Mere og mere at vorde dig lig! Da skal min Bandel forkynde din Ære, Virke for Brødre til Held og til Gavn; Da skal jeg hisset blandt Englenes Hære Ewig lovs synge dit herlige Navn.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

II7. Min Jesu! aldrig skal jeg glemme Din underfulde Kjærlighed. O! vee mig, om jeg kunde glemme, Hvad du for mig, mig Synder, led. Høis lovet være Jesu Navn! Det dyrebare Jesu Navn!

2. O! jeg vil knæle og tilbede, Og prise, takke, elske dig; Giv, at min Fø og al min Glæde Maa være den, at tænkes dig! Mit Levnet prise Jesu Navn, Det dyrebare Jesu Navn!

3. Naar da min sidste Time kommer, Saa vagsdrer jeg herfra i Fred. Du, min Forsoner og mine Dommer! Du dommer mig med Miskundhed. Høis lovet være Jesu Navn! Det dyrebare Jesu Navn!

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Christ ic.

II8. O Jesu! du har elsket mig, Mig Synder overmaade; Jeg aldrig kan fuldtakke dig For al din hulde Raade. Du viste mig paa Sandheds Bei. Du for min Syndebrøde Led og døde, Paa det jeg skulde ei Gaae Syndens Straf imøde.

2. O du, min Lærer, Frelser, Ven! Du al min Trost i Livet! Hjælp, at jeg nyttet troligen Det Haab, du mig har givet! Hjælp, at i Troe og Helighed Jeg mig til dig henvender, Dig erkjender, Og deri bliver ved, Til jeg mit Liv fuldender.

3. Trygt gaaer jeg da al Kjødets Gang, Gaaer gennem Gravens Mørke. Da lette du min Sjæletrang, Og i min Troe mig styrke! Da lyse du for mine Fjed! Da være du tilstede, Mig at lede Fnd til din Salighed, Til evig Himmelglæde!

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

119. Lov og Tak og evig Ære Skee dig, Guds eenbaarne Son! Du en Frelser vilde være For det faldne Adamskjon! Milde Jesu! lær du mig, At jeg vandrer rettelig; Lad i dine Fjed mig træde, Og kun deri finde Glæde.

2. Aldrig skal jeg da forsage, Om end Korset trykker mig! Da skal jeg i Modgangs Dage, Som i Medgang elske dig. Jeg dig elsker til min Dod; Og da svinder al min Nød. Hvad du led og hvad du lærte Troste, styrke skal mit Hjerter.

Mel. Jesus han er Syndres Ven ic.

120. Jesus Christus er vor Ven! Dette Ord kan Nødet vække Han os viser Himmelen, Naar os Helvede vil skrække. Til da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

2. Jesus Christus er vor Ven! Derfor kom han ned til Jorden. I den Glæde! Frelseren Sels et Menneske er vorden. Til da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

3. Guds Eenbaarne er vor Ven! Det forandrer Frygt til Glæde. Dom og Straf ei truer den, Som vil i hans Fodspor træde. Til da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

4. Jesus Christus er vor Ven! Kun ved ham vi vorde rene. Han vil os med Gud igjen, Gud igjen med os forene. Til da, Synder! til ham hen: Han er eet med Faderen!

5. Trofast Jesus er vor Ven. Altid er hans Hjælp tilrede, Styrker os, naar Fristelsen Vil

paa Lasters Bei os lede. Til da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ben!

6. Jesus os forlader ei, Da hans Dine os led-
sage. Snuble vi paa Dydens Bei, Jolder, rei-
fer han de Svage. Til da, Synder! til ham hen;
Jesus Christus er vor Ben!

7. End er han de Faldnes Ben, Altid vil han
sig forbarme; Strækker ud mod Synderen Bro-
derlig de aabne Arme. Til da, Synder! til ham
hen; Jesus Christus er vor Ben!

8. Kierlig rækker han os Haand, Naar vi kun
vor Jammer kjende, Og med angergiven Aand
Kun til ham, til ham os vende. Til da, Syn-
der! til ham hen; Ewig bliver han vor Ben!

9. Tak, o Jesu! dig vor Ben! Os en Frelser
er du vorden; Og dig skjenker Faderen Magt i Him-
len og paa Jorden. O! vi ile til dig hen! Dig
vor Frelser! dig vor Ben!

Egen Melodie.

121. Jeg ved Jesum fryder mig! O! hvad er
den Glæde lig? Det er Trøst i Modgangs Tid,
Og gjør Modgang dobbelt blid.

2. Jeg ved Jesum fryder mig. Selv for os hen-
gav han sig. Effer, følger jeg hans Bud, Han
da forer mig til Gud.

3. Jeg ved Jesum fryder mig! Han mig styrker
Erfarelig. Pro jeg gaaer den snevre Bei; Thi han
mig forlader ei

4. Jeg ved Jesum fryder mig! Fast jeg staaer,
trods Verdens Svig, Og staaer fast mod Verdens
Magt; Jesus gjør mig uforsagt.

5. Jeg ved Jesum fryder mig! Doden er ei skrækkelig; Thi den finder mig bered, Og jeg sover hen i Fred.

6. Jeg ved Jesum fryder mig! Han mig tager op til sig. Han mig har bered et Sted I sin Himmels Herlighed.

7. Jesu! ja jeg fryder mig, Allforbarmende, ved dig! Ewig jeg med Jubelkyd Synger: Jesus er min Fryd!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn 1c,

I22. O du, de Angergivnes Ven, Som kom til os fra Himmelen, Du store Sjelehyrde! Hvor trosterigt dit Hyrdenavn! Du aabner mig din hulsde Faan, Du letter mig min Byrde.

2. Din Hyrdestemme, o hvor mild Den kalder hver, som farer vild, Vel den, som Stemmen hører! Du kalder os fra Mørket ud; Fra Syndens Mørke du til Gud, Til Lys og Liv os fører.

3. Fra Synden du og mig udrev; Frelst ved dit eget Blod jeg blev, For evig din at være; Thi vil jeg aldrig mig igjen Til Verdens Trældom vende Fra dig, min sande Herre!

Mel. Af Hsighedens oprunden er 1c.

I23. Med høi og festlig Jubelklang Skal de Gjenløstes Frydesang Dig Jesus Kristus ære! Du steg fra Himmels Herlighed Til Jordens faldne Slægter ned. Dit Navn velsignet være! Du est kommen At udbrede Haab og Glæde, Og os Svage At befrie fra Syndens Plage.

2. Nedsendt til os fra Sandheds Gud Du spredte Kundskabs Straaler ud I Mørkets skumle Rige! Du lærte os saa blidelig At kjende ham, som sendte dig, Med ham os at forlige. Ved din Lære Du os byder Høie Dyder; Priis dig være For din dyrebare Lære!

3. Dit hele Liv var virksom Dyd. At gavne os var ene Fryd, O Jesu! for dit Hjerte. Utro, stot ingen fra dig gif. Husvælelse de alle fik, Som Hjælp hos dig begjerte. I dit Fodspor Held udbredtes, Flux adspredtes Sorgens Klage, Bantros Malm og Sygdoms Plage.

4. Din Faders store Diemed Standhaftig du med Endighed Og villigen fuldendte! Og nu det faldne Adamskjøn Fra Synd, og Syndens bitre Løn Befrielse kan vente. Over Døden Bandt du Seier. Jeg nu eier Ved dig, Herre! Arveret til Himmels Ræ.

5. Med høi og festlig Jubelklang Skal de Gjenløstes Frydesang Dig, Jesus Christus ære! Op til din Himmels Herlighed Du gif herfra, men bliver ved Iblandt dit Folk at være. Christe Jesu! Vor Forsoner! Du som throner I det Høie! Alles Knæ for dig sig bøie!

Met. Jesu! du min Glæde &c.

I24. Jesu! du os give, At vi troe dig blive; Vi da ere fri. Du os Frihed skjenker Fra de tunge Lænker, Synden holdt os i. Verdens Pragt og Lysters Magt Os ei skal i Trældom føre, Dig vi vil tilhøre.

Mel. Jesu din søde Ihtkommelse ic.

125. O Jesu! du saa mangelund Til Trost og Haab oplod din Mund; Endog dit sidste Afskedsraab Gav salig Trost, og stadigt Haab.

2. Da du den sidste Vaande leed, Du boiede dit Hoved ned: "Jeg i din Haand Befaler, Fader! nu min Aand."

3. Vi alle kunne Frelse faae, Som dig i Troen kalde paa: Den, du din Fader kaldte her, Han og forvist vor Fader er.

4. Jeg sondede saa mangelund! Men her er Trost af Jesu Mund: Gud ynkes, naar jeg angrende Anraaber hans Forbarmelse.

5. Og gaaer jeg frem paa Dydens Sti, Hans Ord, hans Aand da staaer mig bi; Og har mig Svovel og Frygt omspændt, Den Kummer er dog snarlig endt.

6. O! hør mig, du, som naadig er! Opfyld min rorte Sjels Begjer! Giv, at jeg altid, altid maa, Med dig i hellig Samsfund staae!

7. Og nærmer Dødens Time sig, O Fader! da jeg seer til dig. Jeg ogsaa raaber: "Jeg min Aand Befaler, Fader! i din Haand!"

8. I Jesu Navn jeg gaaer herfra; Forbarm dig, o! forbarm dig da! Led gennem Dødens Dal mig frem, Som elsket Barn til Faders Hjem!

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær ic.

126. O Gud! hvor er din Naade rig Paa Trost og Sjeleglæde; Troer jeg mig end ulykkelig, Vil jeg dog ikke græde, Vil ikke klage; thi jeg veed,

Alt Alting tjener dem til Fred, Som du, o Herre! elsker.

2. Og ved din elskte Søn forløst Jeg seer dig grant som Fader. O! hvor det giver Sjelen Trost, At du min Synd forlader. Med Ro jeg venter nu det Bud, som kalder mig hjem til min Gud, Hjem til min Faders Bolig.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud 12.

127. Min Jesus er min faste Borg, Til ham jeg fro vil ile; Da lettes al min Frygt og Sorg, Da finder Hjertet Hvile. Fra Synd og Død han frelste mig, Min Dommer skal han være! O Fader! han kom ned fra dig; Dit Navn høiloves være!

Egen Melodie.

128. Til dig, til dig, o Jesu Christ! Staaer alt mit Haab paa Jorden. Du elsker mig, det veed jeg vist; Min Frelser er du vorden. Fra Himlen kom du til os ned, Og lærte, trøstede og led, Saa trofast blid og hjælperig; Thi vil jeg mig i Liv og Død fortroe til dig.

2. Min Synd er stor, jeg føler den, Og den mig volder Smerte; Men du er Angergivnes Ben, Og trøster ængstet Hjerte. Saa føler da min Sjæl den Trost, At ogsaa mig du har forløst; Fra onde Lysters Frylletie Du gjør mig fri, Og staaer i Friheden mig bi.

3. Giv mig af din Barmhjertighed, At leve dig til Ære; Og for din store Kjærlighed Taknemmelig at være; Og elske Næsten inderlig, Som du,

O Jesus! elskte mig; Indtil jeg vandrer paa dit
Bud Af Verden ud Til evig Salighed hos Gud.

4. Gud Fader være Lov og Pries, Som saae
til os i Naade! Den Herre Jesu være Pries, Som
frelste os af Vaade! Pries være og den Hellig
Aand, Som løser os fra Mørkheds Vaand, Og
fører os til Dyd og Fred, Og Salighed! Gud
være Tak i Evighed!

Egen Melodie:

129. Til Jorden kom Du blid og from, O Jesu
Christ! vor Herre! Du os fra Guds Helligdom
Bragte Sandheds Lære.

2. Men Bold og Svig Forfulgte dig: Saa
stor var Jordens Brøde! Du dog led taalmodes-
lig, Bad, tilgav, og døde.

3. O Jesu! vær Mig altid nær, Og dan du
selv mit Hjerte. Giv, jeg altid vandrer her, Som
du selv mig lærte.

4. Thi see! jeg maa Saa varsom gaae, At jeg
skal ikke falde; Styrk mig, at jeg kan bestaae,
Naar min Gud vil kalde.

5. Da gaaer jeg hen Til Faderen, Min Skyld
har han tilgivet. Jeg skal arve Himmelen; Jeg
skal arve Livet!

Mel. Fra Himlen hoit komme vi her ic.

130. Gud elskte saa det faldne Kjon, At han
gav sin eenbaarne Son. Hvo paa ham troer, og
bedrer sig, Han skal ei døe evindeligen.

2. Hvo er, som dette gransker ud? O Jesu

Christ! du var hos Gud, Og fra din Himmels
Herlighed For os du steg til Jorden ned.

3. Ja! du, som eengang holder Dom, Af
frelse mig fra Synd du kom! Priis være sagt i
Ewighed Din grændseløse Kjerlighed.

4. Var ikke din Forløsnings Trøst, Hvor var
da Roe for dette Brøst? Lad din Belgjerning ideo-
lig Til Troe og Dyd fremskynde mig!

5. Jeg uden Redning tabte Alt, Hvis til for-
sættelig Synd jeg faldt; O! denne Tanke skrække
mig, Naar Synden lokker bort fra dig.

6. Da lyder jeg dit Guddoms Ord; Jeg da af-
ganske Hjerter troer: Saa elskte Gud det faldne
Kjon, At han gav sin eenbaarne Son.

Mel. Af Høiheden oprunden er ic.

131. Min Gud! naar Verdner styrte om, Naar
Alt forkynnder Skræk og Dom, Da skrække Ondskab
bæver; Jeg, uforsagt ved Verdners Fald, Min
Frelser, Jesum, skue skal, Min Frelser, han
som lever. Naar jeg her kun Ham kan takkes.
Jeg ei skrækkes, Naar han kommer; Thi min Frel-
ser er min Dommer.

Egen Melodie.

132. Jesu! Dydens milde Lærer! Du hvis
Bandel Uskyld var; Taalig Spot og Dval du bar.
Din forløste Slægt dig lærer! Skue fra Himlen til
os ned! Hold hvert Hjerter med din Fred!

2. Lad ei Verdens Tant mig blinde, Jesu! saa
jeg glemmer dig; At du led, og led for mig, Være

mig i stadig Minde! At jeg i min Provestand,
Dine Fodspor følge kan.

3 Giv, jeg meer og meer erkjender, Alt, hvad
du er for min Sjæl! Du i Livet er mit Held, Og
mit Haab, naar Livet ender. O! de modesfulde
Sjæl Lønnes hist med Salighed.

Mel. Nu Jesus kan ei noget Herberg finde ic.

133. Jeg kjender ham, som jeg har overgivet
Min hele Sjæl til evig Eiendom. Han Veien er,
han Sandhed er og Livet. Han ned til os med
Naadens Gylde kom. O! vel mig, Jesu! dig
jeg kjender, Til dig, som Frelseren, min Tillid
sig henvender.

-2. Lykkelige de Dren, som dig hørte, Lykkelige
de Dien, som dig saae, Da du dit Liv blandt
Menneskene førte, Du, som for os i Døden vilde
gaae! Men jeg og skal engang med Glæde Dit Ansigt
skue hist i Herlighedens Sæde.

3 O søde Haab! o Trost foruden Ege! Din
sterke Haand oplod mig Himmelen. Og fra mit
Bryst tid, Længsels Sukke stige, At komme did,
hvor du for os gif hen. O! jeg hos dig skal have
Livet, Og see den Herlighed, din Fader dig har givet.

4 O Jesu! lad mig altid dig tilhøre. Din
Aand, din Kraft veilede mine Sjed; At sikre Trin
jeg maa paa Banen gjøre, Og naae mit Maal,
en evig Salighed! Paa dig jeg troer, paa dig jeg
haaber; Thi vist du hører den, som dig med Troe
anraaber.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

134. Det er min Trøst, mit Haab, min Ære,
Hvad jeg om dig, min Frelser! veed. Jeg agter
Alt for Tant at være Mod denne Kundskabs Her-
lighed. For mig du end i Døden gif, Og Haab
om evigt Liv jeg fik

2. Lad aldrig Bantroe mig forblinde Og røve
mig din høie Trøst. Falsk Ære lad ei Seier vinde
Da dove Sandheds milde Røst; Saa jeg forglemte,
hvad du er For dine frelste Menneſker.

3. Din blide Ærdom os opliver, Naar Frygt
og Tvivl i Sielen er. Dit Ord os Lyſt og Styrke
giver, At vorde bedre Menneſker; Og nærmer sig
vor Afſteds Tid, Dit Livs Ord gjør Døden blid.

4. O Jesu! lad mig dig bekjende Med hver min
Daad, i alt mit Liv. Og naar min Provetid har
Ende, O! du mig da din Naade gif, At jeg dit
Ansigt skue maa, Og i din Herlighed indgaae.

Egen Melodie.

135. I Jesu Navn Bor al vor Gjærning ſkee,
Om den ſkal vorde os til Held og Gavn, Og ei til
Fordærvelse. Al den Forætt, Som begyndes i det,
Frem til det Gode gaaer, Indtil den Naalet naaer!
At for Legem og for Siel Derved fremmes kan vor
Vel, Og Gud deraf Ære faae.

2. I Jesu Navn, Paa Jesu jet Bud. Paa
falde vi med Tillid Herrens Navn, Prise vi med
Tak vor Gud! Nægtig han er, Hvad han byder
det ſkeer. Al Godhed er hos Gud! Al Blisdom
er hos Gud! Stadig vi da haabe maa, At naar
ham vi lide paa, Alting heldigt falder ud.

3. I Jesu Navn Vi leve og vi doe. I Livet han os holder i sin Favn; Han os favner, naar vi doe. Engang han skal, Ved sit mægtige Rald Os vække vældelig, Og føre os til sig. Jesu! som os har forløst, Dig vi da med Englerøst Synge Priis evindeligg.

5. Jesu Fødsel.

Berølsang.

Mel. Jesus er vort Haab, vor Trost &c.

Chor.

136. See! han kommer Jesus Christ! Alles Knæ for ham sig boie! Sandheds Bærer, Jesus Christ, Sendt os fra den Evighøie. O tilbeder Mennesker! Lys og Liv hos Jesum er.

Menighed.

2. Til os komme han, Guds Søn, Syndes Skylden at udslette; Og med Adams faldne Kjon Naadepagten at oprette. Os til Held er Jesus fød, Os til Held er Jesus død.

Chor og Menighed.

3. Kom du, Herrens Konge! Kom, Sandheds Bærer, Saliggjører! Jorden er din Eiendom; Dig vor Priis og Tak tilhører, I dit Navn skal boie sig Hvert et Knæ paa Jorderigg!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn &c.

137. Tak, Jesu, Frelser, at du kom! Vi møde i din Helligdom Med Andagt og med Glæde. O!

giv, at dig til Velbehag Vi heiligholde denne Dag,
Og værdigen tilbede!

2. Bed dig kom Lys og Salighed! Til os For-
tabte steg du ned, Med Gud os at forsoner. Bed
dig os Himlen aabnet er. O! engang vi dig skue
der Paa Herlighedens Throne!

3. Da synge vi i Engle-Chor: O Jesu, Frels-
ser! du er stor! Du var, du er, og bliver. Og
Himles Himle svare da: Haleluja! Haleluja!
Han var, han er, han bliver.

Mel. Guds Godhed vilke vi prise re.

138. O Jesu vor Forsoner! Som kom til Jorde-
rig, Med høie Jubaltoner Vi glade prise dig! O
store Kjerlighed! Hvert Knæ for dig sig bøie: Fra
Thronen i det Høie Steg du til Støvet ned.

2. Gaaer ud i Verdens Riger, I Fredens
Sendebud! Til Alle, Alle siger: Hvad os er skeet
af Gud. Os er en Frelser fød; Nu ingen bør for-
sage, Nu vender Fred tilbage, Guds Fred, i Liv
og Død.

3. O Glæde uden Lige! O store Fredens Bud!
I Herlighedens Rige Lovsinges Jordens Gud. Og
Himlens Salighed Udbredes over Jorden: Ja her-
liggjort blev Jorden, Da Jesus kom herved.

4. O vær til os velkommen, Du Herrens Sal-
vede! Du oplod Helligdommen, Da du blev Men-
neske. Du den oplod for hver, Som sig fra Synd
omvender, Og rettelig bekjender Dit Navn for
Mennesker.

5. Lov, Tak og Priis og Ære Dia skee evindes

lig! Lad os din Blisdom lære, at vi maa takkes dig; Da skal vi see dig hist i Herlighedens Rige, Og evig Tak dig sige: Dig, Herre! Jesu Christ!

Mel. Store Gud og Frelsermand ic.

139. See! din Ære bredes ud: Du vor Fader! du vor Gud! Jesus ned til Jorden kom, Og oplod din Helligdom; Lærte os at kjende dig, Som en Fader naaderig, Ledte os paa Vej til dig.

2. Freden, som i Himlen boer, Bragte Jesus til vor Jord. Han hver angergiven Sjæl Har for hvervet Fredens Held. Fredens Første, som er fød; Giver Fred i Angst og Nød, Giver Fred end i vor Dod.

3. Velbehag hos Faderen Vi ved Jesum vandt igjen; Hver, som følger Jesu Fjed Har nu Børnerettighed. Fader! ja vi vide nu, At ved Jesum kommer du Os med Miskundhed ihu.

4. Priset være du vor Gud! At din Ære bre- des ud. Priis og Tak i Evighed, Jesu Christe, for din Fred! Bed din Aand til dia os drag, At enhver vor Levedag Leves Gud til Velbehag.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

140. O Christine! frem for alle Dage Er denne Dag os glæderig! Bort med hvert Angestsuf, hver Klage! Hvo Christum elsker, fryde sig! Til Ber- den fødtes Den i Dag, Som herlig har udført vor Sag.

2 Guds Søn vor Frelser vilde være. Fra Himlen steg han til os ned; Oplyste os ved Liv og

Lære, Da Martyr-Døden for os led. Han opstod,
 og til Faderen, Og leder os til Himmelen.

3. O Frelser! vi med glade Læber Forkynde,
 hvad vi skyldte dig; Men styrk og hver af os, som
 stræber, Ved Troe og Dyd at prise dig! Vi da
 blandt frelste Skarers Tal Dig hisset evig prise skal.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt ic.

I41. Saa frelstes vi fra Synd og Død! Med
 Jubel vi istemme. Os er i Dag en Frelser fød,
 Det vil vi aldrig glemme. Nu kom til Jorden
 Himlens Fred, Og Haab om salig Evighed; Det
 Haab os Jesus bragte. Vort Liv er kun en Prø-
 vestand; Nu Himlen er vort Fædreland. O! did-
 hen vil vi trage.

Mel. Jesu Verdens Frelser ic.

I42. Christe! vi tilbede dig, Som i Himlen
 throner! Hvo er den, der fatter dig, Herlige Fors-
 soner! Forend Verdens Grund blev lagt, Var
 du i det Høie; Guds Eenbaarue! for din Magt
 Skæ' hvert Knæ sig bøie.

2. Men du kom, Høilovede! Med til os paa
 Jorden: Menneske af Menneske Du for os er vor-
 den. Af, du led, vor Broder! her, Brødre at
 forsoner; Og nu, som vor Broder der, Sidder
 paa Guds Throne.

3. O! din Bælde lad mig da Fast i Troe ev
 kjende, At ei Tvivl mig holder fra Mia til dig at
 vende! Du som Menneske igjen Mig tør Diet være,
 At jeg tryg, som Ven af Ven, For din Hjælp begjere.

4. Da mit Haab i Tvivl og Frygt Ved dit Ord spækkes, Da mit Hjerte vorder trygt, Naar af Nød jeg skrækkes. Jeg, naar Doden nærmer sig, Trøstet dig anraaber, Og i Himmelen hos dig Sælsgheden haaber.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son ic.

143. Kom, store Livets Fyrste! Kom! Vi være vil din Eiendom. See! vore Knæ vi bøie. Els bedet og velsignet vær Af alle Jordens Slægter her, Somi hisset i det Høie!

6. Jesu Lidelse og Død.

Egen Melodie:

144. Paa sit Kors i Dodsens Smerte Hænger med vansmægtet Hjerte, Frelseren, Guds egen Son. Selv den eviggode Fader Ham til Døden overlader, Hører taus hans Angestbøn.

2. Af, hvor ængstet, hvor bedrovet, Hver en Bennerøst berøvet, Er den smme Frelser's Sjel! Lidelfernes Kalk uddrikke, Maa han, skal han, ellers ikke Naages hans Hensigt, og mit Vel.

3. Hvo kan tænke paa den Smerte, Uden med et saaret Hjerte, Om endog en Synder led? Men her lider han, den Høie; Smelt mit Hjerte, græd mit Die! Af! her lider Hellighed.

4. Han for Verdens Synd maa lide Al den Marter, al den Qvide, Taale, Spot og Saar

og Vaand. Ak! han selv var Livets Kilde; Men han dør; og dog han vilde, Lydig han opgav sin Hand.

5. O! lad aldrig nogensinde Mig de Plager gaae af Minde, Frelser! dem for mig du bar; Men lad Kors og Død og Smerte Tale, raabe i mit Hjerte, Hvad min Frelse kostet har.

6. Hjælp! at jeg min Synd begræder, Og mig stedse varsom glæder Ved min Fred og Salighed. Kjøbt jeg blev, dit Navn skee Ære! Dyrekjøbt! af blod det være Børsel paa ethvert mit Sjed.

7. Af din Naade giv mig Kræfter, At jeg stedse dig herefter Maa bekjende redelig. Du, som atter bød mig leve, Dig til Ære lad mig leve, Og i Døden prise dig!

8. Nu, Forbarmer! jeg det haaber, Jeg Forløste stadig haaber; Styrk du selv min svage Troe! Naar mit Legem dødt henfalder, Da jeg veed, mit Sjel du kalder Hen til Paradisets Roe!

Mel. Jesu! dine dybe Bunder se.

I45. Jesu! du, den gode Herde! Ak! din Død er rædselsfuld! Ondskab's blinde Trælle myrde Dig, som var saa from og huld; Du fra Himlens Herlighed Steg til Jordens Røie ned. Hoit og rædsomt Korset taler, Jesu Christ! om dine Qvaler.

2. O det Blisdoms store Under! O den høie Kjerlighed! Tanken svimler, naar jeg grunder Paa de Lidelser du led; Du, den Allerhelligste! Du, Guds Bønsens Billede! Du, som alle Himle ære, Bilde saa fornedret være.

3 Du forsonede vor Brode, Frelste Adams faldne Kjon. Derfor du paa Korset døde; Spot og Marter blev din Lon. Os at vinde Salighed, Vær dit store Biemed; I din Død du Alt fuldendte, Ham til Priis, som dig udsendte.

4 Jesu Christ! jeg dig tilbeder: Liv og Alt jeg har i dig. Frelse, Fred, og Salighed er Har din Død betrygget mig. Her jeg vil bekjende dig, Og at du er Alt for mig; Hilsset jeg i Evigheder Dig med Priis og Tak tilbeder.

Mel. Bredden din afvend, Herre Gud af Naade 26.

146. Han døer, Guds Søn! o Syn, som ei har Lige! I Himle skjælver! Skjælv, o Jorderige! Misdæders Straf er lagt paa Jordens Herre, Paa Himlens Herre!

2. Hvi straffes han? hvad var den Frommes Brode? Den Hellige, hvi er han dømt til Døde? Ak! kun for vore Synder maa han lide: Ufkyldig i de.

3. Den Qval, du led, o Jesu Christ! os skrækker; Men og til hellig Glæde den opvækker. Fra Korset du hoer angergiven Synder Guds Fred forsynder.

4. O Fryd! o Held! ved Jesu Død jeg lever, Naar fro jeg over det, hans Bud udkræver. Ja, vel mig! at for min og Verdens Brode Min Jesus døde.

5 Jeg frygter ingen jordisk Nød og Plage, For mig har Døden nu ei Skræk tilbage; Thi han, som døde, knuste Slangens Hoved: Gud vær lovet!

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

I47. Mind, o Jesu! tidt mit Hjerte Om din
Frængsel, Qual og Nød. Mind mig om min Sjes-
lesmerte; Om dit Kors, og om din Død: Da
mit Liv skal prise dig, Da min Død skal prise dig.
Engang du mit Støv opliver, Og mig Seierskro-
nen giver.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

I48. Det er fuldbragt! saa herligt lyder Min dy-
rebare Frelser's Kost. O! denne Kost i Hjertet
gyder Haab, Glæde, Nød og himmelsk Frost.
Bort nu al Frygt! min Frelser vandt, Og jeg en
evig Redning fandt.

2. Hvo vil mig nu for Gud anklage? Hvo vo-
der at fordømme mig? Naar jeg kun Synden vil
forsage, Min Jesus! frelses jeg ved dig; Thi Dø-
dens Bold og Gravens Magt Du overvandt; det
er fuldbragt!

3. Det er fuldbragt! du hisset throner I Her-
ligheden seierrig! Og der du styrer Millioner, Som
Kiende og tilbede dig; Og ved dit Ord du fører dem
Til Himlen, deres rette Hjem.

4. O Frelser! dan mit Sind og Hjerte, At jeg
maa vandre redelig, Og leve som dit Ord mig lærte,
Og som din Bandel viste mig. Da skal jeg his-
set evig fro Hos dig i Herligheden boe.

Egen Melodie.

I49. Jesu! dine dybe Bunder Jeg vemodig tæn-
ker paa, Og min rørte Sjel begrundet Hvi du vilde

lide saa. Ak! du led jo Alt for mig; Aldrig vil jeg glemme dig! Dig, som bar min Syndebrøde. Da du gif din Død imøde.

2. Tidt er Udyd mig i Sinde, Tidt mig frister Kjød og Blod, Da jeg holde vil i Minde Dig, som du ved Korset stod: Uden Skyld du var forhadet, Martret, spottet og forladt. Dette kan mig Syrke give, Syndelysten at bortdrive.

3. Tidt mig Verdens Lyst vil lede Hen paa Lafters brede Bei; Tidt mig lokker syndig Glæde, Dog den mig besnærer ei; Thi for Verdens falske Lyst Vengstedes min Jesu Bryst. Bort da Bellyst af mit Hjerte! Du har voldt min Frelser Smerte.

4. Vil mig Skræk og Kummer true, Jesu! da min Trost er du; Jeg skal ei for Korset grue, Naar jeg kommer dig ihu. Tillid og Taalmodighed lærte du mig, da du led; Gjerne jeg dig følger efter, Giv mig Stadighed og Kræfter!

5. End, naar Døden selv sig nærmer, O! jeg dog forsager ei; Du min Frelser, min Bestjermer! Du gif selv ad samme Bei. Du gif ind til Herlighed, Der har du beredt mig Sted. Klippefast mit Haab er grundet; Døden har du overvundet.

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær re.

150. O Held mig, at jeg kjender dig, Korsfæstede Forsoner! Som villig Døden led for mig, Og nu i Himlen throner. Min Synd paadrog dig Smerterne. Du bar dem, du Uskyldige! O! Synden vil jeg hade.

2. Og naar jeg lider, skal det ei Mit Mod, min

Lid krænke; I det jeg vandrer modig Bei, Jeg paa din Død vil tænke. Den skal mig give herlig Trost, Og Kraft til Dyd og salig Lyst, Og Haab om evig Glæde.

Mel. I Jesu Navn 1c.

151. I Jesu Død Og al den Qual han led Jeg finder Trost i al min Sorg og Nød; Her jeg seer Guds Kjærlighed; Seer den saa grant; Thi ved Jesum jeg fandt Nød Lovens Trusser Fred Og sand Frimodighed. Freidig jeg i Døden gaaer, Liv og Salighed jeg faaer, Som ved ham os er bered.

2. I Jesu Grav Jeg seer hans Hvilested; Min Sjel sig henter Haab og Trost deraf; Dødens Ralk bebuder Fred. Giv kun, o Gud! At jeg følger dit Bud I Lydighed og Troe; Da seer jeg Døden fro. Thi naar du da kalder mig, Ved jeg vist, jeg skal hos dig Og hos min Forløser boe.

Mel. Paa sit Kors i Dødens Smerte 1c.

152. Korsets Død min Jesus døde! Ham, hvis Liv var uden Brøde, Ham forfulgte Bold og Svig. See ham dømt, forlade af Sine, See hans Qual, og sol hans Pine: Alt, o Sjel! han led for dig.

2. Kjærlig, som det Bud, han lærte, Var hans Wandel, om hans Hjerte; Godhed fra hans Læbe flød! Jordens faldne Slægter vare I hans Dine dyrebare; Deres Frelse blev hans Død.

3. Bee mig! om jeg kunde glemme, At hans Bud var Livets Stemme, At hans Død var Kjærlighed, Ham mit Liv skal offret være Ved hans naa defulde Lære Gaaer jeg frem til Himmels Fred:

Egen Melodie.

153. Kind min Taare! Jesus døde; Han, som gjorde Alt saa vel, Hjælp i Nød, udbredte Held, Sandheds blide Lærer døde. Underfuld er Herrens Bei, Vi — Af! vi forstaae den ei.

2. End min Lovsang! Jesus døde. Dødens Kumle Rædsel svandt. Nu for Adams Børn oprandt Livets skjønne Morgenvøde. Jordens Slægter! raaber ud: Evig, evig god er Gud!

3. See! mit taareblendte Die Tillidsfuld opløfter sig Op til Himlen, op til dig, Eviggode! Evighøie! Hvad er Kummer, Fare, Nød? O! for mig er Jesus død.

Mel. Hjælp Gud, at nu jeg kunde se.

154. Naar Synden mig anklager, O Jesu! vær min Trost! Min Siel da ei forsager; Thi du har mig forløst. Af! for at bringe Jorden Fred, Du Trængsel, Haan og Marter Og Dødens Baandede led.

2. Med rørt og trøstet Hjerter Min Tak jeg yder dig; Thi al den Angst og Smerte Du ogsaa led for mig. O! aldrig vil jeg glemme det, Hvad du har villet lide, At frelse Mennesket.

3. Nei! altid vil jeg mindes. Hvad her for mig du led: Jeg da ei overvindes Af ond Begierlighed, Og Verdens Lyst mig tryller ei: Jeg i dit Fodspor træder Paa Livets trange Bei.

4. Hjælp mig med Taal at bære Mit Kors og al min Nød, Og lad mig stedse være Dig troe ind-

til min Død. Opsyld mit Hjerte med din Fred!
 At roliggen jeg lider, Som du, o Jesu! led.

5. Du, som til Alles Bedste Har selv opofret
 dig! Hjælp mig, at jeg min Næste Maa elske in-
 derlig, Og møder mig U skjønksomhed, Lad mig
 dog aldrig trættes I Broderkjerlighed.

6. Da, naar min Tid er omme, Jeg doer i
 Haab og Troe; Thi jeg til dig skal komme I Fryd
 hos dig at boe. Korsfæstede! dig seer jeg da Paa
 Guds din Faders Throne: Præis dig! Haleluja!

Mel. Jesu! dine dybe Bunder 16.

155. Frelser! villig, ufortrøden, Gik du frem
 ad torner Bei, Gik til Lidelsen, til Døden, Og
 den skrækkede dig ei. Lyt at fremme Verdens Vel
 Brændte stadig i din Sjæl; Kun dit høie Kald du
 horte, Og dit store Bærf fuldførte.

2. Jesu! Herre! ja du vilde Gaae for os i
 Graven ned. Giv, at aldrig vi forspilde Frugten
 af din Kjerlighed! Skal vi vandre Korssets Bei,
 Hjælp, at vi forsage ei. Lad din Aand os Kræf-
 ter give, Dig til Døden troe at blive.

Mel. Hvs ikkun lader Herren raade 16.

156. Min Frelser! undrende jeg skuer Din An-
 gest i Gethsemane! Da Haanhed, Qual og Død
 dig truer, Du raaber: Gud! din Villie skee! Jeg
 sdler, at og her du led Af idel, idel Kjerlighed.

2. O Jesu! gjerne vil jeg lide, Naar jeg kun
 fremmer Brodres Vel. Ved dig al Frygt jeg kan
 bestride, Med trostigt, Gud hengiven Sjæl. Og

Faderen, som hørte dig, Han skal og vist bøn
høre mig.

Christi første Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

157. Jesu! i din bitre Dolde Du for dine Siend
der bad: "Hvad de gjøre, de ei vide; Hulde Fa-
der! dem forlad!" Giv, at jeg min Siende saa
Kjerliggen tilgive maa; At jeg dæmpe kan min Bred-
de, Og for ham af Hjertet bede.

Christi andet Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

158. Dan, o Jesu Christ! mit Hjerte, Dan
det til dit Billede! Giv mig Ynk ved andres Smer-
te, Mod i egen Lidelse! Lad den Faderløses Skrig,
Enkens Taare røre mig! Giv, jeg i dit Fodspor
træder, Billig, trøster, hjælper, glæder!

Christi tredje Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

159. Vængstet under Lovens Brede Seer jeg min
forjente Lon. Jesu! lær du mig at bede Hiin Mis-
dæders Tilids Bøn. Naar da Diet lukkes til,
Og mit Hjerte briste vil, Raadefuld du mig tilsig.
Hift at see dig i dit Rige.

Christi fjerde Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

160. Evig du velsignet være, Du, som døde os
til Held! Svare Lidelser, o Herre! Martrede din

Fyldfrie Sjæl. Baandefuld du raaber ud: "Hvi forlodst du mig, min Gud!" Dog var du den Guds Eenbaarne, Den fra Evighed Udkaarne.

2. O! hvor maatte jeg da bære For Retfærdighedsens Dom! Men du vil, jeg hist skal leve, Naar fra Synd jeg vender om. Naar min Grav da aabner sig, Den skal ei forskærde mig; Du vil mig et Sted berede I dit Herlighedens Sæde.

Christi femte Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ic.

161. O! hvor maa min Sjæl bedrøvet Mindes Jesu! hvor du led. Hver en Dvælgelse berøvet, Du med Dødens Rædsel stred. Ak! din Kraft er borte nu, Og, "jeg tørster," raaber du! Frelser for de faldne Slægter! I din Dødsstund du vansmægter.

2 Jesu Christ! forlad mig ikke, Naar jeg Graven aabnet seer; Naar al Verdens Læffedrikke Mig ei vederqvæge meer. Bær da til min Hjælp bered, Du, som selv saa meget led, Hjælp mig taaligen at lide, Og min sidste Kamp at stride.

Christi sjette Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ic.

162. Jesu Christ! vor Salggjører! Frelsen er ved dig fuldbragt. O! det Trostens Ord jeg hører: Alt er nu ved dig fuldbragt! Tak, for du kom til os ned! Tak, for Alt, hvad her du led. Tak! at du dit Bærk fuldendte, Himlen har jeg nu i Bente.

2. Hjælp mig, Jesu! her ilive Tro at efterfølge dig; At dit Liv, din Dod maa blive Haab og Salighed for mig. Da ved Livets endie Bei Glad udbrynder ogsaa jeg: Alting er fuldbragt, o Herre! Dig skee evig Priis og Ære!

Christi syvende Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder 2c.

163. Jesu! i din Dod er Livet, Og i Livet Salighed! Thi ved dig, ved dig er givet Himles Haab og Jordens Fred! Brudt er Syndens Slaverie, Dodens Rædsel er forbi: Jeg for Sinai ei gruer; Dig paa Golgatha jeg skuer.

2. Engang Graven sig oplader, Og mit Hoved boier sig; Da jeg raaber til din Fader, Med de Ord, du lærte mig: Fader! Fader! i din Haand, Jeg befaler nu min Aand! Faderlig han mig bønhører, Og til ham min Sjæl du fører.

Mel. Jesu søde Ihukommelse 2c.

164. O! lader os til Korset gaae, For Trost af Jesu Ord at faae: Hvert Ord, han sagde, trænger ind, Med Lys og Kraft i helligt Sind.

2. For sine Mordere han bad: O kjære Fader! dem forlad! Forlad dem af din Miskundhed; Thi hvad de gjøre, de ei veed.

3. O Jesu! bed du og for mig, Naar jeg endog miskjender dig, Og da paa Easters brede Bei Dit Raad, din Bærstel agter ei

4. Da du din kjære Moder saae Ved Korsets Fod vemodig staae, Du din Johannes hende gav, Til Ven, til Son, til Stottestav.

5. O Frelser! bliver det mit Lod, At staae, som hist Maria stod, Med Sorg og Bemod i mit Bryst; Send mig en Ven til Hjælp og Trost.

6. Misdaederen sin Synd fortrød, Med Haab om Frelse ved din Død, Og du hans angergivne Sjel Tilsagde Paradisets Held.

7. Mig ogsaa i min sidste Stund Giv Trost, o Jesu! af din Mund! Giv! jeg itide bedrer mig, At hisset jeg faaer Sted hos dig.

8. Men rædsom var din Lidelse, Dit Legems Qual, din Sjælevee; Thi angestfuld du raabte ud: Hvi har du mig forladt, min Gud!

9. Dog Gud, din Gud, dig ei forlod, Derpaa grundfæster jeg mit Mod; Ei heller jeg forlades skal, End ei i Dødens skumle Dal.

10. Den sidste Stund sig nærmede; Men endt var ei din Lidelse: "Jeg tørster," raabte du, men fik I Tørsten ei en Lædskedrik.

11. Om jeg skal doe i Qual og Bee, Da savne Hjælp og Nvægelse; O! giv mig da Standhastighed, Du som for mig saa meget led.

12. Nu faldte du med lydig Taal Den Lidelses bestemte Maal, Mod Dødens Komme uforsagt Du raabte hoit: "det er fuldbragt!"

13. O saligt Ord! det er fuldbragt! Jeg trodsfer Syndens, Dødens Maat! Thi Faderen, som sendte dig, Vil evig Seier skjenke mig.

14. Dit sidste Suk var salig Fred: Du bøiede dit Hoved ned. Da fuld af Tillid du din Aand Befalede i Faderhaand.

15. O! giv mig, at jeg lever saa, At jeg i Fred

hensøve maa, Og trostlig i min Faders Haand Befale kan min frelste Aand.

8. Jesu Opstandelse.

Berelsang.

Mel. Op alle, som paa Jorden hve re.

Chor.

165. Lovsynger Herrens Miskundhed I høie glade Chor; Fra ham kom Held og Frelse ned. Lovsyng ham frelste Jord :;

Menighed.

Vi love Gud; hans Miskundhed Er underfuld og stor! Fra ham kom Held og Frelse ned; Lovsyng ham frelste Jord :;

Chor.

Vi stode ei mod Syndens List, Til Fald' forførtes vi; Da kom vor Frelser Jesus Christ, Ved ham opreistes vi :;

Menighed.

Za! Herren hørte Siøets Bøn. I Naade saae han ned; Da sendte han sin elskte Son. Ved ham fik Jorden Fred.

Chor.

Dog døde Jesus Korsets Død, Og sank i Gravven hen; Men Gravens Mulm han gjennembrod, Og tog sit Liv igjen.

Menighed,

O! Held os, stor og seierrig Git Jesus af sin

Grav. O Jesu Christ! vi takke dig, Du Livets
Haab os gav ;:

Ehor og Menighed.

Vi love dig, Guds elste Søn! Med festligt
Frydemaal. Ved dig, ved dig vor Lod blev skjøn:
Du grundede vort Haab ;:

Og kalder os end Dødens Bud, Usvækket er
vor Troe: Fra Trængsler du os fører ud, Til
Himlens glade Roe ;:

Egen Melodie.

166. O Fryd! o Held! han er, han er opstans-
den! Hæv dig til ham, min glade Aand! Vor
Frelses Fyrste, see! han er opstanden! Han hold-
tes ei af Dødens Baand.

2. Han er opstanden! hører det, I Stolte!
Som spottede hans Guddoms Magt; Og I! hvis
Nid og Had ham Døden voldte, Seer Døden
selv ham underlagt.

3. Han er opstanden! hører det, I Svage!
Som sank i Tvivl ved Korsens Fod. Endnu er
Haab, og meer end Haab tilbage: Guds Mægtig-
ge, o! han opstod!

4. Død! hvor er nu din Braad? jeg skal ei
grue; Du kalde mig! jeg er bered. Ijennem
Gravens Mørke kan jeg skue Frem, frem til Liv og
Herlighed.

5. Det Liv, det blev mig vist ved Jesu Seier.
Kom, savn mig, kolde, mørke Grav! Jeg agter
Jorden lidt, naar jeg kun eier Det Haab, det Liv,
hans Frelse gav.

6. O Fryd! o Held! han er, han er opstan-
den! Han holdtes ei af Dødens Baand! Vor
Frelses Fyrste, see, han er opstanden! Hæv dig
til ham, min glade Aand.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud ic.

167. Jesu, Guds eenbaarne Søn, Hør vor
Lovsang, hør vor Bøn! O, høilovet være du,
Som var død, og lever nu! Før os til din Her-
lighed, Som du har for os bered I din glade Evighed.

Mel. Søde Jesu! vi er her ic.

168. Jesus lever. Graven brast. Han stod
op med Guddoms Bælde. Nu mit Haab staaer
evig fast; Tvivl og Frygt skal det ei fælde. Lynet
blinker. Jorden bæver. Graven brast og Jesus
lever.

2. Jeg har vundet; Jesus vandt. Døden vi-
ger for hans Seier. Nu jeg veed hans Ord er
sandt: Haab om evigt Liv jeg eier. Bei til Him-
len har jeg fundet: Jesus vandt, og jeg har vundet!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt ic.

169. Fuldendt er nu den store Daad: Vi see
vort Held imøde! Opfyldt er nu din Faders Raad.
For os du led og døde! Med Himimelaanders Ju-
belklang Sig blander nu vor Frydesang, Dig,
Jesu Christ, til Ære; Mod dig forbandt sig Ond-
skab's Magt; Men herlig blev dit Bærk fuldbragt.
Dit Navn høilovet være!

2. Ja, Herre! stadelig vi troe, At du stod op

fra Døde; Vi nu vor Død med Sjeleroe, Med Haab kan gaae imøde; Thi du, som har dit Bærf fuldbragt, For os nu lever, og din Magt Skal vække os af Døde. Da kaldes vi fra Graven ud, Da gaae vi frem til Livets Gud, Vor Salighed imøde.

3. Forklaret iler jeg til dig, Min Frelser i det Høie. O du, som døde her for mig, Dig skuer da mit Die. Der, der min Lod er evig Skjon. Jeg ved din Kjerlighed, Guds Son! Tilbedende mig fryder. Og da en bedre Jubelklang For dig, som Døden undertvang, Al Himlen gjennemlyder.

Mel. Alene Gud i Himmerig ic.

I70. Haleluja! Korsfæstede! Dig vil jeg evig dyrke. Haleluja! Guds Salvede, Dig holdt et Gravens Mørke. O, herlig, herlig var din Løn, Du Faderens eenbaarne Son, For Lydighed til Døden.

2. Til Graven de dig bare hen, Alt under Graad og Klage; Men ei du saae Forkrænkelsen; Dit Liv togst du tilbage. Du Gravens Fængsel gjennembrod, Gik seierdig af Klippens Skjød, Til Liv for Evigheder.

3. Jeg og skal døe; den kolde Grav Skal og mit Støv modtage; Men ingen Frygt for Død og Grav Skal mørkne mine Dage; Thi Menneffe var Jesus Christ, Og han opstod; nu veed jeg vist: Jeg vaagne kan af Døde.

4. Han elsker os; thi kom han ned, Og lærte, led og døde. Han elsker mig, thi kan med Fred

Jeg Dødens Rædser møde. Han, som ei saae
Forkrænkelser, Fremkalder og mit Støv igjen Til
Liv for Evigheder.

Mel. Jesus han er Syndres Ven 1c.

171. Jesus, den Korsfæstede, Den Opstandne
er ilive! Jeg da ei mistrolende Mig til Frygt vil
overgive. Skjønt jeg stundom ængstelig Seer den
Grav, som venter mig.

2. Ja, du lever, Jesus Christ! Du er Dø-
dens Overvinder; Og mit store Haab er vist, At
hos dig jeg Livet finder. Du er Hoved, Lemmer
vi; Lever du, saa leve vi.

3. Jeg er Kjød, og Kjødets maa Støv engang
i Graven blive; Men jeg sikkert lider paa, Jesus
kalder mig til Live. Ham jeg da forklaret seer,
Der, hvor Døden er ei meer.

4. Jesus lever! nu mig ei Skrækker Død og
Grav og Mørke. Selv han banede mig Bei, Op-
af Død og Grav og Mørke. Han opstod; jeg skal
opstaae, Og til evigt Liv indgaae.

5. Jesu, Herre! hjælp mig nu, Ret det glade
Haab at agte; Hjælp! at jeg af ganske Hu Efter
Christendyd maa trage. Rolig sover jeg da hen,
Baagner salig op igjen.

Mel. Hvo ickun lader Herren raade 1c.

172. O Christne! føler hellig Glæde! Os denne
Dag er dyrebare. Fra Graven see vi ham frem-
træde, Den Jesus, som korsfæstet var. Ei Kulde
han forblive der. Med Seier han opstanden er.

2. Sit Liv han for vor Syndebrøde, Paa Korssets Træ saa villig lod; Han blev Opstandnes Førstegrøde. Vi skal opstaae; thi han opstod. O Trøst; for hver bodsfærdig Sjæl: At see bag Gravens evigt Held.

3. Algode Fader! vi dig bede: Din Aand lad i vort Hjerter boe! Lad den i os Dydens Vej og lede, Og styrke os i Haab og Troe: At hist vi nyde kan den Lon, Du os tilfagde ved din Søn.

Mel. Alene Gud i Himmerig 1c.

I73. I hellig Lovsang sig til Gud Mit glade Hjerter hæver. Af Gravens Skjød gif Jesus ud, Jeg veed min Frelser lever. Og han, som løste Dødens Baand, Han sidder hos Guds høire Haand I Herlighedens Rige.

2. Mit Støv han ogsaa falde skal Engang paa ny til Live, Og blandt de Herliggjortes Tal Mig Sted i Himlen give. Naar Tiden kommer kan jeg da Med fuld Fortrosthing gaae herfra; Nyt Liv jeg gaaer i Møde.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud 1c.

I74. O Fryd! jeg nu kan trøste mig Ved Jesum Christ min Herre; Jeg veed han opstod seierrig. Hans Navn høllovet være! Saa skal da ei i Gravens Skjød Mit Legem sængslet blive; Nei frem det gaaer fra Grav og Død; Han kalder det til Live.

2. Og jeg engang skal see den Dag, Da Frelseren vil komme; Da han sin Faders Velbehag Forkynde vil de Fromme. Og da jeg Over-Eng-

lens Køst Skal uden Rædsel høre; Og Jesus, som mig har forløst, Vil mig til Himlen føre.

3. Belan! den tornefulde Bet Med Mod jeg vil betræde. Gud fører mig, jeg frygter ei; Jeg gaaer til varig Glæde. Ei Verdens korte Sorg og Nød Min stille Røe skal krænke; Thi han, som Graven gjennembrød, Mig evig Fryd vil skjenke.

4. O Jesu! styrk du selv min Troe, Naar Frygt min Sjæl omsvæver, Og lad mig stedse finde Røe Ved Tanken: at du lever; Ja selv i Dødens bure Væ Mit Haab, min Trost det være: At jeg dig, Frelser! hist skal see I Herlighed og Ære.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ic.

I75. See den gyldne Soel frembryder Gjennem Uveirs mørke Skye; Hele Jordens Kreds sig fryder; Haabet straaler frem paa ny: Saa gif Jesus af sin Grav, Og os Lys og Glæde gav. Lov og Prais og evig Ære, Jesus, den Opstandne være!

2. Tak du store Seiervinder! At du Gravens Fængsel brød; Jeg hos dig min Tilflugt finder, Finder Trost og Haab i Nød. Intet, intet skrækker mig, Naar jeg troer og lyder dig; Du som knuste Dødens Lænker, Ewig Salighed mig skjenker.

5. Nu mig Døden ei forskrækker, Jeg frimodig hilser den. Jesus! du mit Støv opvækker Af min Grav til Liv igjen. Kun min Kummer og min Dval Der jeg' efterlade skal; Jesus opstod fra de Døde: Idel Fryd jeg seer imøde.

Mel. Af Høiheden oprunden er ic.

I76. Du led, o Jesu! Dval og Død; Men bradt du Dødens Lænker brød, Du Herlighedens Herre! I Aanden ved dit Hvilested Jeg seer din Seiers Herlighed, Jeg seer din Magt og Ære. Graven aabnes; Dig den kunde Jugendlunde Fængslet holde, Liv og Død du har at volde.

2. Opstandne Jesus! jeg for dig Tilbedende nedkaster mig, Dig Lov og Priis at yde: Du Gaderens eenbaarne Son, Du led for Adams faldne Kjon, At det skal Frelse nyde. Mistvivl, Rædsel nu maa flygte; Hvo vil frygte? Seierherre! Evig du høllovet være!

3. O! vlist og stort er Herrens Raad. Hvor er, o Død! hvor er din Braad? O Grav! hvor er din Seier? Dig, Jesu, jeg paa Dommens Dag kan møde uden Frygt og Nag; Det Haab ved dig jeg eier. Evig, evig din jeg blive! Du mig give Troe at være, Indtil Enden troe at være!

Mel. Af Høiheden oprunden er ic.

I77. At Verdens Synd er sonet ud. En Fjerlig Fader er vor Gud, Og komme skal hans Rige. Vor Jesus har fuldkommet Alt, Opreist enhver af os, som faldt, Naar vi fra Synden vige. Døden, Graven, lad dem true; Vi ei grue. Jesus lever! Vi skal leve; thi han lever.

Egen Melodie:

I78. O glade Budskab for mit Hjerter: Forsøse, een opstanden er. O hvor det lindrer Dødens

Smerte! Nu skrækker Graven mig ei meer. Jeg ei for Evigheden bærer: Jeg veed, at han, min Frelser, lever.

2. Du lever Jesus! evig Ære Og Tak og Lovs-
sang vorde dig! Jeg veed, min Arvedeel skal være
Hist, hvor du hengik seierrig. O! snartlig Jor-
dens Kummer endes; Hos dig til evig Fynd den
vendes.

3. Min Frelser! hen til dig jeg iler, Endog ad
Modaanas tunge Bei; Dit Ansyn mig i Nøde
smiler, Min Troe, min Tillid svækkes ei. Jeg
veed, dit Ord kan ei bedrage. Jeg veed, du styr-
ker selv de Svage.

4. Og snart min Levetid er omme; Men du af
Døden vækker mig. Frem af Grav jeg da skal
komme, Forklaret, usforkrænkelig. Da Svag-
hed, Frygt og Sorg forsvinder. For mig en evig
Dag oprinder.

Egen Melodie.

179. Jesus Christ! du overvandt! Dig ei mere
Graven eter; Og vi alle ved din Seier Liv og evig
Frelse fandt.

2. Du opstod! o lad os ei Hjertet fast til Jor-
den binde! Lad hos dig os Styrke finde Til at gaae
vor Himmelvei.

3. Giv os Kraft at følge dig! Styrk vo r Fod,
naar den vil glide. Staae os bi naar vi skal stride,
Gjør vor Bortgang seierrig.

8. Jesu Himmelfart.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt ic.

180. Det er fuldbragt! til Himlen foer Min
Frelser og Forsoner, Da Himlens glade Englechor
Istemte Jubeltoner. O! syng med dem min frelste
Aand; Han sidder hos Guds høire Haand, Den
Herlighedens Herre! Al Verden er ham underlagt;
Dg hans er Riget, Priis og Magt, Tiubedelse og Ere.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gjærning skee ic.

181. Til Faderen, Fra den forløste Jord, Foer
Jesus op og sendte os igjen Trostens Aand, da
han opfoer. Vei dig da ned, Dg i Støv ham til-
bed, Du Adams frelste Kion! Ved ham din Lod
blev skion. Bryd i hellig Lovsang ud: Vor For-
løser er Guds Søn!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt ic.

182. O see med Fryd, du frelste Jord, Til Him-
len Jesum stige! Forkyndt er hans det milde Ord.
Grundfæstet er hans Rige. Det er fuldkommet!
Englene, I høie Himle jublende, Hans Ankomst
see imøde. Det er fuldkommet! Himlene Modtage
nu den Herlige, Som opstod fra de Dode.

2. Nu veed jeg, hvor min Jesus er: Han thro-
ner i det Høie. Utalte Englekarer der Sig for hans
Aasyn bøie. Nu veed jeg hvor min Jesus er: Han
styrer alle Himles Hær, Dg Jordens Millioner;
Han sidder hos Guds høire Haand, Dg der skal
du, min frelste Aand, Glad skue din Forsoner.

Mel. Af Høiheden oprunden er ic.

183. Til, frelste Sjel, til Bjerget hen! Der Jesus Christus, Frelseren, Staaer til sin Opfart rede. Der lyder nu hans sidste Bud: "Gaaer ud! gaaer i al Verden ud, Min Lærdom at udbrede." Frydsfuld, hentykt seer mit Die, I det Høie Han opfare, Synlig for den hele Skare.

2. Opsving du dig med ham, min Sjel! Thi ogsaa jeg skal tage Deel I Himlens høie Glæde; Hos Faderen han tog sit Sted; I Himlen, og for mig et Sted Han loved' at berede. Held mig! Held mig! Jordens Glæder, Rigdom, Hæder, Ei opveie Det, jeg skal i Himlen eie.

3. O Frelser! som i Himlen boer, Du blandt de Helliggjortes Chor Mig engang vil optage. Lad mig i dine Fodspor gaae. Giv, at dit Ord mig stedse maa Til dig og Himlen drage! Døden, Dømmen, mig ei skrække, Du vil vække Mig af Døde; Og jeg gaaer dig glad imøde.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

184. Min Frelser opstod seierrig, Og gik til Himlens Glæde. Han der hos Faderen for mig En Bolig vil berede. Der skal jeg finde ham igjen, Min Frelser, Lærer, Broder, Ven; Og evig hos ham blive.

2. Mig skrækker da ei Dødens Magt, Ei Gravens mørke Skygge; Liv har mig Jesu Ord tilsagt; Trygt kan jeg derpaa bygge. Og tillidsfuld jeg vandrer frem, Til Herren mig vil kalde hjem Fra Hvets korte Reise.

Mel. Min Sjæl nu lover Herren 2c.

185. O priser, frelste Skarer, Den store Frelser og hans Magt! Han op til Himlen farer: See, Jordens Redning er fuldbragt. I Herlighedens Rige Han hersker vældelig; Sin Faders Elskelige Han kalder der til sig. Hans Ord os Veien viser. Han styrer vore Fjed. Forløste! soler, priser Saa stor en Miskundhed.

2. Vi stundom Sorg og Møie Paa Livets Ban-
dring prøve maa; Dog see vi i det Høie Guds
Himmel for os aaben staae. Forgjebes hvad vi
lide, Bort Mod nedtrykke vil, Naar vi kun troe
og vide, Vi høre Herren til. Hvad er den korte
Kummer, Mod Glæden, vi skal faae, Naar efter
Dodens Slummer Vi for Guds Throne staae?

3. For Graven vi ei grue, Med Frost og Haab
vi hilse den: Og fro vi Døden skue, Som vor Bes-
frier og vor Ven. Bort Legem kun adlyder For-
krænkeligheds Bud, Men Sjelen høit sig fryder
Blandt Aanderne hos Gud. Og, naar hiin Ti-
me kommer, Da Støvet kaldes frem, Med Jesu
Christ, vor Dommer, Vi gaae til Fredens Hjem.

4. Saa priser, frelste Skarer, Den store Frelser og hans Magt! Han op til Himlen farer: See Jordens Redning er fuldbragt! O! Engæler og tilbeder Hans hulde Miskundhed! Han os vort Sted bereder I Himlens Herlighed. Der i hans Faders Rige Vi skal vor Frelser see. O Fryd, som ei har Lige! Vor Frelser skal vi see.

Mel. Af Høiheden oprunden er ic.

186. Til Himlen, Frelser! du opsoer, Der
throner du blandt Engles Chor, Dog Adams Slægt
du sianer. O styrk mig, du som gif til Gud, At
fro jeg lyder dine Bud, Din Bandel efterligner.
Hjald mig! Hjald mig! hist jeg Svage Da skal
smage Himmels Gæder Gjennem alle Evigheder!

9. Jesu Regjering over hans Kirke.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ic.

187. Vel os! vi have grundfast Haab: Ved
Herrens Ord vi holde; Og Spotterens det frække
Raab Ei skal os Frygt forvolde. Vel er vort Hjerter
svagt, Og vorder let forsagt; Men, Gud! din
Miskundhed Os giver Trost og Fred Og Kraft og
Mod i Sjelen.

2. Vor Christensang vi synge fro, Dig Jesu
Christ! til Ære; Dit Ord staaer fast; vi stadig
troe, At du er os en Herre. Du fra den frelste
Jord Til Himmelen opsoer. Hos Gud du throner
der; Men og du er os nær, Og nær til Tidens Ende.

3. End synge vi med freidig Aand: Sin Kirke
Gud ei glemmer. Han holder over den sin Haand,
Og Trods og Spot beskjemmer; Thi staae vi ufor-
sagte Mod Spot og List og Magt. Vor Guds det
Sandheds Ord, Det himmelsendte Ord, Ei bort
fra Jorden spinder.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud ic.

188. Jesu Christ! vi ofre dig Lov og Pris evindelig. Kjerlig kom du til os ned, Throner nu i Herlighed. Stedse du vor Tilflugt er, Førster, styrker, leder her Dine frelste Mennesker.

2. For dit Scepter boier sig Hvert et Knæ ydmygellig. Verdens Riger skal forgaae, Men dit Rige skal bestaae. Thi paa Sandhed er det bygt; O! vi lyde dig saa trygt, Uden Mistviol uden Frygt.

3. Men vor Svaghed kjender du, Kom du naa dig os ihu! At ei Verden ved sin Svig, Herre! drager os fra dig. Styrk vor Troe, giv os din Fred. Led os frem i dine Fjed. Før os til din Herlighed.

Mel. Løve den Herre, den mægtige Konge ic.

189. Gud har fra Evighed givet sin Son os til Herre. Stort er hans Navn, og høiløvet det erig al være! Himmel og Jord Hylde ham, lyde hans Ord! Herren er han til Guds Ære.

2. Hvo vil da frygte? med Kraft han beskytter Rige. Lad end al Verden med Bold og med L. det bekrige; Hvad han har bygt, Staaer paa en Klippe; staaer trygt, Fienden med Skam maa bortvige.

3. Ud over Jorden og indtil dens yderste Ende Vil han det Budskab, om Fred og om Raade udsende. Føle skal hver, Jesus en Frelser os er; Ham skal al Jorden bekjende.

4. Høit over Himlens Himle han throner, den Herre! Alt, hvad har Aande, uobrede med Lov-

sang hans Ære. Ja han er stor! Lad os ved Tanke, ved Ord, Lad os ved Idræt ham ære!

Egen Melodie.

190. Vor Gud han er saa fast en Borg, Han kan os bedst bevare. Han gav os Trost i al vor Sorg. Og Bærn mod al vor Fare. Vor Fiende, Syndens List, Sig reiser i vort Bryst. Den ved sin Magt og Svig Er saare frygtelig; Fra Gud den kan os drage.

2. Her er vor egen Kraft for svag, Det kan os Glenden fælde; Men Een antager sig vor Sag, Omgjordet med Guds Bælde; Det er den Herre Christ, Og Seier faaer hans vist. Vor Frelse er hans Bærk, Hans Arm, hans Arm er stærk, Hvo staaer mod Frelsens Fyrste.

3. Og stormede end Mørkets Hær, Vor Undergang at volde; Vi frygte ei, vor Helt er nær, Vi Seieren beholde. Al Verdens stolte Magt Er Jesum underlagt. Hver den, som troer paa ham, Hver den, som følger ham, Kan aldrig staae til Skamme.

4. Ja! Trost og Bærn er Jesu Ord Mod Mørkets frække Skarer. Vi frygte ei for Bold og Mord, For Sjels og Legems Farer; Thi miste vi end her, Alt hvad os kjærest er, Skal Livet mistes med; Vi tabe ei derved: Guds Himmel staaer os aaben.

Mel. Skulde jeg min Gud et prisf. ic.

191. Jesu! vi os dybt nedboie For din Herlighed og Magt. Dig vor Gud, den Evighoie, Alt

ting, Alting underlagt! Idel Blisdom, idel Raade, Var din Bandel, var dit Ord. End velsigner du vor Jord, Trøster os i Nød og Baande. Jesu! led os kraftelig Til at troe og lyde dig.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

192. Jeg frygter ei for Dødens Braad, Og ei for Gravens Seler; Thi Jesus har fuldbragt Guds Raad, Bed ham jeg Livet eier. Mit Haab er evig Salighed, Naar jeg vil i min Frelsers Fjed Med virksom Fver vandre.

2. Du hersker, Jesus, evig stor! I Herlighed du throner. Du breder ud dit Sandheds Ord, Og din Forløsning kroner. Du leder, trøster Dødens Ben, Og drager alle til dig hen, Som trofast Herren dyrke.

3. Du hersker, Jesus, og jeg skal Bed dig i Døden leve. O! jeg for Dødens mørke Dal Vil nu ei frygtsom bæve. Igjennem den jeg vandrer frem Til mit og min Forløser's Hjem: Hvi skulde jeg da grue?

4. Du hersker, Jesus, himmelsk Fred Min Vland hos dig skal møde. I høi og navnløs Salighed Skal jeg mig evig fryde. Kald, naar du vil, min Sjæl til dig, Forløser! du modtager mig I Herlighedens Rige.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ic.

193. Jesu, Herre! lad dit Rige Vidt udbredes paa vor Jord! Mørkhed, Bantroe, Laster vige For dit lyse Sandheds Ord! Kundskab, Troe og Kierlighed Her os give Fryd og Fred, Til vi skue dig, Forsoner! Hvor du hos din Fader throner!

10. Guds Aand og Ord.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

194. Ei frygte vi for Sorg og Nød I Guds vor Faders Rige; Kun, at vi ei fra det han bød Med Sind og Hjerte vige. Hans Faderomhu er saa stor: Han gav os Lyset ved sit Ord, Hans hellig Aand os leder.

2. Det Ord, o Gud! som du os gav, Lad det os Sandhed lære. Og lad os alle til vor Grav Det holde høit i Ære! Giv og Frimodighed at vi, Foruden Frygt og Hyklerie, Dit Sandheds Ord bekjende.

3. Vi ledes let fra Dydens Spor, Og Synder os behage; Men du advarer ved dit Ord, Og fører os tilbage. Og ligger tungt paa os din Haand, Da styrker Ordets Trost vor Aand I Troe, i Haab og Tillid.

4. O Gud! dit Ord lad stedse her Bort svage Sind betrygge. Lad Mistvivel og Bilsfarelser For- svinde, som en Skygge! Din Aand os give stadigt Mod: Da gaae vi frem med sikker Fod, Paa Sandheds rette Beie.

5. Du, som os Christum sendte ned, Din Naade du os give! At i hans Christen-Menighed Dit Ord, din Aand maa blive! Da er vort Haab til Himlen vist! Dertil hjælp os ved Jesum Christ! Bønher, bønher os, Amen!

Egen Melodie.

195. Fresser! Sandhed er din Lære, Sandhed os til Salighed. Den skal os et Bidne være Om

Guds Magt og Kjerlighed. Tak, o Jesu! for dit Ord; Det velsignede vor Jord.

Mel. O store Gud din Kjerlighed se.

196. Min glade Tak til dig, o Gud! Jeg daglig vil opsende Du førte mig af Mørket ud, At jeg dig kan erkjende. Den Kundskab er et kjerligt Baand, Som holder mig tilbage, Naar Kjødets vil min svage Aand Fra dig og Dyden drage.

2. Lad Ordets Lys vejlede mig Hvert Trin jeg har at gjøre! Lad det til Dyd og Troe paa dig Mig stedse kraftig føre! At jeg dig elske, frygte maa, Som det en Christen sommer; Med Ære skal jeg da bestaae, Naar Jesus Verden dommer.

Mel. Gud Fader udi Himmerig se.

197. Vor Skaber og vor Gud! vi dig Med hel- lig Andagt prise, At du os vilde faderlig Til Sand- hed Veien vise.

2. Ja, os til Held fra Himmelen Din elste Søn du sendte. Han blev vor Lærer og vor Ven; Vor Lær og Træng han kjendte.

3. Han saae, at svagt er Menneffet, I Kund- skab som i Kræfter, Og at vort Hjerter alt for let Til daarlig Tant sig hester.

4. Thi talte han det Sandheds Ord, Som tro- ster og velsigner. O, salig den, som Ordet troer, Og Jesum efterligner.

5. Den Bei han gif, og lod os gaae, Til Dyd og Held os leder. Paa den vort Naar vi sikkert naae I hine Evigheder.

6. O Gud! vor Gud! vi takke dig, Din Søn
du vilde sende. Du gavst ved ham saa faderlig
Din Billie tilkjende.

7. O! giv, at hans det Livsens Ord Os Alle
stedse leder! Giv, at det til den ganske Jord Sit
Lys, sit Held udbreder.

Mel. O søde Gud! din Kjerlighed ic.

198. Min Lyst og alt mit Haab er Gud! Ham
vil jeg troelig dyrke. Han leder mig ved Faderbud.
Han er min Trost, min Styrke: Saa stræber jeg,
skjønt jeg er svag, At følge hvad han byder, At
prise ham hver Levedag Ved Troe og Christendyder.

2. Han giver mig sit Ord, sin Aand, Hans
Trost mit Suk besvarer. Han rækker mig sin Fa-
derhaand I Sjels og Legems Farer. Mig viser
grant, hvor god han er, Det Lave som det Høie;
Skjønt her kun som i Speil jeg seer Med uforklaret
Die.

3. I Herlighed for mig, o Gud! Du hist dig
aabenbarer; Jeg for dit Aasyn bryder ud Med Lov
blandt Englefarer. Naar skal jeg slumre Dødens
Blund, Og vinde Himlens Glæde? Den kommer
snart den blide Stund, O Fader! jeg er rede.

Egen Melodie.

199. Jesu! ved dit Ord vi kjende Dig og al din
Kjerlighed. Ved din Aand til Livets Ende Skjenk
os Haab og Sjelefred! Det er Blissdom, det er
Glæde! Det er Christnes høie Glæde! Giv at vi
til denne Fryd Dannes maa ved Troe og Dyd!

Mel. Mit Haab og Trost og al Tilid ic.

200. O hellig Aand, vor Bistand vær; Thi see, vi ere svage. Saa mange Farer true her, Saa mange mørke Dage. Nu Kjød og Blod At stride mod, Nu Sorg og Nød og Smerter. I Provens Tid, I haarden Strid, Du styrke vore Hjertes!

2. I mangt et ængstigt Dieblif Saa let vi Beien tabte, Om du ei ved vor Side gif, Og Lys i Mørket skabte. En vældig Haand Vor svage Aand Mod Fristelser beskjermer; Og giver Trost, Naar til vort Bryst Sig Tvivl og Mishaab nærmer.

3. Saa gennem Livet leed os frem, Du himmelske Ledfager! Før os til Salighedens Hiem, Der endes alle Plager. Forklarede, Vi der skal see, Hvad her laae skjult i Mørke; Og Sjelen der Blandt Englehær Sig fryder i sin Styrke.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ic.

201. Tak skee dig, evig gode Gud! Du som vor Svaghed kjender. Fra dig din Buisdoms Aand gaaer ud, Og Lys i Mørket tænder. Du Kraft indgyder i vor Sjæl, Og leder os saa troe og vel Paa Døds og Kundskabs Bane.

2. Saa gaae vi frem ad Livets Bei, Og intet kan os skrække. Af Mørket vi forvildes ei, I Strid vi stande kjække. Og din og Jesu Ebristi Aand Os trygt forvisser, at din Haand Os aldrig slipper.

II. Lyksalighed efter Døden.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende ic.

202. Hvor hastig svinde Livets Dage, Som Gud mig her til Bedring gav! Hvor mange har jeg vel tilbage, For jeg henbæres til min Grav? Held den som Naade fandt hos Gud! Han skjælever ei ved Dødens Bud.

2. Tidt seer jeg med et saaret Hjerte Hengangne Benner's Hvilested; Den Tanke lindre da min Smerte: I Gode, slumre sødt i Fred. Held den, som Naade fandt hos Gud! Han skjælever ei ved Dødens Bud.

3. Da seer jeg og, at Stand og Alder, Og Glands og Rigdom er kun Stov, At feirest Ungdom ofte falder, Og Manddom visner hen som Lov, Held den, som Naade fandt hos Gud! Han skjælever ei ved Dødens Bud.

4. Min Gud! o lad mig stedse lære At bruge Tiden viselig! Da skal jeg leve dig til Ære, Da skal jeg døe i Troe til dig, Og skjælever ei ved Dødens Bud; Thi jeg fandt Naade hos min Gud.

5. O Frelser! og for mig du døde, Opstod og gik til Faderen. Ved dig jeg Himlen seer i Nøde, Og tryk ved dig jeg haaber den. Nu glad jeg hører Dødens Bud: Ved dig jeg Naade fandt hos Gud.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid ic.

203. Jeg frygter ei; thi Død og Grav Er ei min Banes Ende; Mig Jesus Christus naadig gav Et bedre Liv at kjende. En fore Stund Min Regent

Kun I Gravens Gjemme hviler; Min frelste Sjel
 Til evigt Vel, Og til sin Fader iler.

2. Om jeg af Baande er omspændt I Livets
 sidste Dage, Den Baande bliver snarlig endt, Og
 endt hver jordiff Plage. Ved Døden da Jeg fries
 fra Al Smerte, Sorg og Nøde. Din Braad,
 o Død! Gud sonderbrød, Da Jesus for os døde.

3. Skal Barn, skal Mage, eller Ven End her
 tilbage blive; Dog rolig til Forkrænkelsen Jeg kan
 mit Legem give. Jeg snart skal see De Elskede,
 Hvor Sorg til Fryd omvendes; Thi vi opstaae,
 Og froe indgaae Til Liv, som aldrig endes.

4. Lær mig at bruge, gode Gud! Med Blis-
 dom mine Dage, At jeg engang kan Dødens Bud
 Med Haab og Roe modtage. Gud i din Haand
 Jeg da min Aand Frimodig overgiver! Din Mi-
 skundhed Jeg trostes ved: Du var, du er, og bliver.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand 26.

204. O Gud! jeg gjerne følger dig, Naar du
 herfra mig kalder. Jeg veed, at du har viselig
 Bestemt min Levealder. Naar Døden løser Livets
 Baand, Jeg i din faderlige Haand Med fuld For-
 visning falder.

2. Os bragte Jesus Christus Fred Og saligt
 Haab om Naade; Han borttog Dødens Bitter-
 hed. Ved ham den er min Baade. Thi kalde du,
 o Herre! mig, Naar, hvor, og som det synes dig,
 Du, du bør ene raade.

Mel. O kjere Siel! frygt aldrig meer ic.

205. Vær rostig, Siel! og ængst dig ei Bed
Tanken om den merke Bei, Jeg skal engang be-
træde Men Jesus selv har vandret den; Den
fører mig til Himmelen, Til de Udvalgtes Sæde,
Til rene Anders Glæde.

2. Naar Dødens Time drager nær, Og nu mit
Dje brustet er, Ei Tungen meer sig rører, Da skal
min Jesus mildelig Med Frost og Lindring qvæge
mig. Mit stille Suk han hører, Og mig til Him-
len fører.

3 Han til sin Faders Velbehag Har engang
udført al vor Sag, Og Seier for os vundet. Han
Syndens hele Magt nedsløg Og Gravens Skræk
for os borttog. Paa ham min Troe er grundet.
Snart har jeg overvundet.

4. O! da blandt de Guldendtes Tal Jeg fro og
salig leve skal I Herlighedens Rige. Da skal jeg
sine meer og meer, Hvad her kun skoggeviis jeg
sær; Og der min Dyd tillige Fra Kraft til Kraft
skal stige.

5 Ja! høit min Aand sig hæver da, Naar
Støvet, som jeg iler fra, Er mig ei meer til Hin-
der. Alt høiere jeg svinger mig, O Gud! vor
Gud! at skue dig! Og saligt Held jeg finder, Som
evig ei forsvinder.

Egen Melodie.

206. Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer, I
hvor en Livets Alder. Ei veed jeg hvor, hvorledes,
naar Min Gud mig herfra kalder. Stærk eller

svag jeg skal Dog ned i Dødens Dal. Uryggelig den Sandhed staaer: Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer.

2. Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer: Det Jesu Ord mig lærte. Ved Døden jeg et Fristed naaer For Synd og Sorg og Smerte. Til Himlen staaer min Agt; Thi er jeg uforsagt, Stjont Døden daglig for mig staaer: Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer.

Mel. Jesu søde Jhnkommelse 1c.

207. Bestemt til Himlens Salighed Gaaer Sjelen til sit Blivested: I Jorden gjenmes Legemet, Og der i Støv hensmølter det.

2. Men Gud skal ved sit Almagt blive Gjenfalde det til evigt Liv. Forklaret Legemet opstaaer, Naar alt, hvad jordisk er, forgaaer.

3 En Vandring kun er Livet her; Bort rette Hjem i Himlen er, Did stunder hvert et modigt Fjed; Thi Banen gaaer til Lys og Fred.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand 1c.

208. O Gud! min Gud! jeg ved dit Ord Blev til og er i Live; Dog her mit Legem, som er Jord, Til Jord igjen skal blive. Men Sjelen, som gik ud fra dig, Tak fkes dig! er udodelig; Jeg gruer ei for Døden.

2. Af dig fik min forløste Aand Trygt Haab om Saligheder; Hjælp kun, at jeg ved Jesu Haand Gaaer frem, hvor han mig leder! I Liv og Død er Frelseren Saa trofast sine Frelstes Ven; Jeg gruer ei for Døden.

2. Thi tænker jeg ved hvert et Fjed: Snart endes mine Dage, Og Jesus skal ved Gravens Bred Min fælske Sjel modtage. Ja! han vil tage den til sig I sit, det skjønne Himmerig. O! Døden er min Binding!

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge 16.

209. Tak skee dig, Gud! jeg rolig tænker, Ja tænker fro paa Dod og Grav! Jeg veed, at Døden ei forkrænker Det Sjælens Liv, som du mig gav! Jeg veed, jeg er udsødelig, O! hvor den Tanke spæger mig!

2. Saa vist, som Jesus Christus lever, O Fader! i din Herlighed, Saa vist min Aand sig ogsaa hæver Fra Jordens Strid til Himlens Fred! Saa vist som Jesus frelst mig, Skal jeg med Glæde skue dig.

3. Lad Graven da sit Bytte kræve, Lad briste disse Støvers Baand! Min bedste Deel skal evig leve, Min fæle, uforkrænkte Aand. Den iler fra sin Hytte ud, Til dig, min Fader! Dig min Gud!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade 16.

210. For Død og Grav jeg ikke bæver; Mig krækker ei Forkrænkelsen; Jeg veed at Jesus Kristus lever, Han skal opvække mig igjen. Som han opstod, skal jeg opstaae, Og til Guds Herlighed indgaae.

2. Ja, Jesu! ja, du Verdens Dommer, Du skal af Graven kalde mig. Forklaret da mit Støv fremkommer, Og klædt i Glands tilbeder dig.

Bort Jord! bort hver en syndig Lust! Jeg soles
Himlen i mit Bryst.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raabe ic.

211. I Gravens mørke, tavse Gjemme Nedsyn-
ker alt, hvad aander Liv. Døe! sagde med al-
mægtig Stemme Den samme Gud, som sagde:
Bliv! Den hele Jord, det vide Hav for alt hvad
lever, er en Grav.

2. Dog ei for Gravens Skæk vi grue, Ei
bæve for den visse Død: See Haabet byder os at
skue Et Glimt af Dag i Nattens Skjod. En lys,
en herlig Morgenstund Skal ende Dødens korte
Blund.

3. Da ved Guds Stemme Graven hæver;
Han fra dens Mulm os kalder ud. Til dig, til
dig, vor Vland sig hæver, Du Livets Herre, Fa-
der! Gud! Fra Døden Kal dit Almagtsbliv Os
atter kalde frem til Liv.

Mel. O kjære Siel frygt aldrig meer ic.

212. Min sidste Levedag mig er Naaskee nu alle-
rede nær: O! tie min Klagerone! Jeg prise vil Al-
godheds Gud, Som kalder mig fra Striden ud;
Han fra sin Himmelthrone Mig skjenker Seirens
Krone.

2. I Jesu Troe jeg døer med Fred; Thi kan jeg
ikke skrækkes ved I Graven at nedstige. Mit Haab
om Liv, o Gud! hos dig Har Jesus selv forhver-
vet mig. Hver Tvivl og Frygt bør vige. Jeg
gaaer til Himlens Rige.

3. Jeg rolig seer til Graven hen; Kun Legemet faaer Sted i den, Min Aand sig fro opsvinger. Er Dødens Røst end skrækkelig, Dog skal den ei forfarde mig, Nei! den mig liflig klinger; Til Gud min Død mig bringer.

4. Fra Tidens Fare, Nød og Strid, Med saligt Haab jeg iler did, Hvor den Algode throner. Jeg hæver mig fra denne Jord Didhen, hvor Engles høie Chor Istemmer Jubeltoner Om Synderes Forsoner.

5 O Gud! du styrer mine Sied, Tsjennens Tid og Evighed! Jeg tier og tilbeder. I Lydighed med dine Bud Jeg holder Prøvetiden ud, Indtil mig Døden leder Til høie Saligheder.

6. Naar jeg, o Gud! kun tænkes dig, Skal inset, inset skrække mig; Jeg siner Livsens Krone. Held mig! min sidste Dag nu er Maaskee mig allerede nær. Bliv da min Klage-tone En Lovsang for Guds Throne.

Mel. Gud Fader udi Himmerig ic.

213. Hos dig du har et Himmerig Beredt for mig, o Fader! Naar troe jeg her adlyder dig, Og Synd alvorlig hader.

1. Hav Tak, o Gud! for denne Trost, Som i dit Ord mig gives! Ved den mit sorgbekte Bryst Af salig Fryd oplives.

2. Lad da mit Støv kun smuldre hen; Mig Graven ei forskrækker! Jeg veed din Almagt mig tjæn Til herligt Liv opvækker.

3. Da er jeg frei for Sorg og Nød; Mig ingen

Plage rører; Al Syndens Nød, al Frygt for Død Da fuldelig ophører.

5. Ja det, som her jeg stadig troer, Jeg hisser klart skal kjende: At, Gud! din Miskundhed er stor, Er stor foruden Ende.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød 1c.

214. Al gode Fader, du os gav Et Haab, som ei skal svige. Det Haab, at gjennem Død og Grav Vi kaldes til dit Rige. Ak! naar os ængster Sorg og Nød, Og naar vi see den visse Død, Hvor da det Haab opliver!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade 1c.

215. Jeg veed! at snart den Hytte falder, Hvor Sjelen har sin Bolig her; Min Gud til bedre Liv mig kalder, Did, hvor jeg ham, min Fader, seer; Og da, o da, hvad skal mig skee, Naar jeg skal Herrens Afsyn see!

2. Jeg, Støv af Støv, jeg kan ei tænke Hiim Himmels høie Salighed; Men det jeg veed: mig Gud vil skjenke En meer end jordist Fryd og Fred. Det har min Frelser lovet mig: Hans Ord staaer fast evindeligt.

3. Hjælp mig, min Gud! at jeg maa leve, Som den, der tænker paa sin Død; At jeg til dig min Sjæl kan have I hver min Fryd og hver min Nød. Og saa gaae frem i Jesu Fjed Til Himmen, til Salighed.

4. Ja, Jesus! han mig Alt skal være, Mig Alt i hver min Livestund; Hans høie, vise, blide Være,

Skal trøste mig i Dødens Stund. Er jeg, som
 mig hans Lærers bød, Kun din, o da den blide Død!

5 Tak være dig, Algodheds Fader! For Lys
 og Raad og Salighed; Nu veed jeg, du mig ei
 forlader O Trost! o Fryd! at jeg det veed. For-
 barmet! Gud! jeg troer paa dig. Jeg lever dig;
 jeg gaaer til dig.

Mel. Af Høiheden oprunden er 12.

216. O Held mig, Held mig, naar engang Jeg
 skal istemme Engles Sang, Og Tak for Alting sige!
 Og sige: Jesus blev mig Alt, Mit trygge Haab,
 da Verden faldt, Min Fryd i Verdens Rige. O!
 var den Tid snart forhaanden, Glad i Aanden
 Jeg da skulde Prise Jesu Navn tilfulde.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade 12.

217. O! Himlens Haab mit Hjerte glæder, Og
 skjenker Sjelen Trost og Fred! Jeg til Fuldkom-
 menhed fremtræder Fra Kraft til Kraft i Evighed.
 En Barndoms Stund er Livet her; Det modne
 Liv i Himlen er.

2. I Tidens korte Provedage, Min Gud! du
 lærer, leder mig. Du mig, dit Barn, vil her
 opdrage, Til hist at vordre englelig. Jeg seer bag
 Dødens mørke Skye Et skjont, et evigt Lys fremgrøpe.

3. Høit Livsens Stemme for mig lyder, Det er
 min Jesu egen Røst. Min Sjæl i Troe og Haab
 sig fryder, Hvad kan berøve mig min Trost? Guds
 Son har talt, bort Evid og Frygt! Paa Jesu
 Ord mit Haab er bygt.

4. J Tanken alt min Sjæl fremfører Digten,
 hvor evig Glæde boer. Guds Himmel mig imøde
 smiler. Jeg stemmer i med Engles Chor. O Je-
 su! du mig selv bered Til denne høie Herlighed!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilnøde is.

218. Jeg dig priser, Livets Herre! Gode mit
 Kald til Evighed; For din Sønns den høie Lære,
 Som veileder mine Fjed. Lys i Mørket, Trost i
 Nød, Fred i Angest, Liv i Død; Alt jeg hos min
 Jesum finder, Og al Frygt og Tvivl forsvinder.

2. Tak, o himmelføndte Leder! Tak for Liv og
 Raad og Trost! Send fremdeles, naar jeg beder,
 Mod og Tillid i mit Bryst. Lad mig her ved hvert
 mit Fjed Tænke paa min Evighed! Selv du da mit
 Haab vil krone, Naar jeg stædes for din Throne!

Mel. Vaag op, og staac paa dine Strænge is.

219. Engang jeg vaagner og mig hæver Fra Gras-
 vens Mørke, Gravens Muld, Og fri fra Støvet
 jeg fremsvæver, Ved nye Kræfter frydefuld. Jeg
 svinger mig til Himmelen, Og seer al Jorden sovin-
 de hen.

2. Lad Jord og Himmel staae i Lue, Og Alt
 nedstyrtes fra sit Sted; Mismodig jeg dog ei skal
 grue, Mig skabte Gud til Evighed! Og han for-
 jætter ved sit Ord En bedre Himmel, bedre Jord.

3. Hans Ord er Stjernen, som mig leder Paa
 Livets stormefulde Hav; J Troe og Haab min Vland
 sig glæder Til Havnen, til den stille Grav. Mit
 Begem hviler der i Fred Til det opstaaer i Herlighed.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Fæde :c.

220. O Gud! min Skaber, og min Herre!
Du her i Livet satte mig; Dig, mens jeg lever, vil
jeg ære, Ved Livets Ende prise dig. Jeg tryk i
Dødens Dal gaaer ned: Du er mit Lys, min
Salighed.

2. Hvi skulde jeg for Graven bæve: I Døden
hengav Jesus sig; Jeg veed, at ogsaa jeg skal leve,
Ehi see! han opstod feierrig. Den Bei, han gif,
jeg og tør gaae; Som han skal ogsaa jeg opstaae.

3. Ja! naar jeg her har overvundet, Jeg til et
Bedre Liv hengaaer, Og naar du mig har tro befund-
et, Jeg henrykt for din Throne staaer; Da syn-
ger jeg med Engle-Røst: Gud være Prais! jeg er
forlost!

Mel. Hvo illun later Herren raade :c.

221. Til evigt Liv har du, min Skaber, Bes-
temt mig: det jeg sikkert veed; Og derfor jeg ei
Modet taber, Naar jeg til Graven segner ned. For
Tiden her jeg lever ei: Til Evigheden gaaer min Bei.

2. Hvad er dog Jordens største Hæder Hvad
Rigdoms Magt og Glands for mig? Jeg attraaer
Evighedens Glæder: O Gud! min Gud! at skue
dig. Du kaldte disse Dnsker frem; Du vil og
selv opfylde dem.

3. Ei nogen jordisk Nød og Jammer I Mis-
haab mig skal styrte ned! Jeg veed, at alt hvad her
mig rammer, Skal lede mig til Salighed; Og hvad
er det jeg lider her, Naar Gud mig vil belønne der.

4. O Død! jeg dig vil følge rolig. Du er min

Skabers Sendebud. Du fører mig til Lysets Bo-
lig, der skal jeg evig skue Gud. Jeg naaer mit
Bæsens Diemed: En grændseløs Lyksalighed.

5 Det haaber jeg, og Jesu Lære Befæster Haa-
bet kraftelig. Hvad han har sagt maa Sandhed
være; I Jesu Mund ei fandtes Svig. Han bragte
Jorden Himlens Fred. Han kaldte mig til Salighed.

6. End lever han. O! Jesus lever Hos Guds,
vor Faders høire Haand. O denne Tanke! hvor
den hæver Fra Jordens Stov min frelste Aand:
Som han, saa skal og jeg gaae hen Til Himlens
Fryd, til Faderen.

Mel. Vil Gud vor Herre ei med os faae ic.

222. Mit Liv er Ubestandighed, Saa ere mine
Dage. Alvidende! du ene veed Den Tid, jeg har
tilbage. Jeg troer paa dig, og frygter ei: Min
Siel ad Dødens skumle Bei Til dig, min Gud!
opstiger.

2. Da skal ei Svaghed ængste mig, Ei Frygt
og Sorg mig true: I hver din Daad grangivelig
Skal jeg din Godhed skue. Og jeg med større
Birkfomhed Da fremme skal dit Diemed, Og hims
meist Buisdom lære.

3. Da skal jeg see med Tak og Fryd Paa forte
Liv tilbage: Hvor tidt du ledte mig til Dyd Sels
gjennem Sorgens Dage. Alt, hvad jeg seer, skal
lære mig, Algode Gud! at prise dig, Der saa min
Bei beredte.

4. Da skal jeg mig i salig Røe Blandt de Ud-
valgte fryde, Og herliggjort ved Jesu Troe, Hans

hoie Samfund nyde. Min Haand i Dyd, i Dydens Fred, I himmelft navnløs Salighed, Skal evig, evig stige.

5. Hjælp, Fader! at jeg stadelig Mig dertil her bereder, Saa, naar jeg stilles frem for dig, Jeg vinder hine Glæder. Hjælp mig saaledes her at saae, At Høsten rig og frydfuld maa I Eoigheden blive!

Egen Melodie.

223. O Jesu Christ! min Tanke hæver Sig op til dig, hos Kraftens hoire Haand. I dig min Fryd, min Tillid lever; Men Ak! jeg føler Svøbers tunge Baand Styrk selv min Sjæl, naar den vil tænke dig; Saa let min egen Kraft forlader mig.

2. O! salige de Slægter vare, Som saae dig vandrende paa denne Jord. O! salige de Slægter vare, Som hørte dig forkynde Livets Ord: Det Ord om Frelse, og om Himlens Fred, Det Ord, som gav os Haab om Salighed.

3. Men jeg kan dig ei see, ei høre! Du Herliggjorte! du Forklarede! Alt hvad jeg Svøve formaer at gjøre, Er at udstamme min Henrykkelse. Saa; er den Lov jeg dig frembære kan, Imens jeg boer i Dødeligheds Land.

4. Engang den soage Hytte falder, Og Sjelen stiger til et bedre Liv, Og du af Gravens Skjød udkalder Dit frelste Folk ved et fornyet Bliv. Da, da skal jeg forenes nærmere Med dig, Forsoner! Dig Usynlige!

5. Engang du kommer i det Hoie, At krone den, som tro og lydlig var; Da skal jeg med forklaret

Die Dig skue, dig, paa hvem jeg troet har. O
hvilket Haab! o hvilken Salighed! Da er jeg din,
og din i Evighed.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt ic.

224. Fra Evighed til Evighed Vor Gud er idel
Miskundhed. Han skabte for at gjøre Vel. Hold
fast, min Sjel, Ved Troe til Gud, ved Haab
om Held!

2. Hvad Skjebne mig end møder her, O Gud!
ved dig den ordnet er; Den Tanke mig indgyder
Trost I ængstet Bryst, Og giver Haab om Held
og Lyst.

3. Min Sjel ei gjør unøisomt Krav, Hvor me-
get du end Andre gav. Du min, som Alles Fader
er. Du veed, du seer Min Affkye for al nidst
Begjer.

4. Gav du mig end den mindste Lod Af Held og
Fryd; dog est du god! Jeg klager ei, thi vist jeg
veed; Din Miskundhed Fuldkommer Alt i Evighed.

5. O Gud! min Gud! ugranskelig Din Bliis-
dom aabenbarer sig. Du giver, som du vil til hver;
For dig dog er Hver den, du skabte, evig kjær.

6. Engang vi for din Throne staae, Og Sa-
lighedens Fylde naae. Der i din Himmels Herlig-
hed Mig og et Sted Ved Jesum Christum er bered.

7. Saa holder jeg af ganske Sjel Ved Troe til
Gud, ved Haab om Held. O Gud! min Gud,
din Miskundhed, Den varer ved Fra Evighed til
Evighed.

Mel. Som den gyldne Soel frembryder is

225. Lad i Gravens mørke Gjemme, Lad mit Stov kun lægges hen; Jesus! du med Almagts-
 fremme Skal fremkalde mig igjen. Hvo, som her
 har vandret vel, Gaaer da frem til evigt Held,
 Evig her hos dig at være, Der hvor Doden ei es
 mere.

2. Lad mig da paa Livets Bane Ved din Aand,
 og ved dit Ord, At jeg slyer al syndig Bane, Og
 gaaer frem i dine Spor. Er min Kamp mod
 Synden svag, Mind mig om hilt store Dag, Christe
 Jesu! da du kommer, Som al Jorderiges Dommer.

3. Saa blande Livets korte Glæder Ei min Sjel
 forvilder sig. Saa ved Livets Bitterheder Ingen
 Mismod ængster mig. Doden ender da saa blid
 Al min Møie, al min Strid. Du mig Seiers-
 krandsen rækker, Naar du mig til Livet vækker.

Mel. Hvad kan os komme til for Rød is.

226. O Herre! skulde Død og Grav Mig Skræk
 og Frygt indgive? Den Sjel, som du mit Legem
 gav, Ei Dødens Rød kan blive. Om Jorden
 rokkes af sit Sted, Om Himlens Hvælving styrter
 ned, Jeg bliver ved, og lever.

2. Jeg bliver ved! o disse Ord Min Sjel til
 Andagt rænde. Jeg bliver ved naar denne Jord,
 Naar Tiden selv faaer Ende. O Lyst! o Fryd!
 o Salighed! At være og at blive ved Igjennent
 Evigheder

3. Doa skundom denne Tanke mig En Rædsels
 Sanke bliver, Naar Evigt og Angest reiser sig, Og

Mismod mig henriver; Jeg gruer for at blive ved,
 Jeg skjæler for min Evighed; Thi ak! jeg er en
 Synder.

4. Men du dig gav i Døden hen; O Jesu Livs
 sens Herre! Da aabnede du Himmelen: Dit
 Navn høiløvet være! Du efterlod os Livets Ord:
 Giv, jeg det altid stadig troe, Og lyd dig efterfølger.

5 Da til min Evighed igjen Jeg seer med hen-
 røkt Øie; Jeg faaer et Sted i Himmelen Hos dig,
 du Evighoie! Der skal jeg nyde al den Fred, Og
 al den Himmelsalighed, Som du mig har for-
 hvervet.

Bede-Psalmer.

I. Sand Christendom.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt &c.

227. Gud Herrens Villie jeg veed: Han vil kun min Lyksalighed, Han fremmer den ved hvert sit Bud; Mig Herren, Gud, En Fader er ved hvert sit Bud.

2. Den Tanke, o hvor fattelig, Hvor lys, hvor blid er den for mig! Han Herren vil lyksalige Os alle see, Os een og hver lyksalige.

3. Almiskundhedens Gud, vor Gud! En Faders Bud er hvert dit Bud. O! disse Bud jeg elske vil, Jeg lyde vil; Giv Herre! Kraft og Mod dertil.

4. Lad mig ved din den milde Aand Gaae frem med Brodre Haand i Haand, Da gaae vi frem med fælles Held. Gjør du os vel, O Gud! til Legem og til Sjæl.

5. Hjælp, at vi føle inderlig, Hvor godt det er at takkes dig, Og giv, at sand Erkjendelighed Og Kjerlighed Os lede frem til Lydighed.

6. Tak være dig for hvert dit Bud, Du Himmels, du Jordens Gud! Ethvert dit Bud gjør mig bered Til Salighed, Til evig, evig Salighed.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

228. O Held mig! om jeg aldrig træder I Raad med frække Syndere, Mig ei paa Ondskabs Veie glæder, Og spotter ei med Spottere; Men vender al min Hu til Gud, Og altid følger hvert hans Bud.

2 Da, som et Træ ved Bækfens Bredde, Jeg frodig trives, Kraftfuld staaer, Ved Herrens Raade mig kan glæde, Og Alting jeg ved ham formaer. Saa hver min Joræt lykkes vel, Og alt, hvad skeer, er mig til Held.

3. Men saa skal Banart ikke trives, Dens bedste Held kun varer kort. Som Aoner bort af Stormen drives. Saa spredes Ondskabs Anslag bort. Bee mig! om det mig frækker ei Fra Syndens blomsterstrøede Bei.

4 Giv, Herre, da, jeg aldrig træder I Raad med frække Syndere; Mig ei paa Ondskabs Veie glæder, Og spotter ei blandt Spottere; Men laaer min Eid til dig, min Gud! Og altid følger hvert dit Bud.

Mel. Dagen viger og gaaer bort ic.

229. Hvad er Verdens Guds og Magt? Hvad er Verdens Fryd og Pragt? Alt er Ubestandighed, Hjælper ei til Salighed.

2 Men lykkelig den, som troer Jesu blide Sandheds Ord! Og i Klogskab, Dyd og Bøn, Altid følger ham, Guds Son!

3. Lær du os, alvise Gud! At vi troe hans Ord og Bud. Led os frem paa Dydens Bei! Giv, vi den forlade ei!

4 Da skal vi i sikre Fjed Bandre frem til Hellig-
 heds; Og den Fryd vi da opnaae, Aldrig, ad-
 drig skal forgaae.

Mel. O Gud! du fromme Gud ic.

230. Gud! du mig gav en Sjel, dig skee Lov,
 Priis og Ære! Du herlig skabtes den, dit Billede
 at bære. Ufattelige Held! o Gud! at ligne dig;
 Men af! det store Held har Synden rovet mig.

2. I hver min Gd og Daad det tunge Tab jeg
 kender; Saa mangt et Feiltrin mig om Sjælens
 Afmagt minder; Hjælp mig for Jesu Skyld, mi-
 skundelige Gud! At ligne dig, og lyde dine Bud!

3. Din Hellighed lad mig for Die stedse være,
 Naar Synden frister mig, naar Verden vil besnæ-
 re; Og lad mig kun i Ret, i Godt kun søge Fryd;
 Og mig den Glæde giv, at fremme Held og Dyd.

4. Og seer-jeg Broderen i Modgang eller Smer-
 te, Giv, at jeg til hans Hjælp da har et villigt
 Hjerter. End om min Næste har imod mig fiendelig
 Hu, Allgode! lær mig da, at være god som du.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende ic.

231. Med barnlig Tillid jeg oplader Min Mund,
 for at anraabe dig; Du har jo lovet, gode Fader!
 For Jesu Skyld at høre mig. Du hjælpe kan,
 og hjælpe vil; Thi fæster jeg min Lid dertil.

2. Af denne Jords de gode Gaver Jeg beder ei
 om Overflod. Tak for den Deel jeg deraf haver;
 Det er mig nok om jeg er god, Og naar din Aand
 velleder mig, At jeg det bruger viselig.

3. Men det jeg beder om, o Herre! Er Had mod Synd, er virksom Troe, At Jesu blide Sandheds Lære Maa stadig i mit Hjerte boe. Da heliges min ganske Sjel, Da gaaer jeg frem mod det rigt Held.

Mel. O Gud! du fromme Gud ic.

232. Min Gud! du kaldte mig til Jesu Christi Rige, Hvor jeg ved Sandheds Kraft fra Dyd til Dyd kan stige. Vel mig! jeg Christen er. O Glæde for min Sjel! Pries være dig, min Gud! Du gav mig dette Held.

2. Men vandrede jeg og, som det en Christen sommer? Tilgiv al Naadens Gud! du hver min Jdræt dommer. Jeg Navn af Christen bær, men hvad er dette Navn, Naar det ei viser sig i Sjæring og til Gavn?

3. Ved Daab jeg Christnet blev, til Jesu Samfund hestet. Den Daabens Pagt jeg har med Haand og Mund bekræftet, Men min Samvittighed, af, den bebrejder mig, At jeg forglemte ride min Daab, min Pagt og dig.

4. I Templets Helligdom dit Sandheds Ord jeg hørte: Dets Guddoms Kraft mig der til Troe og Andagt rørte; Men snare i Lysters Sværm, af Jordens Tant forført, Jeg agted' ei min Pligt, ei Ordet som var hørt.

5. Tidt ved dit Raadebord min Sjel i Andagt brændte: Jeg knælede og bad, og Jesu Navn beejendte: Men til at lyde ham, at følge ham i Alle, O! dertil var jeg svag, jeg vakkede, jeg faldt.

6. Min Gud, som kaldte mig, giv du mig Mod og Kræfter, At jeg i Jesu Troe gaaer stadig frem herester, Og over hver en Pligt, som mig min Frelser bød, Og trolig følger ham, kun ham i Liv og Død.

Egen Melodie.

233. Hvor godt, hvor saligt er det dog, At elske Gud, og elske hver sin Næste, Og høre Jesu Ord, og vorde klog, Og følge ham den Helligste, den Bedste. O! vel os, om vi altid tænke paa, At vandre saa!

2. Da gaaer vort Liv saa rolig hen, I Dødens Kamp vi skal bestaae og vinde. Vi stunde daglig frem til Himmelen, Hvor evig Fryd hos Jesum vi skal finde. O! Held os! Held os, naar vi komme det Guds Throne nær!

Mel. Hvo vil mig anklage ic.

234. Her i Livets Kjede Bærler Sorg og Glæde Stedse Led for Led. Tidt for Storm og Torden, Saa bød Viisdoms Orden, Viger Jordens Fred. Giv, o Gud! vi nytte ret, Uden modløs Klage, Livets bitre Dage.

2. Men din Viisdoms Orden Ogsaa signer Jorden Tidt med Held og Fred. Da det glade Hjerter Glemmer med sin Smerte Tidt sin Barsomhed. Giv, o Gud! at sindigt Mod, Giv, at Klogskab maa ledsage Livets blide Dage.

3. Alt, ja Alt i Livet, Gud! du os har givet Til vort sande Held. Sid det ingensinde Os maa gaae af Minde: Du gjør Alting vel. Da vi ofre

Dig, vor Gud! Uden Eetsind, uden Klage, Alle Livets Dage.

Egen Melodie.

235. Dig bede vi, o hellig Aand! At sammenknytte os ved Troens Baand. Christi Navn vi bære, Derfor du os give, At vor christne Lære Keen hos os maa blive. Herre! hør vor Bøn!

2. O Lys fra Gud! opklar vor Sjel, At den hos Jesum søger alt sit Held; At hans Bud vi lyde, I hans Fodspor træde: Derved kun vi nyde Her og hisset Glæde. Herre! hør vor Bøn!

3. Du Fredens Aand! giv at vi maa I uforskyrret Brodersamsfund staae! At i Lyst og Smerte Haand i Haand vi vandre, Og med villigt Hjerte Gavne maa hverandre. Herre! hør vor Bøn!

4. O Kraft fra Gud! opfyld vort Bryst I Dodens Time med din høie Trost! At vi ringeagte Verdens Lyst og Hæder, Og kun eftertragte Evighedens Glæder. Herre! hør vor Bøn!

Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud ic.

236. Fra Mennesket, fra Stovet her, Jeg Sind og Hu bortvender. Her feirest Liv som Drommen er; Et bedre Liv jeg kjender. Min Guds, min Faders Velbehag, Og ene det, fra denne Dag Skal Alt og Alt mig være.

2. Vilis, Herre! mig den Vej at gaae: Min Afmagt bedst du kjender; Og frem til Maalet kan jeg naae, Naar du din Kraft mig sender. Du bød mig, Gud! at troe paa dig; Min Sjel ved Troen styrker sig, Og til det Bedre stunder.

3. Bessjemmet vorder ei den Mand, O Gud!
som paa dig lider; Din Ræides Arm ham frelse
kan, Hvad Magt end mod ham strider. Hjælp
Gud! naar Letsind reiser sig Mod Troe og Dyd
formastelig, Og haaner Christnes Vandring.

4. Ja, Daarskab trodser mod dit Ord, Mod
Jesu Sandheds Lære; Den spotter hver som Or-
det troer, Som holder det i Ære. O! styrk mod
Daarskabs Magt og Svig Enhver, som troer og
lyder dig, At fast ved dig han holder.

5. Saa gaae vi frem til Herlighed, Og Laster
os ei skræmme; Thi sikkert Middel vi os ved Bort-
fande Vel at fremme. Enhver som lyder Herrens
Ord, Og tillidsfuld paa Herren troer, Guds Rige
skal han arve.

Mel. Breven din aften 1c.

237. Dig, Jesu! priser jeg af ganske Hierte,
Bed Ord og Levnet du mig Døden lærte, Og for
at frelse mig fra Syndens Brode, Du led og døde.

2. Dog lad ei blot min Sang din Pries udbre-
de! Til Troe og Dyd din Aand mig stedse lede!
Og styrk mig selv mod syndig Lyst at kjempe, Og
den at dæmpe.

3. Da skal og kan mig Intet fra dig vende. Jeg
er og bliver din til Livets Ende Og hisset jeg igjem-
nem Evigheder Din Pries udbreder.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn 1c.

238. Giv Jesu! Frelser! giv, jeg maa Dig
høre, lyde, følge saa I alle mine Dage: At jeg

ved sand Oprigtighed Og Christentroe og Kjerlighed Dig, Frelser! kan behage.

2. Og naar jeg her har vandret saa, Da giv, at i dit Navn jeg maa Med Haab mit Lob fuldende; Da skal jeg see din Herlighed, Og i den glade Evighed Din Frelses Gylde kjende.

Mel. Kom Hellig Aand! o Herre frem 12.

239. Gud! ved din Aand, ved Ordets Kost Du kjerlig gyder Haab og Trost I hver bodfærdig Synders Hjerter, Naar han med Alvor Hjælp besjerte. Ved dine klare vise Bud Du fører ham af Mørket ud; O styrk mig, at jeg denne Naade Maa bruge ret, min Sjæl til Vaade.

2. I Fristelsen befæst mit Mod, At jeg staaer fast, som Jesus stod; At aldrig Syndens List og Bælde Min Troe, mit Haab, min Dyd skal fælde! Al Blisdoms Gud! o lær du mig At kjende, elske, lyde dig! Da skal hver Svigt, hver Frygt bortvige, Og jeg fuldkommes til dit Rige.

Mel. Hvo ickun lader Herren vaade 16.

240. O Fader! lad din Aand ledsage Mig sikkert frem paa Livets Bei; At Lysterne mig ei besdrage, At Verdens Tant mig daarer ei. Lær mig paa Dyd at lægges Bind, Og vækter jeg, styrk mine Trin.

2 Svag er jeg, af du veed det Fader! Du kjender grant min hele Sjæl; Jeg ofte Sandheds Bei forlader, Og skionner ei mit eget Bel. Oplys mig meer og meer, o Gud! Oplys mig ved dit vise Bud!

3. Du faderlig mit Held vil fremme; Din Naade gjør mig Dyden let; Men tidt jeg agter ei din Stemme, Som kalder mig til Pligt og Ret. Saa mangen Stund gif ubrugt hen, Og aldrig Kommer den igjen.

4. Tilgiv, tilgiv mig, gode Fader! Og see i Naade til mig ned! Naar svag jeg dine Bud forlader, Da være mig din Hjælp bered! Syd Mod og Haab og Birkelyst Og stadig Trost i mit Bryst!

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt ic.

241. Saa farefuld er Veien her! Trindt om os see vi Fristelser. De lokke os fra Pligt og Dyd; Og Haab og Fryd Er tabt, naar glemmes Pligt og Dyd.

2. O Herre! for din Hellighed Vi bøie os i Støvet ned; Vi føle det, vi een og hver, At vor Begjer Saa tidt en Sæd til Synden er.

3. Hvor saare let henrives vi Af Verdens Tane og Trollerie; Bort Hjerter, o, hvor er det svagt! Let er det lagt Bed Banen under Syndens Magt.

4. Ja, farefuld er Veien her! I os og om os Faren er. Tidt maa den Frygt os falde paa, Om vi kan naae Den Salighed, som vi attraae.

5. Vi Syndere, hvad bleve vi, Stod Gud vor Fader os ei bi. Holdt han os ei, naar Foden gled; Gav han ei Fred; Gav han ei Haab om Salighed.

6. Til dig vi flye, Allgodheds Gud! Du frier os fra Trængsel ud. Du støder ingen bort fra dig, Som nærmer sig I Herrens Jesu Navn til dig.

7. Saa vandrer vi den trange Bei Men Haabet
 os forlader ei. De Vandringdage ere saa; Snart
 de forgaae! Og Salighed tilsidst vi naae.

Mel. O Herre frels mig, dom min Sag ic.

242. O Herre! frels min svage Dyd, Naar
 den er stædt i Farer; Naar Lysternes den falske Fryd
 Vil lokke mig i Snarer. Forstanden kjender Kald
 og Pligt, Men Hjertet er saa skrobeligt, Saa let
 det kan forraffes.

2. O Herre! giv mig Kraft og Mod Hver Fri-
 stelse at dæmpe. Lad mig gaae frem med sikker Fod,
 Og stærk mod Synden kæmpe. Lad mig i Kam-
 pen stadig see Til Kronen, som i Himlene Skal
 rækkes den, der vinder.

3. Høit skal jeg da lovsynge dig I alle mine
 Dage, Dig, Gud, som er saa hjælperig, Saa
 mægtig i de Svage, Og takfuld til dit Alter gaae,
 Og Liv og Lyb og Glæde faae Alt her, og mere hisset.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende ic.

243. Venhor mig, gode, milde Fader! Med
 Tillid jeg anraaber dig, Du aldrig den forlader,
 Som paa din Hjælp fortroster sig. Ak! mærk og
 slibrig er min Srie O! gode Gud, staae du mig til.

2. Tidt hildes jeg af Lystens Snare, Naar jeg
 vil følge Dydens Bei; Tidt vanker jeg blandt idel
 Fare, Naar tryg jeg den formoder ei; Tidt fristedes
 min svage Dyd, Selv naar jeg nød uskyldig Fryd.

3. Alvidende! du mig randsager, Og al min
 Svaghed kjender du; I Alt, hvad jeg mig foretar

ger, O! lad mig komme dig ihu, Og agte med Aarvægenhed Paa hver min Tanke, hvert mit Sjed!

4. Da skal min Gud ei nogensinde Forlade Veien, jeg bør gaae. Da skal jeg holde fast i Minde, At Dom og Regnskab forestaae; Da skal jeg takke dig, min Gud! Og rolig følge Dødens Bud.

Mel. Gud Helligaand i Troe ss lær 10.

244. Jeg trinde omkring omgivet er Af mange skjulte Snartr; Tide Stæder vorde Fristelser, Og lede mig i Færet. Min Aand er soag, thi Kjød og Blod let svække kan min Troe, mit Mod; Du vakler ei som Røret.

2. O lær mig, Herre! ved din Aand Den rette Vej at kjende, Og før mig ved din Faderhaand Selv frem til Banens Ende. Jeg uden dig afsmægtig er, Styrk du mig under Fristelser, Saa skal jeg ikke falde.

3 Som Egen fast, saa skal jeg staae, Og mig skal intet rykke; Thi Kraft til Modstand skal jeg faae, Naar Syndere mig lokke; Og naar din Himmelmel bliver min, Da skal min Tak for Kraften din Dit evig Tid dig prise.

Mel. Fader vor ubi Himmerig 10.

245. O Gud mit Hjerte ængster sig, Naar Fristelser omringe mig; Saa let sig sniges i mit Brøst En syndig Frygt, en syndig Lyst; O vee mig! om jeg lyder dem, Og gaaer ad Syndens Vej frem!

2. Naar til det Gode staaer min Agt, Mig

Kræfter Verdens Spot og Magt; Og i mit Hjerte idelig De onde Lyster reise sig: Saa let af dem er Synden fød, Da Synden, ak! den foder Død!

3. Hold, Fader! hold mig ved din Haand, Og led mig ved din gode Aand. Ved den lad Sjelen Kræfter faae. Gjør mig bered i Kamp at gaae; Og naar til Kamp jeg kaldes frem, Da lad mig bære Seier hjem.

4. Og staaer jeg fast, og er jeg tro, O! hvor er da mit Hjerte fro; Jeg føler Herrens Velbehag, Da glæder mig ved Dommens Dag. Thi, at mig Jesus har forløst, Mig da er overværetes Trost.

Mei. Hvad kan os komme til for Rod ic.

246. Hold Fader, hold mig fast ved dig I Sjælens mange Farer. Saa let jeg kan forvilde mig, Om du mig ei bevarer. Blandt alle Skabte, hvor er den, Som tørde trodse Fristelsen? Selv Engelen kan falde.

2. Hold Fader, hold mig fast ved dig, Naar Banroev mig vil friste; Naar Bellyst vil saa svigelig Sin Snare mig paaliste; Og naar i Rod og Deovelfer Min Sjæl omspænde af Mistovl er, Da hjælp og styrk mig Svage.

3. Hold Fader, hold mig fast ved dig, Naar Dødens Rædsel truer, Naar Frygt for Graven ængster mig, O! jeg for Dommen gruer. O! da da, hold mig ved din Haand. Forvis mig ved din gode Aand, At Jesus mig forløste.

4. Ja, Fader! ja du holder mig, Og mig saa vel bevarer: Dertil min Sjæl fortrøster sig I alle;

alle Farer. Naar Alt da overbundet er, Og hentykt jeg tilbage seer, Hvor skal jeg da dig prise!

Egen Melodie.

247. Nu bær ei Synden mere I Trældom holde mig Gud! du skal mig reojere; Thi jeg tilhører dig. Ved Daaben jeg jo er I Pagt med dig optaget, Og der har jeg forsaget De onde Gjærninger.

2. Ja stedse jæn herefter Vil love dig, min Gud! Jeg vil af alle Kræfter Adlyde dine Bud. Af! Vilken du seer; Men Evnen er saa ringe: Jeg kan ei Synden twinge, Hvis det ved dig ei skeer.

3. Thi vil jeg alle Dage Om Hjælp anraabe dig. Selv styrker du den Svage, Naar han er retelig. Ræk mig da og din Haand, Naar jeg mod Synden kæmper, At jeg dens Vælde dæmper. Ved Naadens gode Aand.

4. Jeg da ei overvindes Af Verdens Fristelser; Og da mit Hjerter bindes Til dig alt meer og meer. Da skal jeg stærk ved dig, Staae fast og Synden hade, Og siden aldrig lade Dens Glæder lokke mig.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ic.

248. Stadig Kamp vort Liv maa være; Baer somt her vi vandre maae; Da, kun da med Seiers Vre Vi vort Maal i Himlen naae. Agt, o Christen! det, og vid, Livet her er Brøvens Tid. Færter hver paa Banen finder; Salig den, som overvinder!

2. O, min Gud! Algodheds Fader! Styrk du mig i Fristelser! Egen Kraft mig tidt forlader,

Og da er jeg Faldet nær. Sæden til den onde Lyst
Ligger stedse i mit Bryst. O! hvor let den Sæd
fremskyder, Og da snart i Synd udbryder.

3. Synden bør jeg, Skal jeg dæmpe; Men saa
vældig er dens Magt. Jeg mod Lysterne skal kæmpe,
Men mit Hjerte er saa svagt. Uden Hjælp i
denne Strid Er forgjeves al min Fj. Hvo vil mig
den Hjælper være, Saa jeg stride kan med Ære?

4. Jesus Christus vil det være; O den Trost,
hvor den er stor! Jesus Christus, han min Herre,
Han mig gav det Livsens Ord, Han mig rækker
Broderhaand. Han vil give mig sin Aand. O! jeg
mig til ham hengiver, Hans jeg er, og hans jeg bliver.

Egen Melodie:

249. O Gud! dit Navn er stort i alle Evighe-
der. De vise Aanders Chor dig priser og tilbeder.
Dog fra din Himmels Herlighed Du seer til Jor-
dens Slægter ned.

2. Du ved dit Almagtsbud fremkaldte Lys af
Mørke. Dit Ord oplyser hver, som dig vil tros-
lig dyrke. O! lad det ogsaa lære mig, At dyrke
og adlyde dig.

3. Kun ved din Kraft bestaaer dit store Skabe-
ningsrige; Og du er hellig, viis, fuldkommen uden
Lige. O! styrk mig, at til Hellighed Jeg vandrer
frem i Jesu Fjed.

4. O Gud! jeg værdig da dit Billede skal bære,
Mit Liv paa Jorden skal din Godheds Lovsang væ-
re; Og hisset i dit Himmerig, Der skal jeg evig
prise dig.

Mel. For Jesus kan ei noget Herberg finde ic.

250. Til dig, min Gud! vil jeg mig overgive,
Men at! du seer min Usmagt er saa stor. O!
hjælp mig, og lad mig lutret blive Fra syndig Id,
som i mit Hjerte boer! Saa svagt jeg Syndens
Lyst bekriger; Den ofte vinder Seier, og Hjertets
Fred bortviger.

2. O Jesu Christ! du lærte, led og Døde; For
Syndere, for os du Døden led. Lad altid det ad-
vare mig mod Brøde! Paa Dydens Bei det styrke
mine Fjed! Da skal jeg fro mit Lob fuldende, Og
hist ved Maaler faae Klenodiet i Hænde.

3. O did, hvor ingen Taarer Diet væde, Did
vender sig mit Hjertes Attraa hen. O! der er Fred
og uforstyrret Glæde! Der seer jeg dig, min Frel-
ser og min Ven. O! vel mig, naar den Dag op-
rinder, Da Svagheds Tvivl og Sorg i evig Fryd
forsvinder.

Mel. Jesu søde Ihuskommelse ic.

251. Min Gud! du i det Skjulte seer. Du er
mig nu og altid nær. O! lær du mig at leve saa,
At for din Døm jeg kan bestaae.

2. Giv mig et barnligt Sindelag, Og styrk min
Sjel, naar den er svag. Naar onde Tanker spire
frem, Hjælp, at jeg flux udrydder dem.

3. Du hellig er, og ynder ei Den, som gaaer
frem paa Syndens Bei. Kun Hellighed for dig
bestaaer, Og Lon hos dig i Himlen faaer.

4. Hjælp, at jeg elsker, lyder dig, At ved dit
Ord jeg glæder mig. Det alt i Prøvetiden her
Paa Himlens Fryd en Forsmag er.

§ Naar denne Fryd i Hjertet er, Jeg Dødens
Komme rolig seer. Ei Gravens Nædser strække
mig; Thi evigt Liv jeg faaer hos dig.

Egen Melodie.

252. Forleen mig Kraft at elske dig, O du, som
først har elsket mig: Min Skaber, Fader, Herrel
Lær mig at kjende dine Bud, Og lad min Troe,
al gode Gud! De sande Frugter bære. Lænd hel-
lig Barme i mit Bryst, At jeg med Virksomhed
og Eyst Udbrede maa din Ære!

2. Mit Borgerkab i Himlen er: Naaskee det
Dieblsk er nær, Som derhen mig skal føre. Da
skal min Sjæl opsvinge sig Fra Støv og vorde engle-
lig, Og Englers Gjerning gjøre. Hjælp, at jeg
være maa bered Ved Guds frygt og ved Hellighed,
Dit Kald med Fryd at høre.

Mel. Af Dybsens Rød raaber jeg til dig 20.

253. O Gud! hvor lidet uden dig Forstaae vi
os at raade; Vort Hjerter let bedrager sig, Beed
ei at holde Maade. Thi mind os ved din gode
Haand, Og led os ved din Faderhaand, At vi os et
forvilde.

2. Bogt os for den Begjerlighed, Som Sind
og Sands besnærer; Den rover os vor Sjelefred,
Vor Legems Kraft fortærer. Lad Belyst, Ære,
Gunst og Guds Ei saa formaae at blinde os, At
vi vor Pligt forglemme.

3. Giv, at vi vælgeløse Det Sande og det
Rette! Giv, at vi kun, o Gud! til dig Vort Haab,
vor Tilid sætte! Giv, at vi søge al vor Fryd

Rundskab, Troe og Christendyd; Og saa vort
Kald opfyldte.

Mel. Gud Fader ubi Himmerig ic.

254. Gud! hvo er jeg, hvad er min Kraft?
Hvad kan jeg vel udrette? Du, Herre! giver ene
Kraft, At ville og udcette.

2. Min Sjæl er svag og skrøbelig, Og saare let
at hilde; Fra Beien, du anviste mig, Den lod
sig let forvilde.

3. Det Gode, som min Hu stod til, Jeg alt
for ofte glemmer; Det Onde, som jeg ikke vil, Jeg
alt for ofte fremmer.

4. O! led mig ved din Faderhaand, Led mig
ved Jesu Lære! Og hjælp mig ved din gode Aand,
Dig stedse troe at være.

5. Da skal min Gjærning prise dig, Mit Haab
befæstet blive; Og du mig da dit Himmerig For
Jesu Skyld vil give.

Mel. Jesu søde Ibhukommelse ic.

255. Mit Dø seer, o Gud! til dig; Jeg troer
og haaber kun paa dig. I al min Sorg i al min
Nød, Til dig jeg raaber, som du bod.

2. Min Sjeletær, o alem den ei, Men før mig
paa den rette Vej Din Sandhed lysse vel for mig,
Da vandret jeg saa tryggaelig.

3. I Haab og Troe lad mig bestaae; I Kjer-
lighed lad mig fremaae; I Hjerter giv Oprigtig-
hed; Giv under Korset Taalighed!

4. Velsign enhver, som ælly troer, Og lyder

dit det Biisdoms Ord. Lad mig med dem eendrægtigt Fremstunde til dit Himmerig!

Rel. Naar min Tid og Stund er forhaand ic.

256. Min Gud! hvor er din Godhed stor! O, den er uden Ende. Vi allevegne Godheds Spor i Stort og Smaat kan kjende. Din Godhed ogsaa naaer til mig: Jeg veed du ihukommer mig, Mig, som din Haand har dannet.

2. Du ved dit klare Sandheds Ord har mig mit Held forvissat; Naar jeg adlyder dig og troer, Da faaer jeg Kronen hisset. Din Herlighed langt overgaaer Alt det, som Jorden her formaaer, Mig nogentid at give.

3. Hjælp, Herre! at jeg vandrer saa, Som du har foreskrevet; Thi fra den Bei, du bod mig gaae, Jeg vorder let henrevet. Men jeg mig trygt forlader til, At du mig elsker, at du vil I Kamp mod Synd mig styrke.

4. Naar Syndelysten yttre sig, Siv jeg den strax maa dræbe! Ved Aandens Kraft, du skjenker mig, Lad mig til Dyd fremstræbe. Hver hellig Id lad Fremgang faae, At jeg fra Dyd til Dyd kan gaae Mit store Maal imøde.

5. Naastee jeg efter dit Behag Staaer snart ved Gravens Bredde. O Herre! paa min Afskedsdag Bær du med Trost tilstede! Da vorder Du den mig en Ven, Som forer mig til Himmelen, Til Salighedens Rige.

Egen Melodie.

257. Til dig jeg raaber, Jesu Christ! Jeg berder dig om Styrke. Du hjælper mig, det veed jeg vist, Naar-tro jeg dig vil dyrke. O Frelser! Naade du mig giv, At stedse jeg adlyder Hvad du byder, Saa i mit hele Liv Jeg over Christendyrker.

2. Led mig gaae frem i dine Fjed, Din Sandheds Stemme agte; Led mig til den Fuldkomnenshed, Du bødte mig eftertragte. Giv jeg som du af Hjertet maa Dem elske, som mig hade, Og ei lade Et Onske Fremgang faae, Som er til Næstens Skade.

3. Giv, at hvad Verden kalder Godt, Mig ei fra dig afvender; At jeg ei agter Had og Spot, Men høit dit Navn bekjender; Thi Salighed er i dit Navn. Min Troe skal da, o Herre! Frugter bære, Til mit og Næstens Gavn, Og til min Frelseres Ære.

4. Saa vil jeg da i Troe og Haab, Staae fast og mandig stride: Jeg veed du hører mine Raab; Paa dig kun vil jeg lide. Saa skal jeg skjont i Svagheds Stand, Ei synke meer, men stige Til dit Rige; Thi vist jeg veed, du kan Du vil ei fra mig vige.

Mel. Hjertelig mig nu længes ic.

258. O hjælp mig, gode Fader! At jeg kan tæles dig! Hjælp, at jeg stedse hader, Hvad du forbyder mig. Giv du mig Løst og Styrke, At fremme Ret og Skjel! Giv Naade dig at dyrke Med tro, hengiven Sjel.

2. Giv selv mig Kraft at kæmpe, Mod Hjertes onde Lyst, Og Syndens Drixt at dæmpe, Som ulmer i mit Bryst. Ei Berden mig forføre Ved Frækhed eller Svig! Ei Frygt, ei Spot mig røre, Saa jeg forsager dig!

3. Dit vise Bud mig lede, At jeg forvildes ei, Men gaaer med Held og Glæde Frem ad den trange Bei. Giv, jeg mit Kald forretter Med Trofskab og med Fryd, Og al min Ære sætter I sand og virksom Dyd

4. Giv mig et kjerligt Hjerte, Som ønsker Alles Vel, Som føler Næstens Smerte, Og syndes ved hans Held Da skal jeg Jesum ligne I Broderkjerlighed; Og du vil da velsigne Min Sjæl med Dydens Fred.

5. Giv, at jeg ret erkjender, Hvor du er vlis og god! Mit Held i dine Hænder Betrygget altid stod. Du er min hulde Fader I Modgang og i Nød. Min Gud! jeg mig forlader Paa dig i Liv og Død.

Egen Melodie.

259. O Gud! Alviisdoms Gud! som var og er og bliver, Du ordner, styrer Alt, du alt det Gode giver. Giv Fader! giv du mig sundt Egem, ep. lyst Sjæl, Og Troe og Lyst til Dyd; det er det største Held.

2. Hjælp, jeg kun taler saa, som jeg det kan forsvare: Mig fra hvert syndigt Ord din gode Vland bevare. Og giv, jeg gjør min Pligt i Tide og med Skjel; Og, naar jeg handler saa, da giv, det lykkes vel!

3. Giv, at jeg med enhver i Kierlighed mig glæder, Saavidt det tækkes dig, saavidt min Pligt tilstedes. Men at og i mit Kald mig Fiendskab frækker ei, At jo jeg uforsagt gaaer ad den rette Vej.

4. Seer jeg mig stedt i Nød, lad mig dog ei forsage; Giv mig et sindigt Mod, og Haab i Modgangsdage. End faaer jeg Gods og Guld, giv det ei blinder mig, Og ikke vorder brugt til Uret eller Ewig.

5. Naar Døden da engang nedbryder Sjeler's Bolig, Min sidste Afskedsstund, o! gør den blid og rolig. I Jesu Navn min Aand da fare hen i Fred, Og ile op til dig, til evig Salighed.

2. Ombendelse, Troe og Synds Forladelse.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ic.

260. Al! see til mig i Naade ned, Barmhjerlighedens Fader! Og kom ihu din Miskundhed, O du, som Synd forlader! Jeg handlede mod dine Bud. O! lad min Brøde slettes ud! Gud vær mig Synder naadig!

2. See, jeg har brudt min Pagt med dig, Med dig, du evig Høle! Den Tanke nu forfærder mig, Klart staaer den for mit Die Samvittigheden i mit Brøst Oplofter lydelig sin Røst, Og minder mig om Dommen.

3. Hvor skal jeg finde Skjul og Lyd? Hvor

skal jeg finde Hvile? Min Gud! jeg vil fra Syn-
den flye, Og til dit Samfund lle. Jeg høre vil
dit Sandheds Ord: Hver den, som lyder det, og
trøer, Gaaer frem alt til det Bedre.

4. See naadig til min Anger ned! Mit Forsæt
Kraft du give! Lad Jesu Christi hoiæ Fred Min
Sjel med Trøst opløve. Bed ham din elskellige
Søn, Hør, Naadens Fader! Hør min Bøn
Bed Jesum Christum, Amen!

Mel. Af dybeste Nød raaber jeg til dig ic.

261. Min Gud! o hvor vil det mig gaae, Naar
Regnskabstimen kommer? Hvorledes kan jeg da
bestaae For dig, alvise Dommer! Da skal min
hemmeligste Daad, Ja, selv mit Hjertes skjulte
Raad, Bed dig til Lyset føres

2. Ak! jeg med dyb Bemodighed Min Vanart
maa bekjende; De onde Lyster blive ved I denne
Barm at brænde. Saa tidt, saa tidt de bryder
ud I Synder mod dit vise Bud, Som os til Held
blev givet.

3. O gode Gud! hvor faaer jeg dog Til Dy-
den Nød og Styrke? Hvor læres mig at vorde klog
At jeg dig ret kan dyrke? Hvad giver mig den sande
Trøst? Hvad dæmper Mismod i mit Bryst, Naar
Død og Dom mig skrækker?

4. Til dig, o Jesu! i min Nød Vil jeg min
Tilflugt tage, Og Tanken om dit Liv, din Død
skal lindre al min Plage. Dit Ord skal lede,
trøste mig; Der lærer jeg, at Gud ved dig Er mig
saa huld en Fader.

5. Ja, jeg forsonet er med Gud; Min Brøde han forlader. Kun at jeg lyder dine Bud, Og Synd alvorlig hader. O hoiæ Trost! o Salighed! En sikker Frelse jeg mi veed; Og Himlen kan jeg haabe.

Egen Melodie.

262. I dybest Ned vil jeg til Gud Af ganske Hjerter raabe Mig, skjønt jeg ikke holdt hans Bud, Ellstedet han at haabe. Og Alt, hvad bøs mig syndigt er I Tanker, Ord og Gjerninger, Det vil han mig forlade.

2. Af! meget, meget jeg forbrød, I de fremfarne Dage; Og, naar jeg stundom det fortrød, Saa faldt jeg dog tilbage. Jeg Fristelsen lod Magten faae; Vil Gud med mig i Rette gaae, Saa er for mig ei Redning.

3. Thi kaster jeg mig angerfuld, O Gud, i dine Arme! Du som en Fader evig huld, Dig over mig forbarne! Lad det paa mig opfyldes nu, Dit store Ord, kom det ihu! At Synderen skal frelles.

4. Dit Ord, du Sandheds Gud! er vlst, Thi tvivler ei mit Hjerter. Vor Frelser, Herren Jesus Christ, Den samme Trost os lærte. Af! han den Guds eenbaarne Son, Han døde for det faldne Kjønn, At det opreises skulde.

5. Endskjøndt han Støvers Byrde bar, Hans Id og Daad var lydlig; I Alt og Alt han lydlig var, Af! indtil Korset lydlig For mig, for mig han ogsaa led; Thi kan jeg sikkert trostes ved Den Frelse han os bragte.

Mel. Jesu søde Ibhukommelse 10.

263. Gud! i mit soage Kjød og Blod Sig skju-
ler onde Lysters Rod; Og ofte, naar de spire frem,
Jeg stræber ei at kvæle dem.

2. Du kaldte mig ved hellig Daab Til Christ-
nes Troe og Dyd og Haab; Selv jeg igjentog Daa-
bens Pagt, Og svor at holde den i Agt.

3. Min Gud! du trofast viste dig; Men al!
jeg maa anklage mig: Mod dig jeg ofte troløs var.
Min Pagtes Ed jeg krænket har.

4. O Fader! med Bemodighed Jeg seer min
Skyld og Troløshed; Jeg veeg saa tidt fra Pligt
og Ret. O Gud! du seer, jeg angreer det.

5. Med Tillid jeg anraaber dig: Tilgiv, o milde
Fader! mig. Du, som os gav din elste Son,
O! hør min angerfulde Bøn.

6. Jeg lover det, o Gud! paa ny, At jeg af
syndig Lyst vil skye; At dig, kun dig jeg tjene vil:
Giv du mig selv din Kraft dertil!

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt 10.

264. Mit Legem visner hen som Løv; Det er
fra Støv, og vorder Støv. Men ikke under Dø-
dens Magt Blev Sjelen lagt; Til Evighed den blev
frembragt.

2. Min Gjerning følger mig, o Gud! Den fol-
ger over Graven ud; Og hisset Himlens blide Fred
Kun er bered For den, som tro mod Synden stred.

3. O vee mig! at jeg syndede! Med Frygt jeg
maa til Himlen see. Hart trues jeg af Skræk og

og Dval, Naar jeg nu skal Gaae heden gjennem
Dødens Dal.

4. Hvad var saa tidt mit Hjertes Raad? Hvad
mine Ord? og hvad min Daad? O vee mig, at
jeg syndede! Forbarmelse! O Gud! min Gud!
Forbarmelse!

5. Du, Herre! hvort mit Feiltrin faae, See
og saa nu min Sjæls Attraae! Hjælp, at jeg stedse
vedelig Forbedrer mig; Og aldrig mere glemmer dig!

Mel. O Gud! du fromme Gud ic.

265. Bed dig, o Jesu Christ! kom Frelse ned
til Jorden. Bed dig blev Adams Slægt opreist
til Liv og Orden. Ja, Frelser! Salighed var i
hvert Bud, du bød; Og tro udførte du dit Kald
i Liv og Død.

2. O Held mig! at og jeg blev kaldet til dit Ri-
ge; At jeg, veiledt af dig, fra Synd og Last kan
vige, Og i dit høie Navn faae Synds Tilgivelse,
Og Kraft til Dyd, og Haab om Fryd i Himlene.

3. Men ak! har jeg dit Ord, dig selv, din
Bærdskyld agtet? Har jeg i dine Fjed til Dyd og
Himmel tragtet? O nei! mit Hjertes Røst har høit
anflaget mig; Du trofast var, men jeg, jeg glemte
Plikt og dig.

4. Trofaste Frelser! jeg til dig paa ny mig ven-
der. Min Synd, min Daarlighed jeg angrende
bekjender. At følge dine Bud min hele Siel at-
traaer. O! styrk mit Forsæt du, at det urokket
staaer.

5. Giv, at dit Biisdoms Ord mig dybt i

Minde bliver. Lær mig at vandre frem i Troe og Dyd med Iver, Og saa berede mig til Død og Evighed, At jeg hos dig, hos dig tør haabe Salighed.

Egen Melodie:

266. Herre! jeg har handlet ilde; Tidt, at tidt jeg syndede; Tidt min Aand sig lod forvilde Bort fra dig, du Helligste! Angerfuld jeg seer tilbage Paa mit Livs hensvundne Dage.

2. Gud! du kjender Alting nøie, Nøie kjender du og mig; Hver min Synd staaer for dit Die Uden Skjul grangivelig. Til mig selv jeg seer med Blufel, Hører ængstet Lovens Trusel.

3. O! hvad kan den Byrde lette, Som saa dybt mig trykker ned? Bemods Graad kan ei udlette Syndernes Manafoldighed. Trost og Haab og Mod forsvinde. Hvor? Af hvor er Hjælp at finde?

4. Jesu ene du mig Svage Troste kan i denne Nød, Hoo vil mig det Haab betage, Du mig gavst i Liv og Død? Salig den, som Synd fortryder, Og din Hyrdestemme lyder!

5. Lad din gode Aand mig lede, At for Synd jeg vogter mig; Giv at jeg er altid rede Til at troe og lyde dig! Da bortvige Sindets Plager; Af dig, aldrig jeg forsager.

Mel. Hoo veed, hvor nær mig er min Ende ic.

267. Gud! vi med angergivne Hjerter For dig i Støvet faldte ned: Vi føle Syndens bitre Smertes, Og skue din Retfærdighed. For Synd er stor mod dine Bud; Forbarm dig og tilgiv os, Gud!

2. Du ved dit Ord saa kjerlig talte Til os om Sandhed, Pligt og Synd. Fra Eastens Beie du os kaldte Til Syndens Lon, til Fred og Fryd. Men tidt vi glemte dine Bud; Forbarm dig og tilgiv os, Gud!

3. Hvad vi din Fadergodhed skyldte, Der tidt af os ei agtet blev, Tidt syndig Lyst vor Sjel opfyldte, Tidt Verdens Daarskab os henrev. O Gud! vi føle inderlig, Hvor tidt vi syndede mod dig.

4. End ikke een iblandt os findes, Som veed sig fri for Synd i Alt. Selv Syndens Ben med Blusfel mindes, At han af Svaghed ofte faldt. Han stræber frem med villig Aand, Men hildes dog af Støvets Vaand.

5. O Herre! for dit Guddoms Die Ei skjules Kan vor mindste Daad: Du kjender vore Tanker nsie, Du skuer vore Hjerters Raad. Hvor rædselsfuld var her vor Bei, Om vi din Naade kjendte ei!

6. Men kjerlig lyder Jesu Tale Til hver, som føler Syndens Rod; Han vil den bange Sjel husvøle, Husvøle os i Elv og Død. Ja i hans Ord er Fryd og Fred Og Haab om himmelsk Salighed.

7. Oppæk og styrk det Haab, den Glæde I vore Hjertter, gode Gud! Hjælp os i Jesu Spor at træde, Og følge troe hans vise Bud! Da skal vi føle, vide, see: Du er den Allforbarmende!

Mel. Af dybeste Rod raaber jeg til dig ic.

268. Bee mig! at jeg saa mangelund I Daarskabs Id har levet; At jeg saa mangen Naadens Grund letfindig har hendrevet. Gud viste mig sin

Naadevei! Han kaldte mig, jeg horte ei; Saa daarlign var mit Hjerte.

2. Bee mig, at jeg min Daabes Pagt Saa tidt har turdet glemme; Og at jeg gav saa sjelden Agt Paa Ordets Barselstemme. Bee mig, at jeg ei havde Mod At gaae i Strid mod Kjød og Blod, Og Sydens Kald at følge.

3. Gud vilde ved Belgjerninger Mit Hjerte til sig drage; Men alle hans Betsignelser, Dem glemte jeg saa sage. O Gud! du er miskundelig; Men kan min Unger hjælpe mig? Kan du mig end tilgive?

4. See! jeg, som den forlorne Son, Mig selv har villat raade; Jeg agted' ei min Arv saa skjon Mod syndig Lyst og Baade. O Gud! jeg syndet har mod dig: O! tør jeg da fordriste mig, At kalde dig min Fader?

5. Ja, Fader! du forskyder ei Den, som bodfærdig beder, Til Sandheds Lys paa Sydens Bei Din Hand igjen ham leder. Min Gud! jeg vil forbedre mig; Og alt mit Haab staaer nu til dig, Og ham, som du udsendte.

6 O! lad min Synd, min Daarlighed, Mig fuld tilgivet være! Og led mig ved din Kjerlighed, At vandre dig til Ære! Din Trost, din Fred paa ny mig giv, Og hisset lad et evigt-Liv Dit Naadeværk fuldende!

Mel. Gud Fader udi Dummerig m.

269. Du seer, o Gud! min Synd er stor; Jeg veed mig ei at raade; Leisindig Daarskab i mig boer; O! see til mig i Naade!

2. Jeg har ei kommet dig ihu, Og ei din Billie fremmet; I al min Brode staaer jeg nu Bemodig og beskjemmet.

3. Gud! jeg vil vende om til dig, Og ingen Tid forhale. Tak skee din Aand, som vakte mig Af Syndens tunge Dvale.

4. Bær over med min Daarlighed; Jeg føler den med Smerte; Men til min Trost jeg ogsaa veed, Du har en Faders Hjerre.

5. Din Son ved Lærdom, Liv og Død Til dig os vilde lede. Gud! i hans Navn, som han det bød, Vil jeg om Naade bede

6. Ved ham jeg har det faste Haab, At du mig ei forsknder, Men høre vil mit Suk og Raab, Naar jeg hans Bud adlyder.

7. Min Jesus ene Veien er, Han Sandhed er og Livet; Hans høie Navn blev Mennesker Til Fryd og Frelse givet.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende ic.

270. O! hvor mit Livs fremfarne Dage Neds boie mig til Skamfuldhed Ja, alt for tidt jeg lod mig drage Ved Uforstand fra Sydens Fjed. Da glemte jeg din Lov og dig. O Gud! min Gud tilgiv du mig.

2. Jeg trøstes ved din Faderstemme; Du vil ei nogen Synders Død. Du naadig vil min Brode glemme, Naar jeg vil følge hvad du bød. Thi vil jeg Syndens Daarskab flye, Og vandre Sydens Bei paa ny.

3. Styrk du min Daad, og dan mit Hjerre

Bed Sandheds Kraft til Hellighed; Giv mig at troe, hvad Jesus lærte; Giv mig at vandre i hans Fjed; Da skal jeg nyde varig Fred, Og haabe trygt paa Salighed.

Mel. Jesu! dine dybe Wunder ic.

271. Ingen er saa stor en Synder, At han jo kan Redning see; Jesus Christus det forkynder: O det Haab for Syndere! Haab for hver, som redelig Angrer Synd og bedrer sig. Gud sig over ham forbarmer, Sig som Fader vist forbarmer.

2. Tak, o Jesu, for din Lære! Frelsens Bud var i dit Ord. Helligt, saligt skal det være For enhver, som Ordet troer. Høit velsignet være du! Himmeien er aabnet nu; Aabnet, naar vi Synd bekjende, Og i Troe til Gud os vende.

Mel. Vee mig at jeg saa mangelund ic.

272. Min Fader! Gud! af, rør jeg dig Endnu vel kalde Fader? Jeg ofte har forvildet mig, Og yndet det, du hader. Af! jeg har brudt min Pagtes Ed, Glemte Pligt og barnlig Lydighed, Og Veien, som du viste.

2. Dit Bud er Wiisdoms, Godheds Bud, Dog gif det mig af Minde; Da veeg jeg af fra dig, min Gud! Lod mig af Daarskab blinde Og skions mit eget Hjertes Røst Fordømte tidt saa mangen Lust, Saa vandt dog Lusten Seier.

3. Jeg nægter ei min Daarlighed, For dig, som Altting Kjender: Du hver min Daad, min Tanke veed; Til dig min Bøn jeg vender. Af, Herre!

Fader! hør du mig! Jeg om din Naabe beder dig:
Den lad mig vederfares!

4. Du vil jo ingen Synders Død, Men at han
Bod skal gjøre; Og Jesus Dødens Bælte brød
For os til Liv at føre; Og nu forkynder mig dit
Ord, At naar jeg lyder dig og troer, Da vil du
dig forbarme.

5. Forbarmende! o hjælp du mig Det Onde at
forsage; Og at jeg troe maa tjene dig I alle mine
Dage. Lad Jesu Christi blide Fred Og Dydens
høie Salighed Mig styrke i det Gode!

Mel. Herre jeg har handlet ilde 16.

273. Gud! min Dommer! tør jeg træde Frem
for dig i Bod og Bøn? Hvis du domte mig i Bre-
de, Blev Fordærvelse min Løn. Jeg har glemt,
hvad du mig byder, Har ei vogtet mig for Lyder.

2. Men du est langmodig, Herre! Du vil in-
gen Synders Død; Han skal Bod og Bedring
lære, Og da reddes af sin Nød. O! til dig min
Sjel sig vender, Jeg min Skyld og Skam beklender.

3. See jeg staaer nu dybt nedboiet, Fader! for
dit Uafsyn her; Bemods Taare væder Diet, Hjer-
tet ængster sig end meer. O, min Gud! jeg var
selvraadig; Glem min Brode! vær mig naadig.

4. Jeg vil stræbe at forandre Mine Tanker og
min Daad. Jeg vil lyde dig og vandre Trolig ef-
ter Jesu Raad. Jeg vil dine Veie ynde, Aldrig
meer med Forsæt synde.

5. Kraftens Gud! og Naadens Fader! Styrk
du selv min Bod, min Troe, At jeg altid Synden

hader; Jeg da faaer i Hjertet Roe. O hvor saelligt at fortryde Al sin Synd, og dig at lyde.

Mel. Fader vor ubi Himmerig re.

274. O Gud, hvor er din Godhed stor! Hvor faderligt dit Naadesord! "Saa sandt jeg lever, siger du: Til Synders Dod staaer ei min Hu" Du vil, at hver omvender sig, Og evig lever da med dig

2. Hvor trostefuld for Syndere, O Gud! er din Forjaertelse! Du Hjaelp og Frelse lover mig, Naar kun min Bod er hjertelig. Min Gud! jeg mig omvende vil; Giv du mig Aand og Kraft dertil.

3. End er det Tid, jeg lever end; Hvo veed, om jeg seer Morgenens? Tidt hvo i Dag er karst og roed, I Morgen ligger syg, ja død. Og gif jeg uden Bod herfra, Hvad Skjebne forestod mig da?

4. O milde Jesu! hjaelp du mig, At jeg maa holde fast ved dig; Og folge dig i virksom Troe, Da faaer mit Hjerter Trost og Roe. Og Dod og Grav jeg frygter ei; Jeg veed til Himlen gaaer min vei.

Mel. Mit Barn frygt den sanbe Gud is.

275. Gode Gud! hvad er min Dyd? Lovet den mig Himlens Fryd? Tidt Samvittighedens Rest Minder mig om lonlig Brost. Vilde du i Rette gaae; Du som hvoet en Tanke saae, Ak! hvoes Kunde jeg bestaae?

2. Men som Fader dommer du, Beed at jeg er Stov endnu; Du mig hjaelper naaderig, Naar jeg

stræber frem til dig. O! det skal mig troste her,
Medens jeg paa Banen er: Hist er ingen Svaghed
meer.

Mel. O Gud! du fromme Gud 16.

276. Du seer hvor svag jeg er, o Gud! du dig
forbarme! Og lad dit Sandheds Ord mit kolde
Hjerte varme; At jeg alt meer og meer den Banart
kan modstaae, Som hindrer mig saa tidt i Dyden
frem at gaae.

2. Om Aanden villig er, dog Kjødet ikke lyder;
Da tidt jeg agter ei, hvad mig din Bilsdom byder.
Mig blev, Tak være dig! anvist den rette Vej:
Jeg seer og kjender den, men af, jeg gaaer den ei.

3. Dit himmelsendte Ord jeg i dit Tempel hø-
rer, Og Sandheds stærke Røst mit svage Hjerte
rører; Da er jeg redebon, at gjøre hvad du bød,
Ja holde fast ved dig, ved dig i Liv og Død.

4. Men af! den Fyrighed, som Hjertet da for-
nemmer, Den hastig slukkes ud, mit Forsæt jeg
forglemmer. Jeg gaaer seendregtig frem paa Dy-
dens trange Sti; Forbarm, forbarm dig, Gud!
og stat mig Svage bi!

5. For Jesu Christi Skyld send Hjælpen fra det
Høie! Og lad min Evighed mig stedse staae for Die.
At jeg fra Kraft til Kraft i Troe og Dyd fremgaaer,
Indtil jeg Salighed hos dig af Naade faaer.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand 16.

277. Afseende! jeg skamfuld maa Min Skyld for
dig bekjende: Jeg føler syndefuld Aitaae i Hjertes

tidt at brænde; Jeg elsker Verdens usle Tant, Saa tidt, saa tidt endog jeg fandt, At den mit Haab har skuffet.

2. De fremme ei mit sande Vel, De Jordens Herligheder; Men tidt berøve de min Sjel Hlin bedre Verdens Glæder. Hvi elsker jeg da Jordens Fryd, Og glemmer at kun Troe og Dyd Kan mig lykfsalig gjøre?

3. O gode Fader! hjælp du mig At modstaae Verdens Smiger. Giv, at jeg stedse følger dig, Og hvad dit Ord mig siger. At elske dig af ganske Sjel, Og lyde dig, det er mit Vel, Min Pligt, min sande Hæder.

Mel. Gode Jesu! vi er her ic.

278. Jeg er svag, men Gud er god; Svaghed vil han mig tilgive. O den Tanke kan mit Mod, Mit nedtrykte Mod oplive. Hvo er den, som vil forsage? Gud er naadig mod den Svage.

2. Sandheds Lysen i hans Ord, O! det mærkes ingensinde. Salig den, som Ordet troer, Kraft til Dyden skal han finde. Hvo er den, som vil forsage? Gud er mægtig i den Svage.

3. Naadens Fader! Kraftens Gud! Synden skal min Afstve være; Jeg vil høre Jesu Bud; Jeg vil følge Jesu Lære. Herre, led og styrk mig Svage! Aldrig skal jeg da forsage.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ic.

279. O! gik det os til Liv og Sjel, Som Gud vor Fader vilde, Da blev vor Vel en Vel til Held,

Da gik det ingen ilde. Ja, Fader! til Lykkelig-
hed Os, dine Born, du skabte, Og Jesus kom
til Jorden ned, At frelse de Fortabte.

2. Men ak! hvor tidt miskjendte vi Din vise
Faderstemme. I Lysters vilde Sværmerie Vi dig
og Jesum glemme. Tilgiv os, Herre! naadelig;
Vor Daarskab vi bekjende, Og angergivne vi til
dig I Bon og Troe os vende.

3. Vrent os i Hjertet dybt dit Ord: Dit Ord
er Bliedsoms Lære. Lad det vort Lys paa denne
Jord, Lad det vor Tilflugt være! Veiled os frem
til Christen Dyd, At vi fra dig ei vige. Bered os
til hiin hoieste Fryd I dit og Jesu Rige!

Mel. Bredden din afvend :c.

280. Til dig, min Gud! vil jeg af Hjertet bede.
Fra Dyd og Pligt lod jeg mig tidt forlede; Vil ikke
du dig over mig forbarme, Forgaaer jeg Arme.

2. Omspændt af Angstelse mit Hjerte gruer:
Retfærdighed med Dom og Straf mig truer. O
vee mig! om jeg skal tilfulde bøde For al min Brode!

3. Det Onde jeg lefsindig har bedrevet, Det er
mig til saa tung en Byrde blevet. Ak! jeg ned-
trykkes, synker hen i Støvet, Alt Mod berøvet.

4. Forgives hos mig selv jeg Trost vil hente,
Forgives jeg af Verden Hjælp vil vente. Har
jeg ei anden Trost og Hjælp tilbage, Maa jeg forsage:

5. Til dig, min Gud! til dig vil jeg mig vende;
For dig jeg vil min store Skyld bekjende. Min egen
Synd jeg angret nu saa saare, Med Suk og Taare.

6. Forfkyd mig Ikke, o min Gud og Herre!

Bed Jesum lad min Synd tilgivet være. Og led mig ved din Aand paa bedre Veie, Paa dine Veie.

Mel. Af dybeste Rød lader os til Gud 16.

281. Ak, Gud og Herre! var jeg fri for Synd, som mig vanderer! Ak! gif jeg frem paa Dydens Sti, Alt som dit Ord mig lærer! Da kunde jeg med Glæde see Til dig, min Gud i Himlene; Men nu jeg staaer nedboiet.

2. Jeg skamsuld staaer mit Die ned, Og Angest mig betager; Thi, Herre! din Alvidenhed, Mit Jnderste ransager. Du seer saa grant den Syndelyst, Som ulmer i mit svage Bryst, Og mig saa tidt bedaarer.

3. Hvad er det Forsæt i mit Sind, Som ofte mig opliver? Det viger bort, som Aon for Bind, Og Lyften mig henriver. Ræk, milde Fader! mig din Haand, Hjælp mig at bryde Syndens Baand, Og Dyden troe at dyrke.

4. O! da tør jeg tilegne mig Den Trost, dit Ord tilbyder. Naar jeg oprigtig tjener dig, Bed dig min Sjæl sig fryder. Jeg skrækkes ei for Dod og Dom; Min Jesus ned til Jorden kom, At frelse de Fortabte.

5. Din Aand, o Fader! gjør mig fri fra Synd, som mig vanderer. Den føre mig paa Dydens Sti, Alt som dit Ord mig lærer. Med Trost og Haab jeg da kan see Til dig, min Gud! i Himlene, Forvisset om din Naade.

Egen Melodie:

282. Med Bemods Graad jeg falder ned For dig, algode Fader! Jeg veed, du elsker Hellighed; Jeg veed, du Synden hader. Ak! Syndelyst forvilder mig; Ved den jeg drages tidt fra dig, Og fra de høie Dyder, Du til mit Held mig byder.

2. Saa mangen hellig Pligt mod dig, O Gud! jeg efterlader; Jeg stræber alt for svagelig At takke dig, min Fader! Jeg ofte misfornøiet er, Med dine vise Tugtusser; Jeg nyder Tidens Glæder, Og glemmer Evigheder.

3. Nu seer jeg min Elendighed, Og for min Fars gruer. Afseende! du alting veed! Du hver min Tanke skuer. Skjenk mig din Naades Kraft igjen, At jeg kan staae mod Fristelsen, Og mandig og itide Min Syndelyst bestride.

4. Lær mig at bruge viselig Hver Dag du end mig giver; Hjælp, at min Troe, mit Haab til dig Urokket stedse bliver. Da nyder jeg din høie Fred, Og modnes til min Evighed, Hvor jeg i salig Glæde Dig, Fader! skal tilbede.

Mel. Herre! jeg har handlet ilde x.

283. Gud! den Sandhed, du mig lærte, Lysen fj rlig for min Sjæl, Dog vil mit det svage Hjerter Bue af fra Dyd og Held. Ak! det Godes Værd jeg fjender, Dog til Synd jeg tidt mig vender.

2. Gud! jeg veed, du Regnskab kræver For min Sana paa Banen her; Dog saa tidt min Tanke kræver Mellem Dyd og Syndsbejjer. For mit Die

Dyd forsvinder, Naar mig Syndens Daarskab
blinder.

3. Gud, min Gud til dig jeg raaber, Dig, du
Alforbarmende! Og fra dig, fra dig jeg haaber
Naade og Tilgivelse. Lad min Anger dig behage!
Led mig til din Bei tilbage.

4. Lær mig trofast dig at dyrke. Bogt min
Sjæl for syndig Id. Giv, at jeg med Mod og
Styrke Strider Troens gode Strid. Trøst jeg da
hos Jesum finder, Og al Fare overvinder.

Mel. Gader vor udi Himmerig 11.

284. Gud! naar jeg seer mig, som jeg er, Da
føler jeg kun Engstelser; Om du til mig til Doms
vil gaae, Et kan jeg da for dig bestaae. Jeg bøier
mig i Støvet ned, Og beder om Barmhertighed.

2. Du Helligste! hvad er for dig Den Dyd,
som findes kan hos mig? Mit Forsæt og mit Dies
mod, Alt er kun Ufuldkommenhed. Saa tidt med
Feil det blandet er, At Gjerningen har lidet Bærd.

3. O Jesu Christ! forbarm du dig, Og lad
din Aand vejlede mig. Giv jeg maa dæmpe meere
og meere Den Syndeløst, jeg hos mig seer. Led du
mig frem i dine Fjed Til Blisdom og til Hellighed.

4. O! din Forløsnings høie Bærd Mig da til
Trøst og Frelse er; Og Døden, naar den nærmer
sig, Da skal den ei forfærde mig. Hos Gud! er
mig ved dig bered En salig herlig Evighed.

3. Kjerlighed og Tillid til Gud.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud &c.

285. Gud! hvis bør elstes høit, som du? O!
du er idel Raade; Du, fra vor første Stund til nu,
Har styret Alt til Vaade. Naturen er saa rig og
Fjon; Til Held du Alting skabte; Og din den el-
skelige Son, Han frelste det Fortabte.

2. Lad Kjerlighed i hvert et Bryst Til dig, o
Gud! antændes, Og giv, at den ved Gavnelyst
I al vor Jdræt fjendes. Beiled, o Fader! hver
en Sjæl Til Ret og Dyd og Orden; Da skal dit
Himmeriges Held Udbrede sig paa Jorden.

Mel. Hvo ickun lader Herren raade &c.

286. At elske dig, min Gud og Herre! O, det
er Pligt og Gavn for mig. Hvad er al Verdens
Glands og Ære Mod det, at jeg tør elske dig? O
Gud! du Kjerlighedens Gud! Ethvert dit Bud er
Faderbud!

2. Dog tidt mig Lysterne besnære, Og Daar-
skab blinder min Forstand, At verdslig Lyst og
verdslig Ære Mig fast til Stovet binde kan. O!
hvor jeg da, du Hellige! Dybt føler min Fornedrelse.

3. Dog, Fader! jeg vil ei forsage; Jeg vil saa
gjerne elske dig. Til ham vil jeg min Tilflugt tage,
Til ham, som bedst det lærte mig. Min Jesus mig
forvissat har, At jeg for dig er dørbær.

4. Ja, Jesus! med et villigt Hjerte Du kom,
da Gud, din Fader bød; For mig du taalte Haan
og Smerte; For mig du taalte Korsfets Død. Og

mig du leder ved dit Bud Til barnlig Kjerlighed mod Gud.

5. Jeg føler nu: Gud tør jeg elske, Som mig sin Søn til Frelse gav. Min gode Fader vil jeg elske, Af ganske Sjæl indtil min Grav. Og hist jeg blandt de Frelstes Tal Ham evig, evig elske skal.

Mel. Af Høibeden oprunden er se.

287. O Gud! hvor lykkelig er den, Som føler, at du er hans Ven, I dig han alting eier. Al Verdens Magt og Herlighed Imod hans stille Sjælefred Dog intet, intet veier. Lykke, Banheld, Alt du sender, Og han kjender Dig, som Fader; Tryk paa dig han sig forlader.

2. O Held mig, Held mig, at du er Min Hjælp i Livets Fristelser, Jeg sikker Banen vandrer. Thi du er mægtig, viis og god; Og aldrig du dit Barn forlod; Dit Sind du ei forandrer. Døden, Graaven mig ei skrækker, Thi du vækker Mig til Live; Evig du mig huld vil blive!

3. Siv, at ved Troe og Dyd jeg maa Dit Velbehag, o Fader! naae I Fryds og Sorrigs Dage. Da, naar herfra jeg vandre skal, Du mig blandt de Udvalgte Tal I Himlen vil optage. O Gud! min Gud! hvilken Hæder! Hvilke Glæder! Naar mig hisset Raadens Time er forvissat.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode se.

288. Bort med Verdens tomme Glæder! Jeg har Verden ikke kjer. Barig Lyst og Roe og Hæder Sandtes ingentunde der. Himlen staaer min

Utraa til, Did min Aand sig hæve vil. Mod det Gode, Himlen eier, Jordist Lykke intet veler.

2. Alt, o Gud! jeg vil forsage, Alt, hvad er forgængeligt; Intet skal mit Hjerte drage Bort fra dig, fra Dyd og Plikt. Røde mig paa Banen her Glæder eller Lidelser: O! jeg veed, din Bliisdom leder Frem til Himlens Salighed.

3. Salig den, som til det Høie Stunder frem, i hvor han gaaer! Salig den, som hester Die Paa det Liv, som forestaaer. Der er evig Herlighed Ved Guds Søn for os bered; Der hos ham vor Fryd, vor Ære Uforkrænkelig skal være.

Mel. O kjære Sjel frygt aldrig meer ic.

289. Vor Gud alene Herren er, Han styrer alle Himles Hær, Han Støvet ei forglemmer. Hvad er den Dødeliges Raad? Hvad er hans Id? hvad er hans Daad? Guds Bliisdom Alt bestemmer, Og til det Bedste fremmer.

2. Alvise Fader! lad os ret Med Yomghed erø kjende det, Og dig hengivne være. Du kjender alles Vel, o Gud! Og Godhed er ethvert dit Bud: Lad meer og meer os lære Dit Forsyns Raad at ære!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

290. Almægtige og gode Fader! Paa dig fortrøster sig min Sjel; Og i din Haand jeg overlader Mit ganske Liv og alt mit Vel. Du vise Gud alene seer, Hvad til mit Bedste tjenligt er.

2. Kun lidet overseer mit Die! Saa let 'mit Mod, min Kraft forgaaer. Men du, du throner

i det Høie; Ved dig jeg Mod og Styrke faaer. Du skuer Alt, og styrer det Til deres Vel, som handle ret.

3. I Nødens Time tidt mit Hjerte Af Frygt og Kummer ængstet var; Du, gode Gud! mit Suk, min Smerte Til Tak og Fryd forandret har. Og lige god og viis endnu, Du altid kommer mig ihu.

4. Saa vil jeg stedse overgive Min hele Belsærd, Gud! til dig; Og Jesus skal mit Haab oplive; Hans Ord, hans Liv vellede mig. Han lærte mig, i det han led, At lide med Taalmodighed.

5. Naar engang Dødens Time kommer, Jeg mat og bleg skal segne hen; Men ei jeg frygter: han min Dommer, Han er min Frelser og min Ven. Som han befaler jeg min Aand, O gode Fader! i din Haand.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Sou 16.

291. Gud, Herre! du er nær hos mig! Du styrer Alting viselig, Og styrer til det Bedste. Vel mig! jeg da kan rolig gaae Den Vej, du bod mig vandre paa, Og Haabet til dig fæste.

2. Er denne Vej end mørk og trang, Og er min Strid end haard og lang, Til dig min Lid jeg sætter. Jeg veed, at du er evig god! Den Tanke mit forsagte Mod Saa kraftelig opretter.

3. I Brede du ei straffer mig; Kun at jeg søres maa til dig, Du Prøvelsen tillader. Og til mit Held den falder ud: Den kom fra dig, o Naadens Gud! Fra Jesu Christi Fader.

4. Naar du vil styre mine Fjed, Jeg da med

find Frimodighed For alle Farer møde. Og kom
de end i Tusindtal, De mig dog ei forsærde skal:
Bed dig tør jeg dem møde.

5. Nei, dig betroer jeg al min Sag: Alvise
Gud! din Frelses Dag Jeg rolig oppebier. Den
Dag frembryder dog engang, Da du fra Sorg og
Nød og Trang Os dine Børn befrier.

6. Ja! om ei før, den kommer da, Naar saa
og Død mig kalder fra Al Jordens Strid og Noie.
Da løses alle Sorgens Baand; Til dig opsvinger
sig min Aand, O Fader! i det Høie.

Mel. Jesu! dine dybe Wunder ic.

292. Herre! stor i Magt og Raade, Al min Til-
lid staaer til dig. Du er vis, thi skal du raade,
Styre og regjere mig. Vil du prøve mig, min
Gud! Jeg vil holde Proven ud. Jeg i Sorg til
dig vil raabe, Stadig troe paa dig og haabe.

2. Dine skjulte Raad, min Fader! Dem vi ei
udgranske kan; Her, som i et Svælg, sig taber
Al vor Blisdom, vor Forstand. Gud, jeg bøier
mig for dig; Som du vil, saa skee det mig! Glad
og rolig vil jeg være; Giv dig for Altning Væ.

Mel. I Christne! hvor I ere ic.

293. O Gud! dit Forsyns Die Medskuer fra det
Høie Til dine Mennecker; Og ingen du forlader;
Thi du er Alles Fader; Hver dig er lige Kier.

2. Naar Sorg mit Hjerte krænker, I Troe til
dig jeg tænker, At den er mig til Held. Du styr-
ker selv mit Hjerte, Du lindrer selv min Smerte,
Og ender Alt saa vel.

3. Om Medgang til mig smiler. Ell dig med Tak jeg iler; Du skjenker Lyst og Fryd. Dig beder jeg bevare Min Sjel fra hver en Fare, Som frister Troe og Dyd.

4. Lad meer og meer mig lære De blide Naar at bære, Og bære deres Savn! Jeg da ved Banens Ende Skal syndesuld erkjende, At Alt var mig til Gavn.

Mel. Hvo ikkun lader Herrens raade x.

294. O Gud! med stille Sind jeg giver Mig ganske i din Faderhaand! Dit Raad mig viist og helligt bliver, Naar mig veileder Sandheds Aand. Thi gaaer jeg tillidsfuld den Vej, Og troer paa dig og frygter ei.

2. Jeg veed, du altid er den samme I Godhed, Trofasthed og Magt; Og aldrig den skal staae til Skamme, Som lider paa hvad du har sagt. Al-vise, eviggode Gud! Ell Held du Alting fører ud.

Mel. Hvad min Gud vil, det altid skee x.

295. Gud! hvad du vil, det altid skee! Din Villie er den bedste. Du hjælper alle Lidende, Som Haabet til dig sætte Du giver Hver Hvad tjenligt er! O vise gode Fader! Hvo paa dit Ord Kun stadig troer, Ham aldrig du forlader.

2. Mit Hjerte stundom fristes her Til Banghed, Tvivl og Klage. O du, som veed, hvor svag jeg er, Lad mig dog ei forsage! Gyd i mit Bryst Den søde Trost, At du mit Bedste kjender: At hvor jeg gaaer, Og hvor jeg staaer, Jeg er i dine Hænder.

3. For Deden selv jeg gruer ei; Du' er mit Liv, min Styrke. Din egen Son har banet Bei Gjennem Gravens Mørke. Endogsaa der Er du mig nær, Og mig ved Haanden leder; Og fører mig saa tryggelig Til Evighedens Glæder.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ic.

296. Gud, o Naadens milde Fader! Troe og Tillid i min Sjæl, At i-g rolig overlader Til din Omhæue alt mit Vel. Som et Barn fortroligen Gler til sin Fader hen; Saa lad mig, ihvad kan hende, At min Hu til dig henvende.

2. Vær mig, at jeg ret betænker Alt det Gode, du mig gav, Og hvad du endnu mig skjenker, Til jeg lægges i min Grav! Giv mig og standhaftigt Mod Til at skjonne du est god; God endog, naar Sorg og Nøle Presser Taarer af mit Die.

3. Lydig skal jeg da modtage; Hvad du vil tilskikke mig; Prise dig i blide Dage, Og i Nodgang prise dig. Ja i Glæde og i Nød, I mit Liv og i min Død, Skal min Lid til dig, o Herte! Trøstig og urokket være.

Egen Melodie.

297. Paa Gud alene Jeg sætter Haab' og Lid! Gud vil jeg tjene Min hele Levetid. Han ei aflader At sørge for min Sjæl; Alt hvad mig skæder, Bortvender han saa vel, Den gode Fader, Den Gud Immanuel.

2. Har jeg end Brøde, Er end min Troe kun svag, Guds Son, som døde, Opreise vil min

Sag. Han vil udrive Min Sjæl af Syndens
Baand; Han vil oplive Min sønderknust Aand;
Thi vil jeg give Mig ganske i hans Haand.

3. Hjælp mig at dyrke Dig, Kjære Herre Gud!
Giv Lyst og Styrke, At lyde dine Bud! Mig ei
forsfore Den onde Verdens Svig! Mig kraftig røre,
Det Ord, som kom fra dig! Medbsi dit Dre
Naar jeg anraaber dig!

4. Du kan mig trøste I alffens Sorg og Rod.
Din Son forløste Mig ved sit Liv, sin Død. O!
hvad opveier Mod denne Salighed? Jeg alting eier,
Naar jeg har Himlens Fred. Din Son vandt
Seier, Og jeg vandt Seier med.

5. O Jesu fromme! O du, paa hvem jeg troer!
Dit lad mig komme, Hvor du i Ere boer! Jeg
ikke gruer; Min Grav er ei mit Hiem Ei Dø-
den truer, Til Liv den leder frem. Og hist jeg skuer
Dit ny Jerusalem.

6. Fryd uden Lige! Der kommer jeg til dig, Og
seer dit Rige, Hvortil du kaldte mig. Der skal
jeg være Hos dig i Evighed; Der Himlens Ere
Og Fryd er mig bered. O Jesu Kjære! O hvilken
Salighed!

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt it.

298. Jeg veed mig intet bedre Raad, Naar al-
ffens Trængsel er min Lod, End fast at holde ved
vor Gud: Stor er vor Gud, Og faderligt er hvert
hans Bud.

2. Men tidt jeg her, i Baande stæd, Forglemte
Herrrens Misskundhed. At tænke Gud, gjør mig

ei fro; Svag er min Troe, Den skaffer mig ei Sjeleroe.

3. Til Held, til Fred dog viselig Min gode Fader skabte mig. Han fremmer kjerlig her mit Vel, Og hist min Sjel hos ham skal finde evigt Held.

4. Tidt her dog skygger Gravens Nat For Maal, som mig hist blev sat. Den Gravens Nat mig er saa fæl; Min svage Sjel ei fatter hiint det store Held.

5. I Mismod let jeg synker ned: Men jeg det gode Raad mig veed: At holde fast ved dig, min Gud! Du er min Gud, Af Trængsel leder du mig ud.

6. Din Sandheds Aand, o Gud! mig giv, Og Mørket fra min Sjel fordriv. Mig da det Maal, som jeg attraaer, Af Syn ei gaaer, Og meer og mere Kraft jeg faaer.

7. At du os Jesum Christum gav, Den Sandhed er min Støttestav. Han gif til Himlens Herlighed, Og der et Sred Han ogsaa har for mig bered.

8. Ja, Herre! du gjør Alting vel; Med mig du gjør det saare vel. Saa trostlig jeg da vandrer frem Alt til mit Hjem; Hos dig, min Fader! er mit Hjem.

Mel. Alene til dig, Herre Jesu Christ is.

299. O Gud! jeg stundom troer saa svagt, Kan blot en Bøn ei stamme; Jeg frygter for din Doms mermagt, Som vist skal Synden ramme. Mig Livet er et oprørt Hav; Med Skræk jeg seer den skumle Grav; Jeg gruer for hlin Evidhed. Forleen mig Fred! Kun du kan give Sjelen Fred.

2. Ja, styrk du selv min svage Sjel, Naar
 Trængsel mig omgiver; Vils mig, du til mit sande
 Vel Derved min Troe opliver. Den Død, som
 prøvet er i Nød, Bereder til en salig Død. Og
 du vil os, som Fader blid, Vist kalde did, Hvoe
 evig lønnes skal vor Flid.

Mel. O kære Sjel! frygt aldrig meer is.

300. Hvad Ondt der end skal møde mig, O
 Gud! jeg haaber dog paa dig; Du er min hultre
 Fader! Naar selv jeg mig ei raade kan, Naar
 Venner ikke holde Stand, Naar mig min Uoen ha-
 der, Gud! du mig ei forlader.

2. Om end min bedste Joræt her Misgjendes
 tidt af Menneſker, Jeg vil dog ei forsage. Uviden-
 de! du seer min Daad, Du seer mit Hjertes Kulte
 Raad: Kan jeg kun dig behage, Hvi skulde jeg
 da klage?

3. Om Sorg og Modgang idelig Paa Banen
 her farfølger mig, Tilfreds jeg dog vil være. Du
 Herre! kjender bedst mit Vel: Ved Modgang prøs-
 ver du min Sjel. I Trængsler skal jeg lære Taals-
 modig, from at være.

4. Ja! om end Luft og Hav og Jord Sig til
 mit Uheld sammensvor: Jeg frygter ei den Fare.
 Om hele Verden end forgaaer; Din Gørdhed,
 Herre! dog bestaaer: Og den du vil bevare, Ham
 strækker ingen Fare.

5. Vel da! jeg trolig vandrer frem Til Himlen,
 til mit rette Hjem, Igjennem Jordens Moie. Min
 Gud! du er mit Haab, min Trost! Thi viger

Mismod fra mit Bryst. Jeg fæster Sind og Die
Eil Hjælpen i det Høie.

Egen Melodie.

301. Hvo ikkun lader Herren raade, Han bygger fast paa Klippegrund; Han seer Guds hjælperige Raade I Sorrhøis og i Nædsels Stund. Men hvo sin Eid til Verden slaaer, Paa troløs Sand hans Bygning staaer.

2. Med Bisedom du, o Gud! afmaaler Den Tid, naar Hjælpen nyttigst er; Og naar vort Hjerter det kun taaler, Da er din Haand til Redning nær, Ja tidt, før vi det ventede, Kom ned fra dig Forbarmelse.

3. Saa ville vi da med vor Byrde Gaae stille frem den tunge Bei! Vi lide paa den gode Hyrde; Ei sover han, han slumrer ei; Da al vor Færd og Trang han veed; Thi er al Sorg kun Daarlighed.

4. Hvad hjælp mig al min Jammerklage? Den er mig ei til Lættelse: Saa tidt jeg føler, at min Plage Ved Mismod bliver tungere. Ei lindrer Bemøds hede Graad; Den skaffer mig ei Trost, ei Raad.

5. Min Gud! saa vil jeg troe og bede, Og ærlig røgte Pligt og Raad; Og lide paa, at du er rede, At hjælpe, naar jeg hjælpes skal. Da er mit Sind, mit Hjerter trygt. Paa Klippegrund mit Haab er bygt.

Mel. O Gud! du fromme Gud ic.

302. Du ene værdig er, du alle Herrers Herre, At høer en Jordens Slægt forkynder høit din Ære!

Din Godhed overgaaer al Tanke, al Forstand;
 Thi du, du sender Hjælp, naar ingen hjælpe kan.

2. O! lad din Aand hos mig Frimodighed op-
 vække, Naar Lidelsernes Magt min Troe til dig vil
 svække. Ved Korset prøves jeg; giv jeg i Prøvel-
 sen Ei glemmer, at i dig jeg har en trofast Ven.

3. Paa hver din Styrelse giv, at jeg nøie agter;
 At jeg din Buisdoms Bei tilbedende betragter,
 Skjønt mindste Glimt af Haab vi tide ei kunne see,
 Maa det, som gavner os til rette Tid dog see.

4. O! jeg vil prise dig min Fader i det Høie.
 Du Alting til mit Gavn saa viselig vil soie! I Jesu
 nem Trængsel du fremleder mig til Dyd, Og naar
 din Time er, af Sorg du skaber Fryd.

Met. Vil Gud vor Herre ei med os staae ic.

303. Min Gud! til dig i Trang og Nød Fri-
 modent jeg raaber! I Medgang, Modgang, Liv
 og Død, Paa dig jeg ene haaber. Jeg veed, du
 ei forskyder mig; Med Tillid jeg paakalder dig,
 Og du i Naade hører.

2. Ja du er den, som kan og vil Den bedste
 Hjælp mig sende; Thi sætter jeg min Lid dertil, At
 al min Sorg faaer Ende. Og om din Hjælp ei
 strax er nær, Vil du dog mine Lidelser Engang til
 Fryd omskifte.

3. Du est almægtig, vis og god, Evindeligen
 den samme; Mon du vel nogensinde lod Vor Tillid
 staae til Skamme; Thi vil jeg tryk i Trang og Nød,
 I Medgangs Tid, i Liv og Død, Paa dig alene
 haabe.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød &c.

304. Naar Nød og Modgang rammer mig, Vaa Gud jeg mig forlader. Ja! stadig staaer mit Haab til dig, Du evig gode Fader! Ei Verdens Hjaep jeg lider paa, Men du, du styrer Alting saa, At til mit Gavn det vendes.

2. Du hidtil mig bevaret har Blandt mange skjulte Snarer; Min Hjalper du alene var I Sjæls og Legems Farer. Jeg ofte glemte dig, men du Mig st. dse naadig kom ihu; Saa trofast er du, Herre!

3. Og snart henrinder Provens Tid, Da hver en Sorg har Ende; Jeg giennem Døden kommer did, Hvor jeg din Bei Kal kjende: Da ser jeg mere klart end her, At Jordens korte Eidelser Du mig af Godhed sendte.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade &c.

305. Naar under Modgangs Bægt jeg sukker, I Bon jeg iler Gud til dig. Tidt Benners Hjerte sig tillukker, Naar Skræk og Sorg omspænder mig. Jeg da med al min Angst og Nød, O Fader! iler til dit Skjød.

2. Jeg veed, at du mig ei bortviser; Du paa min Trang vil raade Bod. Din hele Skabning høit jeg priser, At du er mægtig, viis og god; O! skulde ene da for mig Din runde Haand tillukke sig?

3. Nei! aldrig, aldrig vil jeg glemme, At du en Fader er for mig; At du mit sande Vel vil fremme; At hvad jeg har det kom fra dig. I blide og i tunge Naar Jeg da med Tak for dig fremgaaer.

Mel. Hjertelig mig nu længes re.

306. O Gud! du og ved Smerte Ell Dyden
 Falder mig; Styrk selv mit svage Hjerter, At jeg
 maa følge dig! Ak, det er tungt at lide; Men lad
 det være saa: Taalmodig vil jeg lide, Ell jeg mit
 Maal kan naae!

2. Min Fader vil du blive, Derpaa jeg stadig
 troer; Det Haab vil jeg oplive Ved dit det Naadens
 Ord. Der faaer jeg Trost og Lise, Der
 faaer jeg Fred og Roe, Der lærer jeg at prise, Der
 lærer jeg at troe.

3. Din Haand det er, som bøter Mig dybt i
 Støvet ned; Dit Navn jeg dog ophøier; Thi du
 er Kjerlighed. Og snart skal jeg fuldendes; Det
 er mit store Haab; Da skal min Klage vendes Ell
 Lyst og Frydemaal.

4. Da skal jeg løs for Jammer, Omfider fryde
 mig. Min Sjæl du blid annammer, Ell Salighed
 hos dig. Da skal jeg dig velsigne, For Tidens
 Lidelser: Ei ere de at ligne Mod Herlighedens der.

Egen Melodie:

307. Ei Livets Kummer, Jordens Noie, Ei
 Sorger skal nedtrykke mig; Jeg vender Tanken til
 det Høie, Og raaber, o min Gud! til dig. Ja!
 Kun hos dig mit Hjerter finder Den sikre Trost i al
 min Nød; Og kun ved dig jeg overvinder Sorg,
 Sygdom, Lidelser og Død.

2. Jeg veed din Godhed forbereder Ved Kum-
 mer selv til Held og Fryd. Jeg veed, din Vil-
 dom ofte leder Igjennem Trængsler frem til Dyd.

Thi nyder jeg med Tak mit Gode, Og bær mit
Kors med taalig Aand, Tilbeder dig, og er tilmo-
de, Som Barnet ved sin Faders Haand.

3 Det Haab til dig, det lindrer Nøden, For
hver, som troelig søger dig; Det styrker, trøster
selv i Døden Enhver, som holder fast ved dig.
Min Gud! jeg aldrig skal forglemme Din Viis-
dom og din Risskundhed: Med Haab og Troe skal
jeg istemme Din Lov i Tid og Evighed.

Mel. Enhver som trøer og bliver døbt ic

308. Min Gud! hvor ofte glemmer jeg, At
Modgang mig skal prøve; At og paa tornefulde
Bei Du mig i Dyd vil øve. O! hjælp' mig, styrk
mig, at jeg maa I Bel og Bee kun tænke paa, At
det er dig, som styrer.

2. Jeg veed jo dog, at du, vor Gud, Er Alles
milde Fader; At hvad du vil er Godheds Bud,
At ingen du forlader. Til dig, min Skaber og
min Ven! Jeg da vil stedse søge hen. Du vil mit
sande Bedste.

3. Jeg veed din høie Viisdom er Den Lov, som
Alt bestemmer: Du leder dine Menneſker, Og de-
res Gavn du fremmer. O! det er da mit sande
Held, At overgive alt mit Bel I dine Faderhænder.

4. Jeg veed, du seer, Alvidende! Alt hvad som
er og bliver; Os styrer ingen Hændelse; Du tager
og du giver. Af dig da og beskikker er Hver Skjeb-
ne, som jeg frister her; Det Trøst i Hjertet gyder.

Jeg veed, at mægtig er din Haand I Him-
len og paa Jorden. Du holder Alt ved faste Baand.

I uforstyrret Orden. Vort derfor al uværdig
 Frygt! O! ved din Haand jeg vandrer trygt
 Endog blandt Dødens Rædser.

6. Jeg veed, dit Ord skal evig staae; Det ei fra
 Sandhed viger. Lad Jord, lad Himle selv for-
 gaae: Dit Lovte aldrig sviger. Og du har lovet,
 gode Gud! At redde mig af Nøden ud, Naar jeg
 vil dig paakalde

7. Giv, at jeg kun i Bæ og Bæl Din Bæ med
 Lyst betræder; Bed dig min tillidsfulde Sjæl, O
 Fader, da sig glæder. Ja, du er god, og vis
 og stor, Og Sandhed er dit Naades Ord: Hvad
 kan mit Haab beskjæmme?

Met. Mit Haab og Trost og al Tillid ic.

309. O! gode Gud og Fader hør, Og hjælp
 mig ved din Naade! Lær mig, at hvad jeg ønske
 tør, Jeg ønsker det med Naade. styrk mig til
 Flid I al min Tid, At jeg mig kan ernære. Og
 lad for mig Mit Brød ved dig, O Gud! velsignet
 være!

2. Du hører Nævneungers Røst, Og kjerlig
 dem bespiser; Thi har jeg og den glade Trost, Du
 Miskundhed mig viser. Som Fader huld, Du
 naadesuld Mig gennem Livet fører, Og skænker
 mig Saa rundelig Hvad til min Nødtørst hører.

3. Det aldrig nogen Mand bedroa, At lade
 Herren raade; om Herren gav, om Herren tog,
 Det blev dog alt til Naade. Vil jeg mit Bæl Ved
 Ret og Skjæl, Da hjælpes jeg og Mine. Min Tid
 staaer til, Gud aldrig vil Af Die slippe Sine.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

310. Min Gud! i Trøe jeg til dig raaber; Jeg klager al min Nød for dig; Og Hjælp og Trøst fra dig jeg haaber: Du Herre! skal ei glemme mig. Du hører mig i Missundhed, Og sender Eindring til mig ned.

2. Du hører mig, naar taus jeg sukker; Du seer min stille Bemøds Graad; Seer, naar sig Brodres Hjerter lukker, Og nægter mig Hjælp, Trøst og Raad. Du seer, naar Haabet svinder hen, Og jeg er nær Fortvivlelsen.

3. Dog ofte jeg, o Gud! miskjendte Din Godheds vise Styrelser; I Frygt og Tvivl min Lid jeg vendte Saa tidt fra dig til Menneket. Ja, svag er jeg, men, gode Gud! Hjælp mig at holde staa dig ud.

4. Befæst mir: Tillid, styrk mit Hjerter Bed Alt, hvad her skal møde mig. Giv, at jeg seer i Fryd og Smerte, At mig tildeles Alt fra dig. Og giv, at Trøe og Birkelyst Og Haab maa herske i mit Bryst!

5. Da skal jeg frydefuld erkjende Din Godhed, naar det gaaer mig vel. Jeg skal i Modgang mig henvende Til dig med fro hengiven Sjel; Skal stedse hænge fast ved dig, Som styrer Alting viselig.

Mel. Jesus han er Syndres Ven ic.

311. Sørger du endnu, min Sjel! Sørger for den Dag i Morgen? Vil min Skaber ei mit Vel? Han? Kan han ei lindre Sorgen? Er ei Alting umderlagt Herrens Wiisdom, Herrens Magt?

2. O! vort Haab har sikker Grund; Paa Guds Ord er godt at bygge. Trængsel varer kun en Stund, Og forsvinder, som en Skygge. Trost og Gaaede tidt frembrød Midt i angstfulde Nød.

3 Herrens Bei er altid god! Dertil jeg min Eid vil fæste; Er den tung for Kjød og Blod, O! det er dog til mit Bedste! Gjennem Trængsler gaaer jeg frem, Til Guds Himmel, til mit Hjem.

4 Didhen, didhen lad mig see, Naar min Sorg vil Diet blinde! Der er ingen Lidelse. Fryd hos Jesum skal jeg finde. Frelser! ja du har bered Mig en herlig Evighed.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød er.

312. Hvad du paalægger mig, o Gud, Vil jeg taalmodig bære. Ethvert dit Bud er Godheds Bud; Thi kan jeg trostlig være. Du har jo ført mig faderlig; Og du har trostet, hjulpet mig, I mangen Sorg og Baande.

2 Din Kjerlighed urokket staaer; Mit Gavn du ene kjender; Hvad har jeg da at skjelve for? Jeg er i dine Hænder. End krævede du straf min Sjæl; Saa veed jeg vist, Du vil mit Vel; Jeg bliver ved at haabe.

3 Min Gud, paa dig i Alt jeg troer; Ei vakle skal mit Hjerte. Jeg kjender dine Bittsdoms Spor, End naar jeg føler Smerte. Du fører Alting herligt ud; Og hvad du sender mig, min Gud! Det sendes ei i Brøde.

4 Du lod ved din eenbaarne Søn Din Naade mig tilbyde. Du vil ei din Fortøstes Bøn Og Suk

og Raad forskyde. Nei! førend du forskyder mig,
Skal Moderhjerter hårde sig Imod sit spæde Foster.

5. O hjælp mig, at fra Naab og Troe Jeg aldrig, aldrig falder, Da skal jeg føle Trost og Røe, Naar Dødens Røst mig kalder. Min Provelse er da forbi; Da er jeg evig glad og fri Hos dig! og min Forløser.

Mel. Jesu! dine dybe Wunder ic.

313. Trostens Vand! du i de Svage Er saa stærk og hjælperig. styrk og mig i Trængsels Dage, Naar mit Mod forlader mig! For min Sjæl dig aabenbar, Og Guds Kjærlighed forklar! Da al Trovl og Mishaab svinder; Døden selv jeg overvinder.

Egen Melodie.

314. Tabt er min Fred! Jeg synker ned I Uroe, Sorg og Jammer. Ei den ene Rød er endt For den anden rammer.

2 O gode Gud! Fri du mig ud Af denne haarde Kummer! Hvertets Sukke hører du, Naar min Mund forstummer.

3. Gyd i mit Bryst Den stærke Trost, At mine Naar du kjender! Og at Alt er til mit Vel, Hvad din Bliisdom sender.

4. Din Billie, o Fader! see Giv du min Afmagt Kræfter! Den, som taalig lider nu, Trostet du herefter.

Mel. Bee mig at jeg saa mangelund ic.

315. Bevar, o Gud! i Naade mig, At aldrig jeg forsager; Kun til vort Gavn du viselig Tilste

steder Nød og Plager. Giv mig, at slye hver Utaals Ord; Thi du er Gud! og jeg er Jord, Som ei med dig bør trætte.

2. Hjælp mig, thi selv jeg kan det ei, Min Engstelse at dæmpe; Styrk mig, mens jeg paa trange Bei Til Maaler frem skal kæmpe. Den glade Tanke trøste mig, Alvise Gud! at faderlig Du elsker den, du tugter.

3. Thi holder jeg saa fast ved dig; Du bed mig selv at haabe. Jeg veed, du ikke lader mig For-gjebes til dig raabe. Jeg veed, jeg er i Brovens Stand. Jeg veed, du baade vil og kan Dig over mig forbarne.

Mel. Herren han er min Hyrde god ic.

316. O Gud! hvor længe skal jeg her Mit usle Liv hendrage, Og i saa haarde Lidelser Bortsukke mine Dage? See! jeg forsmægter svinde her, Og ingen, ingen jordisk Ven Kan mig i Noden hjælpe.

2. Naar Morgensolen kalder op Til Arbeid og til Glæde, Da ligger tungt min matte Kropp, Mens Taarer Diet væde. Naar Aftenstiernen byder Røe, Den kjere blide Natterøe, Flyer Sovnen fra mit Leie.

3. Ja! Sorgen synes født med mig; Som Skyggen den mig følger; Jeg trues, ængstes idelig; Al Fryd sig for mig dølger. Og hvor jeg end omfring mig seer, Er ingen Hjælp at sine meer; Al Verden mig forlader.

4. Dog see, o Herre! hvad du vil, Jeg aldrig skal forsaage. Du boier vist du Dre til Min Bemodds Suk og Klage! Den kommer, Greisens blide

Stund; Den kommer, Dødens stille Blund,
Naar du min Sjæl vil kalde.

5. Da glemmer jeg den hele Jord, Og hvad
jeg led i Støvet! Da skal jeg kjende grant, hvor
for Din Bliisdom mig har prøvet. Da skal jeg see
din Salighed, Og naae mit Bæsens Diemed, Da
skal jeg evig frydes!

6. O glade Haab! det gyder Trost I mit bes
klemte Hjerter. Jeg hører Guds, min Faders Røst;
Den lindrer al min Smerte. Ja, Fader! ja jeg
er bered At vandre til din Himmels Fred Igjennem
Sorg og Noie.

Met. Gud Helligaand i Troe os lær re.

317. O Jesu Christ! jeg troer paa dig! Udrust
min Sjæl med Styrke! Ak! Herrens Raad er
skjult for mig; Tidt trindt om mig er Mørke! Vil
Skraek forjage Hjertets Fred, Hjælp da jeg ved
Laalmødighed I dine Fjød maa træde.

2. Jeg veed, det til mit Gavn maa see, Naar
Rodgang jeg maa bære. Jeg veed, at og Fors
følgelse Er din Bekjenders Ære. Ved Alt du kjer
lig drazer mig Fra Jordens usle Tant til dig, Og
mig til Bliisdom leder.

3. Gud elsker mig! med denne-Troe Jeg Alting
gaaer imøde. Derpaa jeg bygge vil min Roe,
Som Tvivl ei skal omstøde. Min Guds, min Fa
ders Kjærlighed I Trængsel og Gjenvordighed Kan
trøste, styrke, fryde.

4. Gud elsker mig! den Tanke skal Mit sidste
Skridt ledsage; Den følger mig i Dødens Dal;

Al Frygt kan den forjage. Paa Frelseren jeg lider her; Hos ham jeg herliggjøres der, Hvor Suk og Klage svinder.

Mel. Herren han er min Hyrde god 12.

318. O Gud! din Godhed gaaer saavidt, Saavidt som Himlen rækker! Din Frelse du os sender tidt, Naar farligst Udfigt skrækker. Du faderlige staaer os bi, Hvad Baande end vi stædes i! Hør, Herre! hvad jeg beder.

2. Jeg beder ei om Overflod Af det, som Lykken giver; Med den af dig tildeelte Lod Tilfreds jeg gjerne bliver. Forstand og Blisdom skjenk du mig, O Gud! at jeg maa prise dig For hver din Godheds Gave.

3. Jeg beder ikke om et Navn, Som brammer Lun og blinder: Men giv, jeg altid fremmer Gavn, Og Fryd kun deri finder. Og lad den Hæder følge mig: At jeg har vidst at tænkes dig Og Dydens sande Benner.

4. Jeg beder ei om mange Aar; Hvad er den længste Alder? Jeg bedre Liv imøde gaaer, Naar Dødens Budskab kalder. Oldhen mit Ole vender sig. O! hvad er Jorden her for mig Mod Himlen, som jeg venter.

Mel. Jesu søde Thukommelse 12.

319. Mit Haab, min Tillid staaer til Gud, Som Liv og Lykke breder ud; Hans Døie skuer allesteds; Hans Blisdom styrer Verdens Kreds.

2. Og denne Gud min Fader er; Og jeg, hans

Barn, jeg er ham kjær. Mens under Moders Bryst jeg laae, Endogsaa da han til mig saae.

3. Mit Die, Fader! seer til dig: Jeg veed du aldrig glemmer mig; Og giver du ei Overflod, Jeg dog er noiet med min Lod.

4 Om det, som jeg skal kalde Mit, Mod Andres Forraad blev kun lidt; O! tag Betsignelsen ei bort, Saa er mit Lidet altid Stort.

5. Forsørger du mig rigelig; Giv, jeg da ei hoimoder mig, Men deler med den Trængende Din Faderhaands Betsignelse.

6. Din Faderhaand velsigne kan Saa rundelig paa Hav og Land. O! ræk den til os alle ud! Betsigt Enhver! velsign os Gud!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ic.

320. Min Gud! jeg vil ei ængste mig I forrigitulde Dage; Jeg ikke trætte vil mod dig; Og ei vil jeg forsage. Klart viser sig din Miskundhed I Alt hvad du tilsender. O Gud! din Faderkjerlighed Ei Maal, ei Grændse kjender.

2. Det Kors, der synes Straffedom, Det til mit Bedste sigter; Det vækker mig, og minder om Saa tidt forglemte Pligter. Thi dan, o Gud! som bedst du seer, Mit Hjerte dig til Ære. Om det endog ved Korset skeer; Med Taal jeg det vil bære.

Mel. Hvad min Gud vil ic.

321. O Gud! giv os Taalmodighed, I hvad os end skal møde! Da skal den blide Sjælesfred Hver Kummer os forsøde. Erhøert dit Bud, Al-

vise Gud! Til idel Held os fører; Og snart du blid os kalder did, Hvor Sorg og Nød ophører.

Mel. Alene til dig, Herre Jesu Christ ic.

322. Hjælp Fader! at Taalmodighed Jeg af min Frelser lærer, Og ei til Mismod trykkes ned, Fordi jeg Korsat bærer. Lær du mig selv med Sjeleroe Mig til dit Forsyn at betroe. En Hjælpens Dag skal vist fremgrye Og Sorger flye, Og Glæder spire frem paa nye.

2. O Gud! paa mangen Glædes Stri Du hid- til lod mig vandre! Hvor mangt et Uveir traak Gra- bi, Der ramte tusind Andre. Saa tidt mit Legem og min Aand Blev signet af din runde Haand Og naar jeg bad, da hørte du; Hvi skulde nu Du ikke komme mig ihu?

3. Bort da hver Eviol, bort af min Sjel! Gud er min milde Fader! Alt hvad han vil, er idel Held, Og ingen han forlader. Og viist er hvert hans Die- med Og fremmer min Lyksalighed. Jeg lider paa, jeg er ham Kjer, Elskent ei jeg seer Hvorledes det er godt, som skeer.

4. Saa tornefuld er Korsets Bei, Og tung den er at vandre; Dog kan al Sorg og Klage ei Guds skjulte Raad forandre. Den Bei, saa modig og saa trang, Bed Mismod bliver dobbelt lang. Hjælp, Herre! hjælp mig, at jeg maa Udholde saa, At jeg tilsidst kan Maaler naae.

5. O Evighed! du høie Trost, Naar Graad mit Die blinder. Snart ender sig al Sorg og Brost, Og Frelsens Dag oprinder. Min Faders Huus

jeg da skal see, Som Jesus mig forjættede. O
 Jesu! der er Fryd og Fred; Og der et Sted har
 du, min Frelser, mig bered.

Mel. Gud Fader ubi Himmerig 1c.

323. Naade Gud! med barmhertig Hu Paa dig
 mit Haab jeg bygger! I Nød og Kummer trøster
 du; I Farer du betrygger.

2. Du mægtig, viis og trofast er Og aldrig os
 forlader. Den mindste Skabning er dig kjær; Du
 og er Ormens Fader.

3. Hvert Dyr paa Jord, i Luft og Hav Af dig
 sit Ophold nyder. Alt takker dig for hvad du gav;
 Alt Levende sig fryder.

4. Men, Herre! staae vor Svaghed bi! Af!
 ofte vi forsage. Din Godheds Under glemme vi
 Saa tidt i Nødens Dage.

5. Lad Tanken om din Kjærlighed Oplive hvert
 et Hjerter! Og styrk enhver, som bøies ned Af
 Trængsel, Mangel, Smerte!

6. Giv, Herre! hvad der tjener mig; Betsign,
 hvad du har givet! Og lær mig ret at takkes dig,
 Bed værdig Brug af Livet!

Mel. Alene til dig, Herre Jesu Christ 1c.

324. Paa dig, min Gud! som Alt formaaer,
 Mit Haab saa fast kan hvile: Tu dig i alle mine
 Kaar Kan jeg med Tillid ile. Men af! det skjon-
 ne Haab til dig Saa tidt med Frygten blander sig.
 Tidt fængsles jeg af Mismods Baand, Som var
 min Aand Ei tryk i din, min Faders Haand.

2. O Fader! giv mit Hjerte Fred; Lad Haabet altid smile! I Angest giv Trimodighed, I Kummer Noe og Hvile! Og lad dit Ords den blide Røst Dørlive mig med Himlens Trost! Din Himmel er et Glædens Hjem For alle dem, Som i din Frygt gaae trolig frem.

4. Kjerlighed til os selv og vor Næste.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ic.

325. Lær mig, o Herre, rettelig At bruge dine Gaver; At jeg det Pund, du undte mig, I Jorden ei nedgraver! Lær mig, at elske hver en Pligt, Jeg dig og Næsten skylder; At alt, hvad dig er takkeligt, Jeg redebøn opfylder!

2. Jeg beder dig, fra verdsligt Sind Du vilde mig bevare; At intet mig skal vikle ind I Fristelse og Snarer! Giv mig, i stærk og stadig Troe, At ndies med din Naade! Giv, i mit Kald jeg virker fro Til min og Andres Baade!

Mel. O søde Gud! din Kjerlighed ic.

326. Giv jeg, som Christen, elsker dig, Min Gud! af barnligt Hjerte! Giv, jeg betræder redelig Den Vej, min Jesus lærte! Ei Stolthed da ei Sikkerhed Skal mig til Fald forlede; Thi ved din Kraft jeg bliver ved At vaage og at bede.

2. Ak! saare svagt er Mennesket, Paa Afvei snart forvilder. Det lukte Die slummer let, Og snart er Hjertet hildet. Men styrket ved din Kræftes Haand. Jeg strækkes ei af Farer; Og mindet af din Blisdoms Aand, Undgaaer jeg alle Snarer.

3. Held mig! naar jeg i Dyd og Troe Fulden-der mine Dage; Da skal Samvittighedens Roe Til Himlen mig ledsage. Der skal ei Stoltthed friste mig, Ei Sikkerhed besnære: Men, gode Gud! at takkes dig, Min Tid skal evig være.

Mel. Hvad kan os komme til for Rod ic.

327. Hvad er min Dyd for dig, o Gud! O hvor den slet forsvinder! Jeg Blisdom seer i dine Bud, Dog Daarskab mig forblinder. Bed hvert dit Bud du vil mit Vel, Og dog saa tidt min dorste Sjel Til Dyden Ulyst føler.

2. Det saare dybt ydmyger mig, At jeg saa svag er vorden, At Sjelen, naar den hæver sig, Flux synker ned til Jorden. Tidt er min Attraae Hellighed, Men Sandfers Lyst mig snartlig ned Til syndig Jdræt drager.

3. Dig ene vender jeg mig til, O Gud! med Bemods Klage, Naar ved min Svaghed Sjelen vil Mistvible og forsage. Du est min Fader, jeg det veed; Og at dig takkes Ydmyghed, Det bodst du mig at haabe.

4. Thi skal min Svaghed altid mig I Hu og Tanker være; Og da at vandre klogelig, Jeg meer og meer skal lære. O! naar min Erang jeg føler

meest, Da til min Gud jeg beder bedst, Mig vogter bedst for Synden.

5. Hjælp mig, og lær mig selv, o Gud! At Alt af dig vi have; At naar jeg følger dine Bud, Da er min Kræft din Gave. Jeg da ei skal hovmode mig, Men Æren give ene dig, Og takkes dig, o Herre!

Mel. Fader vor udi Himmerig ic.

328. Vogt mig, o Gud! at Overmod Ei i mit Hierte fæster Rod! Alt hvad jeg har det gav du mig, At det skal bruges viselig. Men tidt jeg veeg fra dine Bud, Lad det ydmyge mig, min Gud!

2. Om Lykken var mig end saa huld; Om den mig gav al Jordens Guld; Om jeg var meer end andre viis, Og hver forkyndte høit min Priis; Om jeg end blev en Helgen kaldt; Hvad var det dog? hvad er det alt?

3. Lær mig, o Gud! med Ydmyghed, At følge min Forlesers Sjed; At aldrig af mit Sind det gaaer, Fra hvem jeg Alting, Alting faaer. Af! af mig selv jeg intet er. O Gud! mig Synder naadig vær!

Mel. Sak under Jesu Kors at staae ic.

329. Hvor kunde jeg, o Gud! for dig Af noget Godt hovmode mig? Hvad Godt tør jeg vel kalde mit? Hvad har jeg, Gud, som ei er dit?

2. Din Almagtshaand mig dannet har, O Herre, da jeg intet var. - Din Godhed gav mig Liv og Alt! Hvo har din Godheds Gaver talt?

3. Den Fare jeg ei tænkte paa, Dit Forsyns
Dit kærte saae; Uskadt jeg blev og vidste ei, At
jeg gik frem paa fibrig Bei.

4. Naar Fristelser omspændte mig, Jeg Mod
og Styrke fik fra dig. Jeg ved din Aand fik Kraft
at staae, Og i dit Lygte Sandhed saae.

5. Og hvis min Vandel tæffes dig, Da har
dit Ord veiledet mig; Dit Ord mig lærte Pligt og
Dyd, Og gav mig Haab om Himlens Fryd.

6. Jeg aldrig, aldrig da for dig, O Herre!
vill hovmøde mig. Fra dig, du Godheds rige
Bærd, Fra dig er Liv og Kraft og Held.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son 1c.

330. O Gud! hvad er et Menneske For dig, du
Høie, Mægtige! Som Liv og Alt tilmaaler? Dybt
synker jeg i Støvet ned Ved Tanken om din Her-
lighed, Som hist i Lyset straalere.

2. Blandt hine høie Aanders Hær Den viseste,
den største er Kun ringe mod sin Skaber. Men jeg
mod dem? hvor synker ned Min Wiisdom, Magt
og Hellighed, Og sig i Intet taber!

3. Giv, Herre! at min Ringhed maa Mig ideo-
lig for Die staae, Og Ydmyghed mig lære! Den
Ydmyghed mig Jesus bød, Og viste selv i Liv og
Død. Dig, Gud! bør eneære.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode 1c.

331. Herre! giv jeg aldrig falder Hen til Eadhed
i min Stand. Overalt, hvor du mig kalder, Giv
jeg vitter, hvad jeg kan! Lediggang var aldrig god,

Den blev mange Easters Rod. Biselig du bød mig, Herre! Slittig i mit Kald at være.

2. Styrk mig, at jeg ikke trættes! Mosen er ved Haabet sød: Ved det Haab, at jeg skal møttes, Naar jeg stræber for mit Bred. Hjælp, jeg bruger vel min Tid, Sparer ingen lovlig Slid! Lad min Gjerning heldig drives, Og mit Mod ved dig oplives!

Mel. Hvo illun lader Herren raade ic.

332. Det Gods, som Rust og Møl fortære, Lad det, o Gud! ei friste mig; Men lad mit Dje staa digt være. Henvendi til Himlen og til dig. Alt hvad jeg her kan trænge til, Jeg veed du mig tildele vil.

2. Af Gjerrighed saa mange Lyder, Som af en giftig Rod, opgroe; Men salig den, som nøisom nyder Sin Lod, og i sit Kald er tro. Betsign, o Gud! mit Ansigts Svød; Og giv mig Slid og Nøisomhed.

Mel. Herren han er min Hyrde god ic.

333. O Gud og Fader! styrk min Sjel, Naar Gjerrighed mig frister! Saa let ved den mit sande Held, Min Sjeleroe jeg mister. Bee mig, om jeg greb Leilighed, At jeg mig Frugt af Næstens Svød Ulovligen tilvendre.

2. Med Synd det kom, med Sorg det gaaer; Som Avner det adspredes; Bedrageren ei længe staaer; Hans Fald ham snart beredes. Og falder han fra Velstand ned I Kummer og i Usfelhed, Hvad er ham da tilbage.

3. Du, Herre! hver en Tanke seer, Som Næstens Ret fornærmer! Retfærdige! du aldrig er Bedragerens Bestjerner. O! skjælv vil jeg for din Dom. Om Guds til mig med Uret kom, Det skal hos mig ei blive.

4. Vel mig, o Gud! naar mig din Frygt Paa rette Veie leder; Da skal mit Huus ei vorde byggt Paa Uretfærdigheder. Da gjør jeg alle Ret og Skjel, Og har i Nøisomhed mit Held; Da vil du mig velsigne.

Mel. Waag op, og slaae paa dine Strænge 2c.

334. O Gud! du ved dit Ord os lærte, At Rigdom ei gjør lykkelig. Bevar fra Gjerrighed vor Hjerter, At vi maa kunne takkes dig! Afsvær vor Lod, som du det vil; Læg kun Velsignelsen dertil!

2. Lad Troe og Dyd vor Rigdom være! Den Rigdom svinder aldrig hen. Ei Møl og Røst skal den fortære. Ei Røverhaand skal ramme den. Den Rigdom giver Sjelen Fred. Den følger os i Eoighed.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud 2c.

335. O Gud! du vil, at Kjærlighed skal hver min Daad oplive: Du vil, at jeg skal elske Fred, Og broderlig tilgive. See! mig til Bedste alting er, Hvad du, o Herre! byder; Og ingen Glæde har jeg her, Naar jeg dig ei adlyder.

2. Boer i mit Bryst Forbitrelse Og i mit Die Brede, Hvor tør jeg da til Himlen see? Hvor tør jeg dig tilbede? O! hist er idel Fryd og Fred Blandte de Udvalgtes Hære; Og kun ved fælles Kjærlighed Enfsalige de ere.

3. O! giv, at jeg af ganske Sjel Maa elske hver min Næste! Giv, at jeg fremmer eget Vel; Og fremmer Andres Bedste! Da, naar du falder, jeg med Fred i Graven skal nedstige, Og frydes hist i Evighed, i Kjerlighedens Rige.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade re.

336. Dig, Jesu! bor vi efterligne i virksom Broderkjerlighed; Da vil du naaderig velsigne Vor Sjel med Fryd, med himmelsk Fred. Ved Dyd og ædle Gjerninaer Vi sole Livets sande Værd.

2. I Broderkjerlighed vi nyde Den Gæst, at Herren er vor Ven; Hans Lovter os det Haab indgænde, At han vil elske os igjen. Ja! Kjerligheden følger med, Og glæder os i Evighed.

3. O Frelser! giv du os din Raade, Maa denne Dyd at lægge Bind; Din gode Sandheds Aand os raade, Og danne selv vort hele Sind. At ærlig, fryg Gavnelyst Maa virke stadig i vort Byst.

Mel. Af dybeste Mod lader os til Gud re.

337. Os alle af det faldne Kjon Gud til sit Rige kaldte: Han os ved sin den elste Son Til Ærlige valgte. O Herre! giv, at redelig Hver af os vort der Christo lig i Gjerning og i Tanker.

2. Lad Fromhed pryde vore Ord, Da smile fra vort Die! O du, som er alene stor, Vil ydmyge ophøje. Giv os at stifte Held og Fred, Og at med kjerlig Hjælpsomhed Den Trængtes Mod vi lindre.

3. Ja, kient os Jesu blinde Aand! Hent

Monster er det bedste. Da Bredden ei faaer Overhaand Imod den svage Næste. O! stod jeg end, hvor Andre faldt; Min Gud! jeg stod dog ei i Alt, Hvi skulde jeg da vredes?

4. O Frelser! som for Siender bad, Lad Hevn mig ei fornede. Forfølges jeg af Uvens Had, Giv, jeg da tænker bedre, Og gavner ham, som skader mig, Og beder for ham broderlig, Og saa dig efterfølger.

5. Gud! hjælp vi til Fuldkommenhed Ophøies maae alt mere; At Jesu Christi stille Fred Blandt Alle maa regjere! Giv os Samdrægtighedens Aand, At frem vi vandre Haand i Haand, Som Børn af fælles Fædre!

Met. Enhver som troer og bliver døbt ic

338. O Gud! hver Skabning er dig kjær. Din Haand til Hjælp er rede. Du med os Svage overbær. Du straffer ei i Brede. O! at jeg kunde ligne dig, Og stedse kjærlig vise mig Mod mine svage Brødre.

2 Er nogen ved mit Uheld glad, Giv, jeg ham det forlader! Forfølger nogen mig med Had, Giv, jeg ham dog ei hader! Og seer jeg ham at lide Nød: O! giv, jeg rækker ham mit Brød, Og rækker ham det gjerne.

3. Vær mig at fremme Fred og Ret, Og ligne dig, min Fader! Vær mig at elske Menneſket, Naar Lasterne jeg hader. Mig lede Jesu blide Aand, At jeg maa række Broderhaand Til Siender, som et Benner.

Mel. Nu bor ei Synden mere ic.

339. Dig, Gud! at kalde Fader, Er sødt for
 Men esker; Men hvo som Næsten hader, Har in-
 gen Børneret. Giv, at i Jesu Fjed Vi broder-
 ligen vandre, Og vise med hverandre Ufrømtet
 Kjerlighed.

2. Du selv os sammenbinder Til Eet paa denne
 Jord: Et Blod i Alle rinder, Een Aand i Alle
 boer. Du hører Alles Raab, Som Alles blide
 Herre. Vi Alle kaldre ere Til fælles Troe og Haab.

3. O! skulde jeg da glemme Mit Christen-Sam-
 funds Baand? Og Døve Hjertets Stemme? Og
 lyde Evedragts Aand? Nei! om end Vold og
 Svig Til bitre Suk mig driver, Jeg ved din Hjælp
 tilgiver, Som du tilgiver mig.

4. Lad Jesu Aand og Lære Ret hellige min Sjæl;
 Lad al min Joræt være, At fremme Alles Vel.
 Jeg da ydmiggelig Skal i hans Fodspor træde. O!
 Det er salig Glæde! Det er et Himmerig!

Mel. Af dybeste Rod raaber jeg til dig ic.

340. Giv, Herre! at paa Livets Bei Mig Or-
 ders Lys ledsager, Saa jeg min Broders Hjerte ei
 Med Haan og Uret plager! Ei skulle da hans Sukke
 mig Med Rette klage an for dig, Vor fælles hulde
 Fader!

2. Fri mig fra daarligt Selvbehag, Fra Hov-
 mods lede Drømme: At ei min Broders Sinder-
 lag Jeg ublid skal bedømme. Lad altid rinde mig i
 Hu, Hvad i mit eget Hjerte du Tidt seer, du Hjer-
 tets Dommer.

3. Og om jeg saae min Broder gled, O! giv jeg da ei synder; Eistrykker ham end mere ned, Og ei hans Skam forkynder. Lad mig betænke, milde Gud! Hvor tidt jeg handler mod dit Bud; Og dog vil du mig skaane.

4. Ja! vend mit Hjerter selv til den, Hvis Fiendskab mig bedrover, At jeg er uden Skrome hans Ben, Og Venkskab mod ham over. Og om jeg seer ham stædt i Nød, I Trang for Huusly, Klæder, Brød, At jeg ham villig hjælper!

5. Ak! til det Gode, som jeg vil, Min egen Kraft er ringe. Gud! du mig give Styrke til, At ville og fuldbringe. Bessjel med Kierlighed mit Bryst, At jeg adlyder dig med Lyst, Og elsker mine Brodre!

Egen Melodie:

341. O Fader! lad din Godhed mig I Tanke staa dig være. At ligne og at tænkes dig, Det vilde du mig lære! O vee mig! om jeg umild var, Jeg, som saa mild en Fader har:

2. Du os en Kierlig Fader er, Og dine Børn vi ere; Og er min Broder mig ei Kjer, Jeg dig ei Kjer kan være. At elske Næsten Jesus bød: Han selv os elskte til sin Dod.

3. Min Synd du vil tilgive mig, Og hver min Feil udslætte; Hvo er da jeg, som strængelig Med Brodre gaae i Rette? Hvis du til Doms med mig vil gaae, Hvor skal jeg da for dig bestaae.

Mel. Et trofast Hjerter, o Herre min ic.

342. Min Gud! o lad Sagmodighed Min

Bandel stedse pryde! Kun da jeg kan din høie Fred
 I Fryd os Kummer nyde. O Gud! fordry al
 Splid og Riv, Som tidt forbitterer her vort Liv,
 Og Christennavnet skjænder.

2. O Jesu Christ! du taalig led Forhaanelse
 og Smerte; Du Fromhed og Sagtmodighed Os
 ved dit Monster lærte. Lad altid mig see hen til
 dig, Naar Verden vil forraske mig, Da skal jeg
 Seier vinde.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ic.

343. Vi bede, hjælp os Jesu Christ! Du vil
 os jo bønhere. Lad Verden ei ved Magt og List
 Til Evdragt os forføre! Lad os med villig Aand
 Hverandre række Haand, Og aldrig bryde Fred.
 Lad Broderenighed Bestandig blandt os herffe.

2. Vi hisset da jeg samles skal, Og Fredens
 Glæde smaae, Hvor Salige i tusindtal Os fro
 blandt sig optage. Vi ogsaa samles der Med dine
 Engles Hær. O Fryd! evindeligt Vi samles og
 med dig, Med dig, o Fredens Fyrste!

Mel. Fader vor udi Dummerig ic.

344. Din Kirke, Herre! lad bestaae, Og for dit
 Aasyn Naade faae. Lad Kjerlighed's det faste Baand
 Forene trofast Aand med Aand! Lad alle i Sam-
 drægtighed Gaae Haand i Haand i Jesu Sied!

2. O! giv, at Evdragt, Bitterhed, Og Had
 blandt os ei finder Sied. Lad Kjerlighed og Fred
 og Roe I vore Hjerter stedse boe. Giv, at vi van-
 dre maae for dig, Som gode Børn endrægtelig.

3. Ja giv, vi ei fortørne dig Ved Underfundighed og Svig! Dit Øie seer doo al vor Daad, Vor Tanke, Haafund, skjulte Raad. Grant seer du Ondskabs skjulte Sti, Og staaer den Undertrykte bi.

4 Gud! du er idel Kjerlighed. O! see til os i Naade ned. Fra dig, fra dig alt godt gaaer ud. Velsign vort Samsund, gode Gud! At her vi leve broderlig, Og dannes for dit Himmerig.

Mel. Fader vor udi Himmerig 2c.

345. O Fader! du er Fredens Gud; Dit Bud er Kjerlighedens Bud; Og i dit blide Sandheds Ord Du kaster Avind Brodermord. Det staaer da fast, at Usredsmand Ufsalighed ei vente kan

2. Thi boi, o Gud! det haarde Sind, Og vore Hjertter sammenbind! At ikke Rid og Had og Riv Forbittret vort og Andres Liv. O! led os, Fader! led os frem Paa Fredens Vej til Fredens Hjem!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud 2c.

346. Giv os, o Gud! at elske Fred, Mens vi er her i Livet, At vi i Broderkjerlighed Forenede maae blive! Saa stræbe vi i Jesu Navn, Selv ham at efterligne, Og fremme vellig Brodres Gavn: Og du skal os velsigne.

Mel. O søde Gud! din Kjerlighed 2c.

347. Som du, o Jesu! lærte mig, Vil jeg mit Sind berede, At ingen Uret eller Svig Skal egge

mig til Brede. Med aaben Aasyn, Broderaad,
 Vil jeg min Uden mede; Ham byde Hjerte, byde
 Haand, Og glemme al hans Brode.

2. O! hvilken Glæde ligner den, At ende Riv
 og Trætte, Og trofast Venkabs Vagt igjen Med
 Brodre at oprette. O hvilken Fryd, naar hist
 engang Vi Nag og Harme glemme; Og da vor
 fælles Jubelfang Hos Fredens Gud istemme.

Mel. Bredden din afvend 16.

348. O Gud! din Kjerlighed vil Alle signe: Lær
 os, vor Fader! dig at efterligne. Hvo ei har Kjer-
 lighed, han kan ei være Dit Barn, o Herre!

2. Giv mig, at jeg med smt og ærligt Hjerte
 Maa føle Brodres Fryd og Brodres Smerte. Og
 lad mig aldrig Lyst og Eone savne Til dem at gavne.

3. Giv mig og Brød til Hungrige at mætte.
 Giv Kraft og Held Betrængtes Sorg at lette. Og
 frem for Alt, giv jeg kan Mange lære Dit Navn
 at ære.

4. Jeg da med Fred skal for dit Aasyn vandre.
 Mit Liv er Held for mig, og Gavn for Andre. Og
 om din Naade er jeg her forvisset, Om Himlen hisset.

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge 16.

349. Dig, Gud! skee Tak for alt det Gode;
 Bort Borgerfamsfund fik fra dia. O! aid vi Alle
 grant forstode Hvad Held det gav os hver for sig.
 Og gid vi alle brugte det Kun til at stifte Gavn
 og Ret.

2. Bort Land os nærsom Grode yder, Bed

Lov vi trygt i Landet boe; Og sælles Kraft, naar
 Faren byder, Mod Fienden værger for vor Roe.
 Gud! du gav Land og Frugtbarhed, Du satte
 Lov og Dyrighed.

3. Thi vil vi Lov og Ronge lyde, Og det med
 christen Yrlighed; Og da den Tanke os skal fryde:
 Alt dig vi vise Lydighed. Og at du selv vil lønne
 blid Hver trofast Borgers Daad og Id.

4. Saa vil vi og som Samfunds Lemmer Hin-
 anden elske broderlig, Og virke hen til hvad som
 fremmer Vor sælles Færd i Fred, i Krig. Og
 vinde Styrke, Held og Fryd, Ved klog og virk-
 som Borgerdyd.

5. O Gud! vor Gud! giv dertil Naade! Sign
 os; og sign vort Fædreland! Giv dem som lyde,
 dem som raade, Alt virke hver hvad Gode han kan.
 Og Alles Attraa være Fred, Og gavnlig Daad og
 Enighed!

Mel. Hvad kan os komme til for Ros ic.

350. Du skabte os, al gode Gud! Til Salighed
 at nyde; Kun at vi høre dine Bud, Og dem af
 Hjertet lyde. Samvittigheden redelig om Denne
 Sandhed minder mig, Naar jeg dens Bærsel agter.

2. Og den mig lønner, naar jeg tro Gaaer frem
 i sande Dyder; En trostefuld og stille Roe Den i
 mit Hjerte gyder. Ja! reen og hoi og himmelsk
 Lyst Sig da udbreder i mit Bryst, Og signer mine
 Dage.

3. See! disse glade Følelser Kan intet mig bes-
 tage. Din jeg endog miskjendes her, Jeg har dog

Troft tilbage. Du, Herre! som min Ukyld seer,
Jeg veed du min Belønner er; Der Haab min Sjel
opliver.

4. Men af, jeg ubesindigen Til Synd tidt gaaer
tilbage. Da Urolighed og Lyst igjen Mit Hjerter
snart forsage Og Blusel, Uroe, Sjelenag, Og
Frygt for Dommens store Dag Mig idelig forfølge.

5. Forgjeves jeg forsøger her At døve Hjertets
Stemme; Forgjeves i Forlystelser, Min Synd og
Skyld vil glemme. Den Dvale har ei Barighed;
Thi Sjelefred er ei den Fred, Som Verdens Glæ-
der give.

6. Lad mig da stedse, o min Gud! Samvittig-
heden høre, Og efter dine vise Bud Min hele Ban-
del føre! Saa bliver jeg lykkelig her; Og naar du
kalder, faaer jeg der Al Salighedens Fylde.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ic.

351. O! var min Sjel fra Synden fri, Hens-
vendt til Gud alene! O! fandt jeg al min Lyst dert
Ham, Godheds Gud, at tjene! Snart af mit Hjerter
da forsvandt Urolighedens Plage; Og Lysen i min
Sjel oprandt; Og Freden kom tilbage.

2. Vor Gud er stor og viis i Raad, Og blid
han Held udbreder. Vor egen ufuldkomne Daad
Os Sorg og Nag bereder. Vi Arme! hvor vi
daarligen Os selv forvolder Smerter, Og gaae til-
sidst fra Jorden hen Med angstfulde Hjerter.

3. Stryk selv, o Gud! min svage Flid, At
jeg kan Viisdom lære; At meer og meer ieg stund-
der did, Hvor jeg skal evig være. Fø mig, at

jeg med Barsomhed Maa undgaae Syndens Snare:
 Giv, jeg kun seer Lykfsalighed I det, som evig varer!

4. O Gud! jeg i dit Velbehag Mit Held vil
 stedse søge; Da skal jeg vlselig hver Dag Min san-
 de Fryd forsøge. Hver Time levet rettelig Engang
 mig Trost skal være, Naar blisset jeg engang hos
 dig Dit Forsyns Raad skal ære.

5. Tilsender du mig Livets Fryd, Med Tak jeg
 den vil nyde: Saa kan jeg uden Tab af Dyd Mig
 ved min Lykke fryde. Bed alt det Gode vil jeg see
 Paa dig, det Godes Giver; Men altid mod det
 Bedre see, Som hist os skjenket bliver.

6. Endnu jeg Støvers Byrde bær, Og tids
 den mig nedtrynger; Jeg dog i Gud frimodig er, Og
 Lov og Priis ham synger: Vor Fader udi Himlene!
 I Riget dit vi ere. Med os i Alt din Blikke se,
 Den see, den see, o Herre!

Rel. Kommer til mig, sagde Guds Søn

352. Lid mig, o Gud! paa Dydens Bei, Og
 hjælp mig, at jeg viger ei Fra Maalet du mig satte!
 Thi, naar jeg ei med dig har Fred, Da kan af
 jordist Herlighed Mig ei mit Tab erstatte.

2. Ak! naar jeg elsker syndig Lyst, Da visselig
 Fra dette Bryst Den sande Glæde slygter. Naar
 da mit Hjerter mindes om, At jeg skal stædes for
 din Dom, Saa ængstelig jeg frygter.

3. O! lær mig da, atvise Gud! At vandre ef-
 ter dine Bud I Livets Provedage! Jeg her din
 Fred da nyde skal, Og blisset Glæder uden Tal I
 Fredens Land modtage.

5. Jesu Efterfølgelse.

Mel. Hvad kan os komme til for Rod 16.

353. O Jesu Christ du lærte mig At gaae paa Sandheds Veie; Mod dette taber Altting sig, Som Verden har i Eie. Bed dig jeg har en naadig Gud, Naar jeg kun følger dine Bud, Mit Mønster og min Lærer!

2. Og, o hvor stor en Kjærlighed! Du bar min Synd og Brode; For mig du Haan og Marter led, Og Korsets Død du døde. Hvorved kan jeg seldtakke dig? Kun derved, at jeg redelig I dine Godspor træder.

3. Dit Løfte fast som Klippen staaer: Du hjælper mig at kæmpe, At Modgang ei mit Sind nedslaaer, At jeg kan Lyster dæmpe. Jeg elsker, beder, haaber, troer, Og følger dig, og hilses boer Hos dig i Fryd og Ære.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand 16.

354. O Jesu! ret at liene dig, Det vilde du os lære; Kun dette gjør os lykkelig, Kun dette er vor Ære. Ja høi, usmittet Hellighed Omstraalet dig paa hvert dit Sjed: Ei Jorden saae din Eige.

2. Men vi! hvor let forvildes vi Fra dig og Dydens Bane, Og høre Lysters Trollerie, Og lyde Lastens Bane. Hos os sig blande Feil i Alt. Vor Dyd er svag: Af! tidt vi faldt; Og tidt endnu vi falde.

3. Hver Lidende, som til dig kom, Til Vnshæmhed dig rørte; I Tale blid, i Hjerte from.

Hvert Angestraab du horte. Os røre tidt ei Suk,
ei Graad; Vi nægte Hjælp, vi nægte Raad, Naar
os vor Næste beder.

4. De høie Evner, Gud dig gav, For dem
hans Navn du priste; Og ydmygt var det Sinde-
lag, Som du i Alt udviste. Tidt falde vi til Stolt-
hed hen; Og neppe kjende vi vor Ben, Naar Lyk-
ken til os smiler.

5. Alt hvad din Faders Blisdom bød, Det
var din Lyst og Ære; Til Døden, ja til Korsens
Død Du vilde lydig være. Vi glemte tidt vor
Plikt mod Gud; Vi overtræde tidt hans Bud,
Skjønt de til Held os lede.

6. Ei dine Fienders Grusomhed Opbragte dig
til Brede; I al den Æret, som du led, Du hor-
tes for dem bede. Hvor let antændes Had og
Harm Og Hevn og Grumhed i vor Barm, Naar
Brødre os fornærme.

7. O Jesu Christ! vi bede dig: Din Aand lad
os ledsage, At vi maae vandre viselig I alle vore
Dage. I dine Spor vi da gaae frem, Og aldrig
vige af fra dem. O, styrk vor Svaghed! Amen!

■ Mel. Gud Helligaand i Troe os lær re.

355. O Jesu Christ! du kom fra Gud: Dig
skæ Lov, Priis og Ære! Dit Ord var Blisdoms
høie Bud; Dit Liv var Dydens Lære. O, him-
melfendte Frelser! giv, At vi dig lyde, at vort Liv
Din Bandel maatte ligne!

2. Men af! til din Fuldkommenhed Vi stræbe
her forgjeves. Du selv din Aand os sende ned, At

vi af Støvet hæves; Og synke vi, da Kraft os giv,
Til hisset i et bedre Liv Vi meer og meer dig ligne.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

356. Jesu! Frelser, lad mig lære Ret at følge
Dine Fjed! Siv, min Bandel dig maa ære, Skjont
mig Svaghed trykker ned! Hvergang Synden lok-
ker mig, Lad mig flue hen til dig. Lad dit Møn-
ster mig oplive, Dig og Dyden troe at blive!

2. Du, hvem Himlens Aander dyrke, Her i
Ringhed vandrede. Rolig bar du og med Styrke
Armod og Fornedrelse. Hjælp mig, at jeg læg-
ger Bind Paa et lige ydmygt Sind; At jeg, hvad
min Lod skal være, Alting uden Knur maa bære!

3. Edel Jver i dig brændte For dit store Erind-
de; Og i hvor du dig henvendte Bragte du Belsigs-
nelse. Siv mig, at jeg ogsaa maa Trolig i mit
Kald fremgaae, Og rundt om mig Held udbrede
Med uskromtet Sjeleglæde.

4. Men din Kjærlighed, din Jver, Lønnes dig
med Spot og Nød. Tro du dog til Enden bliver,
Tro, af! indtil Korsets Død. Du endnu paa
Korset bad: Fader! Fader! dem forlad! Jesu!
Lad mig, Dig til Ære, Tro som du, og Kjærlig være!

5. I Gethsemane vi hørte: Fader! skee din
Willie! Og da du dit Bærf fuldførte, Ham du
dig befalede. Af! naar Kampen bliver hed. Læg
mig din Hengivenhed! Og naar da mit Liv sig end-
er, Læg min Sjel i dine Hænder!

Mel. Jesu! dine dybe Bunder &c.

357. Christne! lad os samle Kræfter, Fatte staa
dig Mod i Bryst; Lad os følge Jesum efter; Lad
os følge ham med Lyst. Vi vil lyde hvad han bød,
Os til Gavn i Liv og Død; Vi vil elske hver sin
Næste, Sogetro hverandres Bedste!

2. Snart vi skulle heden vandre; Evigheden er
os nær: Lad os bede med hverandre! Lad os stræ-
be hver især! Kommer Store, Kommer Smaa!
Frem ad Maalet lad os gaae! Følger Alle, ingen
svige! Veien gaaer til Himmerige.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder &c.

358. Milde Frelser! lad os lære Virksom Hjæk-
pelyst af dig, At ved Raad og Daad vi ere Dem
til Trost, som græmme sig. Er for svag til Hjælp
vor Haand, Giv os dog en villig Aand, Ell at
trøste, styrke, raade Dem, som er i Mod og Vaade!

Mel. See Solens skønne Lys og Pragt &c.

359. Hjælp, Jesu! at i Livets Gang Jeg dig
maa følge nøie! Dit Mod i Kummer og i Trang
Lad det mig staae for Die! Vil Berden, Kjød og
Brod, End sætte sig imod; Lad mig dog trøstlig
stræbe frem, Indtil du vil mig kalde hjem!

2. O salig Fryd! naar jeg skal der Din Frelses
Fyldte Kjende, Og see, at al min Kummer her Fors-
vandt ved Banens Ende. Dit Mønster og din
Røst Mig giver Kraft og Trost; Saa at jeg min-
des idelig: Der farer vel, som følger dig.

3. Belan! saa gaaer jeg uforsagt De torne-

Arbejde Stier; Dit Løste evig staaer ved Nagt: Ved
Maalet Kronen bier. I gjennem Døvelsen gaaer
Bei til Himmelen. Og naar jeg der dit Ansigt
sker, Da sørger jeg jo aldrig meer!

Mel. Hjertelig mig nu længes 10.

360. O Jesu! vær min Lærer, Naar jeg gaaer
Erængslers Bei! Giv, naar jeg Korset bærer, Jeg
dog mistrostes ei! O styrk mig ved din Naade, Gyd
Balsom i hvert Saar; Da til min sande Baade
Jeg Kraft ved Korset faaer.

2. Lad stadig mig betragte Alt, hvad du led for
mig, Og Spot og Had foragte, Naar jeg kun
sækkes dig. Og som du kom med Seier Fra blo-
dig Kamp og Strid, Saa giv mig ogsaa Seier
Mod syndig Daad og Id.

3. Tilfreds jeg da skal være I Smerte som i
Tryd; Dig, Jesu! skal jeg ære Med Troe og sta-
dig Dyd. Og gaaer, naar Timen kommer, Med
Trost af Verden ud; Thi du, min blide Dommer!
Vil føre mig til Gud.

Mel. O kære Sjel fald pdmys ned 10.

361. Den Qual og Død, dig forestod, Den
gik du med et stadigt Mod, O Jesu Christ! imode.
Du led med Gud hengiven Sjel; Thi det var Jor-
dens Fred og Vel, Hvorfor du led og Døde.

2. Ophøiede! o lær du mig I Lydighed at liene
dig, Og Gud hengiven være! Af! Krøbeligt er
Kjød og Blod; Vet mig forsager Haab og Mod,
Naar jeg skal Korset bære.

3. O! lad mig skue op til dig: Et Monster efterlod du mig, Giv, at jeg det maa ligne! Til dig alene staaer mit Haab. Hør du i Rodens Stund mit Raab; Min Stræben du velsigne.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ic.

362. Lad, Jesu! tidt mig tænke paa Dit gudhengivne Hjerter, Dig Berden altid rolig saae, Endog ved Haan og Smerte. Naar Nød og Trængsel bryder ind, O! vel mig da, om samme Sind Hos mig maa stedse blive.

2. Du villig gif til Lidelsen, Som Gud din Fader sendte; Og ei du truede igjen, Da Ondskab dig omspændte. Din Sjæl ei kjendte Hevn og Had; Du end for dine Fiender bad I Korsets grumme Baande.

3. For Modgang da jeg gruer ei; Den ei mit Haab formærker; Min Jesus paa den trange Bei Mig ved sit Monster styrker. Selv led han, den Guds rene Søn: Med ham at lide har sin Løn, Som os hans Bud forjætter.

4. Lad komme da hvad komme vil; Lad komme Modgangs Dage; Lad Kors og Trængsel støde til, Jeg skal dog ei forsage. Din Raade giv mig, gode Gud! At jeg kan trøstigt holde ud, Og saa min Frelser ligne.

Mel. Bredden din aften ic.

363. Du har, o Jesu! os et Monster givet. Held den, der følger dig i hele Livet! O! maatte dog min Vandel stedse være Som din, o Herre!

2. Men hvor kan jeg med mine svage Kræfter Naae hen til Maalet, som jeg tragter efter. Jeg aldrig i det Stov, som mig omgiver, Fuldkommen bliver.

3. Dog vil jeg stræbe altid dig at ligne, Min Frelser! du vil selv min Id velsigne. Forbildes jeg, o! du mig vist vil drage Til dig tilbage.

4. Saa vil jeg stræbe da, som du, at vandre, Som du at virke Gavn og Held for Andre, Som du at holde fast ved Gud i Nøden, Bed ham i Døden.

5. Og naar jeg saa dit Sandheds Ord adlyder, Jeg følger dig, saavidt jeg kan, i Døder. Da veed jeg vist, at Naadens Gud mig lønner, Mig evig lønner.

6. Ordet og Bønnen.

Mel. Waag op, og slaae paa dine Strænge 26.

364. Uvidende! du kender noie Enhver, som vandrer redelig. Og omte dit hulde Fadersie Bevogter dem, som elske dig. Enhver Oprigtig dig er kjær Blandt alle Jordens Folkesfærd.

2. Vi dine Børn saa kjærlig ledes Af dig ved Jesu Sandheds Ord. O! lad dets milde Lys udbredes Blandt alle Slægter paa vor Jord! Dets Lys er Liv, dets Bud er Held Og Trøst og Fryd til Liv og Sjæl.

3. Giv Ordets Ejener Kraft at lære Dit Ord med Wiisdom, Synd og Held. At fremme Frelse

Christi Ære, Og fremme Brødres sande Vel.
 Sign dem, som lære Ordet ret! Velsign enhver,
 som hører det!

4. Lad os ydmygelig erkjende Vor Trang til
 Sandheds vise Raad. Lad os vor Hu til Jesum
 vende, Og følge ham i al vor Daad! Han blid
 husvaler os i Nød. Han styrker os i Liv og Død.

5. O du! som ene kan velsigne, Dig prise vi
 med Jubelhyd! Du bød, vi skulle Jesum ligne, O!
 det er Held, er Sjelesryd. Haleluja! Tak skee
 dig, Gud! For Jesu Mønster, for hans Bud.

Mel. Vi takke dig, o Gud! vor Fader kjære re.

365. Lad, Jesu! lad din naadefulde Lære Os
 altid dyrebar og hellig være; Thi den er salig, som
 oprigtig lyder, Hvad du os byder.

2. Din Lærdom ene kan vor Sjel bevæbne
 Med Haab og Mod og Trost i hver en Skjebne; Thi
 den bebuder, at vor Gud og Fader Os et forlader.

3. Vor Fader Markens Græs saa yndig klæs-
 der, Han Føde for det mindste Kryb bereder; Han
 mig ei glemmer, naar jeg paa ham haaber, Og til
 ham raaber.

4. O! vel mig, om jeg tro til Enden bliver, Og
 allidsfuld til Gud mig overgiver; Da skal min Je-
 sus velselig mig lede Til varig Glæde

5. Er jeg end ikke reen for Fæll og Synder,
 Dog Jesu blide Lærdom Trost forkynder; Thi
 Gud ved ham er mig en naadig Fader, Og Synd
 forlader.

6. Saa skal da Jesu naadefulde Lære Mig evig

Hørbart og hellig være! Hjælp, Herre! hjælp mig,
at jeg trofast lyder, Hvad du mig byder!

Mel. Jesu søde Jhukommelse ic.

366. Giv, Herre! at dit Sandheds Ord Maa
lyse for den hete Jord! Giv, at vi lyde, hvad du
bud, Og elske dig i Liv og Død.

2. Da qvæles Banen, Syndens Rod; Da
ledes, vi til salig Bod; Da faae vi Kraft ill Bøn
og Troe, Og fremme Næstens Gavn og Roe.

3. Og gaaer det os i Verden vel, Vi prise dig
for saadant Held: Og dele gjerne med Enhver,
Som Trang og Modgang kommer nær.

4. Forgjebes truer Sorg og Nød, Forgjebes
selv den visse Død; Thi Ordet virker i vort Bryst
At vi faae Mod og Haab og Trost.

5. O! kom da Guds og Jesu Aand! Kom
Ordets, Bønnens, Trøstens Aand! Oplys os,
led os, hvor vi gaae, Til vi vor Banes Ende naae.

Mel. Hvo illun lader Herren raade ic.

367. Min Gud og Fader! til dit Rige Du ved
dit Ord har kaldet mig, Og naar mig Lyster vil
besvige, Tor jeg om Hjælp anraabe dig. Oplys
du mig, at jeg kan ret Og værdelig paaftionne det.

2. Med ivrig Bøn jeg dig paaafalder: Led mig,
o Fader, ved din Haand! Giv, at jeg ei til Synd
henfalder, Men lyder din den gode Aand! Og
Aanden styre mine Fjed Ved Sandheds Ord til
Hellighed!

3. Paa sikker Bei jeg da skal vandre Med Gje-

fred til Himlen frem. Seer jeg den Vel forladt af Andre, Jeg i min Fred skal ynke dem; Og bede: du vil styrke mig, Og over dem forbarne dig.

4. Tak være dig for alt det Gode, Som du os ved din Lære gav! I Livet er jeg vel tilmode, Og frygter ei for Død og Grav. Et større Gode, jeg det veed, Mig venter i din Evighed.

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær 16.

368. Tak, Fader! for dit Guddoms Ord, For Jesu blide Lære! Vi lærte, hvad paa denne Jord Bor Lyst og Id skal være. Nu staaer vort Haab til dig, o Gud! Du til at følge dine Bud Os give Mod og Kræfter.

2. Os Svage kun din Faderhaand Kan trykkelig veilede. O! lær os ved din Sandheds Aand At vaage og at bede. Saa vi gaae frem med sikre Fjed, Og Belyst, Hovmod, Gjerrighed Os aldrig fra dig drage.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud 16.

369. Gud! gid os Lærere, der vil Staae frem, som gode Hyrder! Og giv dem Kraft og Naade til At høre Embedshyrder. Lad dem utrøtteligen gaae Den Vel, du dem vil lede: At deres Idræt være maa, Din Sandhed at udbrede.

2. Giv, at med Mod de træde frem, Dit Blisdoms Ord at lære! Og Jesu Blidhed lad hos dem Med Modet samlet være! Lær dem ved din den Kraftens Aand Mod Lasterne at stride; Lær dem at byde hjælpsom Haand, Og Trost til dem som lide.

3. Lad deres Lærdom være reen, Vor Jesu egen Lære, Saa altid den for hver og een Maa lys og kraftfuld være. Giv, at de stedse leve saa, Dit Ord og dig til Ære, At de det Vidnesbyrd kan faae: De leve, som de lære.

Met. Vor Gud han er saa fast en Borg ic.

370. De trodse hart imod Guds Ord, De Jesu Christi Fiender; De spotte dem, som ærlig troer; Og Frelseren bekjender. Vel sørge maa vor Sjel, De røve vil vort Held. Ak, de Bildfarende! Oplys dem, at de see, Du vor og deres Fader!

2. Vei selv vort Hjerte, hoi vort Sind Til i dit Ord at granske! giv, vi paa Sandhed lægge Bind, Og den erkjende ganske! Og giv os i vort Bryst Til Dyd oprigtig Lyst; Da skal vi see saa grant, At ei dit Ord er Tant; Men Vei til Lys og Lykke.

3. Bær med din Aand og Kraft hos dem, Som os dit Ord forkynde, At de oprigtigen gaae frem, Ei Tant, ei Smiger ynde! Lad dem ei trættes ved Fornuftig Nidkierhed; Saa de ved Sandhed maae Den frække Spot nedslaae, Som vil dit Ord formorke.

4. Vor Ungdom vi befale dig, Du seer, hvor Snarer spændes. Ak! alt for let den trædskelig Vort fra det Gode vendes. Først Spottelatteren Indtager, river hen; Saa trodse Dydens Bud, Og da fra dig, vor Gud! Det unge Hjerte drages.

5. O du vor Gud i Himlene! Dit Navn os helligt være! Dit Rige komme! Altting ske Til din

og Jesu Ære! Mod Fiendens Bold og Svig Bore
 Haab kun staaer til dig. I haarde Kristofsec Bør
 du med Hjælpen nær, Og frie os fra det Onde!

Mel. Alene Gud i Himmerig ic.

371. Bered os selv, o Gud! naar vi Ind i dit
 Tempel træde, At ei uværdigt Hyllerie Er da
 blandt os tilstede. Men at med Andagt og med
 Lyst, Og os til Lærdom, Raad og Trost Dit
 Sandheds Ord vil høre!

2. Lad dette Ord ret fiendelig Paa os velsignet
 være! Bør Lov og Priis lad tænktes dig, Og hør
 hvad vi begjere! I Jesu Navn og Jesu Troe Vi
 bede, at dit Ord maa boe Blandt os til Verdens
 Ende.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Sjærling skee ic.

372. Al gode Gud! god Andagt i min Sjæl,
 Imens jeg hører dine vise Bud, Som du gav os
 til vort Vel. Giv, at jeg troer, Og adlyder dit
 Ord; Jeg Synden da undgaaer, Og fast i Dy-
 den staaer. Ved din Haand du mig bered Daglig
 meer til Hellighed! Kun ved den jeg Maalet naaer:

Mel. Søde Jesu! vi er her ic.

373. Den, o Gud! du naadig er, Som dit
 Bud med Lyst udføre; Giv, at vi, som samles
 her, Maae dit Ord med Andagt høre! Lad din
 Fred, din stille Gæde I hvert Hjerter fæste Sæde.

a. Du, vor Fader! naaderia Selv vor Svags-
 hed understøtte! Lær os ret at elske dig. Fremme

vor og Næstens Nytte! Dig du Store, Gode,
Vise! Al vor Id og Bændel prise!

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær n.

374. Vi samles for dit Aasyn her, O Gud! dit
Ord at høre. Giv os din Bistand, at Enhver
Maa det til Hjerte føre! Giv Lyst og hellig Agtsom-
hed. Giv Kraft og villig Lydighed! Vær selv
blandt os tilstede!

Mel. Gode Jesu! vi er her n.

375. I dit Tempel møde vi, Dig vor Fader;
at tilbede. Gode Gud! staae du os bi; Du vort
Hjerte selv berede, At hver Tanke vi henvende Til
dit Ord, til dig at kjende.

2. Ved din Sandheds Aand, o Gud! Du os
Alle, Alle røre! At vi dine vise Bud Med usrom-
tet Andagt høre. Og dem dybt i Hjertet gjems-
me, Til vort sande Vel at fremme!

3. Lad hvert Ord, vi høre her, Troe og Haab
i os oplive! Og til gode Gjæringer Det os Lyst og
Styrke give. O velsign os allesammen! Hør os,
Fader! hør os! Amen.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gjærning ske n.

376. Til dig, vor Gud! Oploste vi vor Bøn:
Du gav os vise, naadesfulde Bud Ved din elsk-
lige Son. Hjælp os da nu! Prent os Ordet i
Hu; At vi med fast Utræae Det stedse granke
maa. Lad det virke paa vor Sjæl, Saa det
fremmer her vort Vel, Og vi hist din Himmel naarl

Mel. Søde Jesu! vi er her ic.

377. Gud og Fader! i dit Navn Her forsamlede vi ere: Lad det worde os til Gavn; Lad det worde dig til Ære! Giv, vi føle det med Glæde, Du er selv blandt os tilstede!

2. Styrk os til Ærvillighed; Lad din Aand vor Tanke lede; Selv til Andagt os berede, Naar vi synge, naar vi bede. Lad det Ord, vi her skal høre, Os til Troe og Dyder føre!

3. Salige vi ere da Her i Livets Provedage, Og naar vi skal gaae herfra, Vil din Himmel os modtage. Der blandt de Udvalgtes Hære Skal vor Andagt evig være.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic

378. Dit Ord, o Gud er Sandheds Ord, Til Salighed os givet; Deri Enhver, som paa dig troer, Skal finde Bei til Livet. Og dette Ord forkyndes her. O giv os alle een og hver, At vi det ret annamme!

2. Da naar vi følge dine Raad, Vil du vor Andagt signe, Og da vi skal ved Id og Daad Bort Mønster Jesum ligne. Og Troe og Haab og Kjærlighed Skal lede os til Sjelefred, Og Himlen for os aabne.

Mel. O kære Siel! frygt aldrig meer ic.

379. O Gud! naar vi paafalde dig, Lad Sjelen frygt hæve sig Op over Jordens Moie; Og glemme Verdens Glitterguld, Da trøstig, from og andagtsfuld Kun have dig for Die, Vor Fader i det Høie.

2. Vel dem, som altid bede saa; Alt hvad dem tjener skal de faae: Det Jesus os tilfiger. Jeg troster mig ved Jesu Ord, Og stadig beder, haaber, troer. Thi aldrig, aldrig sviger, Hvad Prefferen os figer.

Re 1. Nu vel an! vær frek tilmode os

380. Gud! jeg Synder tør fremtræde For din Naasyn bedende. Selv du fra dit Almagtsføde Lovet mig Bønshørelse. Stor og høi den Tænke er, Fylder al min Sjels Bøgjer. Fader! mig din Haand veilede, At jeg rettelig maa bede.

2. Kun det Ene bør jeg agte, Frem paa Dødens Vel at gaae; Kun ved al min Joræt tragte, Saligheden hist at naae. Dette Ene for min Sjæl er et uundværsligt Held. Denne Bøn jeg tryk fremfører: Gud! jeg veed du den bønshører.

3. For min Skjebne du maa raade, Jeg mit Gavn ei selv forstaaer. Det kun veed jeg, Alt er Baade, Hvad af dig, o Gud! jeg faaer. Thi du styrer viselig Hvad mig skeer, Det skeer ved dig. Vel mig! du er Skjebnens Herre: Ene Gud og ene Herre.

4. Dog, du er mig meer end Herre, Og saa Fader du mig er; Og jeg af dit Ord kan lære, Stedsse huld er du os nær. Hvor den Tænke styrer mig, Naar jeg gjør min Bøn til dig. Fro jeg veed, at du, vor Fader, I min Nød mig ei forladeri

5. Hjælp mig, Fader! saa at bede Tillidsfuld, al min Nød! Hjælp mig, Fader, saa at bede Naar jeg nærmer mig min Død! Hør mig da, og

hør mig nu! Hver min Bøn velsigner du! Lad mig stedse, ved at bede, Føle Christnes Fred, og Glæde.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade os.

381. Gud! stort og evigt er dit Rige; Du hersker høit i Himmelen; Men du, o Herre! er tillige Vor Fader og vor hulde Ven. O! dette Navn gjør Hjertet trygt, O! det indgyder sønlig Frygt!

2. Vel den, som rettelig dig kjender, Og hvad du bod os til vort Gavn. O! helligt indtil Jordens Ender, Høihelligt worde os dit Navn! Dit dyrebare Sandheds Ord Giv, hver det hører, hver det troer!

3. Dit Rige sig blandt os udbrede; Lær os at troe og lyde dig! Lær os, som Børn, til dig at bede, Og glemme Avind, Had og Svig, Og vandre i Samdrægtighed, Og fremme fælles Held og Fred!

4. Lær os, naar Verden vil forføre, At den os drager fra vort Held! Lær os at lide og at gjøre, Hvad du fandt gavnligt til vort Vel. Alvise Gud! din Bille skee Paa Jorden, som i Himlene!

5. O! giv os, du det Godes Rilde! Arbejds somhed og dagligt Brød. Og trænge vi, og gaaer det ilde, Da giv os Kræfter i vor Nød! Alt hvad der tjener til vort Gavn, O! giv os det i Jesu Navn!

6. Alvidende! dit vaagne Øie Seer al vor Svaghed, al vor Brost. Forbarm du dig, o Evighøie! Ved Jesum Christ, vort Haab, vor

Trost! Og viser Næsten fiendtlig Hu, Lad os tilgibe da, som du.

7. Men og du seer, hvor mange Farer Vi ledes i af Kjød og Blod. Du seer de mange skjulte Enarer, Dem Berden lægger for vor Sod. O! vær vor Hjælp i denne Nød, O! fri os, Gud, fra Synd og Død!

8. Giv, at vort hele Liv maa være Opofret dig til Tak og Priis! Dit, Gud! er Rigt, Magt og Ære; Thi du er god, og stor og viis. Og hisset i din Himmel da Vi see dig, Gud! Halleluja!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode 2c.

382. Gud! min Skaber, Verdners Herrel Ikke du behøver mig; Men hvad er, hvad kan jeg være Her og hisset uden dig? Dette Legem, denne Aand fik jeg af din Almagts-Haand. Hvis du drog din Haand tilbage: O! hvad blev, hvad blev jeg Svage?

2. Som dit Barn til dig jeg beder: Giv, hvad bedst kan gavne mig! Eget Raad mig tidt misleder, Du kun styrer viselig. Saa til dig, algode Gud! Kommer jeg paa Jesu Bud. I hans Navn jeg dig anraaber. Alt mit Held fra dig jeg haaber.

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge 2c.

383. Hvor naadig er du, milde Fader! Ved Bønnens Kraft du styrker mig; I Nødens Grund du mig tillader At 'sive med barnlig Hu til dig. Min Frelsers Ord jeg lider paa, At naar jeg beder, skal jeg faae.

2. Naar Jordens Kummer mig omspænder, Et Verden mig kan give Trost, I Bon jeg løfter mine Hænder Til dig, som hører Klagers Rost. Og naar jeg beder rettelig, Da Trost og Røe du sender mig.

3. Naar Fristelsen mig vil bedrage, Let vakler da min Troe, min Dyd. Jeg glider, falder let tilbage Til Syndens den urens Fryd. Men beder jeg, da faaer min Sjel Til Kamp og Seier Kraeft og Held.

4. Gud! hvad er jeg, at jeg tør raabe I hver min Nød og Trang til dig? At jeg saa tryggelig tør haabe, Du hører og bønhører mig? Tak skee dig, Gud! at ved din Son Jeg lærte Tillid, lærte Bon.

Mel. Guds Godhed ville vi prise 16.

384. O salig Trost og Glæde: Gud selv min Fader er! Jeg tør for ham fremtræde, Og huld til mig han seer. Og han, o Kjerlighed! Mit Hjertes Ønske hører; For Tungen det udfører, Er han til Hjælp bered.

2. Thi vil jeg dig anraabe, Min Gud! med barnlig Mand, Og Held og Frelse haabe Alt af din Faderhaand. Du ei forsmæer min Bon; Derpaa jeg mig forlader; Thi og for mig, o Fader! Til Jorden kom din Son.

3. Preis, evig Preis og Ære, O Jesu, worde dig: At Gud vil Fader være, Har du forvisset mig. Styrk mig i Troe og Dyd, Og lær mig vel at bede, Da skal hver Bon berede Min Sjel ell Himlens Fryd.

Met. Skynd fra Libanon dig ned ic.

385. Gud! din Godhed hjertelig Vi erkjende;
Du os bød, i Bøn til dig Os at vende. Du,
som hjælpe kan og vil; Verdens Herre! Du vor
Tilflugt være!

2. Og din Søn os lærte jo: Du er Fader;
Og du dem, som ærlig troe, Ei forlader. Naar
vi da, vor Sjel til Gavn. Dig anraabe, Vi
din Hjælp tør haabe.

3. Men os tide en daerlig Lyst Vil forsøre; Tide
vi selv din Fadertro Ei vil høre. Vi ei styrke os
ved Bøn, Til itide Mandelig at fride.

4. Dog du ville ei din Haand fra os drage!
Giv os Troens, Bønnens Aand! Styrk os Sva-
ge! Hift med større Lyst og Kraft Vi anraabe, Og
din Frelse haabe!

Met. O søde Gud! din Herlighed ic.

386. Til Bønnen du os selv indbød, Du Her-
rens Overherre! Om al vor Tærv, i al vor Nød
Vi tør vort Suk frembære. Du naadig horer til
vor Røst, Naar vi for dig fremtræde. O! hvor
det giver Hjertet Trost Og Haab og salig Glæde!

2. Tak, Fader! at du ved din Søn Os denne
Sandhed lærte. Dig takkes hver hengiven Bøn,
Opsendt fra barnlig Hjerter. Al gode! selv en
Synder ei Uhort sin Bøn opsender, Naar anger-
fuld fra Løsters Bei Han sig til Dyden vender.

3. Giv os din Aand, at stadelig Vi dette troe
og haabe, Naar vi for os og Andre dig I Jesu
Navn anraabe. Af ganske Sjel i Takkesang Vi

syng da saa glade: Lov ssee dig, Gud! for hver engang Du horte, naar vi bade!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ic.

387. Forsmægtende jeg vanked' om i Mistviol,
Angest, Smerte; Ei Trost jeg fandt, ei Lindring
kom Til mit beflemte Hjerte. Min Sjel hvor den
var mørk! Hvorhen jeg saae var Dø. Nu jeg i
Bon udbrod: "See, Herre! til min Nød, Og
frels mig, frels mig Arme!"

2 Da horte du mig, Naadens Gud! Du gav
mig Kraft og Styrke; Du førte mig af Angest ud,
Gav Lys i rædsomt Mørke. Du brød med Fa-
derhaand Min Trængsels haarde Baand. O Gud!
jeg priser dig: Vaa ny du skabte mig. Til Lov-
sang blev min Klage.

3. O! Gud, din Miskundhed er stor, Er uden
Maal og Ende. Det i din Himmel, paa din Jord
Hver Skabning skal bekjende. Høit over Bjerg
og Dal Vor Lovsang lyde skal: O Gud! du er
vor Trost! Du vender Sorg til Lyst. Vel den,
som paa dig haaber!

7. Daaben og Nadveren.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud ic.

388. Led os, Herre! ved din Haand! Styrk
vor christne Samfunds Baand! Giv os, at vi
Daabens Pagt Siedse holde høit i Agt. Lær os

at i Jesu Fjed Vi gaae frem til Hellighed, Og
gaae frem til Salighed.

Mel. Jesu søde Thukommelse 12.

389. Befæst os, Gud! i Daabens Pagt Mod
onde Lysters Svig og Magt: Og giv, vi altid
tænke paa, Bed Dyd dit Velbehag at naae!

2. Da gaae vi rolig Livets Gang; Om den
endog er mørk og trang; Og hisset vi evindeligt
Skal love, takke, prise dig!

For Daaben.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud 12.

390. Fader, Søn og Hellig Aand! See! vt
møde Haand i Haand. Vi de Spæde bære frem;
Saf du selv i Pagt med dem! Unge, Gamle, Sto-
re, Smaae, Hjælp os alle, at vi maae Fast med
dig i Pagten staae!

2. Gud! du fra vor første Stund Signer os
saa mangelund. Du os holder i din Favn, Kal-
der os med Bornenaavn, Leder os saa faderligt,
Skjenker os dit Himmerig. Gud! vor Gud! vi
prise dig!

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud 12.

391. Dig, vor Gud og Herre! dig Bære Priis
evindeligt! Du os alle i vor Daab Skjenker Sa-
lighedens Haab. Hjælp os, at vi altid maae For
dit Naavn vandre saa, At vi Saligheden naae!

Efter Daaben.

Mel. O søde Gud! din Kjerlighed ic.

392. Lad dem, som fik Forældres Navn, O Gud! dig aldrig glemme, Men deres Affkoms sande Gavn Ved Ord og Gjerning fremme! Da, naag fra Stovets Lænke fri, Paa nye de gaae til Livet, De siige: Gud! her ere vi, Og de du os har givet.

For Altergang.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ic.

393. O Gud! du seer mig, Og du veed Alt, hvad mit Hjerte beder, Seer jeg i Troe og Ydmyghed Frem til dit Alter træder. Giv, jeg med hellig Bøielse Maa hente her Belsignelse, Og Naade hos dig finde!

Bed Nadveren.

Mel. Jesu søde Ihusommelse ic.

394. O Jesu Christ! hvor er du blid, At du os kalder kjerlig hid! Vi samles nu endrøgtelig, At søge Kraft og Trost hos dig.

2. Det Samfund du beredte os, Hvor selv du vilde være hos Og her vi mindes, som du bed, Din Kjerlighed, din Marterdød.

3. See, vi adlyde dette Bud! Belsignet du, der kom fra Gud! Gud elskte Verden, elskte mig; Thi sendte han, o Frelser! dig

4. Saa trofast var din Kjerlighed, At Døden du paa Korset led. For dine Brødre døde du, Det komme vi med Tak ihu.

5. Dit Liv, din Død, din Kjerlighed Har
 fjenket os en evig Fred. O! giv os, at vi vær
 della Bed Id og Daad maae prise dig.

6. Belsign paa os dit Sandheds Ord! Bels
 sign os ved dit Raadebord! Her du forener os med
 dig Saa kjerlig og holdidelig.

7. Giv, vi maae alle worde eet, Som du med
 Faderen er eet, Og elske Faderen og dig Af Hjer
 tets Fylde inderlig.

8. Da vil han, Gud og Faderen Os elske faders
 lig igjen, Og kjerlig give, os til Gavn, Alt hvad
 vi bede i dit Navn.

9. O giv os Trost og Sjeleroe! Til dig vi fæste
 Haab og Troe. Giv Kraft at holde, det du bød,
 Og følge dig i Liv og Død!

10. Giv, at vi tage vel i Agt Din Kjerligheds
 og Raades Pagt; Den du har skiftet ved dit
 Blod, Da du dit Liv paa Korset lod.

11. Min Frelser! af, den Pagt jeg brod; Jeg
 brod den, mig til evig Død. Du dommer jo ret
 sferdelig, Og Synd kan ei bestaae for dig.

12. Dog see! det var din Miskundhed: Du
 kom fra Himlen til os ned, Og trosterig bebudede
 Os Syndernes Forladelse.

13. O! lad din Aand, den Sandheds Aand
 Belsigne her vore Samfunds Baand! Og prente
 Attraac i vor Sjel, At søge kun hos dig vore Vel!

14. Og naar vor Afsked nærmer sig, Giv, Jes
 su! at vi see til dig, Og hæve os fra denne Jord
 Med Haab og Tillid paa dit Ord!

15. Halleluia! o Gud! vor Gud! Vore Hjer

er Jesu Ord og Bud. Gud, Herren, Kommer
Frelsen fra, Fra Gud, vor Gud! Haleluja!

Mel. Jesu søde Ihukommelse ic.

395. Min Sjæl i Andagt nærmer sig, O Jesu,
Frelser! nu til dig, Og ihukommer, som du bød,
Din Lidelse, din Marterdød.

2. Af Naade led du, Helligste! Paa Korset al
Forsmædelse. Du bøjede dit Hoved ned Og døde,
mig til Salighed.

3. Nu har jeg Haab, jeg ikke skal Gaae Sted
blandt de Fordømtes Tal. Men Gud, min Gud,
formedelst dig, O Jesu Christ! tilgiver mig.

4. Det troer min Sjæl og finder Roe Og Fryd
og Tilflugt i sin Troe. Gaaer jeg, som du, i Graven
ned, Saa staaer jeg op til Herlighed.

5. Tak, Frelser! for din Kjærlighed, For Alt,
hvad du saa villig led! O giv, at ei forgjebes her
Jeg mindes dine Lidelser.

6. Men hjælp og styrk min Sjæl derved I Til-
lid til din Miskundhed; din Naades Fylde rører
mig, At villig jeg adlyder dig!

7. Det Forsæt her jeg møder med, At vandre
frem i dine Fjed. Lad det befæstes i min Sjæl,
Og følge mig i Bee og Bel!

8. Og farer jeg end stundom vild, Da vær mig
naadig, huld og mild! Led mig igjen paa rette Bei!
Styrk mig paa den, forlad mig ei!

9. Min Vanmagt, Herre! bedst du veed; O!
væis mod mig Langmodighed! Gjør Nag og Tvivl min
Sjæl forsagt, Raab selv til mig: det er fuldbragt!

10. Til dig, min Frelser! o til dig Min Sjæl
 i Andagt hæver sig. Giv at jeg lyder, hvad du bød,
 Og følger dig i Liv og Død!

Mel. Jesu søde Ihukommelse 1c.

396. Du, Jesu! bød mig i dit Ord, At møde
 ved dit Naadebord; Her jeg skal ihukomme dig,
 Saa vist du ihukommer mig.

2. Men tidt henrev mig Verdens Tant, At jeg
 i den min Glæde fandt. Hvor ofte frister Kjødets
 ei, At vige af fra rette Bei!

3. Ak! da jeg kommer ei ihu, Hvor svag jeg er,
 hvor naadig du; Let glemmer jeg da Pligt og Kald,
 Og synker dybt fra Fald til Fald.

4. O styrk mig, at jeg tidt maa see Til dig,
 som her du vandrede. Da taber Verden al min
 Agt, Da taber Synden al sin Magt.

5. Men at jeg syndet har mod dig, Med Frygt
 og Tvivl det ængster mig. Ak! skulde jeg dig være
 Fjer, Saa svag ustadig som jeg er?

6. Jo jeg i Haab og Troe tør see til Jesum den
 Korsfæstede. Hvor kunde han forglemme den, For
 hvem han døde villigen?

7. Saa komme hvo som modig er, Og hvo
 som ængstes, komme hver; Hos ham er Fred, hos
 ham er Roe, For dem, der angret Synd, og troe.

8. Vi komme, Jesu! paa dit Ord; Vi møde
 ved dit Naadebord. Bønher vort Hjertes An-
 gerraab! Til dig, til dig staaer alt vort Haab.

9. Giv, at vi mindes idelig Den Frelse, som
 vi fik ved dig! Og giv os ved din Rikshed Til
 Høst hos dig i Himlen Sted.

Vel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ic.

397. Jeg møder ved dit Naadebord, Min Frelser og min Dommer! Din Martyr, dine Afstedord Med Tak jeg ihukommer. I Udmynghed jeg nærmer mig, Og troende dig priser. Her, for Enhver, som troer paa dig, Din Riffundhed sig viser.

2. Men af! er jeg den Naade værd, Som jeg af dig modtager? Er du mig fremfor Alting kjær, Saa mig ei Synd behager? Er i min Sjel en dikk som Troe, Der ene dig kan tækkes? Og kan jeg hist dig møde fro, Naar jeg af Graven vækkes?

3. O Herre! du randsager mig, Du kjender Sjel og Hjerte; Du veed, at tidt jeg glemmer dig I Glæde, som i Smerte. Af! syndig Daarffab i mig boer! Dog vil jeg ei forsage. Paa dig jeg i min Alsmagt troer: O Jesu! styrk mig Svage!

4. Min Troe jeg dig tilfiger nu; Annam mit Borte, Herre! Til dig henvender jeg min Hu; Din egen vil jeg være. O Jesu! mig nu selv bered, At værdig jeg fremtræder; Da priser jeg din Kjærlighed, Og solet Himmelsglæder.

Efter Nadveren.

Vel. Nu vel ant vær friff tilmode ic.

398. Jesu Christ! du gav mig Livet; Dødens Magt du overvandt; Jesu Christ! nu har du givet Mig min Frelses høie Vane. Styrk du mig i Bon og Troe! Giv mig Fred og Sjeleroe! Giv, at jeg din Ere fremmer, Og dig aldrig, aldrig glemmer!

Mel. Jesu søde Thukommelse 19.

399. O Jesu Christ! jeg takker dig, At du har
vedergjæget mig. Dit Minde Sjelen styrkede;
Derfor dig Priis og Ære see.

2. For Syndere du gav dig hen Til Pinen, til
Forsmædelsen. Du gav dig hen i Dødens Bold,
Betalte skuldfrí Syndens Sold.

3. Ak! skulde jeg ei elske dig? I Liv og Død
du elske mig! Ak, skulde jeg ei elske dig? Mig aab-
ner du dit Himmerig!

4. O! lad mig idelig, som nu, Din Godhed
komme ret ihu, At jeg til mit og Næstens Held
Maa altid handle ret og vel.

5. Jeg da, skønde jeg er skøbelig, For see
med Tillid op til dig. Og fristes jeg, dog jeg b-
staaer, Og hisset Seierkronen faaer.

8. Døden, Opstandelsen og Dommen.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende 10.

400. Som Mørgendug mit Liv henvinder;
Som Strømmen skynder Tiden sig. Maa see,
naar næste Dag oprinder, Den rinder ikke op for
mig. O hjælp mig, Gud! at hver min Dag Maa
bruges dig til Velbehag.

2. Hvor flygtigt er alt jordisk Gode: Sels-
Angdom, Syrke, Munterhed! Tide naar vi det
end mindst formode, Til Død og Grav vi segne

ned. O! lær mig Alt at bruge saa, Som det, det snart skal Ende faae.

3. Eet er fornødent! dertil ene Du satte os paa Jorden her: I Troe og Sandhed dig at tjene, Og vorde gode Menneſker. O! lad hver Dag, som ſvinder hen, Berede mig til Himmeleen!

4. Vær hos mig Fader, Herre, Dommer! Du kjender mine Dages Tal: At Livets Aften, naar den kommer, Mig uberedt ei finde skal! Og naar du kalder mig herfra, Forbarm dig, Gud! forbarm dig da!

Mel. O kære Siel! frygt aldrig meer 1c.

401. Engang mit Liv er Dødens Rø; Det er Naturens store Lov; I Alt jeg det kan-kjende. Bed hvert et Skridt paa Jorden her Jeg kommer Graaden mere nær. Lær mig, o Gud! at kjende, At snart mit Liv har Ende.

2. Jeg saae den skjønnne Lillie; Men af! hvor snart den visnede Med sine Yndigheder! Paa Jorden intet kan bestaae. Det er en Lov: Alt skal forgaae! Som Blomstrens Yndigheder Vortsvinde Livets Glæder.

3. O giv! jeg gransker dine Bud, Og troer og lyder dig, min Gud! Og Synd og Ulyd hader. Naar du da kalder mig til Rø, Da komme Døden! jeg er frø; Og i din Haand, o Fader! Min Siel jeg overlader.

Mel. Af! vidste du, som gaar i Syndens Lænke 1c.

402. O du, som gav mig Liv og Livets Glæder! Mit Vandringstid og Maal bestemte du. Maa

see i Nat du for din Dom mig stæder, Naafsee du kalder mig i dette nu. Bradt ile mine Dage frem. O gode Fader! lær mig ret at tælle dem.

2 Al Jordens Undighed og Pragt forsvinder; Hvert Blomst fremspirer, for at visne hen; Og hvert et Blomst som visner, see! det minder, At ogsaa jeg til Støv skal falde hen. Ja Døden er Naturens Krav, Og hver en Grav, jeg seer, mig spaaer min egen Grav.

3 O! lad blandt Gravene mig altid agte Paa det, som tjener til min egen Fred! Jeg doer, men Gjerningen jeg her fuldbragte, Ja Død og Tanken selv skal følge med. De følge over Graven hen, Og hisset ved din Dom jeg faaer Gjengjeldelsen.

4. Tilgiv mig du, min Herre og min Dommer! At tidt jeg veeg fra dine milde Bud! Og lad min Sjel, naar Dødens Time kommer, Faae Hjælp og Trøst hos dig, al Naadens Gud! Selv styrke du min Troe til dig, At du min Anger seer, og ei forskyder mig.

5. Lad for mit Sind, lad for mit Dte svæve Min Frelfers Død og al hans Kjærlighed! Saa skal min Sjel i Dødens Stund sig hæve Til Aanders Hjem til Himlens Salighed. Ophøiet over Død og Grav Jeg evig priser dig, som Liv og Frelse gav.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ic.

403. Som Skygaen svinde Livet bort, Tung er den Bei vi træde; Vor Ungdoms favre Baar er fort, Ustadiq al vor Glæde. Alt spirer, modnes

og forgaaer. Syv gange Ti er Støvels Aar, Og
 fhelden, fhelden flere.

2. Men herligt Haab vi trostes ved, Et Haab,
 som ei kan svige. For Sjelen er en Evighed I Guds
 vor Faders Rige. Og Legemet, som lægges hen,
 Fremgaaer engang til Liv igjen Ved Herren Jesum
 Christum.

Rel. Naar min Tid og Stand er forhaand ic.

404. Jeg veed, til Graven gaaer min Vej,
 Og jeg skal heden fare; Men naat, o Gud! det har
 du ei Mig villet aabenbare. Det ene er bekjendt for
 dig, Du i din Verden satte mig, Du talte mine
 Dage.

2. I Kette jeg med dig ei gaaer Om Dødens
 Tid og Maade; Min Gud, som Altting bedst for-
 staaer, Maa derfor ene raade. Hold kun min
 Siel i stadig Troe, At med Hengivenhed og Roe
 Dit Kald jeg oppebier.

3. Maaskee fra Gøttensengen mig En langsom
 Død henkalder; Maaskee den kommer pludselig;
 Maaskee i kraftfuld Alder. Giv, at til Alt jeg er
 bered! Jeg stoler paa din Trofasthed, Som ingen
 finde svigter.

4. Gyd i mit Hjerte denne Trost, At du min
 Synd forlader, At jeg ved Christum er forløst, Og
 at du er min Fader! Saa kan ei Døden strække
 mig, Hvortledes den end nærtier sig. Jeg rolig den
 kan vente.

5. Ellsidst jeg da med Sjelefred Kan dig min
 Hand befale. Du vilde selv ved Gravens Bred

Mit matte Sind hufvate! Skjenk Kraft og Mod
i Dødens Strid, Og gjør dens Time lys og blid,
Min Gud! min Trost! min Fader!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ic.

405. Min Gud! jeg gaaer frimodelig, Naar
du herfra mig kalder! Jeg veed, du har saa viselig
Bestemt min Levealder. Naar Døden løser Livets
Baand, Jeg i din faderlige Haand Med fuld For-
trostning falder.

2. Os bragte Jesus Christus Fred, Og saligt
Haab om Naade. Han borttog Dødens Bitter-
hed; Ved ham er den min Baade. Thi kalde du,
o Herre! mig Naar, hvor, og som det synes dig!
Du, du bør ene raade.

Mel. Hjertelig mig nu længes ic.

406. Du seer, o Gud! min Længsel, At jeg
udløses maa, Og ud fra Jordens Trængsel Til
Himlens Frihed gaae. Tidt her jeg føler Smerte,
Tidt stædes jeg i Nød; Tidt ængstes Sjæl og Hjerte;
Det endes ved min Død.

2. Den gaaer jeg glad imøde, For den jeg kræf-
tes ei; Thi Jesus Christ, som døde, Har aab-
net Livets Bei. Naar det min Gud behager, Jeg
doer med Trost og Mod. Hans Kald jeg fro mod-
tager; En salig Død er god.

3. Maaskee min Bortgang saarer De Benner,
Gud mig gav; Maaskee Fortadtes Saarer skal flyde
paa min Grav. Dog vil jeg ikke grue; Mit Haab
grundfæstet er; Jeg hist igjen skal skue Dem, jeg
har elsket her.

4. Men hvad formaaer jeg ene I Dødens sidste Strid? O Fader! du forlene Mig Kraft i Kampens Tid! Naar mig din Fred hushaler, Da bliver Døden let. Min Sjæl jeg dig befaler I sidste Aandedræt.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende ic.

407. O! vaagner førend Døden kalder Os i en uforventet Stund! En døer af Sygdom, Een af Alder; End døer saa Mangen ung og sund! Sin sidste Time ingen veed. Vel den, som altid er bered!

Mel. O, kære Sjæl! frygt aldrig meer ic.

408. Mit Liv, o Gud! er i din Haand. Naar du opløser Livets Baand, Da endes mine Dage. Da samle rørte Benner sig Med Bemodstaarer om mit Liv; Men Benners Suk og Klage Mig kalder ei tilbage.

2. End lever jeg; ved dig, det er, O Gud! at jeg kan nyde her De mange Livets Glæder. Men ogsaa fordrer du af mig, At jeg dem nyder viselig, Og her mig forbereder Til hine Evigheder.

3. Al syndig Lyst, al syndig Daad, De stride mod dit høie Raad, Og mod din Bliedsoms Lære. Her blev jeg plantet, for at groe Til ædel Bævt i Dyd og Troe: Den Tanke lad, o Herre! Min Sjæl indprentet være.

4. Maaskee min Aften stunder til. Ja! kald mig, Fader! naar du vil, Og jeg skal ei forsage. Kun at jeg her har levet saa, At jeg mit Bæfens

Maal kan naae, Og værd de Godes Klage, Kan
ende mine Dage.

Mel. Jesus han er Syndres Ven 2c.

409. Herre! hjælp mig, hvor jeg gaaer, Hjælp
i Alt, hvad mig skal hændes! Bed din Kraft som
Alt formaaer, Snart min Sorg til Fryd ombendes.
Til mit Gavn du styrer Alt: Lov og Tak dig skee
for Alt!

2 Lær mig her i Livets Tid Net at tælle mine
Dage, Alt ei Tant, ei daarlia Id, Skal mig fra
mit Kald afdrage! Hastig svinder Tiden hen, Ak!
Den kommer ei igjen.

3 Fristes jeg til syndia Daad, Lad mig da din
Bistand finde! Giv mig Mod og Kraft og Raad
Til at stride og at vinde! Hver en Si'er føre mig
Frem til Himlen, frem til dig!

4. Kun fra dig nedstrømmer Held, Kundskab,
Rigdom, Magt og Ære. Det og Alt lad til mit
Vel Af dig seto velsignet være! Lad mig ei misbrus-
ge det Til at krænke Næstens Ret!

5. Stædes jeg i Sorg og Nød, Du er den,
paa hvem-jeg haaber. Tillidsfuld som Jesus bod,
Jeg til dig om Redning raaber. Hør mig, hjælp
mig, Naadens Gud! Drag mig af min Baande
ud!

6. Tiden rinder, Dødens Røst Tidlig eller sil-
dig lyder; Da al Jordens Held og Lust Ikke meer
mit Hjerte fryder. End da ogsaa denne Nød Bed
en blid og salig Død.

Egen Melodie.

410. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?
See Tiden meget hastig gaaer. Hvor let og snart
kan det sig hælde, At jeg mit Vandrebudskab
faaer! Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskeds-
timmen Trost og Røe!

2. I næste Nat maaskee du kalder Min Sjel
hen i din Evighed. Maaskee mit Legems Hytte
falder Forinden Solens Lys gaaer ned. Giv mig, o
Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trost og Røe!

3. Lær mig at tælle mine Dage, Og viselig at
bruge dem! Giv mig i Kundskab at tiltage! Giv
mig i Dyd at vandre frem! Giv mig, o Gud! ved
Jesu Troe I Afskedstimen Trost og Røe!

4. Hjælp mig i Tide at bevare Mit Hjerte fra
Løselighed, At naar du kalder, jeg kan svare:
Ja, Herre! see, jeg er bered! Giv mig, o Gud!
ved Jesu Troe I Afskedstimen Trost og Røe!

5. Lad alt det Gode, du vil give, Min Sjel
bestyrke i din Frygt! Paa dig er al min Lyst i Live,
Paa dig mit Haab i Døden bygt. Giv mig, o
Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trost og Røe!

6. I Jesu Navn tilgiv, o Fader! Alt hvad jeg
syndet har mod dig! Bed ham jeg veed du Synd
forlader, Naar jeg kun troer, og bedrer mig. Giv
mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trost
og Røe!

7. Lad da mit Endeligt kun komme, Jeg gaaer
tilfreds fra Verden ud. Min Frelser lever mig til
Fromme; Bed ham er du min Frelses Gud, Da gi-
ver mig ved Jesu Troe I Afskedstimen Trost og Røe!

Een Melodie.

411. Gud! Herre! jeg er i din Magt; Thi du har mig til Livet bragt; Du ene holder mig i Live. Du kjender mine Dages Tal Jeg veed, at jeg mit Legem skal Til Gravens Gjemme overgive; Men naar, hvorledes det skal see, Det veed kun du, Alvidende!

2. Hvem har jeg uden ene dig, Som i den sidste Time mig Med Hjælp og Trost formaaer at styrke? Hvem ellers kan jeg lide paa, Naar mine Kræfter slet forgaae, Og Sind og Sandser sig formørke? Naar jeg skal gaae ad Dødens Sti, Kun du, min Gud! du staaer mig bi.

3. Mig synes alt jeg ligger der, Og dette matte Legem er Omspendt af Dødens bitre Smerte. Og midt i Dødens Bitterhed Den talende Samvittighed Forkynder Dommen i mit Hjerte. Hvo trøster mig i denne Nød? Kun han, som er paa Korset død.

4. O Jesu Christ! jeg hører fra Dit marterfulde Golgatha, At du endog for Siender beder. Lad Døden da mig føre hen, At stilles frem for Dommeren, Til dig, min Frelser! den mig leder; Thi gjør mig Døden ei forsagt: Jeg er i Guds, min Faders, Magt.

Mel. Herre Jesu Christ! sand Menneſte ic.

412. O Jesu Christ! Guds Salvede! Du kom og blevst et Menneſte! Du led paa Korset Qual og Død, For mig at redde af min Nød.

2. Jeg beder dig giv mig din Fred, Naar jeg til

Graven segner ned; Og her fuldender Provens
Eid 3 Dødens sidste Stund og Strid.

3 Naar Diet bristefærdigt er, Naar Dret in-
tet horer meer, Naar Tungen ei kan røre sig, Giv
mig endda at tænke dig!

4. Men mærkes Tanken selv for mig, Giv
Hjertet dog at føle dig! Og lad mit Livs den sidste
Stund forfortes i en sagte Blund!

5. Og min ved dig forløjste Aand, Annam du,
Herre, i din Haand! Ja styrk mig, naar jeg
skjelver ved At nærme mig din Evighed!

6 Mit Legem gives Graven hen, Det bliver
nu til Jord igjen; Men herliggjort skal jeg opstaae,
Det Lovte tør jeg lide paa.

7 Bed dig ja Naade har hos Gud, Naar
jeg adlyder dine Bud. Ja, naar jeg troer og føl-
ger dig, Da lever jeg evindelig.

8 Vel maa jeg døe i Tiden her, Men leve skal
jeg hos dig der. Thi du vil selv med kraftig Haand
Udløse mig af Dødens Baand.

9 Jesu lider Jesu! paa dit Ord, Det er min
Erøst, det Sandheds Ord O! jeg vil troe og
følge dig, Da lever jeg evindelig!

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

413. Jesu Christ! du led og døde Og med Kraft
igjen opstod; Thi gaaer jeg min Dod imøde Med
et uforkærdet Mod. Naar jeg troer og lyder dig,
Kan ei Døden skade mig. Mig, som evig dig til-
hører, Mig til bedre Liv den fører.

2. Lad da mine Kræfter svækkes, Frelser! jeg

seer op til dig; Og dog kan jeg ei forskrækkes For
den Grav, som aabner sig. Trygt jeg min for-
løste Aand Overgiver dig i Haand. Dødens Dal
kan jeg betræde Fuld af Haab og Trost og Glæde.

3. Du er Sandhed, du er Livet Fast jeg
bygger paa dit Ord Du har mig det Løfte givet:
Kun mit Legem bliver Jord. Herliggjort skal jeg
opstaae, Og fra Held til Held fremgaae; Og fra
Kraft til Kraft opstige. O det Haab, som ei har Lige!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand re.

414. Jeg i mit Livs det sidste Blund Seer for
mig Gravens Mørke; I den høitidelige Stund,
O Gud! du selv mig styrke! Det ikkun er be-
kjende for dig, Som her i Verden satte mig, Naar
denne Stund skal komme.

2. Da Syn og Hørelse forgaaer, Da Tungen
ei kan tale; Da ingen Ben min Nød forstaaer, Og
ingen kan husvare. O Fader! da forbarm du dig!
Din Fred du lyse over mig I denne sidste Baande.

3. Du styrke ved din Kjerlighed Min Sjel i
Dødens Smerte; Du gode Trostens Balsom ved
I mit beklemt Hjerter! Bekræft du selv min Troe
til dig; Da Dødens Nat er lys for mig, Og Gra-
vens Mulm forsvinder.

4. Saa kan jeg uforsærdet gaae Min Død og
Grav imøde. Saa veed jeg, og er vis derpaa, At
du tilgav min Brøde Og at du blid optager mig
I dit det skjonne Himmerig, Hvor Jesus Chris-
tus lever.

Mel. Jesu søde Ibhukommelse 1c.

415. Styrk selv, o Gud! min bange Aand,
Naar kraftløs segner Fod og Haand; Og hør mig
i min sidste Stund, Naar jeg kan stammer, suk-
ker kun.

2. End naar jeg ei kan sukke meer, Giv, jeg
din Himmel aabnet seer! Og tag min Sjæl, tag
den til dig, Bed Jesum, som er død for mig!

3. Og de, som sørge i mit Hjem, O Fader!
vær du selv hos dem! Trøst dem, naar de begræde
mig. Den savner intet som har dig

4. Jeg hist med dem skal samles glad, Hvor vi
ei mere stilles ad; Hvor Hjertet ei af Rummer veed,
Hvor Alt er Fryd og evig Fred.

Mel. Jesu! dine dybe Wunder 1c.

416. Naar mit Hoved sig skal bøie, Naar sig
løsner Støvets Baand: Fader! Fader! i det
Høie, O annam du da min Aand! Som min
Frelser, vil jeg mig Overgive, Gud! til dig. Du
vil mig i Naade høre, Og til evigt Liv mig føre.

Mel. Jesus er mit Liv i Live 1c.

417. Grav, jeg venter dig med Længsel, Tag
mig i din trygge Favn Her saa tidt er Nød og
Trængsel; Hisset er den sikre Havn. Hvorfor
skulde jeg da grue? Rolig vil jeg Døden skue; Thi
den fører mig jo hen Til min Frelser, til min Ven.

2. Dog vil jeg taalmodig vente, Gud! til det
behager dig. Alting herlig du fuldendte; Du vil
og fuldende mig. Herre! selv du Kraft mig give

Dig til Døden troe at blive; Da jeg venter vel bered Dødens Kald til Evighed.

Mel. O store Gud! din Kjerlighed ic.

418. Min Dødsdag, denne store Dag, Fro gaaer jeg din imøde! Giv, at jeg efter Guds Behag Alt saae dens Morgenrøde. O! da skal Suk og Jammeraab Til Glædens Lovsang blive, Naar Gud min Troe, mit faste Haab Fuldbyrkelse vil give.

2. Men Herrens Raad er ikke mit: Maaskee han dvæler længe! Og jeg paa Banen Skridt for Skridt Mig modig skal fremtrænge. Velan, mig skee som Herren vil; Det alt er mig til Baade. Naar jeg kun, medens jeg er til, Hos ham maa staae i Naade.

3. I Jesu Navn da gaaer jeg frem; Hans Budskab vil jeg vente I Himlen finder jeg mit Hjem, Hvor han sin Vandring endte. Jeg veed paa hvem jeg haaber nu, Ved Jesu Ord forvisset; Han her mig kommer huld ihu, Og saliggjør mig hiset.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende ic.

419. De gik forbi, de favre Dage; Min Alders Baar den er ei meer. Dog vil jeg ikke modløs Klage Fordi mit Maal jeg kommer nær. Men stræbe, at et Liv saa kort Skal ei unyttet svinde bort.

2. Lær mig, o Gud! at jeg dig priser For alt det Held jeg hidtil nød. Giv, jeg min Tak i Gjerning viser, Og mig beskikker til min Død. Er jeg bered, jeg venter den Med Haab om Liv i Himlen.

3. Styrk høie Alders svage Kræfter! Til mod den Kundskab led min Siel! Hver Stund du skjæner mig herester, O giv, jeg den anvender vel. Og naar du løser Livets Baand, Annam, o Fader! Da min Vand.

4 I Dale synker, Bjerge falder! Mit Haab, min Tillid vakler ei. Til Evigheden Gud mig falder, Til Evigheden gaaer min Bei. Naar jeg opsvinger mig herfra, o Gud! hvor salig er jeg da!

Mel. Jeg raaber til dig, Herre Jesu Christ ic.

420. Snart jeg ved Banens Ende staaer; Flux Timerne bortile; Min svage Haand, mit sølvgraa Haar Behude Gravens Hoile. Hver Dag og Stund Til sidste Blund Vil jeg for dig, o Herre! Tak fremt ære. Sid kun min Levetid Bar anvendt dig til Ære!

2. Gud! jeg kan ei fuldrække dig For al din store Naade: Paa Faders Hænder bar du mig, Da hjælp af Nød og Baade Din Trofasthed blev daglig ved. Meer Godt, end jeg fortjente, Du mig sendte. Og al Slags Sorg og Nød Til Trost og Glæde vendte.

Mel. Store Gud, som dig til Ære ic.

421. Min og Alles Gud og Fader! Som dit Barn jeg kommer nu. Snart jeg den re Jord forleder; Fader! kom dit Barn ihu. Hør mit Hjertes mætte Sukke. Du mig hørte tidt i Nød; Hør mig ogsaa i min Død! Lad din Himmel sig oplukke; Bed din Haand led selv mig frem, Til jeg naaer hos dig mit Hjem!

2. Helligt er dit Navn, o Herre! Over Alt, hvad tænkes kan: Helligt lad og mig det være; Styrk mit Hjerter, min Forstand! Lad den Sandhed, du mig lærte; I min Sjæl ophøie dig, At du bliver Alt for mig, Selv i bristefærdigt Hjerter. Sidste Suk jeg stonner ud, Lad det prise dig, min Gud!

3. Lad dit Naadens Rige herlig Aabenbares i min Sjæl; Lad din Faderhaand saa kjerlig Alt min Svagbed ende vel! Lad mig meer og meer affige Jordisk Onske, jordisk Sind; Ud fra Trængsler for mig ind I dit Herlighedens Rige. Der jeg skal tilbedende Dine skjulte Veie see.

4. Skee din Villie, gode Fader! Lær mig Taal og Bøn og Troe! Aldrig os din Hjælp forlader: Deri finder Hjertet Røe. Egen Villie jeg fornægter: Og mit Kjods Selvraadighed. Du mit Bedste vil og veed, Om mit Leagem end vansmægter. Jeg er Stov, og du er Gud! Herligt Alt du fører ud!

5. Daglig skjenkte du mig Brodet, Hjælp mig, naar om Hjælp jeg bad. Faderlig du har mig fødet: Jeg blev styrket, mæt og glad. Fader! Tak for dine Gaver, For hver Smule af din Haand! Mæt og nu og styrk min Aand Med din Naades rige Gaver. Jordisk Trang ophører nu. Til det Bredre staaer min Hu.

6. Men, o Hellige! jeg bæver For dit Ansigt at indgaae: Naar du mig til Regnskab kræver, Hvor kan jeg for dig bestaae? Ak! tilgiv mig, fromme Fader! Ak, for Jesu Christi Skyld! Din

Korjættelse opfyld: At du gjerne Synd forlader.
 See min Anger: hør mit Raab! Styrk min Troe,
 opliv mit Haab!

7. Redebon jeg vil tilgive Den, som her forfulgte mig. Had skal ikke hos mig blive; Jeg for ham anraaber dig. Ogsaa Fienden er min Næste: Giv ham, Gud! forsonligt Sind. Før ham til dit Samfund ind. Frem hans Sjels og Legems Bedste! Har jeg krænket Næstens Ret, Du og han tilgive det!

8 Modig jeg paa sibirig Bane Vandrer mine sidste Fjed. Fristelser og syndig Bane Tid i Skyld mig droge ned. Men dog holdt mig dine Hænder. O! jeg veed, du til mig seer. Giv, jeg nu ei fristes meer, Om end Skræk min Sjæl omspænder; Lad mig trolig holde ud, Og staae fast ved dig, min Gud!

9. I saa mangen Nød og Fare Faderlig du stod mig bt. Blev jeg hildet i en Snare, Gjorde du mig løs og fri. Snart min sidste Nød sig nærmer: Dødens Rødsler true mig; Alt mit Haab staaer kun til dig: Frie og frels mig, min Beskjermer! Sidste Stund lad være fort! Rolig lad mig drage bort!

10 Amen! Ja, thi dit er Riget, Og jeg er din Undersaat; Bold og List har mig bekriegt. Men du gjorde dem til Spot. Din er Magten, du kan gjøre Meer, end nogen bede kan. O! langt over vor Forstand Herligt Alt du kan udføre. Din er Æren, Ewige! Her og hisset Priis dig skee!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende ic.

422. Saa samles vi til vore Fædre: Vel den, som fare kan i Fred! Kan nogen Vandring være bedre, End den til Himlens Herlighed? Hvo vil da ønske hid igjen Den, som i Fred er dragen hen?

2. Nei! vi ei ønske dem tilbage, Som Døden har ledsaget hjem! Skal Døden Benner fra os tage: Engang dog samles vi med dem. Og hiit, hvor Livet evigt er, Ei Ben fra Ben adskilles meer.

3. Vor Levetid henvinder saare, Og snart vi høre Dødens Bud. Saa lad os tælle vore Dage, Og vandre viselig for Gud! Da gaaer vi froe i ort sidste Trin, Det fører os til Himlen ind.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende ic.

423. Med Bemod og med Andagt træde Vi trindt omkring din aabne Grav. En trofast Ven, vort Haab, vor Glæde, Har nedlagt her sin Vandrestav. Hengivne ære vi dit Raad, O Herre! men du seer vor Graad.

2. Vor Vel og vore Vandringsdage, Dem kjender, maaler ene du. Hver Stund vi have her tilbage, Hold du os stadig det ihu! Vort Liv er Pilgrimens Færd. Vort rette Hjem er ikke her.

3. Maaskee det er dit Raad, at ene Ellsidst een af os færdes maa; Ham dobbelt Styrke du forlene! Hint bedre Liv han tænke paa! Hist i vort rette Hjem igjen De gode samles, Ven med Ven.

4. Snart vi forlade denne Bolig, Og Graven for os aabner sig; Vor Hedensart da være rolig, Den trætte Vandrer's Hjemfærd lig! Og lad os for dit Ansigt fro I alle Godes Samfund boe!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

424. Vort Tanke bort fra Jorden iler Ved Spinet af den still Grav. See! Haabet gjennem Graven smiler, Det store Haab, som Jesus gav. Bort Legem her kun smulrer hen; Det vækkes herligt op igjen.

2. Den store Dag vi gaae imøde, Da Gravene skal aabne sig. Da skal de Levende og Døde, O Frelser! stilles frem for dig. Bet den, som her har levet saa, At da for dig han kan bestaae!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ic.

425. Gud! naar du byder, skal det skee, At Tidens Ende kommer; Da skulle Jordens Slægter see Al Verdens Overdommer Han, som paa Korset døde her, Da retviis dommer en og hver For Gjerning, Ord og Tanke.

2. Den Stund ei nogen Skabning veed, Da Evighed begynder; Men det er vist, med lette Fjed Sig Tiden fra os skynder. O! lad ei Døden føre mig Uforberedet frem til dig! Selv styrk mig til at vaage.

3. Styr, Herre! hvert af mine Trin Paa dine gode Veie! Da skal mit Støv gaae rolig ind Til Gravens stille Leie. Lad Jorden synke og forgaae; Naar den forgaaer, skal jeg bestaae, Og staae for dig med Ære.

Mel. Af Høiheden oprunden er ic.

426. Det lyder, som et Jordenslag, Det Budskaab, Jesus! om din Dag, Da du i Almagr kommer! Af Graven du fremkaldet mig; Af! da jeg

stædes skal for dig, For dig, al Jordens Dommer.
Skjelve Maa jeg. Mig omsvæver, Mens jeg
lever, Alfens Fare, Tidt mig hilder Syndens
Snare.

2. O! vee mig, Syndens Sold er Død! O!
vee mig, hvis du mig forskjød, Naar Dommen du
affigjer. O! hvor min Sjæl forsærdes ved, At
tænke, jeg kan styrtes ned I hine Mørkets Riger.
Jesu! Herre! Lad mig Svage Ei forsage, Naar
du kommer, Bær mig da en naadig Dommer!

3. Ei mere da jeg raaber Vee; Jeg uden Eng-
stelse kan see, Hvor du i Skyen throner. Min fet
og frelste Sjæl skal da Istamme sit Halleluja, Og
kjende sin Forsoner. Held mig! Held mig! Hos
dig, Herre! Skal jeg være. Du skal sige: Kom
at arve Himlens Rige.

Mel. O søde Gud! din Kjærlighed ic.

427. O Gud! dit Sandheds Ord har sagt:
Vi for din Dom skal stædes. Hjælp os at dæmpe
Syndens Magt, Og kun ved Dyd at glædes. At
fro vi heden vandre maa, Naar Støv til Støv
henfalder; Og at vi hisset vil bestaa, Naar du til
Regnskab kalder.

Mel. Søde Jesu! vi er her ic.

428. Styrk, o Fader! styrk vor Sjæl, At til
dig vi trøstigt bede! Fro i Haab om evigt Held, Lad
os Sydens Bei betræde! Du, som throner i det
Høre, Hold du os vort Maal for Dø.

2. Jordens korte Sorg og Nød Giv du os

Kraft at bære! Og lad Tanken om vor Død Aldrig
 ængstelig os være Daglig meer du os berede Til
 de Saliggjortes Glæde!

Egen Melodie.

429. Far, Verden, Farvel! Fra dig vil jeg
 vende min trættede Sjæl. De Glæder, du giver,
 er intet mod dem, Jeg veed, jeg skal vinde i Him-
 len, mit Hiem! Thi seer jeg til Himlen, og kjedes
 nu ved Forfængelighed :::

2. Hvad er det dog Alt, Som Verden saa fal-
 skelig Enkle har kaldt? Det er jo kun Skygger i
 flyvende Fart; Kun Bobler, som glindse, men
 briste saa snart; Kun Søgleværk, svangert med Sorg
 og Fortred; Forfængelighed :::

3. Hvad Rigdommens Guld? Den Afgud for
 Daarer, det skinnende Ruld? Som lokker saa
 mangen fra Net og fra Skjel. Og møtter dog al-
 drig den higende Sjæl. O Rigdom! du est, som
 Erfarlingen veed, Forfængelighed :::

4. Og Ære og Magt Og seirende Bælde, og
 brammende Pragt? Hvor ofte misundt og forfulgt
 og forhad! Hvor ofte omstyrret, forhaanet, for-
 ladt! O daarlige Stoltthed! du plager dig med
 Forfængelighed :::

5. Nu Styrke og Aar Og Sundhed og Snild-
 hed og heldige Kaar? Og Menneskers Yndest og
 Bistand og Raad Og Arbeid og Røie og drabel-
 lig Daad? Hvad er det, naar Døden os kalder
 afsted? Forfængelighed :::

6. Farvel da, Farvel! Ustadige Verden!

nstadiige Held! Jeg seer kun til Himlen og stunder
derhen Eil Jesum, min Herre, min Frelser, min
Ben. Blandt sine Udvalgte har han mig bered
Mit blivende Sted ;:

7. Der skal jeg opnaae, Hvad jeg her paa Jor-
den ei kjendte, ei saae: En Rigdom, en Hæder,
som altid bestaaer; En Saligheds Fylde, som al-
drig forgaaer. Der sænner jeg Intet, der vinder
jeg Alt. Min Gud er mig Alt ;:

8. Livsalige Stund! Naar jeg skal henstumre i
Afskedens Blund; Og Sjelen fra Støvet da vikler
sig ud, Og svinger sig op til sin Skaber, sin Gud.
O kom da, velsignede, herlige Stund! Kom sa-
lige Stund ;:

Mel. Jesu! dine dybe Wunder re.

430. Evighedens Haab og Tre Er det Maat,
jeg skabies til. Hvo kan tænke det og nære Easter-
nes urene Tid? Hvo kan tænke det og ei Bølge
Hellighedens Bei? Den til Himlens Glæde sø-
rer, Naar al Jordens Lyst ophorer.

2. Dig, o Gud! min Aand paaafalder; O!
bønhor mig Raadens Gud! Styrk mig, at jeg
ikke falder Fra din Billie og dit Bud. Glider Jor-
den, faldt jeg end, O! saa reis mig strap igjen;
Og tilgiv mig al min Brode! Mig til Frelse Jes-
sus døde.

3. Hjælp mig værdig at anvende Raadens dy-
rebare Tid! Ingen Dag lad gaae til Ende, Som
jeg nyiter jo med Flid! Hjælp mig, at jeg stedse

maa Frem i Dyd og Gudsfrugt gaae! Da kan jeg med Trost og Glæde Jnd i Evigheden træde.

4. Der skal Kamp og Møie vendes Til en salig Fred og Røe; Der skal Suk og Klage endes; Der Udsødelighed boe. Der skal jeg forklaret see Dig, du Uforbarmende! Der i evig Fryd og Ære Hos min Frelser salig være.

9. F o r b ø n.

a) For det Almindelige.

Mel. Christe! lad din ædle Fred ic.

431. Send, o Gud! din blide Fred Fra din Himmel til os ned! Med din Trost husval Enhver, Som forsagt og modløs er! Bær din Kirkes Lys og Liv! Lærerne din Visdom giv! Mørket meer og meer fordriv!

2. Bær os alle mild og blid; Styr til Held hver gavnlig Tid! Sign enhver i Kald og Stand! Giv os Frugt af Land og Vand! Os for smitsom Syge spar, Og mod Fienders Bold forsvær! Kongen og hans Slægt bevar!

3. Fremfor Alt, o gode Gud! udbred Lyst til dine Bud, At dit Raaderise maa Daglig Fremgang blandt os faae! Virksom vise Troen sig, At vi maa eendrøgtelig Elske, lyde, tjene Dig!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ic.

432. Fader! dig al Priis tilhører, Thi du skabte os til Heid. Selv vor Skjebnes Gang du fører Og fuldender den saa vel. Giv, at hver af os forstaaer Ret at nytte sine Raar! Giv, vi agte paa din Stemme, Og din Hensigt altid fremme!

2. Dem, som lide, giv de lærte Dydens trange Bei at gaae; Giv, de Korsat taalig bære; Lad dem fast i Proven staae! Lad dem fuldt forvieses om, At fra dig den Prøve kom! Da forstummer Mistvivls Klage; Da skal Hjertet ei forlage.

3. Vær med dem, som her sig fryde I en uforskyrret Roe! Vær dem Lykken saa at nyde, At de blive Dyden tro! Fader! mind dem idelig, At det kommer Alt fra dig! Ja, fra dig er Alt, o Herre! Ewig du høilovet være!

Mel. Nu vel an! vær glad tilmode ic.

433. Fader! tænk paa dem, som græde Under Modgangs haarde Stød! Vær med kjerlig Trost tilstede Hos enhver, som lider Nød! Alle Dodeliges Raar, Gud! i dine Hænder staaer! Du kan revse; du kan qvæge; Du kan saare; du kan læge!

2. I dit Forsyns blide Skjæge Her vi uden Trængsler boe. O vi leve her saa trygge I velsignet Fred og Roe. Giv, at med erkjendelig Sjæl Vi paaskionne alt vort Held! Giv, at lige Held maa glæde Dem, som savne Fred og græde!

Mel. Jesu! dine dybe Wunder ic.

434. Gud! du kan og vil os give Alt, hvad her os tjene kan; Lad Enhver velsignet blive I sit

Kald og i sin Stand! Giv os Kraft til Liv og Sjel, Saa vi virke fælles Vel! Lad os aldrig Lyften savne Til at glæde, til at gavne!

2. Ham du Sceptret gav at føre, Lær ham det at føre vel! Giv, han dine Bud maa høre, Og udbrede Ret og Held! Giv, han skjonsom agter hver, Som har Dyd og Sandhed Ljer, At han kan med Visdom byde, Og vi ham med Lyst adlyde!

3. Sign du dem, som Jorden dyrke, Sign du deres Ansigts Sved! Giv dem Klogskab, giv dem Styrke, Velstand, Hæder, Sikkerhed! Sign hver ærlig, stræbsom Mand I sit Kald paa Land og Vand. Alles, Alles Jdræt være Landets sande Gavn og Ære!

4. Giv, at de, som Ordet lære, Ufortrøden vandre frem. Altid dem i Minde være, Hvad du kræve vil af dem! Lad dem lære reent dit Ord, Vandre selv i Dydens Spor, At de deres Embed føre Os til Gavn, som Ordet høre.

5. Dem du bød for os at værge, Lad dem stedse frygte dig! Lad den Troffabs Eed de sværge, Bære dem ubrødelig! Lad dem staae med stadig Fod, Stride med urokket Mod; Lad dem aldrig Blod udgyde, Naar ei Nød og Pligt det byde!

6. Gud! dit Ord, din Aand os lede Til at vandre rettelig! Hjælp og styrk os, naar vi bede. O! hvad kan vi uden dig? Lad os stræbe Dag fra Dag Dig at leve til Behag! Vi os da i Haabets frøde, Din Belsignelse at nyde.

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær re.

435. O Gud! du evig viis og stor I Himles
Himle throner; Du seer og naadig til vor Jord,
Vort Haab med Held du kroner. O Herre! vi
anraabe dig, At du fremdeles naadelig Vort Fæ-
dreland velfigner!

2. Vor Konge skjenk den høie Fryd, Sit Ri-
ges Vel at fremme. At elske Fred og hædre Dyd,
Den Pligt han aldrig glemme. Sit Kald lad ham
opfylde saa, At du ham hisset finde maa Til Livets
Krone værdig!

3. Vor Konges gode Mænd og Raad Du mæg-
tig understøtte! Du styre deres Id og Daad Til
Alles sande Nytte. Hver ærlig Borger nyde Fred,
Beskyttet ved Retfærdighed Mod Ondskabs List og
Bælde!

4. Algode Gud! lad Frugtbarhed I Jordens
Skjød nedregne! Mod Krigens vilde Grusomhed
Du selv vort Land omhegne. Dog, At du sty-
rer viselig, Lad selv i Hungersnød og Krig Os dig
som Fader kjende.

5. Hold hver en Borger i hans Stand Hans
Borgerpligt i Minde, At han sit Brød paa Land
og Band Bed ærlig Glid maa vinde. Og at han
sin Velsignelse Maa dele med den Trængende, Bed
Raad og Trost ham gavne!

6. Ja, lær os, Gud! i Kjerlighed, Dig meer
og meer at ligne! Med Borgerheld, med Dydens
Fred Vor Stræben du velfigne! Til i vort rette
Fædreland Med større Kraft vi bedre kan Din Fæ-
derhensigt fremme.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød 2c.

436. Vor Konge signe du, o Gud! Hans sande Held du fremme! Lad dine vise Faderbud Hans D og Daad bestemme! Den Tanke svæve for hans Sjel: At du, som fød ham stiftede Held, Vil og hans Ddræt domme!

2. Lad Mænd omkring hans Throne staae, Com uden Svig ham tjene, Giv, de af ganske Sjel sig maa Til Landets Gavn forene! Lad dem ei glemme Pligt og Eed, Men fremme Sandhed, Ret og Fred, I Borgen og i Hytten!

3. Os, Landets Folk, o Herre! giv, At vil- lig hver adlyder; At hver opofrer Guds og Liv, Naar Landets Tars det byder. Belsign os, Gud! af Land og Band, At uden Nag vi yde kan Hvad fælles Tars udkræver!

4. Belsign os, Fader! een og hver, Hver i sin Stand og Orden, Fra ham, som Kongesmyk- ket bær, Til ham, som vogter Hjorden! Belsign vort Land med Roe og Fred! Styrk os til Flid og Nøjsomhed! Belsign os Gud, vor Fader!

Mel. Du vel an! vær glad tilmode 2c.

437. Gud! du signer og belønner Dem, som vilke Bødres Held; Hør, o hør da vore Bøn- ner For vor gode Konges Vel! Styrk ham ved din Blisdoms Hand! Led ham ved din Faderhaand! Lad ham længe Kronen bære, Os til Gavn og Dig til Vre!

b) I Krigstid.

Mel. Naar jeg betænker den Tid og Stund ic.

438. Er Gud med os i denne Tid, Da tør vi ei forsage. Til ham Enhver kan fæste Lid I Nøds og Trængsels Dage. Han staaer os bi, den gode Gud! Og fører os af Nøden ud, Naar Frelsens Time kommer

2. O Gud! det har du ofte gjort, Naar derpaa mindst vi tænkte. Tidt over os var Himlen sort, Du Solskin atter skjenkte. Naar vi ei torde haabe meer, Just da, just da var du os nær, Og Hjælp og Redning sendte.

3. Du er den samme Gud endnu; Og lige stor din Naade: Kom os, og kom vort Land ihu; Lad Fienden ikke raade! Gib vore Stridsmænd ærligt Mod; Spar baade vort og Fiendens Blod. En Faders Børn vi ere.

4. O milde Gud! vi bede dig: Vor Bøn lad dig behage. Sæt Grændser for den grumme Krig, Gib heldig Fred tilbage. At vi din Frelse skue maae, Og glade til dit Tempel gaae, Dig Gud, vor Gud! at prise.

Mel. Brede din aften ic.

439. O Gud! til dig vort Haab vi ene sætte; Alt hvad du vil, formaaer du at udrette. Thi Alt er dit, er rede dig at lyde, Naar du vil byde.

2. See Fiender sig til Strid imod os hæve, Dog vil vi ei for Fiendens Trusler hæve. En modig Hær sig nærmer, og tør vente Sig Rov at hente.

3. Alt, hvad vi eie, Gud! er dine Gaver,
 Bed Fred og Flid du os dem skjenket haver. O!
 skulde da en Boldsmands Haand den røre Og os
 bedrove!

4. Nei! vil end Fienden os med Feide true,
 Dog hos vor Gud vi Hjælp og Redning skue. Han
 styrede i Feider til det bedre For vore Fædre.

5. Saa vil han og med os til Forsvar stride,
 Og give freidigt Mod og Kraft itide, Og give Held
 til hver, som værger trolig For elskte Bolig.

6. O Gud! til dig, til dig vort Haab vi sætte.
 Alt hvad du vil, formaaer du at udrette. O Gud!
 om Fredens Held og trygge Glæde Vi alle bede.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn ic.

440. Hærskarers Gud! med Ydmynghed Vi for
 din Throne knæle ned I disse Fældens Dage. Du,
 Herre! du alvældig kan Beskytte os og Stat og
 Land Og standse Krigens Plage.

2. O Gud! hør, hør vort Raab! Det
 er vor Trost, det er vort Haab, At du os ei for-
 lader. Forbarm dig, Gud! vær du vort Stjold
 Mod vore Fienders List og Vold! Forbarm dig,
 hulde Fader!

3. Al vor Fortrosthing staaer til dig; Du
 mægtig er og naaderig; Du tidt har frelst os, Her-
 re! Giv Kraft i vore Stridsmænds Arm! Og lad
 i vore Fienders Barm Snart Lyst til Fred regiere!

4. Din Aand lad kraftig staae os bi, At vore
 Hjerter blive frei Fra Bitterhed og Brede! Lad os

i Jesu Fodspor gaae, At vi af ganske Hjerter maae
 For Avindsmanden bede!

5. Du hører Alles, Alles Raab, O, du vor
 Frest! o du vort Haab! Vi bede allesammen: O!
 see ul os i Missundhed, Du, Fredens Gud! o
 giv os Fred! Bønhør, bønhør os, Amen!

Mel. Brede din afvend 16.

441. Paa dig, o Herre! haabe alle Slægter;
 Din Redning du ei den Fortrængte nægter. Din
 Guddoms Bælde, som er uden Ende, Maa hver
 befjende.

2. Du, Herre! har grundfæstet Jordens Fjelde,
 Og ved et Bink igjen du dem kan fælde. Du har
 omajordet dig med Kraft og Stykke, Dig vil vi
 dyrke.

3. For dig neddybes Stormens hule Susen;
 Du stiller de oprorte Bølgers Brus. Et Ord
 af dig kan grumme Boldsmænd kue, Naar meest
 de true.

4. Vi stole, Gud! paa din Retviisheds Dom-
 me, Naar vore Avindsmand med Feide komme;
 Og Fienden maa, trods al sin Magt og Trusel,
 Bortflye med Blusel.

5. Og Erfrygt og Rædsel gjennembæver Hver
 Folkesæd, som sig i Stoltthed hæver, Naar det
 for silde paa din Almagts Bærker Domyget mærker.

6. O Gud, vor Gud! vi lide paa din Bælde,
 Du kan os Intet skrække, Intet fælde. Og truede
 al Verden os med Farer, Du os bevarer!

c) I smitsomme Sygdomme.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ic.

442. O Gud! du er jo stedse blid Mod dem,
som paa dig lide. Dog har du os i denne Tid Til-
skicket Sorg og Nvide. Forsvunden er vor trygge
Fred, Og Doden styrter mange ned Saa brat i
Gravens Hule.

2. Her gaae vi dybt nedsoiede I Skræk og
Frygt og Jammer; Paa hvert et Fied vi Doden
see Og skjæve at den rammer. Og Ben fra Ben
maa bange flye, Og Frende maa sin Frende flye,
For eget Liv at redde.

3. Men see, o Gud! din Villie, Som altid
er den bedste. Vi bede om Forbarmelse; Vort
Haab til dig vi fæste. End raser Doden meer og
meer; Dog styrer du Alt, hvad som skeer, Til
Gavn, thi du er Fader.

4. Dem troste selv din gode Aand, Der nu skal
hedenfare! I Dodens Stund ræk dem din Haand;
Du deres Troe bevare. Lad dem ved god Sam-
vittighed faae Sjeleroe og Haab og Fred I sidste
Afskedstime!

5. O Jesu Christ! kom os ihu! De Lidende du
synker. Giv, Troen i vort Hjerte nu Ei under
Mismod synker. Og lad i denne store Nød Os
daglig stræbe, at vor Dod Os maa beredte finde!

d) For Døende.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt &c.

443. De, som nu Døden nærme sig, Gud!
 over dem forbarm du dig! De hart bestædte ligge
 der. Hvad Jordens er, Nu ei dem fryder, tro-
 ster meer.

2. Styrk du dem selv, Almægtige! Ak! Da-
 gens Byrde bare de. Nu Aftenen den falder paa:
 Siv, nu de maae Den blide Aftenhvile faae.

3. Lad Smertens Tid ei rase saa, At Sands
 og Tanke dem forgaae. Til dem du sende Lindring
 ned; Lad Sjelens Fred Formindste Baandens
 Hiinlighed.

4. O! lad dem komme vel ihu, At sidste Gang
 de lide nu, Og at paa Livets trange Sti Dog al-
 drig vi For Frygt og Fare vorde fri.

5. Dit Ord dem være sikkert Pant, At Jesus
 Christus Seier vandt; Og at ved ham os er bered
 hos dig et Sted, Det lad dem troe med Stadighed.

6. Din Aand udruste deres Sjel Med Kraft at
 sine evigt Held; Det store Held, evindeligt At skue
 dig, Og meer og meer at lyde dig.

7. O! sign dem, sign dem, milde Gud! Som
 Fader, send dem Dødens Bud! Og naar nu bris-
 ste Livets Baand, Gud! i din Haand Du da an-
 namme deres Aand!

Lids-Psalmer.

I. Aarskifte.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre ic.

444. Til Ende Aaret haster; Har jeg anvendt det vel? Har jeg forsaget Laster, Og søgt i Dyden Held? Har jeg og Fremgang vundet I Klogskab, som i Aar? Har jeg mit Hjerter bundet Til det, som ei forgaaer

2 O Gud! du dig forbarme; Du kjender al min Id. Du seer hvor tidt jeg Arme Forsømte Naadens Tid. Tilgiv begangne Synder! Skjenk mig dit Velbehag! Og giv, at jeg begynder Nyt Liv fra denne Dag!

3 Vil du endog mig skjenke End flere Leveaar, Jeg daglig vil betænke, At Døden forestaaer. Hvo veed, hvo veed, hvor fage Mit Stov gaaer til sit Hjem? Du tæller vore Dage; Du ene tæller dem.

2 O! skulde jeg da dvæle I Verdens Tant og Lyst? Nei! jeg for dig vil knæle, O Herre! hør min Rest! Saa længe som jeg lever, Sid, at jeg lever dig! Og naar min Sjæl du kræver, Jeg doer i Haab til dig.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre se.

445. Alt iler til sin Ende, Igien et Leveaar! O Gud, lær mig at kjende, Hvor sage Tiden gaaer! Saa uformærkt den skrider, Som Flodens stille Strøm, De forbigangne Tider Kun mindes som en Drøm.

2 Med Skam vi see tilbage Til vor hensevndne Tid; I disse mange Dage, Hvad var vor Daad og Id? Dog Kraft og Held du sendte, Og gav os dagligt Brød; Og Farer du afvandre, Og hjalp i allsens Nød.

3. Giv, at vi vore Dage Maa bruge viselig; Saa naar vi see tilbage, Vor Sjæl kan fryde sig. Til sidst ved Vanens Ende Du løser Livets Baand; Da, Fader! vig ihænde Befale vi vor Aand!

Egen Melodie.

446. Lovsnynger Gud, den Bældige, den Bise! Lovsnynger Herrens Misfundhed! Hans Storhed alle Himlens Aander prise Fra Evighed til Evighed. Men os han ogsaa er en Fader. Paa ham sig Mennesket saa trygt forlader. Saa vidner hvert hentrundet Aar, Hver Morgensoel, som skjon fremgaaer.

2. Vi saae for os et Leveaar hensevnde; O takker Gud, som gav os det! Fra ham kom hver en Dag, vi saae oprinde, Fra ham ethvert vort Aandedraet. Alt hvad vi ere, hvad vi have, Hver Trost, hvert Haab, hver Fryd var Herrens Gave. End naar os Kummer trykke ned, Vor Frelse var hans Diemed.

3. Men takkefuld jeg seer og nu tilbage Til Aaret, som hentrundet er. Misbrugtes ingen af de mange Dage Bed Tanker, Ord og Gjæringer? Har jeg forvaltet vel det Guds, Som Herrens rige Naade mig betroede? Og var mit Hjerte, var min Haand Til Næstens Bistand redebon?

4. Åh! ydmyg jeg min Svaghed maa bekjende: Giv, Fader, Kraft at bedre mig! At dette Aar jeg værdig maa anvende, Og stedse mere tænkes dig. Giv, at min Jesu Liv og Lære I al min Joræt maa mit Monster være! Da signes mig hver Aarets Dag, O Fader ved dit Velbehag!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

447. O Gud! vor Tillid og vor Styrke! I Trængsler du vor Tilflugt er. Hos dem, som dig i Sandhed dyrke, Din Kraft, din Hjælp er altid nær. Naar Nød og Fare nærme sig, Da freiser du forunderlig.

2. O! Held det Folk, som Gud beskiermer, Hvad Fare det end stædes i! Naar Odelæggelsen sig nærmer, Den bøies af og gaaer forbi. Held dig, o Folk! Gud er hos dig: Algodheds Gud! hvo er ham lig.

3. Lad Jordens Mægtigste tillige Opstaae og drage frem til Krig: Lad dem imod vort Land og Rige Til Bold og Mord udruste sig. Vi frygte ei den stolte Hær; Thi Gud vor Hjælp og Tilflugt er.

4. Han rører Bjerget, og det rager, Da der er Dal, hvor Bjerget stod. Den stolte Boldsmænd han ydmyger; Et Sværdet tør udgyde Blod.

Fred sender han fra Himmelen, Og i dens Fjed
Belsignelsen.

5. Thi skal den hele Verden lære, At Herren er
al Vældes Gud. Ham vorde Lov og Priis og
Ære! Han frelser os fra Nøden ud. O! Land
og Folk, Gud er hos dig. Gud, Jehova! hov
er ham lig.

Mel. Guds Godhed ville vi prise ic.

448. Vor Sang skal festlig lyde Paa Aarets
første Dag. O Gud! vi Tak dig yde: Hør den
med Velbehag! Din Haand var hjælperig I de
hensvundne Dage, Til dem vi see tilbage Med
Fryd, og prise dig.

2. Du skjenke os, o Herre! Den blide Lan-
desfred. Belsignet bød du være Vor Flid og Stræb-
somhed! Saa god, saa viisdomsfuld Du stedsse
selv os ledte, Og Beten os beredte, Som Fader
from og huld.

3. Din Aand ved Ordets Stemme Os mindte
Kraftelig. Du bød os ei at glemme, At Synd
mishager dig. Og naar vor svage Sjel Sig lod
fra Dyden drage, Du kaldte den tilbage Til Bes-
dring og til Held.

4. Og naar vi os ombendte, Modtog du os
igjen. Du Fred og Frost nedsendte Til os fra
Himmelen. O Gud! vi takke dig Med ydmyg,
hellig Glæde; Din Godhed vi tilbede; Den er
ufattelig.

5. Bønher os nu, o Herre! Sign os i dette
Aar! Din Godhed med os være I Alt, hvad se-

restaaer! Sign hver i Kald og Stand! Lad Runds-
 Kab, Dyd og Glæde Og Velstand sig 'udbrede!
 Sign Konge, Folk og Land!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmoder.

449. Stemmer Alle i til Glæde, eens i Hjerte,
 eens i Sind! Alle, som i Dag kan træde, Her i
 Herrens Tempel ind. Livet have vi af Gud; Me-
 get mere gav os Gud; Meget meer af idel Naade
 Til vor Sjels og Legems Baade.

2. Tak, o Gud, for alt det Gode Du beredte
 for vor Sjæl! Bedre end vi selv forstode Ledte du
 os frem til Held. Fader! Tak for dagligt Brød!
 Tak for Hjælp af mangan Nød! Tak i Jesu Navn
 dig være! Evig Tak og evig Ære!

3. Hør fremdeles hvad vi bede: Ræk os faders-
 lig din Haand. Du paa rette Bei os lede! Styrk
 vor Svaghed ved din Aand! Lad gaae frem hver
 ærlig Daad! Giv Forladte Trost og Naad! Lad
 i hver en Livets Noie Redning løse fra det Høie.

4. Saa hver Dag til Aarets Ende Biser, du
 os ei forlod; Og i Alt og Alt vi kjende, At din
 Styrelse er god, Fader! vi med barnlig Aand Alt
 hengive i din Haand. Du er alt vort Haab her-
 neden, Alt vort Haab i Evigheden!

Egen Melodie.

450. Vort glade Hjerte hæver sig, Allgode Fæ-
 der! op til dig. Modtag vor Tak for hver en Gaa-
 ve, Vi fra din Haand annammer have. Stor er
 din, Godhed, Jehova! Stor er din Magt Halleluja!

2. For dig vi ydmyg knæle ned Vor Trang
 Kun du alene veed. O! vær os huld, at vi ei sav-
 ne, Hvad os i dette Aar kan gavne! Din Hjælp
 os være stedse nær; Thi du, kun du, vor Tillid er.

3. Velsign dit Ord! giv Landet Fred! Giv
 Held til nytteig Virksomhed! Lad hver adlyde Plig-
 tens Stemme, og ærlig sættes Belfærd fremme!
 Let Armod's Byrde? Trøst enhver, Som vaandes-
 fuld og ængstet er!

4. O hør os, Fader, naar vor Sjel Opsender
 Bøn for Kongens Held! Giv Sjelefred, og huus-
 lig Glæde i Hytte, som i Herresæde! Velsign ens
 hver i Kald og Stand! Velsign vort Folk, velsign
 vort Land!

Mel. Kind nu op i Jesu Navn re.

451. Atter nu er endt et Aar: Dig vi prise, Ets
 vels Herre! Alting breder ud din Ære, Vinter,
 Sommer, Høst og Vaar. Hver en Dag, som
 sig bortskrynder, Bringer Held til Jorden ned; Tid
 og Evighed forkrynder, At vor Gud er Kjærlighed.

2. Tak for den forgangne Tid! Idel Naade du
 os sendte; Uheld du fra os afvendte. Du vor Gud,
 vor Fader blid! Frugtbarhed du gav til Jorden;
 Freden du os nyde lod. Og i uforstyrret Orden
 Ved dit Forsyn Alting stod.

3. Milde Gud! lad dette Aar Og af dig velsig-
 net blive! I din Haand vi overgive Os og alle vore
 Kaar. Meer, o meer end vi fortjente, Har du
 givet hidindtil. O! med Tillid tør vi vente Os
 fremdeles signe vil.

4. Bred din Sandhed vældig ud! Herre! lad dit Lys oprinde! Af! saa mange gaae i Blinde Og ei kjende dine Bud. Os du gav din Viisdoms Lære; Lad den stedsse blandt os boe! Sande Dyrer Bidne bære Om vor Kundskab, om vor Troe!

5. Hold fremdeles Tvist og Krig Sjern fra os og vore Egne! Mod alt andet Ondt omhegne Os dit Forsyn naadelig! Lad igjen hver gavntlig Grode Bore op af Jordens Skjed; Og lad Held vort Arbeid møde; Siv enhver nødterfrigt Brød.

6. Kongen og hver Dyrighed, Lad dem dig med Jver dyrke! Send dem Viisdom, send dem Styrke Fra din høie Himmel ned! Lad dem i dit Fodspor træde; Lær dem at udbrede Held; Og beløn dem med den Glæde, At den Jdræt lykkes vel!

7. Lad hvers Slid i Rald og Stand, Gud! af dig velsignet være! Lær os samlede at bære, Hvad enhver for sig ei kan? Lad den sande Gudsfrøgt. finde Aabent Hjerte hos Enhver! Kjerlighed lad sammenbinde Alle Jordens Menneffer!

8. Dig til Ære, os til Gavn Lad dit Forsyn os vellede! Derom, Fader, vi dig bede I vor Frelfers Jesu Navn! Paa hans Lovte fast vi haabe, At du os behøre vil; Og med Tillid dig anraabe; Læg du selv dit Amen til!

Mel. Breden din afvend ic.

452. Velsign, o Gud! det Aar, jeg nu begynder! Tilgiv de forbigangne Dages Synder! Og lad min Fremtids Bandel stedsse være Dit Navn til Ære!

2. Din gode Aand mig minde, lede, styrke!
 At jeg af ganske Hjerter dig maa dyrke, Og grand-
 ske dine Ord, du mig har givet Til Lyk i Livet!

3. Lær du mig og at haabe, troe og bede Og til
 din Himmel mig at forberede. Og hjælp, at jeg
 mod syndig Lyst itide Maa kraftig stride!

4. Giv, at jeg handler redelig mod Alle, Og
 hører dem, som mig til Bistand kalde, Og virker,
 hvad jeg kan til Gavn og Bedste For hver min
 Næste!

5. Er da min Lod at friste Sorg og Møje, O!
 jeg paakalder dig, du evig Høie! Lad mig ei prø-
 ves over min Formue, Men Frelsen skue!

6. See! mine Dage ise bort som Strømme;
 Hvo veed, naar du mig kalde vil og domme? Maa-
 skee i dette Aar, for det forsvinder Min Dod jeg
 finder.

7. Men kalder du mig tidlig eller silde, Min
 Gud! jeg veed, du vil mig aldrig ilde. End giens-
 nem Døden selv din Haand mig leder Til Saligs-
 heder.

8. Thi kaster jeg mig tryk i dine Arme. For
 Jesu Skyld du vil dig jo forbarme. I Jesu Navn
 jeg derfor dig anraaber Og troer og haaber.

2. Vaar- og Høst-Psalmer.

Mel. Min Sjæl nu lover Herren ic.

453. Gud Herren vil vi prise; Ham være Lov;
 den Herlige! Ham være Lov den Vise, Den Gode

de, den Almægtige! Han er hos os tilstede; Hans
 Die Altning seer. Han skaber Lyb og Glæde. Han
 styrer Alt, hvad skeer. Fra ham er Held og Dr-
 den; Fra ham er Frugt og Fred. Bed ham vel-
 signes Jorden, Og Jordens Slægter med.

2. See! Dagens Lyb forlængee; Den mørke
 Vinter er ei meer. Nu Kuld og Stud fortrænoes,
 Og Solen atter qvægsom er. Nu Strømmen søn-
 derbryder De stærke Jsens Baand, Og Sang i
 Luften lyder. Og fro er hver Mand's Aand. Saa,
 vakt paa nye til Live, Naturen skjon fremgaaer.
 Gud vil, og Gud kan give; Gud Herren Alt for-
 maaer.

3. Den spæde Blomst frembryder Af Jordens
 Skjod med yndig Pragt; Og Grenen Knopper
 skyder; Snart Skoven staaer i Høitidsdragt. Nu
 driftig Bonde haster Med Plov paa Marken ud,
 Og Sæd i Juren kaster Med Tillid til sin Gud, Af
 Sædeforn hans Ager Kun lidet tog imod; Dog
 mangefold han tager Af den; thi Gud er god

4. Ja! du er god, du hører, O Gud! naar
 vi anraabe dig. Du Skyerne fremfører: De un-
 der Himlen hvælve sig. Dit Fadervink de lyde,
 Meddrysse Frugtbarehed; Og Bjerg og Dal sig
 fryde Bed din Almiskundhed. Nu Eng og Ager
 herlig Om Høsten fylde spaaer; Alt vidner om,
 hvor kjerlig Du er, som Alt formaaer.

5. Dig, Herre! vil vi prise! Din Kraft vel-
 signer Alt, hvad er! Du Stærke, Gode, Vise!
 Hør dine glade Mennecker! Vor Jubel vi udqvæde:
 Alt, hvad du gjør er vel. Du skaber Held og

Glæde For Legem og for Siel. O Gud! vor Gud
og Fader Vor Priis lad takkes dig! O Gud! vor
Gud og Fader, Hør os at lyde dig!

Mel. Af Høiheden oprunden er ic.

454. Lovsynger ham, hvis Skabermagt Har
denne skienne Jord frembragt Og alle Himlens Hæ-
re! Lovsynger ham, hvis Kjærlighed Fra Evighed
til Evighed Skal usforandret være. O Gud! Vor
Gud! Som udbreder Alle Glæder; Dig vi ære,
Dig vi Lov og Tak frembære!

2. Du sender Liv og Frugtbarhed I Regnens
Draaber til os ned, Og fryder al Naturen. Med
Græsset klæder Jorden sig, Og Skoven grønnes
yndelig, Og Sæd opgroer i Furen. Marken;
Skoven Os indbyde, Til at nyde Baarens Glæder,
Dem du, Herre os bereder.

3. Dig priser blomsterklædte Dal; Dig priser
Bækken i sit Fald; Din Priis i Luftens toner. Paa
Mark og Eng, i grønne Skov Gjentyder høit din
Gudheds Lov Fra glade Millioner. Fader! Ska-
ber! Himlens Herre! Dig til Ære De sig fryde.
O! med dem vor Tak vi yde!

4. Men ikke blot vor Stemme dig Skal sjunge
Lov høitidelig, Du Baarens blide Herre! At vise
dig vor Tak, vor Fryd I Kjærlighed og virksom
Dyd, Det skal vor Jdræt være! Din Hjælp, Din
Kraft, Hos os blive Her i Live; Giv os Styrke,
Bed vort Levnet dig at dyrke!

Mel. Kom Gud Skaber, o Helligaand ic.

455. O Fader! Gud! din Godheds Spor Vi
 skue paa den hele Jord. Den skjonne Soel ved
 Almagts Bud Sit Lys, sin Barmie breder ud.

2. See Regnen væder Bjerg og Dal; Her
 vove Urter uden Tal; Og Kornet groer, og Træet
 med, Og Alt bebuder Frugtbarhed.

3. Tak skee dig, kjære Herre Gud! For alt
 hvad Godt du deler ud. Det er din hulde Mis-
 kundhed, Som os forlener Fryd og Fred.

4. Lad os da Gødesveirligt faae, At Jordens
 Frugt kan vel bestaae. Saa faderlig kom os ihu!
 Thi hvo er mild og god, som du?

5. O! byd, at Solen skinner blid; Giv Dug
 og Regn i rette Tid; Lad Storm og Hagl ei Sæ-
 den slaae; Lad Mark og Eng velsignet staae!

6. Dog bedst du veed, hvad tjenligt er: Vi
 fik saa tidt Belgjerninger. Og tidt du Frelse har
 uiffendt, Naar Hjertet var af Frygt omspændt.

Mel. Kind nu op i Jesu Navn ic.

456. Vaaren nu i al sin Pragt Atter ned fra
 Himlen stiger; Vinterflud og Kulde viger, Viger
 bort for Solen Magt. Gud! du ei din Skab-
 rin; glemmer. I t til Liv igjen opstaaer; Og en tals-
 los Hær forner aer Livets Kraft, og glad fremgaaer.

2. Rundelig, Algodsheds Gud! Foden du for
 hver bereder. Livets Kræfter, Livets Glæder,
 Strømmer fra din Godhed ud. Du den nøgne
 Jord omskaber Til et yndigt Paradiis. Henrykt
 Alt i Lyst sig taber; Henrykt synger Alt din Priis.

3 Bonden til sin Gjærning gaaer, Løfter op til dig sit Dje, At du signe vil hans Røle, Signe Sæden, den han saaer. I dit Navn, du Alles Fader! Stræber han med ærlig Flid: Alt han seer de fyldte Lader I den glade Høstens Tid.

4. Sign, o Fader! Alles Evd, Som du signer Markens Brode! Giv os Sundhed, giv os Føde, Lad os nyde den i Fred! Herre! fra din Guddoms Throne Kommer al Belsignelse. Lad din Godhed Aaret krone! Amen! Fader, ja det skee!

Mel. Fader vor udi Himmerig 2c.

457. "Arbeid og bed, saa skal du faae, Hvad til din Fart du kan attraae!" Saa siger Gud os i sit Ord: Den Lov er for den ganske Jord. Vi have fulgt hans Faderbud: Vor Sæd er strøet paa Jorden ud.

2. Nu ligger den i Agrens Skjød. Belsign den, Gud! giv dagligt Bred! Vi vogte paa din milde Haand, Og bede med opløstet Aand. Kron du vort Haab, og kron vor Flid! Giv Frugt og Held i Høstens Tid!

3. Det haabe vi for Jesu Skyld. Bort Ønske og vor Bon opfyld! Ved Jesum gav du Sieler fred Og Haab om Himlens Salighed. Du vist da ogsaa give vil, Hvad vi paa Jorden trænge til.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gjærning skee 2c.

458. See! Himlene Oplades ved dit Bud. Og Mark og Eng, som du oplivede, Pri se dig, o milde Gud! Herre! din Regn har oplivet v or Egn

Det tørre, matte Straae, Som visneførdigt laae,
Lædsker, frydes, reiser sig Med fornyet Kraft fra
dig. Naadig du til Jorden saae,

2. Landmandens Raab Er i det Høie hørt, Og
Frugtbarheds og gylden Grødes Haab Blev ved
dig tilbageført. Gud! fra dit Skjød Sendes Næ-
ring og Brød. Fra dig, Almægtige! Kom mig
Velsignelse. O! hvor fryder sig vor Jord! O,
hvor er din Godhed stor! Dig Lov, Priis og
Ære skee!

3. Ja, Markens Dyr, Du og mod dem er
god. Græsgangens rige Fylde du fornyer; Mæt-
ter dem med Overflod. Gud! op til dig Trængte
Hungerens Skrig Og hver din Skabning bad: "O
Gud! din Haand oplad!" Da ved dit det Al-
magts Bliv, Gav du Føde, gav du Liv, Gjorde
al Naturen glad.

4. Fornyet nu Al Egnen Vidne bær, At Alles
Færv du kommer blid Ihu, At du Alles Fader er.
Dig priser Sang Fra den blomstrende Bang. Dig
priser høien Hald; Dig priser laven Dal. Skulde
vi da glemme dig? Nei! vor Gud! høitidelig Vi
din Priis istemme skal.

Mel. Bredden din afvend re.

459. Al gode Gud! hvor er du viis og herlig!
Mod alle Jordens Slægter god og kjerlig! Du
skabte Jord i vore Egne, Og allevegne.

2. Saa rundelig du Markens Furer lædsker,
Med Mattens Dug og Regnens rige Bædsker. Den
gælde Jord velsignes da med Grøde, Til Alles Føde.

3. Og kraftig modnes Groden, Marken smiler,
Og Meieren til Høstens Arbeid iler. Dig takker
han imellem rige Traver For dine Gaver.

4. Saa med Betsignelse du Aaret kroner Og,
rundt omkring istemmes Frydetoner. Din Fader-
omhu allevegne kjendes, Og aldrig endes.

5. O Gud! vor hele Sjæl i dig sig fryder, Og
for din Miskundhed sin Tak dig yder. Du er vort
Haab, du aldrig os forlader, Algode Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt re.

460. O Gud! hvor gavmild aabner du Din
Haand for alle Dine? See Mark og Eng og Have
nu Bær Frugt til mig og M'ne. Du signede vor
Ansigts Sved Med al den Overflodighed. Tak
være dig, o Fader!

2. Din grændseløse Miskundhed Til Alle sig ud-
strækker, Du er til Trost og Hjælp bered, Hvor
Nød og Fare skrækker. Og tøver end din Hjælpe-
tid, Dog staaer utrokkelig vor Lid Til dig, o vise
Fader!

3. Nu bede vi i Jesu Navn: Din Aand du os
vil sende; At vi til Sjæls og Legems Gavn Din
Godhed ret anvende! Da leve vi saa glade her,
Og doe i Ro, og frydes der, Hos dig og Jesum,
Amen!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt re.

461. Fuldendt er Høsten glædelig; Ei vil vi Tak-
ken glemme. O store Gud! vi prise dig Med sæl-
les Glædskabs Stemme. Du os i Aar velsignet

har, Og vilst din Godhed aabenbar I Mærkens
rige Brode. Den ved dit Forsyn vorte frem, Og
nu af os er hentet hjem Til vor og Nægets Føde.

2. Din Soel den gif sin vante Gang Paa Him-
lens skjonne Bue; Den Vinterkulde haard og
lang Bortveeg for Solens Lue. Og Himmelen sin
Regn udgjød, Og Jorden aabnede sit Skjød For
Sæden at modtage. Med Tillid gav vi Jorden
den, Og Jorden gav os den igjen Saa mangefold
tilbage.

3. O Gud! dig Prais og Ære skee! Du løn-
nede vor Møie. Vor Fjeld, det kan vi klarlig see,
Sandt Naade for dit Die. Med Fryd vi see Bels-
signelsen, Som kom til os fra Himmelen, Fra
dig Naturens Herre! Du var det, som til hver
Egn Gav Solens Skin og frugtbar Regn. Dig
skee Lov, Prais og Ære!

Mel. Ru vel an! vær glad tilmode 16.

462. Kommer Herren at tilbede, Prais ham
med forig Aand! Ham vi hellige vor Glæde: Glæ-
den kommer fra hans Haand. Uden Herren er os
blid, Svigter Klygt og Konst og Flid. Han frem-
kaldet Liv og Orden, Han velsigner, pryder Jorden.

2. Du er ikke skjult, o Fader! Al Naturen viser
dig, Og din Haand, som du oplader, Rætter
os saa rundelig. O! vi see den, see den grant,
Sinde hvert dit Lovte sandt. Vaar og Høst, o
milde Fader! Jorden over ei aflader.

3. Den er seet din store Bælde; Den er kjendt,
din Miskundhed. Drøner selv og nogne Sjælde

Blomstre under dine Fied. Ogsaa os du kom ihu;
Ogsaa os velsigner du; Eng og Ager os forkynder,
Du vor Gud, vort Arbeid ynder.

4. Dig til Lov skal Leen klinge, Seglen klinge
dig til Prais! Ind i Laderne vi bringe Tunge Ne-
ger tusindviis. O! hvor er vor Glæde stor! Du
gav Kierne, du gav Høer: Du gav os og Dø-
get Føde. Vintren see vi trygt imøde.

5. Dig vi hellige vor Glæde, Glæden kommer
fra din Haand! Dig vi love, vi tilbede, Godheds
Gud! giv os din Aand! Lær os, at vi rettelig
Bed vort Levnet prise dig! Dig, som os og Alt
opliver; Dig, som Høstens Rigdom giver.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt re.

463. O! priser Herren alle Mand, Saaer
ham med Sang imøde! Han signer os, vort Folk
og Land Med Fred og Jordens Grøde. O Gud,
vor Gud! vi takke dig! O Gud! du er miskunde-
lig! Sid vi det aldrig glemme!

Mel. Hvo ickun lader Herren raade re.

464. Tak være dig, vor Gud og Fader! Saa
naadig hørte du vor Bøn: Og rige Stakke, fulde
Lader Du gav os til vort Arbeids Løn. Hvert Aar,
hvert Straa, du vore lod, Bær Bønne om, at
du er god.

2. Du har velsignet Høstens Dage, Og barn-
lig Tak vi bringe dig. Vor Lovsang naadig du mod-
tage! Fremdeles vær miskundelig! Og giv os, at
vi bruge vel, Hvad her du skjenker til vort Held.

3. Lad vore Hænder sig udbrede Mod! Hver, som efter Brødet gaaer! Det være vore Hjerters Glæde, At lindre Armod's tunge Kaar! Gav du os meer, o gode Gud! Da sagde du: "deel Brødet ud!"

4. Giv, at vi stræbe her i Elve I Kjerlighed at ligne dig! Fuldkomnere det hist skal blive, Naar klarere vi skue dig. Din Kjerlighed vi see alt her: Hvor grant skal vi den Kjende der!

Mel. Jeg vil mig Herren love 1c.

465. Saa er vor Høst til Ende, Og Laden fyldt med Sæd. O Gud! vi Tak opsende For at din Kjerlighed! Du skabte Straa og Kjerne; Du lønnede vor Flid; Du giver os saa gjerne, Og Alt i rette Tid.

2 Thi vil vi os forbarme, Som du forbarmer dig, Og dele med den Arme, Hvad du gav rundelig. Derved vi ene ligne Dig, som gjør Alting vel. Og du vil os velsigne Til Legem og til Sjæl.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød 1c.

466. Vi forrigfulde knæle ned For dig, albise Herre! Ei Jorden lønnede vor Sved, Ei kan vor Høst os nære. Tidt fylder Frygt og Angst vor Aand, Endstjont vi vide, at din Haand Ei tugter os i Brede.

2. Du veed Alt, hvad os tjenligt er, og rammer Tid og Maade. Hver den, du skabte, er dig Kjer; Thi bør du ene raade. Du ene er vort Haab, vor Trøst. Til dig opløste vi vor, Røst I Sjæls og Legems Waande.

3. Dig, Fader! nu vi lide paa, At vi din Hjælp ei savne. See ned til os og vore Smaar, Dem vi med Graad omsavne! Vi føle dobbelte Trang og Nød, Naar vi maae sukke for det Brød, Hvormed vi dem skal møtte.

4. Lad Frygt kun ei saae Overhaand; Lad den vor Flid ei svække! Du selv, o Fader! ved din Aand Vor Stræbsomhed opvække! Og naar din Time kommer, da Til takkende Halleluja Vor Klagesang skal vendes.

Mel. Paa dig haaber jeg min Herre from ic.

467. See! Marken taber nu sin Pragt! See! Skoven har sit Smykke lagt, Sin stolte grønne Krone. Den muntre Fugl Nu søger Skul, Og glemmer Glædens Tone.

2. Rundt om os er Forkrænkelse; Rundt om os idel Død vi see. Det er Naturens Orden. Til Jorden maa Tilbage gaae Alt det, som kom af Jorden.

3. En Lærdom dette Syn mig er. O Gud! du mig din Blisdom lær, At tælle mine Dage; At jeg maa ret Betænke det, Jeg snart herfra skal drage.

4. Men, o! der kommer Baar igjen! Præis være dig! Oplivelsen See vi med Haab imøde. Lad Planten døe, Den af sit Groe Ijjen staaer op af Døde.

5. Saa kommer og for mig en Baar, Da Legemet igjen opstaaer Af Gravens kolde Gjemme. Da skal mit Bryst Med salig Lyst Nyt Liv igjen fornemme.

6. Allgode Gud! jeg takker dig! Dit Ord og Lovte trøster mig; Mig Graven ikke skrækker; Thi Jesus Christ, Det veed jeg vist, Til evigt Liv mig vækker.

3. Morgen-Psalmer.

Mel. Af Hsigheden oprunden er ic.

468. Den mørke Nat svandt rolig hen; Alt Herrens Soel for mig igjen Paa hsien Himmel fraaler. I Magt og Godhed lige stor, Alwise Gud! du ved dit Ord Os Tid og Stund tilmaaler. Priis dig! Tak dig! Fader, Herre! Dig til Ære Vil jeg leve, Vil jeg hver min Dag henleve.

2. Der laae jeg nys i Sovn og Nat, Af Sands, af Tanken selv forladt; Ei Farerne jeg kiendte. Mod Alting, hvad mig truet har, Du Herre! min Beskjermer var; Din Haand det fra mig vendte. Nye Kraft, Nye Mod Mig opliver; Det du giver, Gode Fader! Jeg mig trygt paa dig forlader.

3. Nu jeg i Jesu Christi Navn Begynder Dagen og til Gavn Skal ogsaa den mig vorde. Det er Guds Bærk, hvad om mig skeer; Det er Guds Bærk, hvad med mig skeer; Han, Herren, Gud, det gjorde. Amen! Amen! Herren raade! Herrens Raade Med os være! Ham for Alt skee Priis og Ære!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

469. Jeg seer nu Dagens Lyg igjen, Og Naas
tens Mærke viger; Til dig min Sjæl sig vender hen,
O Gud! og Tak dig siger. Du vogtede saa seare
vel I Nat mit Legem og min Sjæl, At intet Ondt
mig ramte.

2. For Mangen, muligt, Natten er Seene
draget hen i Smerte; Saa mangen Udsel her og der
Laae med beangstet Hjerter. For mig den Nat saa
rolig gif, Og jeg med qvægsom Hvile fik Nye Kraft
i Sind og Sandser.

3. For Naaden, som du viste mig, Min Tak
jeg vil ei glemme; Men frydefuld lovsynge dig Med
Hjerter, Sjæl og Stemme. Staae mig fremdeles
naadig bi, Og lad os alle blive fri Fra Smerte,
Nød og Jammer!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

470. En Levedag du atter sender; Jeg seer, O
Gud! din Soel igjen. Giv, jeg din Naade ret
erkjender, Og ei ved Synd forspilder den. O!
fremfor mange Andre mig Du har velsignet faderlig.

2 Saa mangen Een, nedtrykt af Nøden, Paa
Leiet ingen Lindring fik; Saa mangen Anden gif
til Døden, Da han til Nattehvilte gif. Mig ang-
stede ei Nød, ei Frygt; Min Roe var blid; mit
Liv var trygt.

3. Saa mangen vaagner op, og gruer Ved
Synet af den skionne Dag, Thi Morgenens paa
ny ham truer Med Smerte, Trang og Sorg og

Mag. Jeg, styrket ved min Natteroe, I Bek-
magt vogner sund og froe.

4. Tak være dig, o Livets Herre! For Nattens
Roe for Dagens Fred! Til Næstens Gavn, og
dig til Ære Jeg helliger min Virksomhed. Led du
mig efter dine Raad! Velsign min Tid! velsign
min Daad!

Mel. Kind nu op i Jesu Navn ic.

471. Atter jeg opvaagnet er, Seer den glade Mors
gentøde, Seer den nye Dag imøde, Gud! min
Tak jeg dig frembær. Tak, at du mig har beva-
ret, Da i Søvnens Skjød jeg laae; Ved din Al-
magtshaand forsvaret, Dagens Lys jeg atter saae.

2. Gode Gud! jeg takker dig For det Liv, du
mig har givet! O min Gud! hvor skjønt er Livet!
O hvor skjønt er Alt om mig! Dog engang det Lys
forsvinder, Som nu straalere til mig ned. Men
et bedre Lys oprinder Hisset i din Evighed.

3. O den glade Evighed! Dagen mig ei saa op-
siver, Fader! som det Haab, du giver, At mit
Liv skal være ved. Men, o giv, jeg vel anvender
Hver en Dag mig undes her, At engang, naar
Livet ender, Jeg i evigt Lys dig seer!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ic.

472. Dagen nu igjen frembrøder; Natten med
sit Mørke soandt. Herre! jeg min Tak dig yder
For den Natteroe jeg fandt; Mens jeg sov saa tryg-
gelig, Har du vaaget over mig. Den, som du,
o Gud beskjermer, Intet Ondt til ham sig nærmer.

2. Fader! lad din Haand ledsage Mig i Dag
paa rette Bei! Hold fra Afvei mig tilbage; Styrk
mig, at jeg snubler ei! Giv, jeg elsker dine Bud!
Lyder dig, Algodheds Gud! Lad mig mindes, at
dit Ord, Skuer hver min Joræt noie.

3. Hjælp mig, troligen at gjøre, hvad mig bys
der Kald og Stand. Og hvad saa jeg skal udføre,
Hjælp mig at det lykkes kan! Giv, jeg med oprig-
tig Sjel Stedse søger Næstens Vel! Naar jeg kan
min Næste fryde, Glad skal jeg mit Gode nyde.

4. Dog hvad Dagen mig skal give, Ene staaer
i dit Behag. Jeg veed ei, om den skal blive Med-
gangs eller Modgangs Dag. Giv, at jeg med
stille Aand Tager Alting af din Haand; Jeg da
ender Dagen rolig; Thi jeg veed, du sørger trolig.

5. End om saa din Bliisdom byder, Bære det
min sidste Dag! Billig jeg dit Kald adlyder, Og
befaler dig min Sag; Du, min Gud! min Fa-
der er! Jeg ved Jesum blev dig kjær; Og ved ham
du har forvisset Mig om Saligheden hisjer.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

473. Saa venlig Dagen atter smiler, Og breder
Liv og Glæder ud. Min Sjels den første Tanke iler
Med Tak til dig, o gode Gud! Nu karst og muns-
ter jeg igjen Kan ile til min Gjerning hen.

2. I Søvnens Skjød jeg tryg og rolig Ny
Kraft og Styrke samlet har. Mit Liv og Legem,
Guds og Bolia, O Gud! i dine Hænder var. Og
du har sørget faderlig, At intet Ondt har rammet
mig.

3. Thi ofrer jeg dig Tak, o Herre! Og priser dig med Sind og Røst. Du skal min Tilflugt stedse være, Du alt mit Haab, og al min Trost! Thi hvo til dig sin Lid har sat, Han aldrig blev af dig forladt.

4. O hjælp, at jeg i Dag opfylder Alt, hvad du bød mig til mit Held. Lad mig ei glemme, hvad jeg skylder Mit eget og min Næstes Vel. Hjælp mig at følge Jesu Fjed, Som føre mig til Salighed!

Mel. Naglet til sit Kors paa Jorden ic.

474. Godheds Gud! den Spæde stammer Dig sin Lovsang: du annammer Dofaa den med Velbehag. See da og med naadigt Die Til min Tak, du Evighøie! For din Godhed Dag fra Dag.

2. Efter Nattens trygge Hvile Kan jeg glad og styrket ile Nu til Dagens Gjærninger. Giv, at jeg maa stræbe efter Saa at bruge mine Kræfter, At din Vre fremmes her!

3. Giv, jeg meer og meer erkjender Alt det Gode, du mig sender, Huuslye, Føde, Klædebon! Uden Ende er din Naade, Mig til Sjæls og Legems Baade; Altid aaben er din Haand.

4. Fader! skulde jeg da ikke Oz det bedste Bæger drikke, Naar du det vil række mig? Jo! jeg vil i Fryd og Smerte Ved et dig hengivent Hjerter Bise, at jeg elsker dig.

Mel. O Gud skee Lov til evig Tid ic.

475. Dig, Gud! skee Tak, at her jeg kan Dig elske, troe og frygte; At jeg fornøiet med min Stand Mit Kald i Fred kan røgte!

2. I Morgensolens Herlighed Din Storhed
Gud! jeg ærer. Hver frugtbar Regn, du sende
ned, Mig din Algodhed lærer.

3. Eil Held du virker allesteds; Alt Levende du
mætter; I din den store Skabnings Kreds Du
Ingens Trang forgjætter.

4. Ja! du er over Alting stor, Du er saa blid
en Herre; Og vel mig, at jeg stadig troer, Du
vil min Fader være.

5. Nu veed jeg, hvem jeg elske bør, Beed og,
hvad jeg tør haabe; Og derfor trøstelig jeg tør Dig
om din Hjælp anraabe.

6. Hjælp mig at bruge denne Dag, Og hver
af mine Dage, Saa Tanken om dit Velbehag,
Mig stedse maa ledsage!

7. At tænke, leve christelig, Du vilde selv mig
lære! At elske og at lyde dig, Det al min Glæde
være!

8. Glo, at jeg ei ved Gods og Guld Mit Hjer-
tes Attraa hænger; Men giver altid medynksfuld
Min Ekjers til den, der trænger!

9. Glad beder jeg, og glad jeg gaaer Flux hen
mit Kald at rogte. I Faderhaand min Ekjebne
staaer; Hvad skulde jeg da frygte?

Mel. Den prægtig' Sol, som hele Verden is.

476. See! Dagens Lys saa blidt igien oprind-
der! O! skulde det mig lad paa Veier finde? Nei,
Hvilen har til Arbeid styrket mig. O gode Gud!
du gav mig denne Hvile; Du giver Lyst paa ny;
thi vil jeg ile, At prise dig.

2. Lov skee dig, Gud og Fader i det Høie! Ved Nat, ved Dag, dit milde Forsyns Die Er vaagent mig til Baretægt og Held. Hvo er, som du, saa rig i Miskundheder? Og hvad er jeg, at du i Alt mig leder Saa saare vel?

3. Jeg gaaer nu hen mit Arbeid at forrette, Og aldrig skal jeg daarligen forgjette, At jeg kun tæfkes dig ved Dyd og Flid. Men naar jeg vel anvender mine Dage, Lad lykkes da, hvad jeg skal foretage, I al min Tid!

4. Giv ogsaa Held til alle, alle Andre, I hvor de end i denne Verden vandre, Giv, de kun vandre efter dine Bud! Giv, hvert et Huus, hver Slægt dit rige Gode! Betsign hvert Land paa hele Jordens Klode, Du Jordens Gud!

5. Dit Ord lad lyse klart og Hjertets minde! Lad Ret og Sandhed staae og Fremgang finde! Enhver lad nyde Frugten af sin Sved! Giv Raad til den, du satte til at byde! Giv skionsomt Sind til dem, du bød at lyde! Giv alle Fred!

6. O Gud! til dig vil jeg mig altid vende, Naar Dagen kommer, naar den gaaer til Ende, Og naar paa Leiet jeg mig lægger hen. Hør hvad min Svaghed her formaaer at sige: Til mere vær dig Priis min Røst skal stige I Himmelen!

Egen Melodie.

477. Nu rinder Solen op med Straaler blide, Forgylder Skovens Top og Bjergets Side. Hør dig, min rørte Sjel, til Lysets Fader. Din Takfengang istem; Bær Morgenoffer frem For Lysets Fader.

2. Jeg sov saa tryggelig, Saa fri for Fare.
 O Gud! jeg takker dig, Du togst mig vare, Dig,
 Kraftens Gud, som skabte Lys af Mørke, Min
 Tid jeg sætter til: Du og i Dag mig vil Med
 Bistand styrke.

3. O! led mig ved din Haand, At' jeg ei synder!
 Styr ved din gode Aand, Hvad jeg begynder!
 Betsign du selv min Flid med Held og Raade! Min
 Gjerning i dit Navn Til mit og Andres Gavn Lad
 vel geraade!

4. Du bedst min Færd og Trang, O Herre!
 Kjender; Du har min Lykkes Gang I dine Hæn-
 der. Beleiligst Tid, beqvemtest Hjælpemaade Du
 Klarlig forudseer: Hvad vil, hvad vil jeg meer?
 Gud, Herren raade!

5. Betsign, o Gud! vort Land Med Frukt og
 Grøde, At ingen stræbsom Mand Maa savne Føde!
 Vor Konge med dit Raad du selv regiere! Lad ham
 og al hans Slægt, Gud! i din Baretægt Bes-
 falet være!

6. Bevar fra Vold og Svig Din Christenkirke!
 Lad Troen idelig Til Dunder virke! Udbred alt meer
 og meer din Wiisdoms Lære, At du kan vorde kjendt,
 Og han, som du har sendt, Din Son, vor Herre.

7. O Gud! gjer Dagen god For mig og Alle!
 Men og i Nød mit Nød Skal ikke falde. Med
 denne Trøst jeg da mit Hjerte styrker: En Dag skal
 hisset græ, Hvor ingen Sorrigs Skye Min Sjæl
 formørke.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ic.

478. Nu vil jeg af ganske Hjerter Takke Gud, og være fro; Jeg er vaagnet uden Smerte, Og staaer op i Fred og Roe. Gud! dit Forsyn var min Bagt; Selv du tog mig vel i Agt. Fjern var Nød og Sorg og Jammer Fra mit trygge Hvilekammer.

2. Hav du mig i kjerligt Minde Denne Dag og hver en Dag! Lad mig Naade for dig finde. Styrk mig du, thi jeg er svag! Giv, at med Standhaftighed Jeg gaaer frem i Jesu Fjed, Altid hører hvad du byder, Og som Barn dit Bud adlyder!

3. Som du mig tildeler Dage, Saa tildeel mig og mit Brød! Lad mig ei mistroelig Klage, Om mig møder Trang og Nød! Mørknes det omkring mit Bøe, Jeg vil bede, haabe, troe. Efter Natten følger Morgen; Glæden følger efter Sorgen.

4. Over Landet bred din Naade, Som du breder Lyset ud! Han som skal for Landet raade, Tage Raad af dine Bud! Giv ham Lyst og Mod og Held Til at fremme Alles Vel! Og du selv, vor Gud! befæste Landets Hæder, Landets Bedste.

5. Vore Dage du Velsigne, Fredens Gud! med Roe og Fred! Men for Alt du os velsigne Med en god Samvittighed! Uden Angest uden Nag See vi da vor sidste Dag. Og naar Graven sig oplader, Kaldes vi til dig, vor Fader!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

479. See! Hviletiden gik til Ende; En qvæg som Søvn har styrket mig; Thi skal min tørte Sjel

sig vende I Tak og Bøn, o Gud! til dig. Den
Koe, som du mig nyde lod, Den Matterede var
sed og god.

2. Vi Alle, Fader! ere Dine; Fra ingen er
din Naade fjern. Enhver af os da sig og Sine
Kefaler i dit trygge Bærn; Hør os, o du, som
no adig er! Til Bedste tænk paa Een og Hver.

3. Ophold, o Gud! din Christenkirke, Og
kom ihu din Naades Pagt! Lad Ordet stedse kraf-
tig virke Mod Ondskabs List og Ondskabs Magt!
Lad Spot og Haan til Skamme staae! Sand
Christendom lad Fremgang faae!

4 Din gode Aand vor Konge lede! Kron hver
hans ædle Daad med Held! Af ganske Sjel for
ham vi bede: Hans sande Bel er Folkets Bel.
Hold ogsaa i din Baretægt, O Herre! Kongens
hale Slægt!

5. O Gud! hver rædsom Landeplage Misskun-
delig fra os bortvend! Lad os i vore Levedage Ei
friste, mindst fortjene den. Vor hele Vandel
være saa, At den dig altid tækkes maa!

6 Lad trives Jordens rige Grode! B. I sign, o
Gud! hver stræbsom Haand, At hver kan sig og
Sine føde, Og prise dig med sorgfri Aand. Og hjælp
os, at vi rettelig Anvende, hvad vi faae af dig!

7. O du! hvis Haand sig aldrig lukker, Giv
Hver, som hunger, dagligt Brød! Syrk Hver
som under Smerten sukker! Staae Alle bi i deres
Nød! Gud! du er vils og god og stor! Sign os,
og sign den ganske Jord!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

480. Jeg atter da i Jesu Navn Min Gjerning
skal begynde: O! maatte jeg kun virke Gavn, Mod
Ingen mig forsynde. Ja! maatte jeg nu denne
Dag Anvende Gud til Velbehag, Og ham ved
Gdræt tækkis.

2. Jeg er som Andre skrøbelig, Og kan saa let
forføres; Tids Kjødets Lyster lokke mig, Og Ber-
dens Stemme høres. O! giv mig Kraft at staae
imod, Og vandre frem med sikker Fod Den trange
Bei til Livet!

3. I Jesu Christi Troe mig da Et stadigt Haab
opliver. Naar Gud vil kalde mig herfra, Han
Salighed mig giver. Kom Død og Dom og
Eiighed! Min Sjæl forfærdes ei derved. Gud,
Herren er min Fader.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ic.

481. Paa Natten følger Dagen nu. Dig, Gud,
min Tak jeg yder; Thi du i Nat kom mig ihu, Og
styrket Kraft mig frøder. Den Kraft jeg bruge
skal Til Nytte i mit Kald; Betsign, o Gud, min
Td, Mit Anlæg og min Flid, Og giv mig Held og
Lykke.

2. Jeg holde vil ved dine Bud, Og ved din Viis-
doms Lære: At tækkis altid dig, min Gud! Det
skal min Attraae være. Min Bandel vorde saa,
Jeg dette Maal kan naae! O Gud! jeg beder dig:
Din Aand ledsage mig! Thi hvad formaaer jeg ene?

3 Nu jeg mig da i Jesu Navn Til Dagens
Berk begiver. Giv! det ei blot til eget Gavn,

Men og til Næstens bliver! Min Fryd det var at see,
 Af! gid det maatte see! At det gik Alle vel,
 Til Legem og til Sjel; Ei mig, ei nogen ilde!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn ic.

482. For mig oprandt en Dag igjen; O Gud!
 giv Raade, at jeg den Dig til Behag anvender!
 Jeg da med god Samvittighed Kan lægge mig til
 Hvile ned, Naar Dagens Løb sig ender.

2. Din Hjælp jeg mig fortroster til, At hvad
 jeg bør, og hvad du vil, Af mig skal aldrig glem-
 mes. Og styr mig da til gavnlig Id; Lad lykkes
 Stræbsomhed og Slid; Lad al min Idræt fremmes!

3. Jeg giver dig i Baretægt Mig selv, o Fa-
 der! og min Slægt, Og hvad jeg har i Sie! Vil
 du i Raade staae os bi, Da uden Rædsel vandre
 vi Dit Forsyns skjulte Veie.

4. Hvad der i Dag skal møde mig, Det er kun
 aabenbart for dig; Jeg kan det ikke vide. Men
 det jeg veed, du styrer vel; Thi vil jeg med en tro-
 stig Sjel Paa dig i Alting lide!

5. Om Alting efter Onske gaaer, Mit glade
 Hjertes Tak du faaer, Du min algode Fader!
 Men sender du mig Modgang til, For den jeg ogsaa
 takke vil; Jeg seer og da min Fader.

6. Saa gaaer jeg til min Bjerning hen: Jeg i
 dit Navn begynder den, Og i dit Navn den ender.
 Ei Tvivl, ei Frygt mig kommer nær; Thi vist jeg
 veed, jeg altid er, Min Gud! i dine Hænder.

Mel. Hjertelig mig nu længes ic.

483. Min Sjæl i Lovsang yder Sin glade Tak
til dig. O Gud! din Hjælp mig freder, Du har
bevaret mig. Din Naade gav mig Livet; Den
gav mig denne Dag. Lad Dagen, du har givet,
Dig bruges til Behag!

2. Din Aand lad mig ledsage, At jeg maa
handle ret! Mit Arbeid dig behage, Og du velsigne
det! Og naar om Kraft jeg beder, O Gud! du høre
mig! Mig intet da forleder, At vige af fra dig.

3. Jeg noies, om du sender Betyrning eller
Fryd; Kun giv, jeg det anvender, Saa jeg gaaer
frem i Dyd. Og lad mig altid mindes, At Do-
den forestaaer; Saa jeg bered maa findes, Naar
jeg dens Budskab faaer!

Mel. Kind nu op i Jesu Ravn ic.

484. Solen straalere frem igjen. Gode Gud!
du Alt opliver; Du en Dag endnu mig giver; Giv
mig, ret at bruge den! Kun en Vandringsskæ-
er Livet, Hvor jeg skal berede mig; Saa det Haab,
du mig har givet, Hift opholdes kan hos dig.

2. Muligt mig kan møde her Farer, Sorger,
Strængsel, Noie; Jeg da hæfter Sind og Dine Til
Lyksaligheden der. Giv mig Kraft, at jeg maa
trolig Handle dig til Velbehag! Jeg engang da
seer saa rolig Svinde bort min sidste Dag.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

485. Tak være dig, min Gud! min Fader! For
Gavn og Nøe i denne Nat! Jeg kraftfuld Leet nu

forlader, Og tager saa min Gjerning fat. O Gudheds Gud! ledsag du mig, At al min Daad kan tækkes dig!

2. Den Kraft, du gav, den mig opliver Til at gaae frem i gavnrig Flid. Til Seier den mig Styrke giver I Fristelsens den haarde Strid. Og naar jeg vaagner, strider vel, Du styrer Alting mig til Held.

3. O! salig den, som du veileder Til virksom Flid, til Troe og Dyd. O! salig den, som du bereder I Livet her til Himlens Fryd. Han naaer sit sande Held ved dig: Er her, er hlsset lykkelig.

Mel. Af Hsigheden oprunden er ic.

486. Hjælp, Herre! mig, at jeg med Flid I Dag og al min Levetid Maa stræbe dig at tækkes! Jeg det af ganske Sjel attraaer; Og skont jeg lid det kun formaaer, Mit Mod dog ikke soækkes. Herre! Fader! Jeg anraaber Dig, og haaber Barig Styrke, At mit Levnet dig kan dyrke.

2 Det Kald, jeg har i Livet her, Og hvad min Næste gavnligt er, Det skal min Glæde være. Jeg flittigen vil røgte det, Og fremme Sandhed, ove Ret, Og virke til Guds Ære. Mig bør, Mig skal Ingenfinde Gaae af Minde: Jeg hermeden Leve skal for Evigheden.

3. O! lad Enhver, hvis Kjærlighed Her fremmer min Lyksalighed, Af dig velsignet blive! Det hele Folk, min store Slægt Jeg i din Almagis Baretægt Vil bønlig overgive. Medgang, Modgang, Hvad du sender, Alt du vender Os til Bedste. Al vor Lid til dig vi fæste.

Mel. Himlens Gud og Jordens Herre 1c.

487. Himlens og Jordens Herre! Nu jeg seer
din Dag saa skøn; Første Takke'nu skal være:
Dig at ofre Tak og Bon. O! den Tak skal i mit
Bryst Bække høi og himmelsk Lyst.

2. Morkets Farer mig omspændte; Du dem
saae, jeg saae dem ei; Du dem naadelig afvendte;
Tryk jeg vandrer nu min Bei. Og den Bei, den
leder hen Til mit Hjem til Himmelen.

3. Giv, at jeg med Jovr rogger, Hvad dit
Kald mig forekrev! Aldrig vakler, aldrig frygter,
Om min Løn end Fiendskab blev; Men i Gjærning,
som i Sind, Paa det Gode lægger Bind.

4. Godt det er, dig, Gud! at lyde, Godt,
at fremme Ret og Skjæl, Godt, ved Dyden sig at
fryde, Godt, at virke Brodres Held. Kan jeg
bruge saa min Dag, Saare vel staaer da min Sag.

5. Nu jeg i dit Navn begynder Dagen og mit
Arbeidsværk, Lad mig gaae, som den, du ynder,
Frem ad Banen fro og stærk! Du paa Banen
sætte mig. Liv og Alt jeg fik af dig.

6. Om mig Dagen Glæde skjenker, Giv, jeg
dig ei glemmer da, Men i hver en Glæde tænker,
Hvor det Gode kommer fra, Og at hvert et Held
jeg fandt, Paa din Godhed er et Pant.

7. End kan Dagen med sig føre Baade Sjels
og Legems Nød; Lad da dette viis mig gjøre, At
jeg tænker paa min Død. Og da skal det drage
mig Bort fra Verden, hen til dig.

8. Gode! Gud! hønhør din Tjener: Ei han
beder blot for sig. Konge, Folk, og Slægt og

Benner Sign dem Alle naadelig, Du er min og
Alles Gud! Jordens Gud, som Himlens Gud!

Egen Melodie.

488. Fader! dig jeg mig betroede, For jeg sank
i Søvnens Dvale ned. Lovet være du, Algode!
Lovet høit for Søvnens Dvægsomhed. Ingen
Sielenag kan vække Den, som barnlig frygter,
elsker dig. Nattens Rædsler ham ei skrække. Baag-
net han, da tænker han kun dig.

2. Glad jeg iler fra mit Leie: Dagen kalder mig
til Virksomhed; Sign du alle mine Beie! Mind
mig og om Tidens Kostbarhed. Lad mig ei til Dorst-
hed falde! Ingen Time ubrugt solnde hen: Selv
din Almagt ei kan kalde Tabte Dieblikke frem igjen.

3. Lad min Syssel nyttig være! Kron du selv
min Id og Daad med Held; Lad mig fremme, dig
til Ere, Mit og Næstens nær forbundne Held;
Lad en Id mit Bryst antænde, Keen som din, for
mine Brodres Gavn. Rolig da ved Dagens En-
de Jeg til Hvile gaaer i Jesu Navn.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg 25.

489. Tak skee dig, Gud! for hver en Dag, Du
mig af Naade giver! Giv og at til dit Velbehag
Mit Liv, min Vandel bliver! Giv mig nødvorfs-
tigt Brød! Frie mig fra Sorg og Nød! Din Billie
altid skee! Endog i Lidelse Din Misfandhed jeg
Fjender.

2. O! giv, at jeg anvender vel Enhver af mine
Dage! Lad ikke Nød, lad ikke Held, Fra dig mis

Sind afdrage! Giv, jeg ydmygelig I Belmagt
priser dig. Og giv Saalmodighed, Naar Sorg
mig bøler ned: Til Himlen jeg da vandrer.

Mel. O Gud! du fromme Gud ic.

490. Min Gud! jeg vaagnet er Af qvægsom
Nattehvile. Til mit anviste Kald Jeg nu med Lyst
vil ile; Men først i Jesu Navn Jeg træder frem for
dig, Og ofrer Lov og Tak: Annam den naadelig!

2. Min Fader! o det er Din ufor Skyldte Naade,
At jeg i Nat blev fri Fra Sygdom, Skræk og
Baade. Et sikkert Børn for mig Bar din ud-
strakte Haand. I Tryghed hvilede Mit Legem og
min Aand.

3. O! giv, at jeg i Dag Adspørger først dit
Rige; Lad Lyst ei daare mig, Lad Verden mig ei
svige! Beiled mig ved dit Ord, Og lad det minde mig,
At hver min Gjerning sees, Hver Tanke sees af dig.

4. Bestjerm du selv mit Liv; Giv Sjels og
Legems Styrke, At i mit Kald jeg dig Ved ærlig
Ild kan dyrke; Giv Held til hver en Sag, Som
jeg i Jesu Navn Skal foretage mig, Til mit og
Næstens Gavn!

5. For Stad og Land og Folk Jeg beder dig,
o Herre! Og dyrebar for dig Vor Konge stedse
være! Giv du ham Raad og Kraft, Saa signes
hver en Slægt, Du ham betroede Til fjærlig
Baretægt.

6. Nu i din Haand jeg mig Og Mine overgiver:
O Gud! vort Haab, vor Trost Du er, og ene
bliver. Giv Sundhed, dagligt Brod Og Roe og

Reisomhed! Men fremfor Altid giv En god Samvittighed!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode 16.

491. Dagen, som paa ny begynder, Røder jeg med freidigt Mod, Thi mit glade Haab forkynder, at den vorder blid og god. Dog hvo kan vel forudsee, Hvad endnu i Dag vil skee? Jeg til Gud mig overgiver, Og med alt fornøiet bliver.

2. Skal mig møde det som krænker; Ei mistroftes dog min Sjæl. Jeg tilbeder Gud og tænker: Han gjør det og Altid vel. Og med Lid til Frelsens Gud Holder jeg da Proven ud. Jeg for ham hengiven tier, Hjælperimen oppebier.

3. Gud! min Gud! jeg dig paaKaldet, Lad din Aand veilede mig! Styrk mig, at jeg ikke falder I forsættelig Synd mod dig! Lad min Vandel blive saa, At jeg kan for dig bestaae. Da skal Dagen heldig være, Mig til Gavn og dig til Ære.

Mel. O, kjære Sjæl! frygt aldrig meer 16.

492. Opvaagnet uden Hjertenaag, Belsigner jeg den nye Dag, Som lyser for mit Dø! Jeg er mid Herrens Raad tilfreds, Som styrer hele Verdens Kreds; Forlader fro mit Veie; Gaaer trøstlig mine Veie.

2 Jeg frygter ei, om Veien mig Skal fore did, hvor pludselig En Fare mig kan skrække. Jeg veed, min Gud er ogsaa der; Jeg veed, han selv min Leder er; Han vil mig Haanden række: Hvad skulde da mig skrække?

3. Betsignez vore, Gud, dit Navn! Du fører os fra Moders Favn Til hvide Graahaars Alder! Du møtter os med Faderhaand; Du skjenker os dit Ord, din Aand; Du hører den, som kalder! Du reiser den, som falder!

4. Aften-Psalmer.

Egen Melodie.

493. Den lyse Dag forsvunden er. Den mørke Nat sig nærmer. O Gud! vor Gud! vær du os nær, Vor Fader, vor Beskermer! Herre, vor Gud! vi bede dig.

2. Du gav idag os Kraft og Flid, Vor Gjering at udrette. Glad gjorde du vor Arbeidstid, og vore Byrder lette. Herre, vor Gud! vi takke dig.

3. Nu byder du os gaae til Roe, Og kvæge os med Hølle, At vi igjen kan vaagne fro, Og til vort Arbeid ile. Herre, vor Gud! vi prise dig.

4. Vi følge dette milde Bud, Og os til Sengs forsoie; Og naar vort Lys vi slukke ud, Vi glemme Dagens Noie. Herre, vor Gud! vi prise dig.

5. Dig vi befale os i Haand, Og frygte ingen Fare. Du selv vort Legem og vor Aand Skal naadelig bevare. Herre, vor Gud! vi prise dig.

6. Gud! høi dit Dre til vor Sang, Skjønt den er svaa og ringe; I Himlen vi med Jubelklang En bedre Lov dig bringe. Evig vi der skal prise dig!

Met. Kommer til mig, sagde Guds Son ic.

494. O Gud! min Tak jeg bringer dig For
alt det Gode, som du mig I dag har ladet nyde!
Hvad jeg af dig annammet har, Saa tidt har vilst
mig aabenbar, At du min Sjel vil fryde.

2. Hver Levedag, hvert Dieblif Af dig jeg Gode
heds Prover fik Til Sjels og Legems Baade Af!
hvor jeg da maa blues ved, Om jeg i Hjertets Vde
myghed Ei skjonner paa din Naade.

3. Jeg vil af ganske Hjertens Grund Med Tak
for hver en Glædens Stund Til dig min Tillid fæste.
Giv, jeg kun lyder dine Bud! Du tænker da paa
mig, min Gud! I Alting til det Bedste.

4. Men ogsaa vil jeg takke dig For Provelser,
du sendte mig I tunge Modgangs Dage. Du al
tid vil mit sande Vel; Og derfor priser dig min
Sjel, Og vil, og skal ei klage.

5. Medlidende jeg seer til dem, Der ei, som
jeg kan træde frem Med velfornøiet Hjerte. Saa
meget Godt har qvæget mig, I medens Mangen sør
gelig Har vaandet sig i Smerte.

6. Afhjælp, o Gud! de manges Frano; Læ
for dem Livets tunge Gang; End deres Søroeflael!
Da deres Sjel i Fryd og Fred Skal prise hoit din
Miskundhed, Og aldrig meer forsage.

7 Læg, Fader, selv dit Amen til! I Haab
og Troe paa dig jeg vil Til Hvile mig bealve. Og
efter qvæksom Natteblund Skal atter næste Morn
genstund Til Lovsang mig oplive.

Mel. Baag op, og slaae paa dine Strænge 16.

495. O Fader! du mig Livet skjenker, Og us-
sindfold velsigner mig. Med Blieddom du min Tærv
betænker, Og styrer alt miskundelig. O Gud! for
hver din Styrelse Dig Lov og Priis og Ære see!

2. Du mig min Kraft og Sundhed giver Og
Brod og Huus og Klædebon, Og Ufred fra min
Bolig driver, Og holder over mig din Haand. Ja,
store Fader! uden den Gif ingen Dag velsignet hen.

3. Hvo er det, som min Sygdom læger Og
hjælper mig igjen paa Fod? Hvo rækker mig et
Trostens Bæger, Naar Sorgen svækket har mit
Mod? Hvo, gode Fader! uden du? Du kjærlig
kommer mig ihu.

4. Hvo er det som mig huld bevarer? Hvo ven-
der Sorg og Uheld af? Hvo giver Mod i alle Fæ-
rer? Hvo giver Trost mod Død og Grav? Min
Gud! ved dig kun jeg bestaaer, Og Tryghed ved
din Naade faaer.

5. Thi kan jeg og i Nattens Skygger Fuldt stole
paa din Baretægt; Saa faderlig du mig betryg-
ger, Og værner om mit Huus, min Slægt. Jeg
sover da saa sødelig, Og vaagner fro og prisser dig.

Mel. Nu vel an! vær glad tilmode 16.

496. Uter jeg en Dag fuldender; Hvilestun-
den nærmer sig. Gode Gud! mit Sind jeg ven-
der Nu med Tak og Bøn til dig. Du min svage
Lov modtag Med en Faders Velbehag! Paa din
Naade, milde Fader, Jeg mig tryggelig forlader.

2. Du idag har mig bevaret Ved din hulde Mis-
kundhed; Intet er mig vederfaeret, Som jo tjente
til min Fred. Kraft og freidig Virkelyst Har ved
dig opfyldt mit Bryst; Og din Naade har ledsaget
Alt, hvad jeg har foretaget.

3 Ved Samvittighedens Stemme Har du kjer-
lig mindet mig, At jeg ikke skulle glemme Barnlig
Eydighed mod dig. Jeg ved dig har vandret trygt
Uden Drovelse og Frygt. Karst jeg nød de Livets
Glæder, Som din Godhed os tilstedder.

4 Trygt jeg nu vil overgive Mig til Sovn og
Røllighed. Du, o Gud! mit Børn skal blive; Hvile
skal jeg i din Fred. Og naar Mørket svinder hen-
Bækkes jeg ved dig igjen; Og fra Livet skal jeg
træde Frem til Arbeid og til Glæde.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg 16.

497. Den mørke Nat frembryder nu; Jeg mig
til Noe begiver. O Gud! høllovet være du, Som
var og er og bliver! Fra dig, Almægtige! Kom al
Belsignelse. Den Dag, jeg fuldbragt har, Den
din Belsjæring var; Fra dig kom al dens Glæde.

2 For mange denne Dag henfred I Graad og
Suk og Klage; De solte Rodgangs Bitterhed,
Fik Sorgens Ralk at smage. Saa Mangen vaans-
der sig I Løndom ynkelig; Den Sorg, som Ingen
seer, Dig ei forborgen er. O see til dem i Naadel

3. Men Dagen, o min Gud! for mig En Glæ-
desdag har været. Den Glæde ene kom fra dig.
Din Godhed worde æret! Mig ramte ingen Nøds

Du gav mig dagligt Brød; Du gav mig Sindets
Roe; Gav mig at være fro Ved det du mig tildeelte.

4. O! var kun denne glade Dag Henlevet dig
til Ære! O! var den brugt dig til Behag, Du
Eidens, Livets Herre! Men, o jeg veed, jeg veed,
Hvor ofte Foden gled; Hvis du til Doms vil gaae,
Hvor kan jeg da bestaae? Tilgiv, tilgiv mig, Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt 2c.

498. Saa ender jeg nu denne Dag, Og ender
den med Glæde! Mig ænaster intet Hjertenag; Ei
Taarer Diet væde. Mit Sind er nu saa let og fro.
O Fader! for jeg gaaer til Roe, Jeg dig min Tak
vil yde.

2. I Dag jeg aarke til dig bad, Du vilde mig
bevare, Mig gjøre Dagen god og glad, Beskjerme
mig fra Fare. Nu Dagen er ellendebragt, Tak
skæe din Kjerlighed og Magt! Min Bøn du naadig
hørte.

3. Mild du oplod din runde Haand, Lod mig
det Gode nyde. Af ydmyg og erkjendelig Aand
Min Lovsang skal ut bryde. Min Tak du skæer i
min Fryd, Hør den og i den svage Lyd, Som nu
dir: Godhed priser.

4. Alt det, der fra din Haand gaaer ud, Du
til mit Held mig sendte. O! dan mit Hjerte, gode
Gud! At jeg det ret erkjender; Og giv af Naade,
giv du mig, At jeg for Alting takker dig I Tanke,
Ord og Bandel.

Egen Melodie:

499. Saa lægger jeg min Syssel ned, Og skifter mig til Hvile. O Gud! du gav mig Held og Fred; Til dig min Tak skal lle. Med Bøn og Haab og Troe Jeg mig nu lægger fro; Hav Tak, min Gud! for denne Dag; Den hensvandt uden Sorg og Nag.

2. Saa kalder Livets Aften mig Engang til sidste Hvile. Opstandne Frelser! tryk ved dig Kan jeg ad Døden smile. Da, Jesu! i din Haand Befaler jeg min Aand. Jeg skal opstaae til Hellighed, Til evig Fryd, til evig Fred.

Mel. Kom Gud Skaber, o Helligaand ic.

500. Tak see dig, Gud! for denne Dag, O! hør min Tak med Velbehag! Jeg yder den i Troe til dig, Fordi du er saa naaderig.

2. Saa her jeg Dagens Byrde bar, Thi du med Bistand hos mig var: Giv nu mit matte Legem Ro! Til dig jeg sætter Haab og Troe.

3. Omgiv mig med dit trygge Bærn; Lad Sorg og Ufred blive fiern! Lad mig i Morgen karst opstaae, Og styrket til min Gjerning gaae!

4. Skal Sygdom end anfalde mig, O Gud! du styrer viselig. Skal jeg end døe i denne Nat, Dig er jeg ei af dig forladt.

5. Vel er min Synd og Svaghed stor; Men du mig trøster ved dit Ord. Dit Lovte du paa mig opfyld: Tilgiv min Synd for Jesu Skyld!

6. Saa har jeg Sjels og Legems Fred, O Fader! ved din Miskundhed. Annam min Tak med Velbehag For denne og for hver en Dag.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg 19.

501. En Dag jeg atter nu har endt, Og fri den
var fra Farer; Alt Ondt blev fra min Bol'g vendt,
Thi Herren mig bevarer. O Gud! jeg takker dig!
Dit Bærn betrygger mig. Naar jeg er i din Haand,
Hvad frygter da min Aand! Du vaager naar jeg
slummer.

2. Saa lad da Soel og Dag henflye Og Mør-
ket mig omsvæve; Lad end paa Himlen rædsom
Sky Sig sort af Uveir hæve. Min Sjæl tilvisse
veed, At Gud er Miskundhed; Og Alting ordnes
han, Og Alting styrer han Med Bliedom og med
Styrke.

3. Mig er ei Natten mørk og fæl; Den kalder
mig til Hvile. Men først med Tak skal nu min Sjæl
Til dig, o Fader! ile. Du gav mig Brød og Fred,
Ja meer end selv jeg veed. O! at kun denne Dag
Dig ogsaa til Behag Af mig var blevet nyttet!

4. Forbarmende! o hør min Bøn, Tilgiv mig
Dagens Brøde! Tilgiv mig ved din elskte Son,
Som led for mig og døde. Belsignet er det Navn,
Du hode Jesu Navn; I det jeg sover hen, Staaer
op i det igjen, Og lever ham til Ære.

5. Doer jeg før Natten ende sager; Beløn,
som Gud det byder! Engang af Graven jeg frem-
gaaer, Naar Jesu Stemme lyder. Men skal jeg
her paa ny See Dagens Lys fremgrve, Da styrker
Hvillen mig. I Haab, o Gud! til dig Jeg tryg
og rolig sover.

6. Hver sove saa i Herrens Fred, Enhver af
mine Kjere! O! lad din rige Miskundhed, Vor

Fader! hos dem være. Det Alt, hvad du mig gav, Og jeg har Glæde af, Det dig befales nu. Du gavst, og togst end du, Dit Navn dog skulde prises!

Rel. Den prægtig' Soel, som hele Verden se.

502. Den blide Soel, som glæder hele Jorden, Den iilte bort; saa bød Naturens Orden, Og Natten breder nu sit Mørke ud. O Lysets Fader! vær hos mig tilstede! Af Mørket kan du Lys og Liv berede: Thi du est Gud!

2. Vær du hos mig! jeg frygter ingen Fare; Thi den som du, Almægtige! bevarer. Han staaer, om Alting end omkring ham falder. Han er i Mørket, som ved Dagen sikker; Ham end i Døden selv du Hjælp tilstikker; Ham est du Alt!

3. O Gud! min Gud! hvor tidt lod du mig kjende Hvad Gode, din Almagts Haand mig kan tilvende, Hvad Ondt den hindrer baade nær og fiern. Hver Dag, jeg saae din Soel staae op og dale, Hver Nat, jeg slummede i Søvnens Dvale, Vær du mit Børn!

4. Du og i denne Dag har mig beskjermet; Ei Sorg, ei Sygdom sig til mig har nærmet; Jeg gif min Bane, gif den tryk ved dig. O du, som har saa signet mine Bele, Beskjerme jeg nu mit værgelese Leie Mod Bold og Svig!

5. Beskjerme og alle dem, som boe i Landet, Og alle dem, som svæve om paa Vandet! Bliv Alle med din Kraft og Bistand nær! Du signe Kongens Huus og Hyrdens Hytte, Og hoer, som fremmer Dyd og Ret og Rytte. I hvor det er!

6. Saa lukker jeg da tryk mit matte Dle, O Gud! min Gud! min Fader i det Høie! Lad lyse over mig din Rikshed! Og jeg skal vaagne fro, og atter ile Til dig med Tak for qvægsom Nattehvisle, For Roe og Fred!

Mel. Hvo ikkun laber Herren raade ic.

503. Min Gud! en Dag igjen sig ender, Din Raade er dog ikke endt! Om Solens Eys sig fra os vender, Dit Dle dog er til os vendt. Let Dagens Byrde blev ved dig; Tryk ogsaa Matten er ved dig!

2. Ja! om jeg vaager eller sover, I dit Paulun jeg altid boer. Tak for din Raade Dagen over, For hvert dit Fadergodheds Spor! Tak for din Baretægt i Dag, For hver en vel udrettet Sag!

3. Til dig i Jesu Navn henvender Min Sjel med Bøn og Anger sig. Du alle mine Feiltrin fjender, For Jesu Skyld misfunde dig! Og see til mig i Raade ned, Da ender jeg min Dag i Fred.

4. Omgiv nu og min Seng, min Hytte, O Herre, med dit Forsyns Vagt! Tryk hviler den, du vil beskytte. Hvert Uheld viger for din Magt; Bed dig indslummer jeg i Roe; Bed dig jeg atter vaagner fro.

5. Lad ogsaa Stad og Land betrygges Ved din Algodheds Baretægt! Lad med din Raade overfægges Vor Konge og vor Kongeslægt! Hold i din faderlig Favn Enhver, som fremmer Ret og Gavn!

6. End beder jeg dig, hulde Fader! For Slægt og Venner fiern og nær! Og er der nogen, som mig hader, Du ogsaa ham en Fader vær. Ja!

Alle, som paa Jorden boe, Lad nyde Sundhed,
Fred og Roe!

7. I Søvn jeg nu saa rolig falder. Min sidste
Tanke er til dig. End om i Nat mig Døden kal-
der, Det bør, det skal ei skrække mig. Kræv,
Fader! naar du vil, min Aand; Den er og bliver
i din Haand.

Mel. Nu vel an! vær glad tilmode 16.

504. O, min Sjel, vær glad tilmode! Sind
og Sands opmuntre sig! Gud bør Tak for alt det
Gode, Han mig skjenker rundelig. Ogsaa denne
Dag jeg var For hans Dø dørbear. Trolig han
mig har bevaret, Og imod alt Ondt forsvaret.

2. Denne Dag er bragt til Ende, Nat og
Mørke herster nu; Dog skal Frygt mig ei omspæn-
de, Thi jeg kommer Gud ihu? Gud! dit Dø
skuer mig; Natten selv er Dag for dig. Al min
Lyb og Erang du kjender. Jeg er tryk i dine
Hænder.

3. Lad din Almagt mig omgjerde. Lad mig hvile
i dit Skød! Intet Uheld mig forfærde, Lad min
Søvn mig worde sød! Jeg befaler i din Haand
Tryk mit Legem og min Aand! Dig befales Slægt
og Frende, Mine Huusfolk, Ven og Fiende.

4. Naadelig du os bevare I den skumle Natto-
tid. Selv afvende du hver Fare! Ingen vække
os til Strid! Da kan vi i Røe og Fred Nyde
Søvnens Nyægsomhed; Saa vi styrkede ved Hvø-
le, Arter til vort Dagværk ile.

Mel. Min Gud jeg prise vil med Fuld ic.

505. Saa gaae vi til vort Høilested: Lyd, Fader! over os din Fred! Bestjerm vort Huus, vort Leie! Bestjerm alt, hvad vi eie! Bevar os, Gud! vor Gud!

2. Og efter qvægsom Natteroe, Giv at vi vaagne funde, fro! Og da din Lov istemme, Og gavnlig Syssel fremme; Dit høie Navn til Prais!

Mel. Raglet til et Kors paa Jorden ic.

506. Solen daler, Lyset svinder, Natten kommer, Sønnen minder, Hvilens Time skunder til. Saa skal og mit Liv hensvinde, Saa engang mig Døden minde, Naar min Gud, min Fader vil!

2. Gode Gud! o hør mig Svage; Du velsigner mine Dage, Sign og mine Nætters Roe; Og naar her mit Liv er omme, Og min Afstedstund skal komme, O! saa sign mit Haab, min Troe!

3. Trygt skal jeg i dine Arme Glemme Verdens Svig og Harm, Driv bort al Daarskabs Id: Sønnen skal mig Lise give; Og min sidste Søvn skal blive Frem for alle sød og blid!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

507. Jeg takker dig, du Livets Herre, For den tilendebragte Dag. O! var den levet dig, til Ære, Og anvendt dig til Velbehag! Min Gud! kun du kan domme mig, Thi ingen Ting er skjult for dig.

2. Tidt Egenkjerlighed bedrager Mit stolte, mit forvænte Sind. En Broders Feil jeg ser opdager; Men er mod egne Lyder blind. Gud! lad mig stedse redelig, Som for dit Nafn prøve mig,

3. Jeg vil mig selv for dig anklage, For dig, du Alforsbarmende! Du stødte aldrig den tilbage, Som søgte dig med Ruelse. Jeg styrker mig ved denne Troe, Og venter qvægsom Natteroe.

4. Skal denne Nat min sidste være; Mit Liv, min Død er i din Haand. Giv mig en salig Død, o Herre! Annam min dyrefjebte Aand! Jeg gaaer til Fredens Bolig hen, Til min Forløser, til min Ven.

Egen Melodie.

508. Dig, Gud! see Tak for denne Dag. Jeg frunder nu til Hvile. O! lad dit milde Velbehag Med til min Andagt smile! Fra dig, o Gud! Gaaer Natten ud. Endog i Midnats Skygge Ved dig vi ere trygge.

2. I denne Dag du naadelig Din Faderhaand udrafte; Og hvort et Dieblik til mig Belsigneise nedbragte. Til dig jeg bad, Og følte glad, At jeg, du Evighole! Sandt Naade for dit Die,

3. Jeg synd, endemen see! du er En Gud, som Synd forlader. Du sendte mig Paamindelser, Og ikke Straf, o Fader! Saa medynksfuld, Saa blid og huld Ved Ordet du mig rørte, Og mig til Anger førte.

4. Forlad, forlad miskundelig Den angergivne Synder! Min Feil, min Brode skrækker mig, Og Dom eg Straf forkynder. Men du er Gud, Allgødheds Gud, Hos dig er ikke Harm; Du vil dig vist forbarne.

5. For Jesu Christi Skyld vil du I Naade til mig skue. Med Tillid kan jeg hvile nu, Og ei for.

Mørket grue. Selv Død ns Nat Omskiftes brat
 Bed dig til Lys og Glæde, Til evig, evig Glæde.

Mel. Dagen viger og gaaer bort ic.

509. Gud! du seer i Misfandhed Til den svage
 Synder ned; Vist jeg Naade faaer hos dig, Thi
 du dommer faderlig.

2. Ja! du vist en Fader er. Som dit Barn
 er jeg dig tier. O! det veed jeg mig til Trost,
 Thi din Son har mig forlest.

3. Dig min Synd bekjender jeg: Al! jeg veeg
 fra Dydens Bei; Daarskabs Lyst forledte mig,
 Fader! til at glemme dig.

4. End ei brugtes denne Dag Ganske til dit
 Velbehag; Til din Naade tyer jeg hen; Du er
 Angergivnes Ven.

5. O! den Trost er mig saa sod: Du vil in-
 gen Synders Død. Jeg ved dig fik Kraft til Bod.
 Jeg ved dig fik Christent Mod.

6. Stride vil jeg al min Tid. Bruge vil jeg
 al min Flid. Elske vil jeg dine Bud, Vise Fader!
 gode Gud!

7. Nu jeg haaber Sønnens Roe Bed mit For-
 sæt hjertefro! Det mig aldrig gaae af Hu! Og den
 JD velsigne du!

Mel. Nu vel an! vær glad tilmode ic.

510. Endt er Dagen, er henlever; Den var og
 en Naades Dag! Men har jeg den ogsaa levet,
 Herre! dig til Velbehag? Det; du Alretfærdige!
 Det jeg hisset faaer at see, Naar din store Dag
 frembræder, Naar din Dommerstemme lyder.

2. Hellig er du, Gud! du kræver, Id og Daad skal være reen. Hvilken Tænke! hvor det bæver Mig til inderst Marv i Been. Bee mig! o! hvor staaer min Sag Paa den store Dommens Dag? Den jeg daglig gaaer imøde; Da fremstilles al min Brode.

3. Dog du kan, du vil tilgive: Synderen forskydes ei. Du vil Kraft hos hver oplyse, Som forlader Lasters Bei. Denne Trost gav Jesus mig; Og hans Rørdom kom fra dig. O! jeg tør da til dig raabe; Jeg tør bede; jeg tør haabe.

4. Jesu Christi Gud og Fader! I hans Navn jeg beder dig: Du, som gjerne Synd forlader, O! tilgiv du ogsaa mig, Evige, Alvældens Gud! Evige, Alaadheds Gud! See mig, hør mig, ynk mig Svage. Lad min Anger dig behage!

5. Tak, o Fader! du som gyder Trosten i min bange Sjel. Fuld af Tillid jeg mig fryder Ved mit Haab om evigt Held. Saa i Jesu Christi Navn, Saa i dit det hule Navn, Gaaer jeg Begjæms Roe imøde, Venter fro din Morgenrøde.

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand ic.

VII. En Uge atter gif saa vel; Af dig modtog jeg Fryd og Held; Gud! jeg din megen Godhed fandt, Naar Dagen kom, naar Dagen soandt.

2. Saa meget nærmere jeg veed Mig nu ved Grav og Evighed! Jeg veed, jeg gaaer al Rørdets Bei; Men Dodens Time veed jeg ei.

3. Gud! lad min Tid fremdrages saa, Jeg for dit Valsn kan bestaae, Da at jeg med frimodig Sjel Kan byde Verden mit Farvel.

4. Du satte Hviledagen ind, At jeg skal hellige mit Sind; Fra jordisk Syssel vende mig, Kun til min Sjeletary og dig.

5. Den Dag nu stunder til igjen, O! lad mig værdig bruge den; Og møde i dit Huus for dig, At prise dig og takke dig!

6. Jeg Sandheds-Ordet hører der, Og trøstes ved Forjættelse, Og bliver fast i Haab og Troe, Og faaer i Hjertet Fryd og Røe.

7. Mig Naadens Ordler bydes der, Bed dem jeg styrkes meer og meer. Hjælp mig, at jeg i Jesu Navn Dem bruger til mit sande Gavn.

8. Da træder jeg med styrket Sind I den begyndte Uge ind. O Fader! lad den rolig gaae, Og en lykkelig Ende faae!

9. Jeg seer da fro og uden Nag Den endte Uges sidste Dag, Og Lov og Tak jeg yder dig! Thi du, min Gud! bønhorste mig.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade se.

512. En Uge atter gik til Ende; For mig den lykkelige gik hen! Gud! jeg til dig min Tak vil vende; Du sendte mig hver Fryd i den. Hver Dag, hver Stund, hvert Dieblik Jeg paa din Raade Prover fik.

2. Den første Dag blandt Ugens Dage Jeg traadde frem i Bøn for dig. Jeg bad, du vilde huld ledsage, Beskjermme og bevare mig; Dig bad jeg i min Morgensang Om Ugens lykkelige Gang.

3. Bed Ugens Ende vil jeg yde Tjansen min glade Tak til dig. O Gud! du Takken ei forskyde, Da

Bonnen Naade fandt for dig. Giv' jeg kun havde ret anvendt Det Gode, som du mig har sendt!

4. Giv, at herefter hver en Uge, Hver Dag maa bruges ret af mig! Bed Prøvetiden vel at bruge, Jeg dannes til dit Himmerig! O Gud! mig dertil Naade send! Hvad kan, hvad kan jeg uden den?

5. Bord-Psalmer.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid ic.

513. O gode Gud! hvor rigelig Forsørger os din Naade; Den allevegne viser sig, Og Alt er os til Naade. Alvidende! Fra Himmene Du seer med Fadersøie. Du seer til hver; Din Fryd det er, At hjælpe og fornøle.

2. Bort Brød paa Stedet ofte groer, Som ingen af os kjender. Vi haabe, Herre! paa dit Ord: Betsign hvad du os sender! Giv at vi maae Vel tænke paa, Vi faae det af din Naade! Og at vi ret Maae nyde det Med Glæde og med Naade.

3. Giv os fremdeles, at vi maae Bort Brød med Ret adspørge; At dig i Alt vi lide paa, Og ængstelig ei sørge; At till vor Død Vi dagligt Brød I Nøisomhed maa nyde; Og at vor Haand Med villig Aand Den Trængende vi byde.

4. Saa sidde vi i Ro og Fred At nyde, hvad du giver. Vor Kraft du ved din Risskundhed Forsnyer og opliver! Vi bede dig Ret hjertelig Din

Naade med os være. Vi spise da, Og drikke da,
O Fader! dig til Ære.

For Maaltidet.

Mel. Dig bede vi Børnene dine x.

514. Vi, dine Børn, dig bede: O Gud! af
Hjertets Grund, Med Naade vær tilstede Hos os
i denne Grund! Det Gode, du os giver, O hjælp,
at det os bliver Til Sundhed og til Kraft.

2. Giv, at vi det maa nyde Paa sande Christ-
nes Viis; Og at vi skjontsomt yde Dig derfor Tak
og Pris. Dig eviggode Fader! Som mild din
Haand oplader, Og daglig mætter os.

3. Ei skal vi da forgjette Den Armes haarde
Nød. Som du det bod, vi mætte Hans Hunger
med vort Brød. Da bruge vi, o Herre! Din
Gave dig til Ære, Og saa vi takkes dig.

Mel. Guds Godhed ville vi prise x.

515. Vi takke dig, vor Fader! Vi prise dig,
vor Gud! Din Forraad du oplader; Din Haand
du rækker ud! Du kommer os ihu. Alt det, som
Hande drager, Af dig sit Ophold tager. O Gud!
hvor god er du!

2. Belsign vort Land, o Herre! Belsign og
hver Mands Bord! Lad Hver velsignet være,
Som stræber, beder troer! Giv Nøisomhed med
sigt! Giv Gævmildhed med mere! Lad Enighed re-
gjere, Saa hver har Fred med Sig.

Efter Maaltidet.

Mel. Dig bede vi Børnene dine ic.

516. Gud! du din Haand oplader For alle Levende, Og mætter dem som Fader Med din Velsignelse. Du signer Jordens Grøde; Du signer al vor Føde: Dig yde vi vor Tak.

2. Giv nu vort Legem Kræfter, O Gud! af det vi nød; Tildeel os og herefter Til Nødtørst dagligt Brød! Og giv, vi aldrig sukke Ved hungrig Broders Sukke Vort Hjerter og vor Haand!

3. Fremdeles du velsigne Vort Land med Fruktbarhed; Og, Fredens Gud! du signe Vort Land med Roe og Fred! Og hjælp os at vi dig prise, Og dig vor Tak bevise Ved Broderkjærlighed.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid ic.

517. Vort Maaltid vi beslutte nu. Vi folde vore Hænder, Og komme dig, vor Gud! ihu, Som os alt Godt tilsender! At vi med Fred og Munterhed Vort Maaltid kunde nyde; Vi derfor dig Ret hjertelig Vor Tak, o Fader! yde.

2. O Gud! hvor mangen vandrer om, Og efter Brødet leder, Hvis Haand dog ofte bliver tom, Hvor bønlig han end beder? Hvor Mangen gaaer Med Bærl og Saar, Beklemt og lider ilde, Og ønsker tidt, At nyde lidt Af det, vi daarlig spille.

3. Vi ei vor Brødkurv vil igjen For os allene gjemme; Men ryr en Hungrig til os hen, Hans Læve vi ei vil glemme. Det, som vor Haand gav redebon, Skal aldrig savnet blive! Nødtørstigt Brød, Indtil vor Død Vil os vor Fader give,

4. Vi takke dig i Jesu Navn, At du os vilde
mætte! Vi nu til vort og Næstens Gavn Vort Ar-
beid vil forrette. Velsign vor Daad! Lad Ar-
mode Graad Vor mindste Bid ei væde! Syd i vort
Bryst En salig Lyst, At hjælpe, gavne, glæde!

Egen Melodie.

518. Med Sundhed, vel tillode Vi nøde her
dei Gode, Vi af den store Fader fik. O, priser
Alle, priser, Den Gud, som os bespiser, Og
giver os vor Lædskedrik!

2. Hans Kraft velsigner Jorden, Og efter
Bilsdoms Orden Fremspirer Alting ved hans Bud.
Og Alt er Liv paa Landet, I Lusten og i Ban-
det; Og Meik og Honning strømmer ud.

3. Og Gud fra høien Himmel Seer denne glade
Brimmel Fra Ost til Vest fra Syd til Nord.
Hans Godhed alle frejder, Og ham til Ere lyder
I tusind Sprog et Jubelchor.

4. Lad os hans Navn velsigne, Og stræbe ham
at ligne, Hvis Godhed vi ei maale kan. Hvis
Soel, opliver, glæder, Hvis Regn saa qvægsom
væder Den Godes og den Ondes Land!

5. Vort Hjerte sig forbarme! Vi hjælpe fro-
den Arme, Hvordan hans Folk, hans Troe end
er. Guds Børn vi alle ere; Lad det vor Jdræt
være, At vi som Brødre frejdes her.

Med Bryllup.

Mel. Guds Godhed ville vi prise ic.

519. Vort Maaltid er til Ende; Vort Bord nu
dækkes af. Til dig vi os nu vende, Som os det

Gode gav. Med Tak af Hjertets Grund Dig Lov,
o Gud! vi sjunge: Du lædskede vor Tunge; Du
mættede vor Mund!

2. O! see til hver, som sukker For Brød til
dig, o Gud! Din Haand du aldrig sukker; Den
aldrig tømmes ud. O Gud! til Alle see, At tus-
sind, tusind Munde Dit Navn velsigne kunne. O
Herre! lad det skee!

3. For dette Par vi bede: Du komme dem Ihu!
Du deres Bord berede: Alt Godt saa giver du!
Din Naade følge dem Paa alle deres Veie! Du
signe hvad de eie! Du signe deres Hjem!

6. Bryllups-Psalmer.

For Brudevielsen.

Mel. Af Høiheden oprunden er ic.

520. Du ledte frem, algode Gud! Til første
Mand den første Brud, Og bød dem Eet at være.
See og i Naade ned til dem, Som for dit Aasyn
her staae frem, Og enes dig til Ære! For dem,
Dig, Gud! Vi anraabe; Held vi haabe Fra det
Høie. Sign dem Livets Fryd og Møie!

Mel. Herren han er min Hyrde god ic.

521. O Gud! du selv forenet har Den første
Mand og Qvinde; Thi kan hvert trofast Ærepar
Dit Naade for dig finde! Ja! du velsigner for

derlig Hver, som med Troe og Haab til dig I
Egtepagt indtræder.

2. Betsign og dem, som her idag Hinanden
Hænder give, At det maa dig til Velbehag, Dem
selv til Lykke blive. Dit Forsyn vaage over dem!
Din Fred lad boe i deres Hjem, Din Frygt i de-
res Hjerter!

3. Saa skulle de eendragtelig Din Trofasthed
bekjende, Og prise og lovsynge dig, O Gud! til
Livets Ende! Fra dig, fra dig udgaaer vort Held!
Og du gjør Alting saare vel. Dit Navn tilbedet
være!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

522. Dig, Livets Fader! Gud! vor Gud! Vi
prise, vi tilbede. Du byder, og dit Almagts Bud
Fremkalder Lys og Glæde. Du gyder Fryd i
Ungdoms Barm Og modnet Kraft i Manddoms
Arm-Og Held paa Graahaars Isse.

2. O skjon, ja skjon din Verden er, Saa rig
paa Livets Gode. Kun at vi dine Mennecker,
Din Buisdoms Raad forstode! Af Nøie selv
fremspire Roe; Paa Torneqvisten Roser groe; I
Døden selv er Livet.

3. Hvo staaer i Frendekredsen her, Og seer ei
glad tilbage, Ei tæller de Beljærninger, Du gavst
i Fortidsdage? Dog! hvo af os kan tælle dem?
O Gud! idag du kroner dem Med Raadens rige
Fylde!

4. Thi skal vor Lovsang prise dig, Alfader, i
dit Høie! Og Fædre, Børn eendragtelig Sig for

dit Navn høre. Og Alle, Alle raabe ud: Dit Navn, o Himlens, Jordens Gud! Dit Navn høllovet være!

5. O Fader! giv Betsignelse Til Dagen, som os fryder! Sign Pagten, den du stiftede! Lad den bestaae ved Dyder! Sign hver en Alder, hver en Stand! Sign Freden i vort Fædreland! Giv Fred til hele Jorden!

Efter Brudevielsen.

Mel. Af Hsigheden oprunden er ic.

523. De knælede med Ja mod Ja For dig, o store Jehova! De Dydiges Beskytter! Du signe med din Faderhaand Det Kjerligheds og Trofasts Baand, som deres Hjerte knytter! Lad dem, Herre! Glade vandre Med hverandre! Fryd og Smerte Dele de med roligt Hjerte!

Mel. Af Hsigheden oprunden er ic.

524. O Gud! du har med Faderhaand Selv knyttet Egteskabets Baand. For dette Par vi bede: Lad hjertelig Eendragtighed, Og sælles Glid og Nøisomhed Dem huuslig Fryd berede! Hjælp dem! Led dem! De da lære Ret at bære Gladens Dage, Og i Roden ei forsage.

7. Katechisations-Psalmer.

For Katechisationen.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

525. For dig, o Gud, vi her fremtræde I Jesu vor Fortøfers Navn! Dit Ord er Kraft, dit Ord er Glæde; Det virker til vort sande Gavn. Du selv os ved din Aand bered Til Andagt og Lærevilighed.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud ic.

526. Lad dit Ord, alvise Gud! Over Jorden bredes ud! Giv den Unge tidlig maa Lyst til Ord og Gudsfrøgt faae! Helliggjør din Menighed! Smaa og Store du veiled Til dit Lys, til Salighed!

Mel. O Menneske! vil du betænke ic.

527. Lov, Tak og Pris og Ære Glee Gud i Evighed! Ved Jesu Christi Ære Han gav os Lys og Fred. Fremdeles han os give Den Ære, trog at blive, Vor Sjæl til Salighed.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gjærning skee ic.

528. O Jesu Christ! De Svages, Faldnes Ven! Dit klare Sandheds Ord vi troe forvist; Thi du kom fra Faderen. Giv, at vi her kjende Saligheds Bærd! Blis du den Unges Sjæl Den sande Vej til Hæd. Giv ham Kundskab, giv ham Hæd! Stryk hans Mod i Prøvens Tid, At fra Strid han ender vel.

Efter Katechisationen.

Egen Melodie.

529. Tak skee dig, evig vise Gud! Som førte os af Mørket ud, Og Lyset for os tændte! Du lærer os saa naadelig Fra Barndom af at kjende dig, Og ham, som du udsendte.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud ic.

530. Sign, o Jesul naadelig Hvad vi høre her om dig! Lad din Sæd, dit gode Ord Spire frem i frugtbar Jord! At vi derved Kræfter faae Til det Onde at modstaae, Og paa Dydens Bei at gaae.

Mel. Af dybeste Rød lader os til Gud ic.

531. Vævar, o Herre! i vort Sind Din himmelfendte Lære; At vi paa Guds frygt lægge Bind, Og Troens Frugter bære; Og leve dig til Velbehag; Og derved modnes Dag fra Dag, Til Himmels Fryd og Ære!

8. Confirmations-Psalmer.

Mel. Fader vor udi Himmerig ic.

532. O Gud! som Alting har frembragt, Med Adams Born du gjorde Pagt; Ved Daaben du os Christne bød, At blive troe i Liv og Død. Da faae vi her din blide Fred, Og hisset evig Salighed.

2. Og Jord og Himmel skal forgaae; Men

hvad Gud siger, det skal staae. O! gid det da var al vor Agt, At holde fast ved Daabens Pagt, Saa Kjødets Lyst og Berden ei Os lokke af fra Sydens Bei!

3. Dertil hjælp os, o Jesu Christ! Hjælp os mod Syndens Magt og List! Ræk os i Stridens Nød din Haand, Og send os din den gode Aand! Da holde vi saavel vor Pagt, Og faae hvad Gud har os tilføgt.

Mel. Af Høiheden oprunden er 10.

533. O Fader, Søn og Aand! din Pagt Ufoæfker staaer hos dig ved Magt, Om jeg end Løftet bryder. O! mind mig altid om min Ed; Og hvis jeg da paa Banen gled, Hjælp jeg det strax fortryder! Af da Beed jeg, Du vil, Herre! Naadig være. Fro og trygge, Herre! paa din Page vi bygge.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg 10.

534. Lad denne Dag, o Gud, vor Gud! For os velsignet være! Bind os til dig, til dine Bud! Befæst os i din Lære! Vi for dit Ansigt staae Vi alle, Store, Smaa. See, Fader! til os ned I al din Miskundhed! Og lad din Aand os styrke!

2. Sign Ordet i den Unges Mund! Dets Kraft i Hjertet brænde! At de vor Troe og Troes Grund Ufkomtet maae bekjende. Engang de bares frem, Vi bade, sign du dem! I dit Navn døbtes de; Med Haab vi til dig see. O lad det Haab opfyldes!

3. Fornye med dem din Naadepagt; Vren

dem det fast i Sinde! Og lad det Ja, her vorder sagt, Dem aldrig gaae af Minde! Men soag er dog Enhver: Du ene mægtig er. Styrk med din Kraftes Haand Enhver oprigtig Aand Til Enden troe at blive.

4 Engang de ud fra Fædreboe Skal om i Verden vanke; Da være Jesu Christi Troe Dem stadelig i Tanke! Da lyde de kun dig! Da haabe de paa dig! Den aldrig blev forladt, Som Haab til dig har sat, Du Faderløses Fader!

Mel. Den Jdræt Gud er takkelig ic.

535. Med Aand og Kraft og Raade vær, O Gud, blandt os tilstede! Høltidelig vi samles her; I Jesu Navn vi bede: Velsign dem faderlig, Som her bekjende dig; Og styrk dem, at de maae I Pagt med dig indgaae Af Hjertets hele Fylde.

2. Staae dem, ja staae os alle bi, At vi vor Pagt bevare. Hvad Nød, hvad Kamp vi stædes i, Dit Navn os trygt forsvare! Hvor let forvildes ei Vi Svage fra din Bei? Af! skulde det os see; Du Fader! til os see. Rald os, led os tilbage!

Mel. Min Sjel og Aand opmuntre dig ic.

536. O Jesu Christ! saa lod dit Ord: "Enhver, som vorder døbt og troer, Skal hisset salig blive." I Troe til dette Raadens Ord Jeg ogsaa døbt, og jeg troer. Den Troe jeg her i Live Vil aldrig overgive.

2. Min Troe paa Fader, Son og Aand Dem vil jeg være redebøn I Gjerningen at vise. I Medo

Lid ved Ydmyghed, I Modgang ved Taalmodig-
hed. Mit hele Liv skal prise Den Stærke, Gode,
Vise!

2 Da er det til mit største Gavn, At Herre!
Herre! paa dit Navn Jeg har annammet Daaben.
Og naar jeg vandre skal herfra, O Gud! min
Gud! du horer da Mit Suk, min Bon, min
Raaben; Og Himlen staaer mig aaben.

Mel. Christus kom selv til Jordans Flod 2c.

537. Min Gud! dig svor jeg hellig Ed: At
troe jeg dig vil dyrke, Og vandre frem til Hellighed;
O giv mig dertil Styrke! Naar Syndens Gæder
lokke mig, Lad mig af Rædsel bæve; Og altid øve
redelig, Hvad dine Bud udfæve: At jeg maa dig
behage.

2. Bel den, som dig hengiven er Med ærlig Flid
og Iver! Bel den, som har din Sandhed kjær,
Og troe til Enden bliver! Dit Ord er Lys og Sa-
lighed For hver, som det ransager. Din Bel er
Bel til Herlighed; Den ingen Tid bedrager. Giv,
vi den troelig følge!

9. Reformations-Psalmer.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød 2c.

538. Allgode Fader! Lysets Gud! Dit Navn
heiløvet være! Af Mørket førte du os ud Ell Jesu
Christi Lære. Da Malm og Laage skjulte den,

Du kaldte Lyset frem igjen. Dit Navn heilobet være!

2. Fiendff mod din Kirke Ondskab stod, Men du til Hjælp var rede Du dine Mænd gav Kraft og Mod; De kjæft for Sandhed strede. Og Mørkets Bæide snart forsvandt; Vi atter Lys og Frihed vandr. Som Klippen stod din Kirke.

3. O Gud! lad os ei mere see De fordums mørke Dage! Bevar dit Folk for Lærere, Som Skjul for Sandhed drage! At alle Christne rettellig Maae kjende, elske, lyde dig, Og ham som du udsendte!

4. D'n er, o Gud! Betsignelsen; Betsign os af det Høie! Skjenk Kirken Fred, og over den Hold selv dit Forsyns Die! Da skal vi her ved Troe og Dyd Beredes til, at hist med Fryd Dig, Lysets Gud, vi prise!

Mel. Hjertelig mig nu længes re.

539. Grundfæstet staaer, o Herre, Dit Huus evindelig; Du reiste det med Ære Til Trods for Bold og Svig. Din Helligdom at fælde Ei Ondskabs Magt formaaer; Den staaer trods Mørkets Bælde; Den bygt paa Sandhed staaer.

2. Gud, Herre, Lysets Fader! Du kaldte os til dig. Dit Huus du blid oplader For hver, som nærmer sig. Du bød, og Mattens Mørke Og Overtroe forsvandt Nu trygge vi dig dyrke I Lyset, som oprandt.

3. O! giv os ret at kjende Din hulde Miskundhed! Lad os dit Ord anvende Vor Sjel til Saligs

hed! Ophold dit Lys i Norden, Ophold det, milde Gud! Og over hele Jorden Lad det sig brede ud!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg 16.

540. Træg Klippen op fra Havets Bund I Stormen staaer urygget: Saa hviler paa sin faste Grund, Hvad du, vor Gud! har bygget. Din Sandheds Helligdom, Hvo kan den styrte om? Du selv, al Vældens Gud, Dig den har faaret ud; Den staaer ved egen Styrke!

2. Vor Gud vi sikkert lide paa, Og trodse Mørkets Rige; Det intet kan mod os formaae; Tilbage maa det vige. Selv Gud iblandt os boer; Den Trost, hvor er den stor! Giv at vi rettelig I Gjerning prise dig; Vor Gud og vor Bestjermer!

Mel. O søde Gud! din Kjerlighed 16.

541. Saa mildelig du bliver ved At lede os, o Herre! Dit Ord er Lys og Salighed! Dit Navn hailovet være! Du kalder os med hellig Kald! Du giver Aand og Styrke; Din Naade vogter os fra Fald, Naar vi dig trolig dyrke.

2. Din Helligdom med vældig Haand Fremdeles du beskytte; Og Hjerterne med Fredens Baand Saa kjerlig sammenknytte! Lad Kundskab stige Aar fra Aar! Lad alle Sandhed kjende! Da Klippefast din Kirke staaer, Og staaer til Verdens Ende.

Mel. Brede din aften 16.

542. Gud! dig vor Tak og Lov og Pris vi yde; Du fryder alle dem, som dig adlyde; Thi

samles dine Børn her om dit Alter Med Sang og Psalter.

2. Du er en Gud, der hører hver, som beder.
Talløse ere dine Miskundheder; Det vide dine
Troende, og træde For dig med Glæde.

3. Hvor salig den, der tør til dig sig nærme;
Ehi vlst han veed, din Haand vil ham bestjerme!
Trygt er hans Haab; han i dit Forsyns Skygge
Kan sikkert bygge.

4. Med Aandens rige Gaver du ham mættet,
Med alt det Gode, som din Pagt forjætter; Du
er ham huld, du er hos ham tilstede I Sorg og
Glæde.

5. Ehi fryde vi, o Herre! i det Stille; Men
ogsaa høit vi dig forkynde ville. Hvor er en Gud,
som du, Jehova! Fader! Vor Gud, vor Fader!

IO. Kirke-Vielses-Psalme.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gjerning stee re.

543. Ei Huus, ei Land, O Gud! indslutte
dig; Ei Jordens Kreds, ei Himles Himle kan,
Store Gud! indslutte dig. Alting du seer, Alles
vegne du er. Du seer din Menighed, Som for
dig knæler ned, Her vort Hjerter føler dig, Og til
Himlen hæver sig, Hvor du boer i Herlighed.

2. See, Fader! ned Til os for Jesu Skold,
Og naadelig paa dette Samlings Sted Hans For-
jættelse opfyld! Her i dit Ord, Her ved Nadve-

rens Bord, Vi søge Lys og Trost, Og til det Gode Lyst. Ræk os din Faderhaand! Giv os din og Jesu Aand! Giv os Kraft og Mod i Bryst!

3. Saa mangen er Med Døvelse omspændt; At! dybt nedboiet han indtræder her; Dig kun er hans Sorg bekjendt. Herre, vor Gud! Led af Sorgen ham ud! Lad den Nedboiede Din Frelses Time see! At han gaaer med lutret Sind Atter i dit Tempel ind, Yder dig Tilbedelse.

4. Dig bede vi, Vor Gud! paa dette Sted: at du vil Stad og Land fra Uheld frie, Og forlene Held og Fred. Hør da vor Bøn! Hør ved Jesum din Son! Vor Sjel, vort Hjerte troer, Og lider paa hans Ord: At du giver os til Gavn, Hvad vi bede i hans Navn, Som hos dig i Eren boer.

5. Engang hos dig Vi boe blandt Anders Tal; Vor bedre Lovsang vi evindelig Da for dig Istemme skal. Fader! vi der Skue dig, som du er, Og Herren Jesum Christ, Som hos dig throner hist. Der du os i Evighed Giver salig Fryd og Fred. Amen, Amen, det er vist!

II. Sve-Psalmer.

Mel. Herren han er min Hyrde god ic.

544. Vort gode Skib henglider snart Gjennem Havets Bolger; Og Redbor giver skyndsom Fart, Naar Strømmen Binden følger. Saa løbe Dage, Uger, Aar. Med hvert et Dieblæk, som gaaer, Vort Liv saasnart henglider.

2. Men hoor er det, vi færdes hen I vore Balsfarts Dage! O! at vi ei uvarligen Paa vildsom Afvei drage! O! lad os holde stadig Vagt! O! lad os give noie Nat Ad rette Bei at styre.

3. Jeg til Uødeligheds Land Af ganske Sjel vil stunde; Og at jeg didhen komme kan, Gud! Du din Hjelp mig unde! Kun dertil skal min Længsel staae: Saa lad min Levetid da gaae; Did ei for snart jeg kommer.

4. O, gode Fader! du til dig Engang min Sjel vil tage. Da seer jeg i dit Himmerig Kun Freds og Glædes Dage. Der bruser ingen Bølge meer; Der truer ingen blinde Skjer; Der Alt er Roe og Tryghed.

Mel. Nu vel an! vær glad tilmode re.

545. Hvor jeg skal i Verden vanke, O min Gud! ledsag du mig. Lad mit Hjerter, lad min Tanke Stedsse holde fast ved dig! O! du er jo allesteds; Du opfylder Verdens Kreds; Bidt din Himmels Hvælving rækker, Bidt din Magt sig strækker.

2. Stundom tumles jeg af Bølger, Strider med det vilde Hav; Stundom Strømmen mig forfølger, Jeg alt seer den aabne Grav; Gjør mig varsom, modig, stærk Til ethvert mit Seemands Bærk! At jeg skrækkes ei for Døden, Kjemper uforsagt i Røden.

3. Lad mig, naar jeg skal betræde Christen- eller Hedning-Kyst: Lad ei Bantroe, syndig Glæde Finde Udgang til mit Byst! Glemte jeg end No-

Moders Sprog: Saae jeg aldrig Kundskabs-Bog;
Giv, at dog ei nogenfænde Du, min Gud! mig
gaaer af Minde!

4. Lad mig altid saa erkjende, At kun du os
leder frem; Og naar dette Liv har Ende, Led mig
da til bedste Hjem! Her os dog ei Land, ei Hav
Barig Roe og Glæde gav. Kun hos dig i Fre-
dens Bolig Er jeg evig tryg og rolig.

Bed Udreisen.

Mel. Kind nu op i Jesu Navn ic.

546. Far nu vel, du kjære Land! Dine Høie,
dine Dale Ham i Haand vi anbefale. Som velsig-
ner Land og Vand. Gud! dit Forsyn overskygge
Slægt og Benner i vort Hjem! Lad dem sunde,
fro og trygge See, at du hukommer dem!

2. Nu vor Vel vi drage frem Over Havets
vilde Bolge; Gud! din Baretægt os følge, Til
vi naae igjen vort Hjem. Sign os alle, som paa
Vandet Bove Liv for dagligt Brød! Sign dem
alle, som paa Landet Vinde det af Jordens Skjød.

3. Lad Retfærdighed og Fred Gjerde om vor
Konges Sæde, Som i Folkets Roe og Glæde
Søger sin Lyksalighed! At vi, Kommende tilbage,
Kjende maae vort Land igjen, Og i Favn saa glæde
tage Hver sin Broder, hver sin Ven!

Bed Hjemkomst.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ic.

547. Dit Lys og Leide du os gav; Din Haand,
o Gud! os førte. Vel saae vi det opreiste Hav,

Dg Stormens Brøl vi hørte. Men Herre! du som styrer Alt, Du bød et Ord, og Havet faldt; Du bød, og raus var Stormen.

2. Naar dybt vi sank i Bølgenes Skød, Hvo førte os i Veiret? Hvo holdt os fra den visse Død, Som vrindt om os var leiret? Og naar vi paa den høie Kaa i Nattens Mulm og Mørke laae, Hvo gav os Mod og Kræfter?

3. Dig var det, Fader! du vor Gud! For os du Mølen letter. Du fører os af Faren ud; For os du Veien sletter; Du klarer op den vilde Dæk; Hvor Banen er saa lang, saa mørk; Du er vor tro Ledfager.

4. Saa fører du os ind og ud; Dit høie Navn skee Ære! Saa glade vi, o Naadens Gud! Bort Offer dig frembære. Og naar til Søes vi atter gaae, Din Baretægt vi lide paa i Uveir og i Havblæk!

Efter Uveir.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ic.

548. Hølovet være, Gud! dit Navn for al din store Naade! Os fører du fra Havn til Havn, Og frelser os af Vaade. Al var du ikke hos, Hvor var da Skib og Geds? Hvor snart var Diet lukt! Og Livets Lys udslukt! Men i din Haand er Tryghed.

2. Bildt Stormen Segl og Tonge slaaer, Og Skræk og Rædsel bringer; Hvad er som mod dens Magt bestaaer, Om du den ei betvinger? Lide

Bolgen gyselig, Som Bjerget holner sig. Hæst
bliver da vort Raab; Vi see et Glimt af Haab:
End frelser du os, Herre!

3. Med Angestraab af Hjertens Grund Til dig
vor Arm vi rakte: Da lyste ned den glade Strund,
Som Liv og Redning braate. Vor Angest er forbi.
O Gud! dia takke vi! Vi syngte dig til Lov, At
os ei tog til Rov Afgrundens dybe Hule.

4 O Gud! almægtig er din Haand, Det see
vi, og tilbede: Paa Stormens Fart du lægger
Baand, Og tæmmer Havets Brede. Saa vist
vi vide nu, Du er vor Fader, du! Vi ve i Jesu
Navn Saa trygge til din Gavn, I alskens Nød
vor Tillid!

Efter Tordenveie.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg &c.

549. Dit Lyn foer ud, din Torden slog, Da
truede os Døden; Du i din Baretægt os tog, Og
frelste os i Nøden. Brat frembrød Lyn paa Lyn,
Og blandede vort Syn: De truede med Død;
Men du, o Herre! bød: I Havets Skjød de
stuftes.

2. Af Stormens Hvin, af Tordnens Brag
Gjenlød al Himlens Bue. Til Midnat blev den
klare Dag; Bort Lys var Lynets Bue. Sort Ha-
vet var som Jord; Da lød dit Magtens Ord:
Forbi var Farens Tid, Og, som en Engel blid,
Af Mulmet fremgik Solen

3. Ja! stor, o Herre er din Magt; Du tæms-
mer Lyn og Torden. Lov, evig Lov dig være sagt,

I Himlen og paa Jorden! Saa tryk paa Bølgen
blaa Bort frelste Skib skal gaae. Thi prise vi dit
Navn: Du os fra Havn til Havn Bessjermende
ledsager.

Eil Orlogs.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ic.

550. Med Gud i lovlig Raad vi gaae, Om Fø
deland at frede; At Orlogstoget lykkes maae, Saa
tillidsfuld vi bede. Kun ene du, vor Gud! Kan
dele Seier ud Giv Seier! men, o giv, At ogsaa
saa spares Liv Blandt os og vore Brødre.

2. Den vilde Storm adlyder dig; Du stand
ser Lynets Lue; Hvor grum en Bølge reiser sig,
Du kan den underkue; Saa let formilder du Vor
Uvens brede Hu; Hvor stærk end er hans Magt,
Hvad Raad han har oplagt, Let gjør du dem til
Skamme.

3. Vor Fiendes Blod er Broders Blod, Vi
ikke det begjere; Men skal vi slaee, da skjnk os
Mod, At hørde Landets Her! Lad da vor Tors
dens Røst forfærde Uvens Bryst! Besignt vort
høie Flag Paa Kampens varme Dag Med seiers
sig Lykke!

Morgensang.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ic.

551. Skummel Nat er overvunden, Gut! din
Soel igjen opstaaer; Mørkets Fær er forsvunden;

Lettere nu alting gaaer. Dig, vor Fader! være
sagt Tak for Holte, Tak for Bage Dig, som
os ved Sovn har styrket, Dig, som kaldte Lys af
Mørket!

2. Du bortvender Søens Farer; Storm og
Bolger lyde dig Du os Liv og Lykke sparer. All-
tid er du hjælperig! Skib og Gods, og Een og
hver Kun ved dig beholden er. Var ei du, hvor
snart i Havet Laae da Skib og Alt begravet!

3. Hvordan denne Dag skal blive, Ikkun du
kan dette see. Alting vi dig overgive; Som du vil
saa lad det skee! Vi anvorde dig i Haand Gods
og Regem, Liv og Vland! Salig den, som du for-
svarer. Tryk han moder alle Farer.

Aften-Psalme.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ic.

552. Er Herren med os paa vor Vel, Hvad
kan os da vel skade? Gud er vor Fader: han vil
ei Os sine Børn forlade. I alskens Nød han frelse
skal Hver den, som gaaer i lovligt Kald; Vil den,
som frygter Herren!

2. Hans Fadersie slummer ei; Han selv vil for
os vaage. Paa Havet han os viser Vel, End
gjennem Nat og Laage. Er Bolgen høi, han jens-
ner den; Og Stormen tømmer han igjen: Vel
den, som frygter Herren!

3. Til vort hencundne Liv, o Gud! Vi see
med Tak tilbage. Vor Lod du kjærlig deler ud,
Dg tæller vore Dage; For denne Dag, for hver

en Stund Vi takke dig af Hjertens Grund. Hjælp
os fremdeles, Herre!

Ligsang.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ic.

553. I lovligt Kald, i Christentroe Bedst endes
vore Dage; Vi da med Haab og Sjeleroe Fra
Verden Afsked tage. O vel enhver, som dette kan!
Han havner i det bedste Land, Og længes ei tilbage.

2. Vi sænke nn en Broder ned Imellem disse
Bølger, Dog ikke for Guds Missundhed Det dybe
Hav ham følger; Engang naar Tiden kommet er,
Han da med de Udvalgtes Hær Ind for Guds
Throne følger.

12. Freds-Psalme.

Mel. Vreden din afvend ic.

554. Priis være ham, som vore Trængsler endte!
Den Ild er slukt, som trindt omkring os brændte.
Gud Herren bød, thi ham vor Jammer rørte, Og
Krig ophørte.

2. See! nu er endt graahærdet Oldings Klage;
Sin Son, sin Alders Haab fik han tilbage. Ei
mere Qvinden sin Forsørger savner; Hun fro ham
savner.

3. Hærskarers Gud lod Freden herlig stige Fra
Himlen ned til Nordens Ewillingrige. Algodheds
Gud! du hørte os at bede, Og gav os Glæde.

4. Med hellig Andagt dig vor Tak vi yde; Vor Jubelsang til Jordens Ender lyde! O du! som gav os Fredens Hæd og Glæde! Dig vi tilbede!

13. Efter Sygdom.

Mel. Hvo ickun lader Herren raade ic.

555. Alt her mig mangt et Gode frøder; Det kommer, Fader! fra din Haand. Du Trost i Kummer, Kraft til Døder Mig giver ved dit Ord, din Aand Og daglig Nødsøst, Beskab, Fred Mig skjækes ved din Miskundhed.

2. End eet, Algode! du mig skjænke: Med Hælbred du velsigne mig! Kun frit den Sundes Aand kan tænke, Kun han ved Livet glæder sig; Men under Sygdoms Lidelser Mit Legem Sjælens Byrde er.

3 I Smærter nu. og nu i Dvale Jeg nyd paa Syg leiet laae; Alt aabnede sig Dødens Dale, Det skumle Bei jeg for mig saae Og uden Trost og uden Mod Omkring mig Ven og Frende stod.

4. Haleluja! da fra det Høie Din hjælperige Stemme led; En qvægsom Slum faldt paa mit Dø; Nøt Liv i hver en Aare stod. Jeg vaagned', o hvor vel tilfreds! I taus andægtig Bennekreds.

5 Hvor yndig saaes Naturen smile! Saa skjon jeg a'drig Solen saae. Min Sundheds Bærd ved rolig Hølle Bed Kræfters Brug jeg skjonner paa; Og daglig er min Bøn til dig: Med Sundhed du velsigne mig!

6. Og hvad jeg beder, du mig giver, Hvis det er til mit sande Held. Giv, at da og min Bændel bliver, Saa, at den dig maa takkes vel; Og Lennen for et velbrugt Eid Du hisset mig af Naade giv!

14. For en Moder efter Barnefødsel.

Mel. Guds Godhed ville vi prise ic.

556. Lov, Pris og Tak og Ære Skee Gud i Eolighed! Høilovet Herren være, Som seer til Svage ned! Han os i Modens Eid B. skytter, som en Fader, Og aldrig den forlader, Der slaaer til ham sin Eid.

2. Gud! du mig snart lod glemme Min vaandefulde Mod. Hvor listig var den Stemme: Et Menneske er fød! O! det har Arveret Til Hertilighedens Rige; O Haab foruden Lige! Hvad glemmes ei ved det?

3. Giv, at jeg Klogskab vinder Til heldig Barnerugt; I Himlen da jeg finder Min Moles rige Frugt. Jeg raaber fra min Grav, Naar jeg staaer op til Ære: "See! her er jeg, o Herre! Og de, som du mig gav!"

Mel. Fryd dig, o Christi Brud ic.

557. O Gud! jeg priser dig: Du hjælper faderlig; Din Kraft er hos de Svage; Du skaber Fryd af Klage. Miskundelige Herre, Dig skee Lov, Pris og Ære!

2. Fra Buggen til vor Grav Er du vor Støttestav. I alle Livets Farer Du naadig os bevare. Miskundelige Herre, Dig skee Lov, Priis og Ære!

3. Du elskte vore Smaae, End for de Løst saae; Du sender Qvindens Hjerte; Snart glemmer hun sin Smerre. Miskundelige Herre! Dig skee Lov, Priis og Ære!

4. Giv nu, at rettelig Mit Levnet priser dig; Og mine Børn maae lære, Dig stedse troe at være; Indtil vi Allesammen Hift see dit Aasyn. Amen!

15. Bed en Huusfaders Udreise.

Mel. Hvad kan os komme til for Rod ic.

558. O Gud! du skuer al vor Id, Og vore Fein du leder! Du signer faderlig vor Flid, Og om vort Held du freder! Min Pligt mig kalder fra mit Hjem; O led du mig paa Reisen frem. Min Foræ: du velsigne.

2. Lad Sundhed, Mod, og Held fra dig Paa Veien mig ledsage, At jeg maa færdes lykkelig, Og vinde glød tilbage Mod Uheld, Fare, Ligt og Bold Bær du paa Land og Vand mit Skjold, Bed Nat og Dag min Syrke!

3. Min elskte Huustroe og mit Hjem Saa nød: Dig jeg forlader eller:
(Min Huustro, Børn og elskte Hjem Saa nød: Dig jeg forlader eller:
(De fjere Børn, det elskte Hjem Saa nød: Dig jeg forlader.

Men du vil ei forlade dem, Du min og Mings Fa-
der! Alt hvad jeg har, mit Huus, min Slægt, Jeg
giver dig i Baretægt: Din Almagt dem beskjerme!

4. Da reiser jeg saa iryg og fro, Mit Kald op-
fyldt er trolig; Tilbage vender jeg med Roe, Og seer
med Fryd min Bolig. Blandt mine Kjere glæde-
lig, Al gode Gud! jeg takker dig For al din Faders
Naade.

16. Bed en Huusfaders Hjemkomst.

Mel. Fader vor udi Himmerig oc.

559. Min Bolig staaer, Tak see dig, Gud!
Tryk staaer den ved dit Forsyns Bud! Saa man-
gen En forlod sit Huus, Kom hjem, og sandt det
da i Gruus. Bed Vand, ved Jid, ved Storm
det faldt; Og huusvild mistede han Alt.

2. Du kjerlig horte hvad jeg bad, Da jeg og
Mine skiltes ad; Du mig og dem bevaret har; Din
Naade med os alle var. Du til min Reise gav
mig Held, Og hjemme fandt jeg Altting vel.

3. O Gud! du vor Beskjermer er. Fremdeles
du os naadig vær! At vi i huuslig Fred og Roe
Maae glade hos hverandre boe, Og tænke, leve
christelig I Bon og Haab og Troe til dig!

4. Skal nogen af os vandre ud, Det staaer i
dit Behag, o Gud, Din Haand veilede hver især,
Hvor de end vandre fiern og nær! Og giv, at vi til-
sidst hos dig Maae samles i dit Himmerig!

17. Børne-Psalme.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn 1c.

560. O gode Gud! jeg takker dig. En kjerlig Moder gav du mig, En god, en trofast, Fader! Jeg kjender ikke Livets Bei; Men deres Raad og Lærdom ei Paa Beien mig forlader.

2. O Gud! lad mig betænke ret, Hvad fra mit første Aandedræt Jeg deres Omhu skylder; Da røres jeg saa inderlig, Og Kjerlighed til dem og dig Min hele Sjel opfylder.

3. Mit rørte Hjerte bryder ud I Bøn til dig, O gode Gud! Den Svage kan du styrke. Giv! jeg dem lyder redelig! De lære mig at kjende dig, Og trofast dig at dyrke!

4. Løn du dem selv med Miskundhed, Og din Belsignelse udbred Til hvad de foretage; Og lad dem finde Trost hos dig, Naar Alderdommen nærmer sig Med skrøbelige Dage!

5. Lad Dydens Glæde, Haab og Røe I deres Hjerte altid boe! Du stedse hos dem være! Og naar fra mig du kalder dem Til gode Sjeles rette Hiem, Løn dem med evig Ære!

Register over Psalmerne.

No.		Side
281.	A f, Gud og Herre! var jeg fri	133
260.	Af! see til mig i Naade ned	168
96.	Aldrig skal vor Sjæl forsage	70
214.	Algode Fader, du os gav	139
538.	Algode Fader, Lysets Gud!	346
372.	Algode Gud! gyd Andagt i min Sjæl	238
459.	Algode Gud, hvor er du viis og herlig	296
323.	Algode Gud, med baralig Hu	210
3.	Allene Gud i Himmerig	2
2.	Almægtige, algode Gud	2
46.	Almægtige; din Guddoms Ære	33
290.	Almægtige og gode Fader	188
277.	Alseende, jeg skamsfuld maa	180
555.	Alt her mig mangt et Gode fryd	358
105.	Alt, hvad du mig vil byde	76
53.	Alt, hvad du skabte ved dit Ord	39
41.	Alt, hvad som lever, prise Gud	30
445.	Alt iler til sin Ende	285
58.	Alt ing tjener dem til Bedste	43
106.	Alt, o Herre, Alt mig minder	77
18.	Alt skeer, o Gud, som du det vil	13
177.	Al Verdens Synd er sonet ud	119
22.	Alvidende, dit Ord mig randsager	16
364.	Alvidende, du kjender nøie	233
23.	Alvidende, du skuer Alt	17
457.	Arbeid og beed, saa skal du faae	295
286.	Af elske dig, min Gud og Herre	186
496.	Atter jeg en Dag fuldender	322
471.	Atter jeg opvaagnet er	304
451.	Atter nu er endt et Aar	289
389.	B efæst os, Gud! i Daabens Paagt	247
371.	Bered os selv, o Gud! naar vi	238
207.	Bestemt til Himlens Salighed	135
315.	Bevar, o Gud, i Naade mig	204
531.	Bevar, o Herre, i vort Sind	343
87.	Bort al den Trost, som ei bestaaer	63
288.	Bort med Verdens tomme Glæder	189
243.	Bønhør mig, gode, milde Fader	157

No.		Side
142.	Christe, vi tilbede dig	99
357.	Christine, lad os samle Kræfter	230
10.	Christne, synger høit i Chør	8
472.	Dagen nu igjen frembryder	304
491.	Dagen, som paa ny begynder	319
158.	Dan, o Jesu Christ, mit Hjerte	108
419.	De gif forbi, - de sadre Dage	265
523.	De knælede med Ja mod Ja	341
373.	Dem, o Gud, du naadig er	238
502.	Den blide Soel, som glæder hele	327
45.	Den hvalte Himmel, store Gud	33
493.	Den lyse Dag forsvunden er	320
497.	Den mørke Nat frembryder nu	323
468.	Den mørke Nat svandt rolig hen	302
361.	Den Dval og Død, dig forestod	231
443.	De, som nu Døden nærme sig	283
148.	Det er fuldbragt, saa herligt lyder	108
180.	Det er fuldbragt, til Himlen soer	121
134.	Det er min Trost, mit Haab, min	95
332.	Det Gods, som Rust og Møl fortære	215
426.	Det lyder som et Tordenslag	270
370.	De trodse hart imod Guds Ord	237
235.	Dig bede vi, o Hellig Aand	153
339.	Dig, Gud, at kalde Fader	219
475.	Dig, Gud, skee Tak at her jeg kan	306
349.	Dig, Gud, skee Tak for alt det Gode	223
508.	Dig, Gud, skee Tak for denne Dag	331
109.	Dig, Herre, Herre bør allene	79
536.	Dig, Jesu, bør vi efterligne	217
237.	Dig, Jesu, priser jeg af ganske Hjerte	154
522.	Dig, Livets Fader, Gud! vor Gud!	340
391.	Dig, vor Gud og Herre	247
54.	Din Godhed, Gud, saa synlig er	39
82.	Din Kjerlighed, algode Gud	59
314.	Din Kirke, Herre, lad bestaae	221
51.	Din Lov, o Skaber, vil jeg sjunge	37
69.	Din Viisdom os, o Herre! leder	51
79.	Din Viisdoms og din Naades Bei	58
549.	Dit Lys soer ud, din Torden slog	354
547.	Dit Lys og Leide, du os gav	352
378.	Dit Ord, o Gud, er Sandheds Ord	240

No.		Side
26.	Du, Allestedsnærstående	19
302.	Du ene værdig er, du alle Herrens	196
102.	Du er min Gud, jeg frygter ei	74
363.	Du har, o Jesu, os et Mønster givet	232
396.	Du, Jesu, bød mig i dit Ord	251
176.	Du led, o Jesu, Qual og Død	119
520.	Du ledte frem, algode Gud	339
66.	Du Livet gav os, gode Gud	48
276.	Du seer, hvor svag jeg er, o Gud!	180
406.	Du seer, o Gud, min Længsel	257
269.	Du seer, o Gud, min Synd er stor	175
350.	Du skabte os, algode Gud	224
194.	Ei frygte vi for Sorg og Rød	128
543.	Ei Huus, ei Land, o Gud! indslutter	349
307.	Ei Livets Kummer, Jordens Møje	199
501.	En Dag jeg atter nu har endt	326
510.	Endt er Dagen, er henlevet	332
219.	Engang jeg vaagner og mig hæver	141
401.	Engang mit Liv er Dødens Røv	254
470.	En Levedag, du atter sender	303
511.	En Uge atter gif saa vel	333
512.	En Uge atter gif til Ende	334
438.	Er Gud med os i denne Tid	279
552.	Er Herren med os paa vor Bei	356
160.	Evig du velsignet være	108
71.	Evige Fader, som hjerlig regjerer	52
430.	Evighedens Haab og Ære	273
21.	Evig priset og ophoiet	16
432.	Fader, dig al Priis tilhører	275
488.	Fader, dig jeg mig betroe	317
390.	Fader, Søn og Hellig Aand	247
433.	Fader, tænk paa dem, som græde	275
546.	Far nu vel, du hjere Land	352
429.	Far, Verden, farvel	272
111.	For dig, o Gud, ei gjelder Stand	80
24.	For dig, o Gud! ei Skjulested	18
525.	For dig, o Gud! vi her fremtræde	342
210.	For Død og Grav jeg ikke bærer	136
252.	Forleen mig Kraft at elske dig	163
482.	For mig oprandt en Dag igjen	313

No.		Side
387.	Forsmægtende jeg banked' om	246
224.	Fra Evighed til Evighed	145
75.	Fra første Dieblif da jeg fik Livet	56
88.	Fra Gud vil jeg ei vige	64
236.	Fra Mennesket, fra Sløvet her	153
195.	Frelser, Sandhed er din Lære	128
155.	Frelser, villig, uforsøden	107
86.	Frygt ei, min Sjel, frygt aldrig	62
461.	Fuldendt er Høsten glædelig	297
169.	Fuldendt er nu din store Daad	114
107.	Gav du os ei, hvad skulde da	77
366.	Giv, Herre, at dit Sandheds Ord	235
340.	Giv, Herre, at paa Livets Veie	219
326.	Giv jeg, som Christen, elsker dig	211
238.	Giv, Jesu, Frelser, giv jeg maa	154
346.	Giv os, o Gud, at elske Fred	222
68.	Glædens Smil og Sorgens Graad	50
275.	Gode Gud, hvad er min Dyd	179
474.	Gudheds Gud, den Spæde stammer	306
417.	Græs, jeg venter dig med Længsel	264
539.	Grundføttet staar, o Herre	347
283.	Gud, den Sandhed, du mig lærte	184
542.	Gud, dig vor Tak og Lov og Pries	348
385.	Gud, din Gudhed hjertelig	245
36.	Gud, du est god; hvor herlig lyder	26
516.	Gud, du din Haand oplader	337
434.	Gud, du kan og vil os give	275
230.	Gud, du mig gav en Sjel, dig sees	150
509.	Gud, du seer i Misfandhed	332
437.	Gud, du signer og belønner	278
43.	Gud, du skabte Jordens Kredts	31
130.	Gud elste saa det faldne Rion	92
80.	Gud er min Hjælp, og stadelig	58
369.	Gud, giv os Lærere, der vil	236
189.	Gud har fra Evighed givet fra Søn	125
27.	Gud, Herre, dig tilbeder jeg	20
291.	Gud, Herre, du er nær hos mig	189
7.	Gud, Herre, hvad kan fatte dig	6
411.	Gud, Herre, jeg er i din Magt	261
47.	Gud, Herre, jeg vil prise	34
453.	Gud, Herren vil vi prise	291

No.		Side
295.	Gud, hvad du vil, det altid skee	191
285.	Gud, hvo bør elskes høit, som du	186
254.	Gud, hvo er jeg, hvad er min Kraft	164
64.	Gud, hvor er din Godhed stor	48
28.	Gud, i Alt, hvad er og skeer	20
380.	Gud, jeg Synder tør fremtræde	241
49.	Gud, Jehova, min Sjæl til dig	35
263.	Gud, i mit svage Kjød og Blod	171
84.	Gud, kan paa alting raade	60
273.	Gud, min Dommer, tør jeg træde	178
382.	Gud, min Skaber, Verdens Herre	243
425.	Gud, naar du byder, skal det skee	270
284.	Gud, naar jeg seer mig, som jeg er	185
377.	Gud og Fader, i dit Navn	210
113.	Gud saae alt det, han havde gjort	81
227.	Guds, Herrens Villie jeg veed	148
6.	Guds Prins forkynde Himlene	5
8.	Guds Eoel oprinder, hvilken Præge	7
114.	Guds Søn, som ingen, ingen seer	82
381.	Gud, stort og evigt er dit Rige	242
239.	Gud, ved din Mand, ved Døds Høst	155
267.	Gud, vi med angergivne Hjerter	173
296.	Gud, o Naadens milde Fader	192
110.	Haleluja, Gud er min Deel	80
170.	Haleluja, Korsfæstede	115
9.	Haleluja, vor Gud er, for	8
146.	Han doer, Guds Eoel, o Syn, som	102
234.	Her i Livets Riede	152
331.	Herre, giv jeg aldrig falder	214
409.	Herre, hjælp mig hvor jeg gaar	259
266.	Herre, jeg har handlet ilde	173
292.	Herre, stor i Magt og Naade	190
322.	Hjælp, Fader, at Laalmodighed	209
486.	Hjælp, Herre, mig, at jeg med Glæde	315
359.	Hjælp, Jesu, at i Livets Gang	230
487.	Himlens og Jordens Herre	316
548.	Heilovet være, Gud, dit Navn	353
246.	Hold, Fader, hold mig fast ved dig	159
213.	Hos dig du har et Himmerig	138
312.	Hvad du paalægger mig, o Gud	203
327.	Hvad er min Dyd for dig, o Gud	212

No.		Side
229.	Hvad er Verdens Guds og Magt	149
38.	Hvad Lov skal vi dig, Gud, vor Fader	28
300.	Hvad Dødt der end skal møde	195
99.	Hvi skulde du da klage	72
91.	Hvi spørger jeg saa ængstelig	66
52.	Hvo har mig givet Legemet	38
301.	Hvo ickun lader Herren raade	196
17.	Hvor est du, Gud, forfærdelig	13
103.	Hvorfor skulde jeg mig græmme	75
233.	Hvor godt, hvor saligt er det dog	152
202.	Hvor hastig svinde Livets Dage	132
545.	Hvor jeg skal i Verden vanke	351
329.	Hvor kunde jeg, o Gud, for dig	213
74.	Hvorledes skal jeg prise dig	55
32.	Hvor meget Godt, o Gudheds Gud	24
383.	Hvor naadig er du, milde Fader	243
410.	Hvo veed, hvor nær mig er min Ende	260
440.	Hærskarers Gud, med Ndmtyghed	280
375.	I dit Tempel møde vi	239
262.	I dybest Nød vil jeg til Gud	170
31.	Jeg af din Gudhed Livet fik	23
480.	Jeg atter da i Jesu Navn	312
218.	Jeg dig priser, Livets Herre	141
278.	Jeg er svag, men Gud er god	181
192.	Jeg frygter ei for Dødens Braad	127
203.	Jeg frygter ei, thi Død og Grav	132
206.	Jeg gaaer til Døden, hvor jeg	134
93.	Jeg haaber, og jeg stadig troer	68
414.	Jeg i mit Livs det sidste Blund	263
133.	Jeg kjender ham, som jeg har	94
397.	Jeg møder ved dit Raadebord	252
469.	Jeg seer nu Dagens Lys igjen	303
507.	Jeg takker dig, du Livets Herre	330
244.	Jeg trindt omkring omgivet er	158
215.	Jeg veed at snart den Hytte falder	139
298.	Jeg veed mig intet bedre Raad	193
404.	Jeg veed til Graven gaaer min Vej	256
121.	Jeg ved Jesum fryder mig	87
398.	Jesu Christ, du gav mig Livet	252
413.	Jesu Christ, du leed og døde	262
179.	Jesu Christ, du overvandt	120

No.		Side
188.	Jesu Christ, vi ofre dig	125
162.	Jesu Christ, vor Sæliggjører	109
149.	Jesu dine dybe Vunder	103
145.	Jesu, du den gode Hyrde	101
124.	Jesu, du os give, at vi troe dig blive	89
132.	Jesu, Dødens milde Lærer	93
356.	Jesu, Frelser, lad mig lære	229
167.	Jesu, Guds eenbaarne Son	114
193.	Jesu, Herre, lad dit Rige	127
157.	Jesu, i din bitre Dvide	108
163.	Jesu, i din Død er Livet	110
120.	Jesus Christus er vor Ven	86
171.	Jesus, den Korsfæstede	116
168.	Jesus lever, Graven brast	114
199.	Jesu ved dit Ord vi kjende	130
191.	Jesu vi os dybt nedbøje	126
211.	Gravens mørke tabte Gjemme	137
173.	hellig Lovsang sig til Gud	117
25.	Himles Himle throner Gud	18
151.	Jesu Død og al den Qual han led	105
135.	Jesu Navn bør al vor Gjerning	95
183.	Jil, frelste Sjæl, til Bjerget hen	122
553.	løvligt Kald, i Christentroe	357
94.	min Rød og Smerte	69
271.	Engen er saa stor en Synder	177
108.	Kan jeg fuldtakke dig, o Gud	78
116.	Kierligste Jesu, min Nand sig	84
462.	Kommer, Herren at tilbede	298
143.	Kom, store Livets Fyrste, kom	100
152.	Korsfets Død min Jesus døde	105
392.	Lad dem, som fik Forældres Navn	248
534.	Lad denne Dag, o Gud, vor Gud	344
526.	Lad dit Ord, alvise Gud	342
365.	Lad, Jesu, lad din naadefulde Lære	234
362.	Lad, Jesu, tidt mia tænke raa	232
225.	Lad i Gravens mørke Gjemme	146
352.	Led mig, o Gud, paa Dødens Vej	226
388.	Led os, Herre, ved din Haand	246
61.	Lov og Priis dig evig rære	45
119.	Lov og Tak og evig Ære skee dig	86

No.		Side
356.	Lov, Pries og Tak og Ere	359
41.	Lovsnynger Gud, den Herlige	9
446.	Lovsnynger Gud, den Bældige, den	285
37.	Lovsnynger Gud, 3 Skabninger	27
454.	Lovsnynger ham, hvis Skabermagt	293
12.	Lovsnynger Herren, den Stærke	10
165.	Lovsnynger Herrens Miskundhed	112
327.	Lov, Tak og Pries og Ere	342
48.	Lyd høit, min Sang, den hele	35
83.	Lær mig, gode Gud, at være	60
325.	Lær mig, o Herre, rettelig	211
335.	Med Mand og Kraft og Raade	345
231.	Med barnlig Tillid jeg oplader	150
550.	Med Gud i lovligt Kald vi gaae	355
123.	Med høi og fesslig Jubelklang	88
518.	Med Sundhed vel tilmode	338
423.	Med Bemod og med Andagt træde	269
282.	Med Bemods Graad jeg falder ned	184
77.	Med Wiisdom, du, o Gud, regjerer	57
358.	Milde Frelser lad os lære	230
60.	Min Mand ved dig, algode Gud	45
559.	Min Bolig staaer, Tak ssee dig	361
81.	Min Bøn jeg sender, o Fader op	59
147.	Mind, o Jesu, tidt mit Hjerte	103
418.	Min Dødsdag, denne store Dag	265
272.	Min Fader, Gud, af tør jeg dig	177
184.	Min Frelser opstod seierrig	122
156.	Min Frelser, undrende jeg skuer	107
196.	Min glade Tak til dig, o Gud	129
72.	Min Gud, din Pries jeg vil istemme	54
59.	Min Gud, dit Navn jeg prise vil	45
251.	Min Gud, du i det Skjulte seer	162
232.	Min Gud, du kaldte mig til Jesu	151
503.	Min Gud, en Dag igjen sig ender	328
256.	Min Gud, hvor er din Godhed	165
308.	Min Gud, hvor ofte glemmer jeg	200
405.	Min Gud, jeg gaaer irimodelig	257
537.	Min Gud, dig svor jeg hellig Fed	346
490.	Min Gud, jeg vaagnet er	318
320.	Min Gud, jeg vil ei ængste mig	208
310.	Min Gud, i Troe jeg til dig raaber	202

No.		Side
131.	Min Gud, naar Verdner styrte om	93
367.	Min Gud og Fader, til dit Rige	235
261.	Min Gud, o hvor vil det mig	169
342.	Min Gud, o lad Sagtmodighed	220
90.	Min Gud, naar jeg kun tror paa	66
303.	Min Gud, til dig i Trang og Nød	197
117.	Min Jesu, aldrig skal jeg glemme	85
127.	Min Jesus er min faste Borg	91
198.	Min Lyst og alt mit Haab er Gud	130
421.	Min og Alles Gud og Fader	266
212.	Min sidste Levedag mig er	137
92.	Min Sjæl, hvort vil du græmme dig	67
395.	Min Sjæl i Andagt nærmer sig	250
483.	Min Sjæl i Lovsang yder	314
29.	Min Sjæl skal Herren prise	21
319.	Mit Haab, min Tillid staaer til Gud	207
264.	Mit Legem visner hen, som Løv	171
222.	Mit Liv er Ubestandighed	143
408.	Mit Liv, o Gud, er i din Haand	258
255.	Mit Døie seer, o Gud, til dig	164
78.	Mit Sind og Hjerte jeg til Gud	58
44.	Naar jeg dig tænker, store Klæber	32
416.	Naar mit Hoved sig skal bøie	264
304.	Naar Nød og Modgang rammer	198
95.	Naar Nød omspænder mig	70
98.	Naar Sorgen mig omspænder	71
16.	Naar Stjerners Hær udbreder sig	12
154.	Naar Synden mig anklager	106
305.	Naar under Modgangs Bøat jeg	198
67.	Naar vi i Nød og Fare staae	49
247.	Nu bør ei Synden mere	160
477.	Nu rinder Solen op med Straaler	308
57.	Nu takler alle Gud	43
478.	Nu vil jeg af ganske Hjerte	310
140.	O Christne, frem for alle Dage	98
172.	O Christne, søler hellig Glæde	116
115.	O det var et Glædens Bud	83
122.	O du, de Angergivnes Ven	88
402.	O du, som gav mig Liv og Livets	254
345.	O Fader, du er Fredens Gud	220

No.		Side
495.	O Fader, du mig Livet skjenkte	322
455.	O Fader, Gud, din Godheds	294
240.	O Fader, lad din Aand ledsage	155
341.	O Fader, lad din Godhed mig	220
533.	O Fader, Søn og Aand din Pagt	344
174.	O Fryd, jeg nu kan trøste mig	117
166.	O Fryd, o Held, han er, han er	113
279.	O gif det os til Liv og Sjæl	181
178.	O g'ade Budskab for mit Hjerte	119
513.	O gode Gud, hvor rigelig	335
560.	O gode Gud, jeg takker dig	362
309.	O gode Gud og Fader hør	201
259.	O Gud, Alviisdoms Gud, som	167
318.	O Gud, din Godhed gaaer saavidt	207
348.	O Gud, din Kjerlighed vil Alle	223
34.	O Gud, din Misfandhed mod mig	25
293.	O Gud, dit Forsyns Dje	190
249.	O Gud, dit Navn er stort i alle	161
427.	O Gud, dit Sandheds Ord har sagt	271
19.	O Gud, dit Væsens Majestæt	14
442.	O Gud, du er jo stedse blid	282
435.	O Gud, du evig viis og stor	277
524.	O Gud, du har med Faderhaand	341
306.	O Gud, du og ved Smerte	199
62.	O Gud, du overskuer Alt	46
393.	O Gud, du ser mig, og du veed	248
521.	O Gud, du selv forenet har	339
558.	O Gud, du skuer al vor Id	360
334.	O Gud, du ved dit Ord os lærte	216
335.	O Gud, du vil at Kjerlighed	216
321.	O Gud, giv os Taalmodighed	208
330.	O Gud, hvad er et Menneffe	214
338.	O Gud, hver Skabning er dig kjær	218
274.	O Gud, hvor er din Godhed stor	179
126.	O Gud, hvor er din Naade rig	90
460.	O Gud, hvor gavmild aabner du	297
253.	O Gud, hvor lidet uden dig	163
287.	O Gud, hvor lykkelig er den	187
316.	O Gud, hvor længe skal jeg her	205
204.	O Gud, jeg gjerne følger dig	133
557.	O Gud, jeg priser dig	359

No.		Side
299.	D Gud, jeg skandom troer saa	194
294.	D Gud med stille Sind jeg giver	191
208.	D Gud, min Gud, jeg ved dit Ord	135
220.	D Gud, min Skaber og min Herre	142
70.	D Gud, min Fremme ingenlunde	51
494.	D Gud, min Tak jeg bringer dig	321
245.	D Gud, mit Hjerter ængstler sig	158
379.	D Gud, naar vi paafalde dig	240
833.	D Gud og Fader, styrk min Ejel	215
85.	D Gud, paa dig jeg bygger	61
532.	D Gud, som alting har frembragt	343
439.	D Gud, til dig vort Haab vi ene	279
39.	D Gud, vor Gud, vi prise dig	29
447.	D Gud, vor Tillid og vor Styrke	286
150.	D Held mig, at jeg kjender dig	104
216.	D Held mig, Held mig, naar engang	140
228.	D Held mig, om jeg aldrig træder	149
200.	D Hellig Aand, vor Bistand vær	131
242.	D Herre, frels min svage Dyd	157
65.	D Herre, hvor begynder	48
226.	D Herre, skulde Død og Grav	146
258.	D hjælp mig gode Fader	166
217.	D Himlens Haab mit Hjerter glæder	140
161.	D hvor maa min Ejel bedrøvet	109
270.	D hvor mit Livs henfarne Dage	176
528.	D Jesu Christ, de Svages, Faldnes	342
355.	D Jesu Christ, du kom fra Gud	228
353.	D Jesu Christ, du lærer mig	227
412.	D Jesu Christ, Guds Salvede	261
394.	D Jesu Christ, hvor er du blid	248
399.	D Jesu Christ, jeg takker dig	253
317.	D Jesu Christ, jeg troer paa dig	206
223.	D Jesu Christ, min Tanke hæver	144
536.	D Jesu Christ, saa lod dit Ord	345
118.	D Jesu, du har elsket mig	85
125.	D Jesu, du saa mangelund	90
355.	D Jesu, ret at ligne dig	227
138.	D Jesu, vor Forsøner, som kom	97
360.	D Jesu, vær min Lærer	231
164.	D lader os til Korsfætt aage	110
97.	Om jeg end seer mig stædt i Død	71

№.		Side
504.	O min Sjæl, vær glad tilmode	329
42.	Op al den Ting, som Gud har gjort	30
30.	Op hver, som Jordens Kreds beboer	22
185.	O priser, frelstste Klarer	123
463.	O priser Herren, alle Mand	299
112.	Op, fremmer i med Englers Sang	81
492.	Opvaagnet uden Hjertenag	319
384.	O salig Trøst og Glæde	244
337.	Os alle af det faldne Røn	217
182.	O see med Fryd, du frelstste Jord	121
5.	O store Gud, vi love dig	3
407.	O vaagner, førend Døden falder	258
351.	O var min Sjæl fra Synden fri	225
89.	Paa dig, min Gud, jeg lide vil	65
324.	Paa dig, min Gud, som alt formaaer	210
441.	Paa dig, o Herre, haabe alle Slægter	281
297.	Paa Gud allene jeg sætter Haab	192
481.	Paa Matten følger Dagen nu	312
144.	Paa sit Kors i Dødens Smerte	100
50.	Priis Gud med Sang, priis ham	36
554.	Priis være ham, som vore Trængsler	357
40.	Rettferdig er du, store Gud	29
153.	Rind min Laare, Jesus døde	106
498.	Saa ender jeg nu denne Dag	324
465.	Saa er vor Høst tilende	300
241.	Saa farefuld er Veien her	156
141.	Saa frelstes vi fra Synd og Død	99
505.	Saa gaae vi til vort Hvilested	330
499.	Saa lægger jeg min Syssel ned	325
541.	Saa mildelig du bliver ved	348
422.	Saa samles vi til vore Fædre	269
473.	Saa venlig Dagen atter smiler	305
476.	See Dagens Lys saa blid igjen	307
175.	See, den gylbne Soel frembryder	118
139.	See, din Vre bredes ud	98
136.	See, han kommer, Jesus Christ	96
458.	See, Himlene oplades ved dit Bud	295
479.	See, Hviletiden gif tilende	310
467.	See, Marken taber nu sin Pragt	301
431.	Send, o Gud, din blide Fred	274

No.		Side
530.	Sign, o Jesu, naadelig	343
15.	Skjøn er den Jord, som vi betræde	12
56.	Skulde jeg min Gud ei prise	41
551.	Skummel Nat er overvunden	355
420.	Snart jeg ved Banens Ende	266
506.	Solen daler, Lysen svinder	350
484.	Solen straalere frem igjen	314
347.	Som du, o Jesu, lærte mig	222
104.	Som Herren det vil være	76
400.	Som Morgendag mit Liv henfvinder	255
403.	Som Skyggen svinder Livet bort	255
248.	Stadig Kamp vort Liv maa være	160
449.	Stemmer Alle i til Glæde	288
20.	Stor er du, Gud, utalte Engles	15
35.	Stor er din Misfandhed, o Skaber	26
428.	Styrk, o Fader, styrk vor Sjel	271
415.	Styrk selv, o Gud, min hange Mand	264
63.	Sving dig op, forsagte Sjel	47
311.	Sørger du endnu, min Sjel	202
314.	Tabt er min Fred, jeg synker ned	204
368.	Tak, Fader, for dit Gudsdoms	236
137.	Tak, Jesu, Frelser, at du kom	96
201.	Tak skee dig, evig gode Gud	131
529.	Tak skee dig, evig vise Gud	343
500.	Tak skee dig, Gud, for denne Dag	325
489.	Tak skee dig, Gud, for hver en Dag	317
209.	Tak skee dig, Gud, jeg rolig	136
485.	Tak være dig, min Gud, min	314
464.	Tak være dig, vor Gud og Fader	299
386.	Til Dønnen du os selv indbød	245
257.	Til dig jeg raaber, Jesu Christ	166
280.	Til dig, min Gud, vil jeg af Hjertet	182
250.	Til dig, min Gud, vil jeg mig	162
73.	Til dig, o Gud, min Takkesang sig	54
76.	Til dig, o Herre, staaer min Hu	56
128.	Til dig, til dia, o Jesu Christ	91
376.	Til dig, vor Gud, opløste vi vor	239
444.	Til Ende Naret haster	284
221.	Til evigt Liv har du, min Skaber	142
181.	Til Faderen, fra den forløste Jord	121

No.		Side
100.	Til Himlen er mit Hjerte vendt	72
186.	Til Himlen, Frelser, du opsoer	124
129.	Til Jorden kom du blid og from	92
540.	Tryk Klippen op fra Havets Bund	348
313.	Trostens Land, du i de Svage	204
101.	Tungt slaæer mit Hjerte bange	73
13.	Usattelig for Mennesker	10
456.	Naaren nu i al sin Pragt	294
265.	Bed dig, o Jesu Christ, kom Frelse	172
268.	Beeg mig, at jeg saa mangelund	174
187.	Vel os, vi have grundfast Haab	124
452.	Belsign, o Gud, det Naar jeg nu	290
343.	Vi bede, hjælp os Jesu Christ	221
514.	Vi, dine Børn, dig bede	336
374.	Vi families for dit Naasyn her	239
466.	Vi forrigfulde knæle ned	300
515.	Vi takke dig, vor Fader	336
4.	Vi takke dig, o Gud, vor fjere Fader	3
1.	Vi troe, vi Alle troe paa Gud	1
328.	Vogt mig, o Gud, at Overmod	213
289.	Vor Gud allene Herren er	188
14.	Vor Gud er evig viis og stor	11
33.	Vor Gud er idel Kjerlighed	24
55.	Vor Gud er i det Høie	40
190.	Vor Gud han er saa fast en Borg	126
436.	Vor Konge signe du, o Gud	278
448.	Vor Sang skal festlig lyde	287
197.	Vor Skaber og vor Gud vi dig	129
424.	Vor Tanke bort fra Jorden iler	270
450.	Vort glade Hjerte hæver sig	288
544.	Vort gode Skib henglider snart	348
519.	Vort Maaltid er til Ende	338
517.	Vort Maaltid vi beslutte nu	337
205.	Vær trostlig Sjæl, og ængst dig ei	134
159.	Vængstet under Lovens Brede	103

Collecter, Epistler

og

E v a n g e l i e r

paa

Søn- og Helligdagene i det ganske Aar,

og

vor Herres Jesu Christi

Lidelses Historie,

der næst

gærlige Kirke-Bønner samt Morgen- og

Aften-Bønner.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header, which is mostly illegible due to fading and bleed-through.

A line of handwritten text in the middle of the page, appearing to be a date or a specific reference, but the characters are too faded to read accurately.

A line of handwritten text below the middle section, possibly a signature or a name, which is also illegible.

A line of handwritten text in the lower-middle section, likely another signature or name, which is illegible.

A line of handwritten text near the bottom of the page, possibly a date or a note, which is illegible.

A line of handwritten text at the very bottom of the page, which is illegible.

A final line of handwritten text at the bottom of the page, which is illegible.

Collector, Epistler og Evangelier.

Første Søndag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig tilbørligen, og love og prise dig evindeligen, at du satte os arme Mennesker, som for Syndens Skyld skulle være under Dødens og Satans Tyrannie, din Søn til en Konge, hvilken er en retfærdig og sagtmodig Konge, og vil formedelt sin Død gjøre os frie for vore Synder, og være vor Frelser, som vil redde og hjælpe os imod Døden. Vi bede dig ogsaa, at du formedelt din Helligaand vil saa oplyse, styre og regiere os, at vi allene kunde holde os til denne retfærdige Konge og Frelser, og ikke, som Verden gjør, forarge os paa hans fattige Stikkelse og foragte de Ord, men formedelt en fast Troe til ham til evig Tid blive salige ved den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 13 C. 11 V.

Og dette siger jeg nu fornemmelig: efterdi vi vide, at Tiden og Stunden er der, at opstaae af Sovne, efterdi vor Salighed er nu nærmere, end der vi for troede. Natten er forbigangen, og Dagen er kommen nær hid; thi lader os aflægge Mørkhedens Gjærninger, og tage Lysets Baa-ben paa os. Lader os vandre skikkeligen; som om Dagen, ikke i Graadserie og Drukkenskab, ikke i Kammerne og Uteerligheder, ikke i Liv og Avind; men ifører eder den Herre Jesum Christum, og bærer ikke Omsorg for Kjødets til at opfylde dets Begjerligheder.

Evangelium, Matth. 21 Cap. 1 B.

Sog der Jesus og hans Disciple komme nær til Jerusalem, og vare komne til Bethphage hos Oliebjerget, da sendte Jesus to af sine Disciple, og sagde til dem: gaaer bort i den Bye, som ligger for eder, og strax skulle I finde et Afseninde bunden og et Føl hos hende, -løser dem, og fører dem til mig: og dersom nogen taler eder nozet til, da siger, at Herren haver dem behov, saa skal han strax fremsende dem. Dette skede altsammen, at det skulde fuldkommes, som sagt er ved Propheten, som siger: siger Zions Dotter, see! din Konge kommer til dig sagimodig, og rider paa et Afsen og paa den undertvangne Afsenindens Føl. Saa ginge Disciplene hen, og gjorde, som Jesus befalede dem, og hentede Afseninden og Føllet, og lagde deres Klæder paa dem, og satte ham derpaa. Og mange af Folket bredde deres Klæder paa Veien, de andre huggede Grene af Træerne, og strøbde dem paa Veien; men Skaren, som gik for og fulgte efter, raabte og sagde: Hosianna Davids Søn; lovet være den, som kommer i Herrens Navn, Hosianna i det Høieste.

Anden Søndag i Advent.

Collecet Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som formedelst din Søns aabenbarede os, hvorledes Himmels og Jord skulle forgaae, og vore Legemer skulle igjen opstaae, og at vi alle skulle stilles for Dommen. Vi bede dig, at du formedelst din Helligaand vil holde os ved dit Ord, og udi en ret Troe naadeligen voate os for Synd, og bevare os i alle Kristelser, at vi ikke skulle besvære vore Hjerter med Graadserte og Druktenskab, og Sorg for timelig Næring; men altid være vaagne og bede, og med en vis og fast Tillid til din Raade, glædelig vente efter din Søns Tilkommelse, og da formedelst ham blive til evig Tid salige, ved den samme din elskelige Søn, Jesus Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 15 C. 4 B.

Thi brød, som tilforn er skrevet, det er foreskrevet os til Lærdom, paa det vi skulle have Haab, formødelst Taalmodighed og Skriftens Trost; men Taalmodighedens og Trostens Gud give eder, at I kunde have et Sind iblandt hverandre efter Jesum Christum; paa det I eendragtigen med een Mund kunde prise Gud og vor Herres Jesu Christi Fader. Derfor antager hverandre, ligesom og Christus haver antaget eder til Guds Ære. Og jeg siger, at Jesus Kristus er bleven Omkjærelsens Tjener for Guds Sandheds Skyld, til at stadfæste Fædrenes Forjættelser, og at Hedningerne skulde love Gud for sin Barmhertighed, ligesom skrevet staaer: derfor vil jeg bekjende dig iblandt Hedninge og sjuenge dit Navn.

Evangelium, Luk. 21 C. 25 B.

Og der skulle see Tegn i Soel, Maane og Stjerner, og paa Jorden skulle Folket blive bange indtil Mistrosthed, naar Havet og Vandbølgerne skulle bruse. Og Menneffene skulle forsmægte for Rædsel, og for de Tings Forventelse, som skulle komme over Jorderige; thi Himmels Kræfter skulle røre sig. Og da skulle de see Menneffens Son komme i Skyerne med stor Kraft og Herlighed. Men naar dette begynder at see, da seer op, og opløfter eders Hoveder, fordi at eders Forløsning stunder til. Og han sagde dem en Lignelse: seer til Figentræet og alle Træer, naar som de nu skyde ud, da see I, og mærke af eder selv, at Sommeren er nu nær. Ligesaa og I, naar som I see, at dette see, da mærker, at Guds Rige er nær. Sandelig, jeg siger eder, at denne Slægt skal ikke forgaae, før end det er skeet altsammen: Himmel og Jord skulle forgaae, men mine Ord skulle ikke forgaae. Saa vogter eder selv, at eders Hjerter ikke nogen Tid besværes med Fraadserie og Drukkenskab og med Sorg for dette Livs Næring. Og denne Dag maatte komme hasteligen over eder; thi den skal komme som en Snare over alle

dem, som boe paa Jorden; værer derfor altid vaagne og beder, at I kunne være værdige til at undflye alt dette, som skee skal, og at staae for Menneskens Søn.

Tredie Søndag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som lod din Søn, vor Herre Jesum Christum, vorde Menneske, og derfor komme til Verden, at han skulde afværge Djevelens Tyrannie og hjælpe os arme Mennesker imod Synden og Døden, og gjøre os til evig Tid salige. Vi bede dig, at du vil med din Helligaand saa styre og regiere vore Hjerter, at vi ikke skulle see til noget andet, end til hans Ord, og dermed undflye al Forargelse, som vor Fornuft vser os til, paa det vi altid maa findes blandt den Hob, som ikke forarger sig paa din Søn Jesum Christum, men blive formødelst ham evindeligt salige, ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Cor. 4 C. 1 B.

Lad hvert Menneske saa agte os, som Christi Tjenere og Huusholdere over Guds hemmelige Ting, og det som ydermere udkræves af Huusholdere, er, at enhver maae findes troe; men mig er det en saare ringe Ting, at jeg maae dømmes af eder, eller af nogen menneskelig Dom; ja jeg dommer mig end ikke selv; thi jeg veed intet med mig selv; dog er jeg derfor ikke retfærdiggjort, men Herren er den som mig dommer. Saa dommer da ikke nogen for Tiden, førend Herren kommer, som baade skal føre til Lyset det som skjult er i Mørket og aabnøre Hjerternes Raad, og da skal enhver vederfares Lov af Gud.

Evangelium, Matth. 11 C. 2 B.

Men der Johannes horte i Fængslet Christi Gjerninger, sendte han to af sine Disciple hen og lod ham sige: er du den som skal komme, eller skulle vi vente nogen anden? Og Jesus svarede og sagde til dem: gaae hen og forkynder Johannes igjen det, som I høre og see: de Blinde faae deres Syn igjen, og de Halte gaae

de Spedalske renses, og de Døve høre, de Døde staae op, og Evangelium prædikes for de Fattige; og salig er den, som ikke forarges paa mig. Der nu disse ginge bort, begyndte Jesus at tale til Folket om Johannes: hvad ere I gangne hen ud i Ørken at see? Wille I see et Rør, som røres hid og did af Veiret? Eller hvad ere I udgangne at see? Wille I see et Menneske, klædt i bløde Klæder? Seo! de som bære bløde Klæder ere i Kongers Huse; eller hvad ere I udgangne at see? Wille I see en Prophet? Ja, jeg siger eder, og langt mere end en Prophet; thi han er den, om hvilken der staaer skrevet: see! jeg sender min Engel for dig, som skal berede din Wei for dig.

Fjerde Sondag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, det er tilbørligt, at vi takke dig, at du selv haver beredt den naadefulde Daab ved den hellige Døbere Johannem, og ladet os ogsaa komme dertil, hvorudi du tilsaagde os Syndernes Forladelse, den Helligaand og det evige Liv for din Søn Jesu Christi Skyld. Vi bede dig, ophold os udi saadan Tillid til din Raade og Barmhertighed, at vi aldrig skulle tvivle paa samme din Tilsigelse, men troste os dermed i alle Fristelser; og giv os din Helligaand, at vi kunne bevare os fra Synd og stedse blive i den Uskyldighed, til hvilken vi komme ved Daaben, indtil vi ved din Raade maae blive evig salige, formedelst den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Phil. 4 C. 1 B.

Glæder eder i Herren altid, og atter siger jeg, glæder eder. Lader eders Sagtmodighed være bitterlig for alle Mennesker. Herren er nær; sørger ikke for noaen Ting, men i alle Ting lader eders Begjæringer worde aabenbaret for Gud, ved Bon og udmyg Formaning med Taksigelse. Og Guds Fred, som overgaaer al Forstand, skal bevare eders Hjertes og eders Sind i Christo Jesu.

Evangelium, Joh. I C. 19 B.

Og dette er Johannes Vidnesbyrd, der Joderne sendte af Jerusalem Præster og Leviter, at de skulle spørge ham ad: hvv er du? Og han bekjendte og nægtede ikke; men han bekjendte: jeg er ikke Christus. Og de spurgte ham ad: hvad da? Er du Elias? Han sagde: jeg er ikke. Er du en Prophet? og han svarede: Nei. Da sagde de til ham: hvad er du da, at vi kunne give dem Svar, som have os udsendt? Hvad siger du om dig selv? Han sagde: jeg er hans Røst, som raaber i Ørken: bereder Herrens Vej, som den Prophet Esaias haver sagt. Og de, som vare udsendte, vare af Pharisæerne. Og de spurgte ham ad, og sagde til ham: hvi døber du da, om du ikke er Kristus, og ei Elias, og ei en Prophet? Johannes svarede dem og sagde: jeg døber med Vand; men han staar midt iblandt eder, den I ikke kjende; han er den, som skal komme efter mig, hvilken haver været for mig, hvis Skoetvinde jeg ikke er værdig til at oploje. Dette skede udi Bethabara paa hiin Side Jordan, hvor Johannes da døbte.

Christi Fødselsdag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelste Fader, vi takke dig for din store Naade og Barmhertighed, at du haver ladet din kjære Søn annamme vort Kjød og Blod, og formedelsi ham naadeligen hjulpet os fra Synd og den evige Død. Vi bede dig, oplys vore Hjertes med din Helligaand, at vi for saadan Naade kunne være taknemmelige og dermed troste os i al vor Nød og Fristelse, og saa omsider blive evindeligt salige, formedelsi den samme din kjære Søn vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Er. I C. I B.

Eterat Gud i fordom Tid havde talet mange Gange, og i mange Maader til Fædrene ved Propheterne, da haver

han i disse sidste Dage talet til os formedelsi Sønnen, hvilken han satte til en Arving over alle Ting, formedelsi hvilke han og gjorde Verden. Hvilken efterdi han er hans Herlighedens klare Skin, og hans Væjens rette Billede, som bær alle Ting med sin kraftige Ord, da efter at han havde forrettet vore Synders Renselse formedelsi sig selv, satte han sig hos Majestæten høire Haand i det Høie, og er saa bleven saa meget høiere end Englene, som han aldeles havde arvet et langt ypperligere Ravn for dem; thi til hvilken Engel haver han nogen Tid sagt: Du er min Søn! i Dag jeg fødte dig!

Evangelium, Luc. 2 C. 1 B.

Dg det begav sig i de samme Dage, at der udgif en Befaling fra Keiser Augusto, at al Verden skulle beskrives til Skat, Denne Beskrivelse var den allerførste, som skede, der Cyrenius var Landsherre i Syrien. Og de gif alle at lade sig beskrive til Skat, hver til sin Stad. Da drog Joseph op af Galilæa af den Stad Nazareth til Jodeland, til Davids Stad, som kaldes Bethlehem, fordi han var af Davids Huus og Slægt, at han skulde lade sig beskrive til Skat med sin trolovede Hustru, som var frugtsommelig. Og det skede, mens de vare der, da blev Tiden fuldkommen, at hun skulde føde. Og hun fødte sin førstefødte Søn, og svøbte ham i Klude, og lagde ham ned i en Krybbe; thi de havde ellers intet Rum i Herberget. Og der vare Hyrder i den samme Egn, som laae i Marken og holdt Nattevagt over deres Hjord. Og see! Herrens Engel stod uformodentlig hos dem, og Herrens Herlighed skinnede om dem, og de frygtede saare. Men Engelen sagde til dem: frygter ikke; thi see! jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket; thi eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Christus i Davids Stad. Og dette skal være eder til et Tegn: I skulle finde et Barn svøbt i Klude og liggende i en Krybbe. Og strax blev der hos Gud

gelen en himmelske Hærskares Mangfoldighed, som lovede Gud og sagde: Være være Gud i det Høie! og Fred paa Jorden! og i Menneskene en Velbehagelighed!

Afstensangs-Text paa Juledag, Luc. 2 C. 15 B.
Og det skede, der Engelen fore bort fra Hyrderne til Himmelen; da sagde Hyrderne til hverandre: saa lader os nu gaae lige hen til Bethlehem, at vi og maae see det, som der er skeet, hvilken Herren nu haver aabenbaret for os. Og de komme hasteligen, og funde baade Maria og Joseph, og Barnet liggende i Krybben. Og der de havde seet det, da forkyndede de overalt det Ord, som var sagt til dem om dette Barn: og alle, som dette hørte, forundrede sig over dette, som Hyrderne sagde til dem. Men Maria bevarede alle disse Ord, og overveiede dem i sit Hjerte. Og Hyrderne vendte tilbage igjen, prisede og lovede Gud for alt det, som de havde hørt og seet, ligesom det var sagt til dem.

St. Stephans Dag.

Collect. Lader os alle bede:

O evige og barmhjertige Gud, himmelske Fader, du som haver givet den hellige Stephan Raade, at han for dit Ord og din elskelige Søns Skyld, blev den første Martyr efter Christi Himmelfare, og med Taalmodighed gjorde Bøn for sine Forsølgere; giv os ogsaa Raade, at vi taalmodigen kunde lide, hvad os tilskikkes efter den guddommelige Villie, og at vi ogsaa kunde elske vore Fiender og Uvenner, og bede for dem, formedelst den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Ap. G. 6 C. 8 B. og 7 C. 54 B.

Men Stephanus, fuld af Troe og Kraft, gjorde underlige Sierninger og store Tegn iblandt Folket. Da stode der nogle op af den Skole, som kaldes de Libertiners og de Coreuers og de Alexandriners, og deres, som vare af Cicilia og Asia, og tvistede med Stephanus; men de kunde ikke staae

den Viisdom og den Mand imod, af hvilken han taledede. Da bestilte de hemmelig nogle Mænd, som sagde: vi hørte ham tale bespottelige Ord imod Mosen og imod Gud. Saaledes oprørte de Folket og de Eldste og de Skriftefogede, og de fore ind paa ham; rykte ham bort, og førde ham for Raadet, og de bestilte der falske Vidner, som sagde: det Menneske lader ikke af at tale bespottelige Ord imod dette hellige Sted og imod Loven; thi vi høre ham sige: at denne Jesus af Nazareth skal forstyrre dette Sted, og forvende de Skikke, som Moses overgav til os. Og alle de, som sadde i Raadet, stirrede paa ham, og saae hans Ansigt som en Engels Ansigt. Da stak det dem i deres Hjertes af Bræde, og de bede Tænderne tilsammen over ham. Men, som han var fuld af den Helligaand, saae han stadig op til Himmelen, og saae Guds Herlighed, og Jesum staaende hos Guds høire Haand. Og han sagde: see! jeg seer Himlene aabne, og Menneskens Søn staae hos Guds høire Haand. Da raabte de med hoi Røst, stoppede deres Øren til, og stormede eendragtigen ind paa ham, stødte ham ned af Staden, og stenede ham; og Vidnerne lagde deres Klæder ned ved en ung Mands Fødder, som heed Saulus. Saa stenede de Stephanum, som paa kaldede Gud og sagde: Herre Jesu annam min Mand! men han faldt ned paa Anæ, og raabte med hoi Røst: Herre tilregn dem ikke denne Synd. Og som han det sagde sov han hen.

Evangelium, Matth. 23 E. 34 B.

Derfor see! jeg sender til eder Propheter og Vise og Skriftefogede: og nogle af dem skulle I slaae ihjel og korsfæste, og nogle skulle I hudstryge i eders Skoler, og forfølge dem fra en Stad til en anden, og der skal komme over eder alt det retfærdige Blod, som er udgydet paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Zacharia, Barachias Sønns Blod, hvilken I sloge ihjel imellem Tempelen og Alteret. Sandelig, jeg siger eder, at alt dette skal komme over denne Slægt. Jerusaleem! Jerusaleem! du, som ihjelslaaer Propheterne, og stener dem, som ere sendte til dig, hvor ofte vilde

jeg forsamlé dine Børn, ligerviis som en Høne forsamlér sine Kyllinger under sine Vinger, men J ville ikke; see! eders Huse skal efterlades eder øde, thi jeg siger eder: J skulle herester ikke see mig, førend J sige: Lovet være den som kommer i Herrens Navn.

Søndag imellem Juul og Nytaarsdag.

Collect. Fader os alle bede:

Sevige og almægtige Gud, vi bede dig, at du vil naadeligen styre og regjere vore Beie, at vi kunne vandre efter din Villie, og for din elskelige Søns Skyld vore og forfremmes i et gudeligt Levnet, hvilken med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Gal. 4 C. 1 B.

Jeg siger dig: saalænge som Arvingen er et Barn, da er der inger Forkiel. imellem ham og en Tjener, endog han er en Herre over alt Godset; men han er under Formynders og Pleiemesters, indtil den beskikede Tid af hans Fader. Ligesaa og vi, der vi vare Børn, da vare vi trælhundne under de første Verdens Elementer; men der Tidens Fylde kom, da sendte Gud sin Søn, født af en Kvinde, og Loven underdanig, paa det han skulde forløse dem, som vare under Loven, at vi maae faae Børnenes Udkaarelse. Og efterdi J ere da Børn, da haver Gud udsendt sin Søns Mand i eders Hjerter, som raaber: Abba, Fader, saa er du nu ikke mere en Tjener, men en Søn, og er du nu en Søn, da er du og Guds Arving formedelsi Christum.

Evangelium, Luc. 2 C. 33 B.

Og Joseph og Jesu Moder forundrede sig over de Ting, som bleve sagde om ham, og Simeon velsignede dem, og sagde til hans Moder Maria: see! denne er sat til et Fald og Opstandelse for mange i Israel, og til et Segn, som skal modsiges: ja der skal og et Sværd trænge sig igjennem din Sjæl, paa det at mange Hjertes Tanker skulle aabenbares. Og der var en Prophetinde Anna, Phannels Datter af Afsers Stamme, hun var kommen til en høi Alder, og havde

levet syv Aar med sin Huusbonde efter sin Tomfruedom, og nu var hun en Enke ved fire og firsindstyve Aar gammel, som aldrig kom af Tempelen, men tjente Gud med Fasten og Bøden Nat og Dag! denne samme kom just dertil i den samme Stund, og iligemaade prisede Herren og taledede om ham til alle, som forvantede Forløsning i Jerusaleem. Og der de havde fuldkommen alting efter Herrens Lov, da fore de til Galilaam igjen, til deres Stad Nazareth. Men Barnet vorte og blev stærk i Aanden, fuld med Wiisdom, og Guds Naade var over ham.

Nytaarsdag.

Collect. Lader os alle bede:

O barmhertige, evige Gud, himmelske Fader, som for medelsi Din skjærelsen vilde give din elskelige Son under Loven, at vi derved skulde forløses fra Lovens Forbandelse, giv os din Naade, at vi saa kunne vende deelagtige i samme Forløsning, at vi til evig Tid kunde blive salige, for medelsi den samme din elskelige Son Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Gal. 3 C. 23 B.

Men førend Troen kom, da vare vi forvarede under Loven, og indsluttede til den Troe, som skulle aabenbares. Saa haver og Loven været vor Løgtemeester til Christum, paa det at vi skulle blive retfærdige orte for medelsi Troen, men nu Troen er kommen, da ere vi ikke mere under Løgtemeesteren, thi I ere alle Guds Børn for medelsi Troen til Jesum Christum, thi saa mange af eder, som ere døbte paa Christum, have og ifort sig Christum. Her er hverken Jøde eller Græke her er hverken Tjener eller Frie, her er hverken Mand eller Qvinde, thi I ere allesammen een i Christo Jesu. Ere I da Christi, saa ere I jo Abraham's Sæd og Arvinger efter Forjættelsen

Evangelium, Luc. 2 C. 21 B.

Og der otte Dage vare fuldkomne, at Barnet skulle omstjæres, da blev hans Navn kaldet Jesus, som

det blev kaldet af Engelen, førend han blev undfangen i Moders Liv.

Søndag efter Nytaarsdag.

Collect. Lader os alle bede:

D Herre Gud, himmelfste Fader, du som lod din kjære Son Jesum Christum blive Fremmed og Udlænding i Egypten for vor Skyld, og førte ham hjem igjen uskadt til sit Fædreland, vi bede dig, giv os din Raade, at vi arme Mennesker, som ere Fremmede og Udlændinge i denne farlige Verden, maatte snart komme hjem til Himmeriges Rige, vort rette Fædreland, der at leve altid i Herlighed og Glæde for din Son Jesu Christi Skyld, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 3 C. 19 B.

Og nu vide vi, at hvad som Loven siger, det siger den til dem, som ere under Loven, paa det at hver Mund skal tilstoppes, og al Verden skal være lydig for Gud: derfor kan intet Kjød werde retfærdiggjort for ham formedelt Lovens Gjærninger, thi af Loven kommer Syndens Kundskab, men nu er Guds Retfærdighed aabenbaret under Loven, og haver Beviisning baade af Loven og Propheterne, jeg mener den Guds Retfærdighed, som kommer formedelt Er, nu til Jesum Christum, til Alle og over Alle, som troe.

Evangelium, Matth. 2 C. 19 B.

Men der Herodes var død, see! da aabenbaredes Herrens Engel i en Drøm for Joseph i Egypten, og sagde: staae op, og tag Barnet og hans Moder til dig, og drag hen i Israels Land; thi de ere døde, som stode efter Barnets Liv. Og han stod op, og tog Barnet og hans Moder til sig, og kom til Israels Land; men der han hørte at Archelaus var Konge i Judeland i sin Faders Herodes Sted, da befrygtede han sig at komme derhen; men som han blev advaret af Gud i en Drøm, drog han tilside hen i den Galilæiske Egn, og han kom derhen og boede i en Stad,

som kaldes Nazareth; at det skulde fuldkommes, som sagt er ved Propheterne: han skal hedde Nazareus.

Første Søndag efter Hellig Trekongersdag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som formedelsi din Naade og Betsignelse haver givet os Børn og Lyende, vi bede dig, giv os saadanne Hjertes, at vi kunne give dem gode Exempler, hverken forarge dem med Ord eller Gjærninger, men holde dem flittigen til Kirke og høre dit salige Ord og give dem din Naad og Naade, at saadan Gød kan bære god Frugt, paa det de kunne leve dig til Lov, Ære og Pris, og andre Folk til Nytte og Forbedring, og ingen til Forargelse, ved din elskelige Son Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 12 C. 1 B.

Saa formaner jeg eder, kjære Brødre! ved Guds overfladige Barmhertighed, at I fremstille eders Legemer til et levende, helligt og Gud velbehageligt Offer, som er eders fornuftige Gudstjeneste; Og stikker eder ikke lige efter denne Verden, men bliver forvandlede formedelsi eders Sindss Kornelse, paa det at I kunne prøve, hvilken dør er den Guds gode, velbehagelige og fuldkomne Villie; thi jaa siger formedelsi denne Naade, som mig er givet til hver Mand, som er iblandt eder, at ingen skal tænke at forstaae over det, som han bør at forstaae, men at han skal forstaae til Naadelighed, ligesom Gud haver uddeelt til enhver Troens Naade: thi ligerviis, som vi have mange Lemmer paa eet Legeme, men alle Lemmer have ikke eens Forretning: saa ere og vi mange eet Legeme udi Christo; men indbyrdes ere vi hverandres Lemmer.

Evangelium, Luc. 2 C. 42 B.

Og der Jesus var tolv Aar gammel ginge de hen op til Jerusalem, efter Høitidens Sedvane. Der de nu havde fuldendte de Dage og ginge hjem igjen, blev Barnet Jesus tilbage i Jerusalem, og Joseph og hans Moder vidste det ikke. Men, som de meente, at han havde været iblandt Selskabet paa Beien, Tomme de

en Dagsreise, og ledte efter ham iblandt Slægtninge og Kyndige. Og der de funde ham ikke, ginge de tilbage igjen til Jerusalem, og ledte efter ham. Og det begav sig tre Dage derefter, da funde de ham sidende i Templen, midt iblandt Lærerne, at han baade horte dem og tilspurgte dem; og alle de, ham horte, forundrede sig saare paa hans Forstand og Sjensvar. Og der de saae ham, bleve de forfærdede, og hans Moder sagde til ham: Søn! vi gjorde du os det? See! din Fader og jeg ledte efter dig med Bedrøvelse. Og han sagde til dem: Hvi lede I efter mig? Vide I ikke, at det bør mig at være i de Forretninger, som er min Faders? Men de forstode de Ord ikke, som han taledes med dem. Saa gik han med dem og kom til Nazareth, og var dem underdanig. Men Maria bevarede alle disse Ord i sit Hjerte. Og Jesus forfremmedes i Wiisdom, Alder og Raade hos Gud og Menneskene.

Anden Søndag efter Hellig Trekongersdag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig, at du haver givet os din Raade, og ladet os komme i den hellige Egetelskabstand, og derved bevaret os fra Horerie og Skjævelvnet. Vi bede dig, giv os din Helligaand, som kan regjere os derudi, at vi kunne leve cendragtigen med hverandre, og ingen Marsag give til Brede og Usamdrægtighed, men at vi kunne leve i Kierlighed og Gudsfrygtighed, paa det, at om vi blive ikke fri fra Kristelse, at vi kunne dog altid fornemme din naadige Hjælp, og opføde vore Børn efter din Billie, og i Troe og Tilkid saaledes fremdrage vort Levnet her paa Jorden, at vi kunne blive til evig Tid salige, formedelst din Son, Jesum Christum vor Herre, som med dia lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 12 C. 6 B.

Og efterdi vi have adskillige Raadens Gaver, efter den Raade, som os er given, enten det er Prophetie, da skal den være lige efter Troens Raade, eller et Embede,

da lader den tage vare paa Embedet, eller om nogen lærer, da skal han tage vare paa Lærdommen, eller og, formaner nogen, da vare sig paa Formaaelsen; giver nogen, da lad ham give eenfoldigen; staaer nogen noget fore, han gjøre det med Flid: og gjør nogen Barmhertighed, da gjøre sig det med Glæde; eders Kjerlighed være uden Stræmt; haver en Affkye for det Onde, men hænger fast ved det Gode, elsker hverandre af Hjertet med broderlig Kjerlighed, og kommer hverandre tilforn med Erbødighed; været ikke lade til det I skulle gjøre; været brændende i Anden og tjener Herren. Været glade i Haabet, taalmodige i Bedrøvelse og varaagtige i Bønner. Tager eder de Helliges Rødtæftighed an, og laaner gjerne Herberge; velsigner dem, som eder forfølge, velsigner og bander ikke. Fryder eder med de Glade og græder med de Grædende. Haver et Sind imod hverandre, og traagter ikke efter høie Ting; men holder eder lige med de Fornedrede.

Evangelium, Joh. 2 C. 1 B.

Dg paa den tredie Dag skede et Bryllup i Cana udi Galilæa, og Jesu Moder var der. Der var baade Jesus selv og hans Disciple indbudne til Brylluppet; og der dem fattedes Wiin, siger Jesu Moder til ham: de have ikke Wiin; Jesus siger til hende: Kvinde! hvad haver jeg med dig at gjøre? min Time er endnu ikke kommen. Da sagde hans Moder til Tjeneren: hvad han siger eder, det gjører. Og der vare sex Vandkar af Steen, satte efter Jødernes Renselsesstik, hvoraf ethvert kunde holde to eller tre Maader. Jesus siger til dem: fylder Vandkarrene med Vand, og de fyldte dem til det øverste; og han siger til dem: stjerker nu i og hører det til Kjøgemesteren; og de bare det frem; men der Kjøgemesteren smagede Vandet, som var bleven til Wiin, og vidste ikke hveden det kom, men Tjeneren, som havde øst Vandet, vidste det; da kaldede Kjøgemesteren Brudgommen, og sagde til ham: hver Mand sætter gjerne den gode Wiin først frem, og naar de ere blevene drukne, da den som ringere er; men

du havet forboaret den gode Viin indtil nu. Denne Begyndelse gjorde Jesus paa sine underlige Tegn i Cana i Galilæa, og han aabenbarede sin Herlighed og hans Disciple troede paa ham.

Tredie Sondag efter Hellig Trekongersdag.

Collect. Fader os alle bede:

D almechtige, evige Gud, vi bede dig, at du naadeligen vil see til vor Skrobelighed, og udrække din vældige Haand til at bestierne os imod vore Fiender, formedelst Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 12 C. 16 B.

Værer ikke kloge i eder selv, betaler ingen Ondt med Ondt, besitter eder paa at gjøre det som godt er for alle Mennesker; er det muligt, da haver Fred med alle Mennesker, saa meget som det staaer til eder. Hævner eder ikke selv, mine Allerkjæreste! men giv Bredden Rum! thi der staaer skrevet: Hævnen hører mig til, jeg vil betale, siger Herren; derfor, dersom din Fiende hungrer, da giv ham Mad, tørstet han, da giv ham Drikke; thi naar du det gjør, da samler du gloende Kul paa hans Hoved. Lad dig ikke overvinde af det Onde, men overvind det Onde med det Gode.

Evangelium, Matth. 8 C. 1 B.

Der Jesus gik ned ad Bjerget, fulgte der meget Folk efter ham; og see der kom en Spedalsk og tilbad ham og sagde: Herre! om du vil, da kan du vel rense mig. Da udstrakte Jesus sin Haand og rørte ved ham, sigende: jeg vil være reen, og strax blev han reen af sin Spedalskhed. Og Jesus sagde til ham: see til, at du siger ingen det; men gaae hen og betes dig for Præsten, og offre den Gave, som Moses haver befaleet, til et Vidnesbyrd for dem. Og der Jesus gik ind i Capernaum, da kom der en Hovedsmand til ham, som bad ham, og sagde: Herre! min Tjener ligger hjemme verkbruden og pines svarlig. Jesus sagde til ham: jeg vil komme og helbrede ham. Men

Hovedsmanden svarede og sagde: Herre! jeg er ikke værd, at du skal gaae under mit Tag! men sig ikkun et Ord, saa bliver min Tjener helbredet: thi jeg er og et Menneske under andres Herredom, som haver Stridsmænd under mig; naar jeg siger til den ene: gaaer hen, saa gaaer han; og til den anden: kom hid, saa kommer han; og til min Tjener: gjør det, saa gjør han det. Der Jesus hørte det, forundrede han sig, og sagde til dem som fulgte ham: sandelig, jeg siger eder, saa stor en Troe haver jeg end ikke fundet i Israel. Men jeg siger eder: mange skulde komme af Øster og Vester og sidde til Fods med Abraham, Isaac og Jacob i Himmeriges Rige; men Rigets Børn skulde kastes hen ud i det udbortes Mærke, der skal være Graad og Tænders Gnidsel. Og Jesus sagde til Hovedsmanden: gaae hjem, dig skee som du troede; og hans Tjener blev helbredet den samme Time.

Fjerde Søndag efter Hellig Trekongersdag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som af dit faderlige og gode Raad stikker dine Børn her paa Jorden under Korsset, og lader komme adskillige Storme over os at dæmpe Synden med, og øve os i Troen, Haabet og idelige Koner. Vi bede dig, at du vil forbarme dig over os og forskaffe os naadelig Hjælp i alle vore Fristelser og Nød, saa at vi kunde kjende din Raade og faderlige Bistand, og med alle Helgene leve og prise dig til evig Tid, formedelst din kjære Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enhed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 13 C. 8 B.

Værer ingen noaet skyldig, uden at elske hverandre; thi den, som elsker den anden, haver fuldkommet Loven: thi dette: du skal ikke bedrive Hoer: du skal ikke slaae ihjel: du skal ikke stjele: du skal ikke bære falsk Vidnesbyrd: du skal ikke begjere; og, om der er noaet andet Bud mere, der befattes i dette Bud, ligesom i en Hovedsum, nemlig

dette: du skal elske din Næste ligesom dig selv. Kjerlighed gjør sin Næste intet ondt, derfor er Kjerlighed Lovens Fuldkommelse.

Evangelium, Matth. 8 C. 23 B.

Og som Jesus gik ud i Skibet, fulgte hans Disciple med ham. Og see, det begyndte en Storm i Havet, saa at Skibet skjultes ogsaa af Bølgerne; men han sov. Da gik hans Disciple til ham, vakte ham op, og sagde: Herre! hjælp os! vi forgaar; men han sagde til dem: I lidet Troende! hvi ere I saa frygtagtige? Saa stod han op, og truede Veiret og Havet, og det blev ganske stille. Men Menneskene forundrede sig, og sagde: hvad mon denne være for een, at baade Veiret og Havet ere ham lydige?

• Femte Søndag efter Hellig Trekongersdag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig, at du haver saaet den gode Sæd, dit hellige Ord i vore Hjerter, vi bede dig, at du vil formedelst din Helligaand lade denne Sæd blive levende i os og bære Frugt, og bevar os fra den onde Fiende, at han ikke saaer Kliente deriblandt; bevar os fra fjødelig Tryghed, og hjælp os i allehaande Fristelser, indtil vi blive evindeligt salige, ved den samme din Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Coloss. 3 C. 12 B.

Saa isører eder nu som Guds Udvalgte, Hellige og Elskelige, hjertelig Barmhertighed, Fromhed, Ydmyghed, Sagtmodighed, Langmodighed, saa at I fordrage hverandre, og forlader hverandre, dersom nogen haver noget Klagemaal imod nogen. Ligesom Christus forlod eder, saa skulle og I. Men over alt dette, da isører eder Kjerlighed, som er Fuldkommenheds Baand. Og Guds Fred regierer i eders Hjerter, til hvilken I og ere kaldede i eet Legeme, og værer taknemmelige. Lader Christi Ord hve rigeligen i eder med al Wiisdom! lærer og formaner eder selv med Psalmer, Lovsange og aandelige Viser, og sjunger

liffig i eders Hjerter for Herren. Men alt dette, som I gjøre med Ord eller Gjerninger, det gjører altsammen i vor Herres Jesu Christi Navn, og takker Gud og Faderen formedelst ham.

Evangelium, Matth. 13 C. 24 B.

Jesus satte dem en anden Lignelse for, og sagde: Himmeriges Rige lignes ved et Menneſke, som ſaaede god Sæd i ſin Ager; men der Folkene ſove, kom hans Fiende, og ſaaede Klinte midt iblandt Hveden, og gik bort. Der Sæden ſprang nu op og bar Frugt, da syntes ogsaa Klinten. Saa gik Huusbondens Tjenerne frem, og ſagde til ham: Herre! ſaaede du ikke god Sæd i din Ager? Hvoraf haver den da Klinten? Han ſagde til dem, det haver Fjenden gjort. Da ſagde Tjenerne: vil du da, at vi ſhulle gaae bort, og luge den af? Men han ſagde: nei, paa det I ſhulle ikke tillige rykke Hveden op med, derſom I luge Klinten af. Lader dem begge vore tilſammen indtil Hoſten, og naar det er Tid at hoſte, vil jeg ſige til Hoſtfolket: ſanker firſt Klinten tilſammen, og binder den udi Knipper, at man kan opbrænde den; men ſamlers mig Hveden ſammen i min Lade.

Sjette Søndag efter Hellig Trekongersdag.

Det ſkeer uvertiden, dog ſjelben, at der falder og den ſjette Søndag imellem Hellig Trekongersdag og Septuagesima: derfor, naar det ſkeer, da maae man bruge den Collect, Epiſtel og Evangelium, ſom falder paa den 27de Søndag efter Trinitatis; fordi der falder ikke da ſaa mange Søndage imellem Trinitatis og Advent.

Søndag efter Septuagesima.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelſke Fader, du ſom formedelst dit hellige Ord kaldede os i din Wiingaard, vi bede dig, giv os din Helligaand i vore Hjerter, at vi kunne i din Wiingaard flittigen arbeide, og vogte os for Synd og al Forargelſe, rette os hørfommeligen efter dit Ord og Villie, og ſætte al vort Haab allene paa din Naade, ſom du ſaa rige

ligen haver beviist os i din Son, Christi Jesu, paa det vi kunde ved ham blive til evig Tid salige, han som med dig lever og reagerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Cor. 9 C. 24 B. og 10 C. 1, 5 B.

Wide I ikke, at de som løbe paa Banen, de løbe vel alle; men een ikkun faaer Klenodiet. Løber nu saa at I kunde faae sat derpaa. Hver den som hænipes, han entholder sig for alting, og saa gjorde hine, at de kunde bekomme en forgiengelig Krone, men vi en uforgiengelig. Derfor løber iea saa, ikke som til det Uvisse. Jeg siater saa, ikke som den der slaar i Beiret, men jeg spørger mit Lege-me og underkuer det, at jeg, som prædiker for andre, skal ikke noaensinde selv blive forskudt; thi jeg vil ikke dolge for eder, kjære Brødre! at vore Fædre vare alle usader Skyen, og de ginge alle gjennem Havet, og ere alle døde ved Mosen i Skyen og Havet. Da de aade alle den samme aandelige Mad, og drak alle den samme aandelige Drik: thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte med dem, og Klippen var Kristus; men Gud havde ikke Behagelighed til de fleste af dem, thi de ere nedslagne i Orken.

Evangelium, Matth. 20 C 1 B.

Ihi Himmeriges Rige lignes ved en Huusbonde, som udgik tidlig om Morgenen at leie Arbeidere i sin Wiingard; og der han blev forligt med Arbeiderne om en Penning til Daglon, da sendte han dem hen i sin Wiingard. Siden gif han ud ved den tredie Time, og saae andre staae ledige paa Torvet, og sagde til dem: gaae I ogsaa hen i Wiingarden, og hvad Ret er vil jeg give eder: og de gif derhen. Han gif atter ud ved den sjette og niende Time og gjorde ligesaa. Men ved den ellefte Time gif han ud og fandt andre staae ledige, og sagde til dem: hvi staae I her den ganste Dag ledige? De sagde til ham: fordi ingen leiede os. Da sagde han til dem: gaae I ogsaa hen i Wiingarden, og hvad Ret er det skal I faae. Der det nu blev Aften, sagde Wiingardsherren til sin For-

ged: kald Arbejderne frem, og giv dem deres Løn, og giv dem deres Løn, og begynd paa de sidste indtil de første. De komme de som vare leiede ved den ellefte Time, og fik hver sin Penning, og der de første komme, meente de, at de skulle faae mere, men de fik ogsaa enhver sin Penning, og der de fik den, knurrede de imod Huusbonden og sagde: disse have ikkun arbejdet een Time, og du haver gjort dem lige med os, vi som have baaret Dagens Byrde og Hede. Men han svarede og sagde til een af dem: min Ven jeg gjør dig ikke Uret, er du ikke forligt med mig om en Penning? Sag hvad dit er og gaf bort, men jeg vil give den sidste ligesom dig. Eller haver jeg ikke Magt til at gjøre med mit hvad jeg vil? Eller er dit Die ondt, fordi jeg er god? Saa skulle de sidste blive de første og de første de sidste: thi mange ere kaldede, men faa ere udvalgte.

Sondag Sexagesima.

Collect. Lader os alle bede: *

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig, at du haver formedelt din Søn, Jesum Christum, laaet dit hellige Ord iblandt os. Vi bede dig, at du vil med din Helligaand saa berede vore Hjerter, at vi samme dit Ord med tilbørlig Flid og Andagt kunde høre, giemme det i gode Hjerter og bære Frukt deraf i Taalmodighed, paa det vi ikke skulle hænges ved Synden, men ved din Hjælp dæmpe den, og i allehaande Forsølgelse troste os ved din Raade og evige Hjælp, formedelt den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 2 Cor. 12 C. 2 B.

Jeg kender et Menneske i Christo, for fjorten Aar siden, (hvad heller han var i Legemet, det veed jeg ikke, eller han var uden Legemet, det veed jeg og ikke, Gud veed det). Saadan een, som var henrykt ind i den tredie Himmel, og jeg kender det samme Menneske, (hvad heller han var i Lø

gemet eller uden Legemet, veed jeg ikke, Gud veed det).
 Hvorledes han blev henrykt ind i Paradis, og horte usige-
 lige Ord, hvilket intet Menneske kunde udsige. Af denne
 samme vil jeg rose mig, men af mig selv vil jeg ikke rose
 mig, uden af min Skrøbelighed; dog dersom jeg vilde rose
 mig, blev jeg derfor ikke daarlig, thi jeg vilde sige Sand-
 hed; men jeg holder mig dersom, paa det at ingen skal tænke
 høiere om mig, end som han seer hos mig, eller hører af
 mig. Og at jeg ikke skal ophøie mig af de høie Rabenba-
 relser, da er mig givet en Pæl i Riødet, en Satans Engel,
 som mig skal slaae med Røve, paa det jeg ikke skal ophøie
 mig. For hvilken jeg og formanede Herren tre Gange, at
 han maatte vige fra mig; men han sagde til mig: lad dig
 nøie med min Raade; thi min Kraft fuldkommes i Skrøbe-
 lighed. Derfor vil jeg helst rose mig af mine Skrøbelighe-
 der, paa det at Christi Kraft maae boe i mig.

Evangelium, Luc 8 C. 4 B.

Som der nu var meget Folk tilsammen, endog de,
 som af Stæderne vare reiste til Jesum, da sagde
 han ved en Lignelse: der gif en Sædemand ud at saae
 sin Sæd, og i det han saae faldt noget hos Veien,
 og blev fortraadt, og Fuglene under Himmelen aade
 det op. Og noget faldt paa en Klippe, og saasnart
 det voxte op, visnede det, fordi det havde ikke Rødske.
 Og noget faldt midt iblandt Torne, og Tornene voxte
 op med, og qvalte det. Og noget faldt i god Jord,
 og det voxte op og bar hundrede Fold Frugt. Der
 han dette sagde, raabte han: hvo som haver Øren at
 høre med, han høre. Da spurgte hans Disciple ham
 ad, og sagde: hvad Lignelse skal dette være? Og han
 sagde: eder er det givet at vide Guds Riges Hemme-
 ligheder, men de andre i Lignelser, at de Seende skulle
 dog ikke see, og Hørende dog ikke forstaae. Men dette
 er Lignelsen: Sæden er Guds Ord. Og de som ere
 hos Veien, ere de, som det høre; derefter kommer
 Djævelen og tager Ordet af deres Hjerter, paa det de
 skulle ikke troe og blive salige; og det paa Klippen ere

de, som annamme Ordet med Glæde, naar de det høre; men disse have ikke Rod, som troe til en Tid, og falde fra i Kristens Tid. Og det, som faldt iblandt Torne, ere de, som det høre, og graer bort og qvæles af dette Livs Umhyggelighed, Rigdom og Vælyst, og bære ingen Frugt til Fuldkommenhed; men det, som faldt i god Jord, ere de, som høre Ordet, og bevare det i et smukt og godt Hjerter, og bære Frugt i Taalmodighed.

Fastelavns Søndag.

Collect. Lader os alle bede:

Du herre Gud, himmelske Fader, du som aabenbarede dig, med din Helligaand, med al Naade hos din kjære Sønns Daab, som haver lagt paa sig alle vore Synder, og viste os med din Kærlighed til ham, at vi formedelst ham skulle have Naade og Syndernes Forladelse. Vi bede dig, ophold os i Troen til dig, og efterdi vi ere ogsaa døbt efter din Befaling og din kjære Sønns Exempel, da styrk vor Troe med din Helligaand, og hjælp os til det evige Liv og Salighed, ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Pet. 3 C. 18 V.

Jhi og Christus selv leed engang for Syndere, den Retfærdige for de Uretfærdige, paa det han derved maatte føre os til Gud, han, som blev dødt efter Kjødet, men levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gif bort og prædikede for Manderne som vare i Forvaring, hvilke fordom ikke troede, der Guds Langmodighed forventede eensgang udi Noe Tid, da Arken imidlertid blev beredt, i hvilken faa, det er otte Sjele, bleve frelst i Vandet. Til hvilket og Daaben nu svarer, som gjør os salige: ikke den Ureenligheds Borttagelse paa Kjødet, men en god Samvittigheds Pagt med Gud, formedelst Jesu Christi Opstandelse, hvilken, efter at han er opfaren til Himmelen, er nu hos Guds høire Haand, hvor Englene og de Vældige og Krafterne ere ham underdanige.

Evangelium, Matth. 3 C. 13 V.

Paa den Tid kom Jesus af Galilæa til Jordan til Johannes, at han vilde døbes af ham; men Johannes formeente ham det hart, og sagde: jeg havde vel behov at døbes af dig, og du kommer til mig? Jesus svarede og sagde til ham: lad det nu saa være, thi saa bør det os at fuldkomme al Retfærdighed. Da tilstødede han ham. Og der Jesus var nu døbt, stegede han strax op af Vandet, og see! da aabnedes Himmelen over ham; og han saae Guds Mand fare ned som en Due, og komme over ham. Og see, der kom en Røst ned af Himmelen, som sagde: denne er min Søn den Elskelige, udi hvilken jeg haver min Behagelighed.

Forste Søndag i Faste.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi bede dig, efterdi den arrige Fiende siedse og altid derefter staaer, og som en brølende Løve gaaer omkring os, og søger at han kan os opsluge, at du for din Søn Jesu Christi Dods og Vines Skyld, vil med den Helligaands Raade komme os til Hjælp, og ved dit Ord styrke vore Hjertes, paa det vor Fiende ikke faaer Magt med os; men at vi altid kunne forblive i din Raade, og vorde evindeligt salige, ved den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 2 Cor. 6 C. 1 V.

Derfor, som Guds Medarbejdere, formane vi og eder, at I ikke tage Guds Raade forgyæves; thi saa siger han: jeg hørte dig i den behagelige Tid og hjalp dig paa Salighedens Dag. See! nu er den behagelige Tid, see! nu er Salighedens Dag. Vi som ikke i nogen Tid giver nogen Forargelse, paa det vort Embede ikke skal lastes, men bevise os selv i alle Ting, som Guds Tjenere, i megen Taalmodighed, i Trængsel, i Nød, i Angest, i Slag, i Fængsel, i Oprør, i Arbejde, i Uarvaagenhed, i Faste, i Krenthed, i Videnskab, i Laagmodighed, i Godvillighed,

i den Helligaand, i uskromtet Kjærlighed, i Sandheds Ord, i Guds Kraft, form-delti Retsfærdigheds Vaaben baade paa den høire og venstre Side, ved Væere og Vanære, form-delti ondt Rygte og godt Rygte, som Bedragere og dog sanddrue: som ubekjendte og dog bekjendte: som de der dæe, og see, vi leve: som de der ere rensede, og dog ikke ihjel-slagne: som bedrøvede, men dog altid glade, som Fattige, men de, som dog gjøre mange rige: som de der have intet, og dog eie altting.

Evangelium, Matth. 4 C. 1 B.

Da blev Jesus bortført af Manden i Orken, for at fristes af Djevelen. Og da han havde fastet i fyrrethve Dage og fyrrethve Nætter, hungrede han omfider. Og Fristeren gif til ham, og sagde: er du Guds Søn, da sig, at disse Stene blive til Brød. Men han svarede og sagde: der staaer skrevet: Mennesket lever ikke af Brød allene, men af hvert Ord, som gaaer ud af Guds Mund. Da tog Djevelen ham med sig til den hellige Stad, og satte ham paa Tindingen af Templen, og sagde til ham: er du Guds Søn, da lad dig falde ned; thi der staaer skrevet: han skal give sine Engle Befaling om dig, at de skulle bære dig paa Hænderne, paa det du ikke skal støde din Fod paa nogen Steen. Da sagde Jesus til ham: der staaer atter skrevet: du skal ikke friste Herren din Gud. Da tog Djevelen ham atter med sig op paa et saare høit Bjerg, og viste ham alle Verdens Riger og deres Herligheder, og sagde til ham: alt dette vil jeg give dig, om du falder ned og tilbeder mig. Da sagde Jesus til ham: viig bort fra mig Satan; thi der staaer skrevet: du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham allene. Saa forlod Djevelen ham. Og see! da komme Englene frem og tjente ham.

Anden Søndag i Faste.

Collect Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi bede dig, at du vil for- medelst din Helligaand stadfæste vore Hjerter, og gjøre os visse i Troen og Haabet paa din Naade og Barmhjer- tighed, paa det at endog vi have Aarsag til at frygte paa vor Samvittigheds, Synders og Uværdigheds Beyne, at vi alligevel med den cananæiske Qvinde kunde hænge hart ved din Naade, og i al vor Nød og Fristelse finde Hjælp og Redning hos dig, ved den samme din elskelige Son, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, i Thees. 4 C. 1 B.

Saa bede vi eder fremdeles, kjære Brødre, og formane eder i den Herre Jesu, at ligesom I have nu annam- met af os, hvorledes I skulle vandre og være Gud behage- lia, I da maatte blive jo mere og mere derudi fuldkomne, thi I vide, hvorlænne Gud vi gave eder formedelst den Herre Jesum; thi dette er Guds Villie: nemlig eders Hel- liggjørelse, og at I skulle flye Horerie, og enhver af eder skal vide at bevare sit Kar i Helliggjørelse og Ære, ikke i Begierlighedens onde Lyster, som Hedningene, der ikke kjende Gud; og at ingen skal undertrykke eller forfordele sin Brøder i nogen Handel; thi Herren er en Hevner over alt dette, som vi og tilforn haver sagt og vidnet for eder. Fordi at Gud kaldte os ikke til Ureenhed, men til Hellighed.

Evangelium, Matth. 15 C. 21 B.

Da gik Jesus ud fra Genesareths Land, og drog bort imod Tyri og Sidons Egne: og see! en cana- næisk Qvinde kom ud af den samme Egn, og raabte efter ham, og sagde: Af Herre, du Davids Son! forbar- me dig over mig! min Datter plages ilde af Djævelen; men han svarede hende ikke et Ord. Da traadde hans Disciple frem, bade ham og sagde: skil dig dog af med hende; thi hun raaber efter os. Han svarede og sag- de: jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Kaar af Israels Hus. Da kom hun og tilbød ham og sagde:

det er ikke smukt, at man tager Brødet fra Børnene og kaster det for Hunde. Men hun sagde: ja, Herre! smaae Hunde æde dog af de Smuler, som falde af deres Herrers Bord. Da svarede Jesus og sagde til hende: o Kvinde! din Troe er stor, dig stee ligesom du vil! Og hendes Datter blev karst fra den samme Stund.

Tredie Søndag i Faste.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som derfor lod din kjære Son, vor Herre Jesum Christum, worde Menneſke, at han skulde forhindre Djevleſens Tyrannie, og befri os arme Menneſker fra den arrige Fiende; vi takke dig forst for ſaadan naadig Hjælp, og dernæst bede vi dig, at du vil i alle Kriſteller naadelig komme os til Hjælp, vogte os for kjødelig Erghed; og ved din Helligaand naadeligen bevare os ved dit Ord og din ſande Frygt, at vi kunde indtil Enden blive befriet fra den onde Fiende, og ved den ſamme din elskelige Son Jesum Christum vor Herre, blive evindelig ſalige, han, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een ſand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Eph. 5 C. 1 B.

Saa varer nu Guds Efterfølgere, som elskelige Børn, og vandrer i Kjerlighed, ligesom Christus elskte os, og gav sig selv hen for os til en Gave og Slagtoffer, Gud til en sød Lugt. Men Horerie og al Ureenhed eller Gjerrighed lader end ikke nævnes engang iblandt eder, som det bør de Hellige; ikke heller ſlemme Ord og gjæffelig Snak eller Skæmt, som eder ikke ſommer, men meget mere Takſættelse! thi dette ſkulle I vide, at ingen Skjørlevner, eller Ureen, eller Gjerrig (hvilken er en Afgudsdyrker) haver Arv i Christi og Guds Rige. Lader ingen forføre eder med forſægeliae Ord; thi for ſaadanne Ting kommer Guds Brede over Bantroens Børn. Derfor varer ikke deres Staldbrødre; thi I vare vel fordum Mørkhed, men nu ere I et Lys i Herren. Vandrer da ſom Lysets Børn. Thi Aandens Frugt er udi al Godhed og Retſærdighed og Sandhed.

Evangelium, Luc. II C. 14 B.

Dg Jesus drøb en Djevel ud, og han var stum; og det skede der Djevelen var udfaren, da taledede den Stumme, og Folket forundrede sig. Men nogle af dem sagde: han driver Djevele ud ved Beelzebub, den øverste blandt Djevlene: men de andre fristede ham, og begjerede et Tegn af ham fra Himmelen. Men som han fornam deres Tanker, sagde han til dem: hvort Rige, som vorder ueens med sig selv, bliver sde, og et Huus, som er adskilt imod sig selv, falder. Er da Satan og ueens med sig selv, hvorledes kan hans Rige blive bestandigt, efterdi I sige, at jeg uddriver Djevele ved Beelzebub? Og om jeg uddriver Djevele ved Beelzebub, ved hvem uddriver da eders Børn dem! Derfor skulde de være eders Dommere. Men dersom jeg uddriver Djevele ved Guds Flinger, Da er jo Guds Rige kommen til eder. Naar som en stærk Bevæbnet bevarer sit Pallads, da bliver det, han haver, med Fred; men kommer der een over ham, som er stærkere end han, og overvinder ham, da tager han hans fulde Rustning, som han forlod sig paa, og bytter Kovet. Hvo som ikke er med mig, han er imod mig, og hvo som ikke saunker med mig, han adspreder. Naar den urene Mand udfarer af et Menneske, da vandrer han igjennem tørre Steder og søger Hvile, og naar han den ikke finder, siger han: jeg vil vende om igjen til mit Huus, som jeg gik ud af. Og naar han kommer, da finder han det feiet med Koste og vel prydet. Saa gaaer han bort og tager syv andre Mander til sig, som er arrigere end han selv; og naar de komme ind, boe de der, og det sidste bliver værre med det samme Menneske, end det første. Men det begav sig, der han dette sagde, opløstede en Qvinde iblandt Folket Kisten, og sagde til ham: saligt er det Liv, som

har dig, og de Bryste, som du diede. Men han sagde; ja salige ere de, som høre Guds Ord, og bevare det.

Midfaste Søndag

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som haver formædelsk din Søn i Orken rigeligen bespiset femtusinde Mænd, foruden Qvinder og Børn, med fem Brød og to Fiske; vi bede dig, vær ogsaa naadelig hos os med din Betsignelse! Bevar os fra Sierrighed og Sorg for timelig Røring, at vi først kunne adspørge dit Rige og din Retfærdighed, og at vi kunne fornemme dine faderlige Gaver i alle de Ting, som hører til Liv og Sjæl, ved din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Heligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Gall. 4 C. 21 B.

Siger mig I, som vil være under Loven, hører I ikke Loven? thi der staaer skrevet, at Abraham havde to Sønner, den ene af Tjenesteqvinden, den anden af den Krie; dog den, som var af Tjenesteqvinden, han var født efter Blødet, men den af den Krie, er født formædelsk Forfættelsen. Hvilket Ord betegne noget andet; thi disse Mødre ere de to Testamenter, den ene af Sinaibjerg, som føder til Trældom, hvilket er Naar. Thi det Naar er Sinaibjerg i Arabia, og kommer overeens med Jerusalem, som nu er, og er i Trældom med sine Børn. Men det Jerusalem, som er oven til, det er den Krie, som er alles vores Moder. Thi der staaer skrevet: vær alad du Ufruatsommelige, du som ikke føder udbrød og raab, du som ikke er i Barns Rod; thi den Ecnlige haver manae flere Børn, end den, som haver Mand. Men vi, I re Brodre! ere Forfættelsens Børn efter Isaac. Doa læsesom paa den Tid, den som var født efter Blødet forfulde den, som fødte efter Manden, saa gaacr det og nu til. Men hvad siger Skriften? Udsled Tjenesteqvinden og hendes Søn, thi Tjenesteqvindens Søn skal ikke arve med den Kriqvindes Søn. Saa ere vi nu, flere Brodre! ikke Tjenesteqvindens Børn, men den Kriqvindes.

Evangelium, Joh. 6 C. 1 B.

Derefter foer Jesus bort over den Galilæiske Sø, som ellers kaldes Tiberiades Sø. Og meget Folk fulgte ham, fordi de saae hans Tegn, som han gjorde paa de Syge. Men Jesus gik hen op paa et Bjerget, og satte sig der med sine Disciple, og det var nær Paaske, Jødernes Høitid. Der Jesus nu opløste sine Dine, og saae, at der kom meget Folk til ham, sagde han til Philippum: hvor kjøbe vi Brød, at disse kunne æde? men han sagde det for at forsøge ham, thi han vidste vel selv, hvad han vilde gjøre. Philippum svarede ham: Brød for tohundrede Penge er ikke nok til dem, enhver af dem tager noget lidet. En anden af hans Disciple, som var Andreas, Simonis Petri Broder, siger til ham: her er en liden Dreng, som bærer fem Bygbrød og to smaa Fiske, men hvad er det iblandt saa mange? Da sagde Jesus: stikker Folket til Sæde; thi der var meget Græs paa det Sted. Og der satte sig ned henved femtusinde Mænd i Tallet. Og Jesus tog Brødene, og takkede, og gav Disciplene dem, men Disciplene deelte dem igjen ud til dem, som havde sat sig ned. Desligeste ogsaa af de smaa Fiske saa meget, som de vilde. Der de nu vare mætte, siger han til sine Disciple: sanker sammen de overblevne Levninger, at der intet spildes. Da samlede de dem tilsammen, og fyldede tolv Kurve med Levninger, af de fem Bygbrød, som vare blevne tilovers for dem som havde ædet. Der Menneskene nu saae de Tegn, som Jesus havde gjort, sagde de: denne er visselig den Prophet, som skal komme til Verden. Som Jesus da mærkte, at de vilde komme og tage ham med Magt, at de kunne gjøre ham til Konge, vigede han atter op paa Bjerget selv allene.

Mariæ Bebudelsesdag.

Collect. Lader os alle bede:

Salmægtige Gud! du som af din usigelige Naade vilde, at din Søn skulde annamme menneskelig Natur paa sig af den hellige Jomfru Maria, efter den engliste Hilsens Bebudelse; giv os naadelig, at vor syndige Undfangelse kan blive reen af hans hellige Undfangelse, formedelst den samme din Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Ewigbed og til Ewigbed, Amen.

Lectien, Esa. 7 C. 16 V

Og Herren talede ydermere til Achas, og sagde: begjer dig et Tegn af Herren din Gud, og begjer det enten i det Dybe her neden til, eller i det Hoie her oven til; men Achas sagde: jeg vil intet begjere, at jeg ikke skal friske Herren. Da sagde han: nu vel, saa horer I af Davids Huus; er det eder for lidet, at I besvære Folket, at I ogsaa vil besvære min Gud? Derfor skal Herren selv give eder et Tegn; see! en Jomfrue er frugtsommelig, og skal fode en Søn, hvis Navn skal du kalde Immanuel. Han skal æde Smør og Honning, indtil han forstaaer at forkaste det Døde, og udvælge det Gode.

Evangelium, Luc. 1 C. 26 V.

Men i den sjette Maaned blev Gabriel Engel udsendt af Gud, til den Stad i Galilæa, som hedder Nazareth, til en Jomfrue, som var trolovet en Mand ved Navn Joseph, af Davids Huus, og Jomfruen heed Maria; og der Engelen kom til hende, sagde han: hil være dig, du Benaadede! Herren er med dig, du Belsignede iblandt Qvinderne! Men der hun saae ham, forfærdedes hun over hans Tale, og tænkte ved sig selv, hvad for en Hilsen dette skulde være. Og Engelen sagde til hende: frygt dig ikke Maria, thi du haver fundet Naade hos Gud: See! du vil undfange i Livet, og fode en Søn, hans Navn skal du kalde Jesus. Han skal blive stor, og kaldes den Hoieskes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids sin

Faders Stool. Og han skal regjere som en Konge over Jacobs Huus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige. Da sagde Maria til Engelen: hvorledes skal det gaae til, efterdi jeg veed af ingen Mand? Og Engelen svarede og sagde til hende: den Helligaand skal komme over dig, og den Hviestes Kraft skal overflygge dig: derfor skal ogsaa det Hellige, som fødes af dig, kaldes Guds Søn. Og see! Elisabeth din Frænke er ogsaa frugtsommelig med en Søn i hendes Alderdom, og denne er den sjette Maaned for hende, som ellers siges usfrugtsommelig; thi hos Gud er ingen Ting umulig. Og Maria sagde: see! jeg er Herrens Tjenerinde, mig see ligesom du haver sagt! Og Engelen skiltes fra hende.

Palme-Søndag.

Collect. Lader os alle bede:

Salmægtige, evige Gud, som haver formedelt din elskelige Søns Manddom givet alle Menneſker *Ydmygheds* Exempel, og lader ham lide Pine og Død paa Korset for vore Synder, aiv os naadelig, at vi i en ret Troe dette kunde kjende, og vogte os fra Synden, og ved en christen Saalmodighed blive deelaagtae i hans hellige Pines og Døds Belajerninger, formedelt den samme din elskelige Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regterer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Phil. 2 C. 5 B.

Thi det samme Sind værer i eder, som og var i Christo Jesu. Hvilken, der han var i Guds Skikkelse, da holdt han det ikke for et Roy at være Gud liig, men han fornødrede sig selv, i det han tog en Tjeneres Skikkelse paa sig, og blev liig andre Menneſker; saa at han og blev funden i Skikkelse som et Menneſke. Han fornødrede sig selv, og blev lydlig indtil Døden, ja til Døden paa Korset. Derfor haver og Gud høit ophøit ham, og haver givet ham et Navn, som er over alle Navne: at i Jesu Navn skulle alle knæ bøie sig, deres, som ere i Himmelen og paa Jorden,

sa under Jorden, og enhver Tunge skal bekjende, at Jesus Christus er den Herre til Gud Faders Ære.

Evangelium, Matth 21 C. 1 B.

Og der Jesus og hans Disciple komme nær til Jerusalem, og vare komne til Bethphage hos Oliebjerget, da sendte Jesus to af sine Disciple, og sagde til dem: gaaer bort i den Bye, som ligger for eder, og strax skulle I finde et Afseninde bunden og et Føl hos hende, løser dem, og forer dem til mig, og dersom nogen taler eder noget til, da siger, at Herren haver dem behov, saa skal han strax fremsende dem. Dette skede altsammen, at det skulde fuldkommes, som sagt er ved Propheten, som siger: siger Zions Dotter, see! din Konge kommer til dig sagtmodig, og rider paa et Afsen og paa den undertvungne Afsenindes Føl. Saa ginge Disciplene hen, og gjorde, som Jesus befalede dem, og hentede Afseninden og Føllet, og lagde deres Klæder paa dem, og satte ham derpaa. Og mange af Folket bredde deres Klæder paa Veien, de andre huggede Grene af Træerne, og strødde dem paa Veien; men Skaren, som gik for og fulgte efter, raabte og sagde: Hosianna Davids Søn! Lovet være den, som kommer i Herrens Naad! Hosianna i det Høieste.

Skjærtorsdaa.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Jesu Christe, vi takke dig, at du af din store Naade haver beskicket os denne Nadvere, i hvilken vi æde dit Legem og drikke dit Blod; vi bede dig, giv os for medelst din Helligaand, at vi ikke skulle bruge denne Gave uværdelig, men at vi kunne bekjende vore Synder, ihjælpe din Død og Pine, og troe Syndernes Forladelse, og forfremmes saa Dag fra Dag i Troe og Kjærlighed, indtil vi blive for medelst dig evindelig salige; du som med Faderen lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Cor. 11 C. 23 B.

Thi jeg annammede det af Herren, som jeg og haver annammet til eder: at den Herre Jesus i den Nat der han blev forraadt, tog han Brødet, og der han havde takket, brød han det, og sagde: tager, æder, dette er mit Legeme, som brydes for eder, dette gjører til min Hukommelse. Ligesaa tog han og Kalken efterat han havde holdet Madvere, og sagde: denne Kalk er det nye Testamente i mit Blod; dette gjører saa ofte, som I det drikke til min Hukommelse. Thi saa ofte som I æde af dette Brød og drikke af denne Kalk, da forkynder Herrens Dod indtil han kommer. Hvo som æder dette Brød, eller drikker Herrens Kalk uværdeligen, han er skylbig i Herrens Legeme og Blod. Derfor prøve sig selv hvert Menneſte, og æde saa af dette Brød, og drikke af denne Kalk: thi hvo som æder og drikker uværdeligen, han æder og drikker sig selv Dommen, i det han ikke gjør Forskiel paa Herrens Legeme.

Evangeliu[m], Luc 22 C. 14 B.

Der Timen var kommen, satte Jesus sig ned, og de tolv Apostler med ham, og han sagde til dem: jeg haver hjertelig længtes efter at æde dette Paaske-lam med eder, førend jeg lider; thi jeg siger eder, at jeg skal ikke mere æde deraf førend det bliver fuldkommet i Guds Rige. Og han tog Kalken, takkede og sagde: tager denne og deler den iblandt eder selv; thi jeg siger eder, at jeg skal ikke drikke af det som voxer paa Viintræe, førend Guds Rige kommer. Og han tog Brødet, takkede, og brød det, og gav dem det, og sagde: dette er mit Legeme, som bliver givet for eder. Dette gjører til min Hukommelse. Ligesaa og Kalken, efterat han havde holdet Madveren, og sagde: denne Kalk er det nye Testamente i mit Blod, som bliver udgydet for eder.

Paasfedag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som haver givet din Søn for vore Synders Skyld, og opvakt ham for vor

Kætfærdigheds Skyld. Vi bede dig, giv os din Helligaand, som kan styre og regiere os efter din Villie, og naadelig bevare os i en sand Troe, vogte os fra alle Synder, og efter dette Liv opbætte os til det evige Liv, formedelst den samme din elskelige Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Cor. 5 C. 7 B.

Derfor udrenser den gamle Gaardei, paa det I kunne være en nye Dei, ligesom I ere udshrede; thi Christus vor Paaske er ofret for os. Derfor lader os holde Høitid, ikke med den gamle Gaardei, ei heller med Ondskabs og Skalkheds Gaardei, men med Reenheds og Sandheds ushyrede Brød.

Evangelium, Marc. 16 C. 1 B.

Dg der Sabaten var forgangen, da kjøbte Maria Magdalena, og Maria Jacobi Moder, og Salome, dyrebare Smørelser, at de vilde komme og salve Jesum. Og de komme til Graven paa den første Dag i Ugen meget aarle, der Solen gik op. Og de sagde til hverandre: hvo skal vælte os Stenen fra Døren paa Graven. Men der de saae derhen, da bleve de vaer, at Stenen var afvæltet, thi den var meget stor. Og de ginge hen til Graven; og saae en ung Person sidde ved den hvire Side, som havde et langt hvidt Klæde paa, og de bleve forskædede. Men han sagde til dem: forskædes ikke! I lede efter Jesum af Nazareth, som var korsfæstet, han er opstanden, han er ikke her. Seer Stedet, hvor de lagde ham: men gaaer bort og siger hans Disciple og Peder, at han gaaer hen for eder til Galilæam, der skulle i see ham, ligesom han haver sagt eder.

Anden Paaske dag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som aabenbare din Søn for de to Disciple, som ginge til Emmaus; vi bede dig, du vilde formedelst dit Ord og din Helligaand ogsaa

oplyse vore Hjertes, at vi kunde blive stærke og stadige i Troen; og blive fast ved dit Ord, gjerne tale dergim og det stit-
teligen handle, paa det at om vi end efter Christi Exempel
skulde lide meget Ondt her paa Jorden, vi dog kunne have
en vis Trøst af dit Ord, og den beholde, indtil vi blive ef-
ter dette Liv opvakt til det evige Liv, formedelsst den samme
din Son, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever
og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evig-
hed og til Evighed, Amen.

Lectien, Apostl. Gjern. 10 C. 34 B.

Da oplod Peder sin Mund og sagde: nu befinder jeg i
Sandhed, at Gud anser ikke Personer; men hos
ham frygter og gjør ret, han er ham behagelig iblandt alle-
haande Folk; thi hoød den Tale angaaer, som han udsendte
til Israels Born, der han lod forkynde Fred ved Jesum Chri-
stum; hvilken som er en Herre over alting, da vide I selv,
hoød som er skeet over det ganske jodiske Land, og begynd-
tes i Gallilæa, efter den Daab, som Johannes prædikede,
angaaende Jesum af Nazareth; hvorledes Gud salvede ham
med den Helligaand og Kraft, hvilken som drog omkring og
gjorde vel, og helbredede alle, som vare overvældede af Dje-
velen, thi Gud var med ham; og vi ere nu Vidner til alt
det, som han haver gjort, baade i Jodeland og Jerusalem,
hvilken de floge ihjel omsider, og hængte ham paa et Træ.
Denne samme opvakte Gud paa den tredie Dag, og lod
ham aabenbares, dog ikke for alt Folket, men os som til-
forn vare de beskiffede Vidner af Gud, vi som aade og
drukke med ham, efterat han opstod fra de Døde.

Evangelium, Luc. 24 C. 13 B.

Dg see! to af Disciplene gif samme Dag til en Bye,
som var tredsindstyve Algre langt fra Jerusalem,
hvis Navn var Emaus. Og de talede med hverandre
om alt dette, som var skeet. Og det stede der de saa
talede og bespurgte hin med hverandre, kom Jesus og
selv nær til dem, og vandrede med dem. Men deres
Dine holdtes til, at de kjendte ham ikke. Da sagde
han til dem: hvad er det for en Tale, som I handle
imellem eder paa Veien, og hvi see I saa bedrovede

ud! Men een af dem, som heed Cleophas, svarede og sagde til ham: er du ene fremmed i Jerusalem, og veed ikke, hvad som i disse Dage er skeet derudi? Og han sagde til dem: hvad er det? De sagde til ham: det er om Jesus af Nazareth, som var en Prophet, mægtig i Gjerninger og Ord for Gud og alle Folk: hvorledes de ypperste Præster og vore Øverste have antvordet ham hen til Dødens Dom, og forskæftet ham; da vi haabede, at han havde været den, som skulle forløse Israel. Og over alt dette, er det i Dag den tredje Dag siden dette skede. Der have og nogle af vore Qvinder forfærdet os, som vare aarle hos Graven. Og der de fandt ikke hans Legeme, komme de og sige, at de ogsaa havde seet et Syn af Engle, hvilke der sagde, at han lever. Og nogle af dem, som vare med os, gik bort til Graven, og funde det ligesaa, som Qvinderne havde sagt, men ham saae de ikke. Da sagde han til dem: o! I Daarer og Seenhjertede til at troe alt det, som Propheterne have sagt. Burde det ikke Christum at lide, og saa indgaae til sin Herlighed? Og han begyndte fra Mose og alle Propheete, og udlagde for dem i alle Skrifter alt det, som var skrevet om ham. Og der de komme nær til Byen, som de gik til, da lod han, som han vilde gaae længere, men de nødte ham til, og sagde: bliv hos os, thi det stunder til Aften og Dagen helder. Og han gik ind at blive hos dem. Og det skede, som han sad med dem til Bords, tog han Brødet, takkede, brød det, og gav dem det. Da bleve deres Øine aabnede, og de kjendte ham, og han blev usynlig for dem. Og de sagde til hverandre: brændte ikke vore Hjerter i os, der han talede med os paa Veien, og der han oplod os Skrifterne? Og de stode op i den samme Time og vendte til Jerusalem igjen, og fandt de Ænne forsam-

lede, og dem, som vare hos dem, hvilke der sagdes: Herren er visselig opstanden, og aabenbaret Simeon. Og de fortalte dem, hvad som var skeet paa Beien, og hvorledes han blev fjendt af dem, i det han brød Brødet.

Første Søndag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig for din usigelige Naade, at du haver formedelsi din Søn, os til Trost og Syndernes Forladelse, indsat det hellige Evangelium og de høibærdige Sacramenter. Vi bede dig, giv os din Helligaand i vore Hjerter, at vi kunne af Hjertet troe dit Ord, og ved de hellige Sacramenter Dag fra Dag styrke vor Troe, indtil vi blive evindeligt salige, formedelsi Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evi-ghed og til Evi-ghed, Amen.

Epistelen, 1 Joh. 5 C. 4 B.

Thi alt det, som er født af Gud, overvinder Verden, og denne er den Seier, som overvinder Verden, nemlig vor Troe. Thi hvo er den, som overvinder Verden, uden den, som troer at Jesus er Guds Søn? Denne er den Jesus Christus, som er kommen med Vand og Blod! ikke med Vand allene, men med Vand og Blod; og Vandet er den, som vidner derom; thi Vandet er Sandhed. Saa ere der Tre, som vidne i Himmelen: Faderen, Ordet og den Helligaand, og disse Tre ere Eet; og der ere Tre, som vidne paa Jorden: Vandet, Vand og Blod, og disse Tre ere til Eet. Dersom I nu annamme Mennekens Vidnesbyrd, da er jo Guds Vidnesbyrd større, og dette er Guds Vidnesbyrd, som han viduede om sin Søn. Hvo som troer paa Guds Søn, han haver dette Vidnesbyrd i sig selv. Hvo som ikke troer paa Gud; han gjør ham til en Tegner; thi han troer ikke det Vidnesbyrd, som Gud haver vidnet om sin Søn. Og dette er det Vidnesbyrd, at Gud haver givet os det evige Liv, og dette Liv er udi hans Søn. Hvo som haver Sønnen, haver Livet, hvo som ikke haver Guds Søn, han haver ikke Livet.

Evangelium, Joh. 20 C. 19 B.

Den samme Dag ad Aften, som var den første Dag i Ugen, da Dørrene vare tillukte, der som Disciplene vare forsamlende af Frygt for Jøderne, da kom Jesus og stod midt iblandt dem, og sagde til dem: Fred være med eder! og som han det sagde, viste han dem sine Hænder og sin Side! og Disciplene bleve glade at de saae Herren. Da sagde Jesus atter til dem: Fred være med eder! Ligesom Faderen udsendte mig, saa sender jeg og eder. Og der han det sagde, blæste han paa dem og sagde til dem: annammer den Helligaand, hvilke som helst I forlade deres Synder, dem ere de forladte, og hvilke som helst I beholde dem, dem ere de beholdne. Men Thomas, een af de Tolv, som kaldes Tvilling, var ikke hos dem, der Jesus kom. Derfor sagde de andre Disciple til ham: vi have seet Herren; men han sagde til dem: uden at jeg faaer seet Naglegabene i hans Hænder, og stikker min Finger i Naglegabene, og stikker min Haand i hans Side, da troer jeg det slet intet. Og otte Dage derefter var atter hans Disciple derinde, og Thomas med dem, da kom Jesus da Dørrene vare tillukte, og stod midt iblandt dem og sagde: Fred være med eder. Derefter siger han til Thomas: ræk din Finger hid, og see mine Hænder, og ræk din Haand hid, og fik den i min Side, og vær ikke vantroe, men troe. Da svarede Thomas og sagde til ham: min Herre og min Gud! Jesus sagde til ham: fordi du saae mig, Thomas! da troede du; men salige ere de, som ikke have seet, og dog troet. Jesus gjorde vel og mange andre Tegn for sine Disciple, som ikke ere skrevne i denne Bog; men disse ere skrevne, at I skulle troe, at Jesus er Kristus den Guds Son: og at I, som troe, skulle have Livet i hans Navn.

Anden Sondag efter Paaske.

Collect Lader os alle bede:

He re Gud, himmelske Fader, du som af din faderlige Gødhed haver kommet os elendige Menneſker ihu, og ſat din kjere Son til en Hyrde over os, ikke alleneste at føde os med ſit Ord, men ogsaa at beſkjermes os imød Synden, Døden og Djevelen; vi bede dig, giv os formedelſt din Helligaand, at ligesom denne Hyrde kjender os, og tager ſig vor Nød til, at vi ogsaa iligemaade kunde kjende ham, og holde os til ham og ſøge Hjælp og Trøſt hos ham, og blive til evig Tid ſalige, formedelſt den ſamme din Son, vor Herre Jeſum Chriſtum, ſom med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een ſand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epiftelen, 1 Petr. 2 C. 21 B.

Efterdi Chriſtus haver og lidt for os, og efterladt os et Exempel, at vi ſkulle efterfølge hans Fodspor. Hvilken ikke gjorde Synd, der blev og ikke ſunden Evig i hans Mund; hvilken ikke kjendede Iagen, der han blev overkjend det, og ikke truede der han leed, men overgav det til ham, ſom dommer retfærdeligen. Hvilken ſom ſelv bar vore Synder, paa ſit Legeme paa Træet, paa det vi ſkulle døe fra Synden, og leve i Retfærdighed, formedelſt hvis Saar Jere blevne helbredede. Thi J vare ſom vildfarende Faar, men J ere nu omvendte til eders Sjeles Hyrde og Biſkop.

Evangelium, Joh. 10 C. 11 B.

Jeg er den gode Hyrde, den gode Hyrde ſætter ſit Liv til for Faarene; men den, ſom er en Leieſvend, og ingen ret Hyrde, hvilken Faarene egentlig ikke tilhøre, ſeer Ulven komme, og forlader Faarene og flyer: og Ulven røver og adſpreder Faarene; men Leieſvenden flyer, thi han er en Leieſvend, og han bærer ingen Omſorg for Faarene. Jeg er den gode Hyrde og kjender min Faar, og jeg kjendes af mine. Algesom min Fader kjender mig, ſaa kjender jeg og Faderen, og jeg ſætter mit Liv til for Faarene. Jeg haver end andre Faar, ſom ikke ere af denne Stie, de ſamme

bør jeg ogsaa fore hid, og de skulde høre min Røst; og der skal blive en Hjord og en Hyrde.

Tredie Søndag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som af din faderlige Gudhed holder os dine Børn under Riset her paa Jorden, paa det vi skulde være din eenbaarne Søn lige baade i Nærselie og dernæst i Herlighed. Vi bede dig, trost os i Krijselie og under Korsen, med din Helligaand, at vi ikke falde udi Mishaab; men at vi skadeligen forlade os paa denne din Søns Forriattelse, at Pineu skal ikkun være en liden Stund, og da skal efterfølge evig Glæde; paa det vi kunne i Taalmodiighed med dette Haab overvinde al Ulykke, og saa evindeligt blive til evig Tid salige, ved den samme din Søn vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Petr. 2 C. 11 B.

J Elskelige! jeg formaner eder som Fremmede og Udlændinge, at I holde eder fra kiodelige Begjeringer, som strider imod Sjelen, i det I have eders gode Omgjængelse iblandt Hedningene: at de i det de tale ilde paa eder, som Misdædere, kunne af de gode Gjæringer, som de see hos eder, prise Gud paa Besøgsens Dag. Saa værer da al menneskelig Forordning underdanig for Herrens Skyld, være sig en Konge, som den Overste eller Hovedsmand, som de, der udsendes af ham til Hevn over Misdædere, men dem til Lov, som gjøre godt; thi saa er det Guds Willie, at I, med at gjøre det Gode, skulde tilstoppe de daarlige Menneffers Banvittighed, som de, der ere Frie; dog ikke, som de der have Friheden til Ondskabs Skjul, men som Guds Tjenere. Værer alle, elsker Brødrene, frygter Gud, ærer Kongen. I Tjenere værer eders Herrer underdanige med al Frygt, ikke allenæste de gode og milde, men ogsaa de haarde; thi det er Naade, dersom nogen fordrager Sorg for sin Samvittigheds Skyld til Gud, naar han lider Uret. Thi hvad er det for en Roes, dersom I taale det, naar I bleve slagne for eders Synders Skyld? Men dersom I gjøre vel, og da taale det, naar I lide derfor, det er Naade for Gud.

Evangelium, Joh. 16 C. 16 B.

Om en liden Stund skulle I ikke see mig, og atter om en liden Stund da skulle I see mig; thi jeg gaaer til Faderen. Da sagde nogle af hans Disciple til hverandre: hvad er dette, som han siger til os? Om en liden Stund skulle I ikke see mig; og atter om en liden Stund da skulle I see mig; thi jeg gaaer til Faderen. Da sagde de: hvad er dette, som han siger: om en liden Stund? Vi vide ikke, hvad han taler. Da mærkte Jesus, at de vilde spørge ham ad, og han sagde til dem: derom spørge I iblandt hverandre, at jeg sagde: om en liden Stund skulle I see mig, og atter om en liden Stund da skulle I ikke see mig. Sandelig, sandelig, jeg siger eder: I skulle græde og hyle, men Verden skal glæde sig, og I skulle være bedrøvede, men eders Bedrøvelse skal omvendes til Glæde. En Kvinde, naar hun føder, da haver hun Bedrøvelse, thi hendes Time er kommen; men naar hun haver født Børnet, da tænker hun ikke mere paa den Nød, for den Glædes Skyld, at et Menneske er født til Verden. Saa have I nu vel ogsaa Bedrøvelse, men jeg vil see eder igjen, og eders Hjerter skal glæde sig, og der skal ingen tage eders Glæde fra eder.

Almindelig Bededag

paa fjerde Fredag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

O naadige Gud, barmhjertige Fiere Fader! du som er meget rund til at forlade, og gjerne vil forbarme dig over alle dem, som gjør en sand Poenitens for Synden. Vi bede dig hjertelig, allerherøste fromme Fader! forlad, forlad os alle vore Synder, og giv os din Raade, at vi alle, som paakalde dit Navn, maae i Dag og hver Dag træde fra al Uretfærdighed og al Synd, og af vort ganske Herte saaledes omvendes til dig, at vi dagligen ved din Hænds Kraft maae findes retskafne i din Troe og Lydighed, altså opfyldte med de rette Poenitenses og Omvendelses

Frugter, paa det at, naar vi saaledes i en ret Troe og Til-
 lid søge og paakaalde dig, vi og maae finde dig, som en naar
 dig Gud og Fader, og i al vor Anliggende forfætre os om
 din naadige Hjælp med Velsignelse baade til Liv og Siel,
 indtil vi omsider af din Naade maa blive evindeligt salige,
 formed: Ihi din kiære Søn, vor Herre og Frelser Jesum Chri-
 stum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed,
 een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Esa. 55 C. 6 B.

Søger Herren, medens han findes, kalder paa ham, den
 Stund han er nær. Den Ugudelige forlade sin Wei,
 og den Uretfærdige sine Tanker, og han ombender sig til
 Herren! saa skal han forbarne sig over ham, og til vor
 Gud; thi han er meget rund til at forlade.

Texten til Tolvprædiken i Kjobstæderne.

Psal. 67, 2 B.

Gud være os naadig, og velsigne os! han lade sit
 Ansigt skinne for os, Sela. At vi maae kjende
 din Wei paa Jorden og din Salighed iblandt alle Hed-
 ningene. Folkene skulle prise dig, o Gud! ja alle
 Folk skulle prise dig. Folkene skulle glæde og fryde
 sig; thi du skal domme Folket med Ret, og regjere
 Folket paa Jorden, Sela! Folkene skulle prise dig, o
 Gud! ja alle Folk skulle prise dig. Landet har givet
 sin Græde, og Gud, vor Gud, skal velsigne os, og
 alle Jordens Ender skulle frygte ham.

Texten til Aftensang.

Matth. 3 C 8 B.

Saa gjører da Frugter, som hører til Ombendelse,
 og tænker ikke, at I ville sige ved eder selv: vi
 have Abraham til Fader; thi jeg siger eder, at Gud
 kan opvække Abraham Børn, endog af disse Stene.
 Og nu ligger Oxen allerede hos Roden af Træerne;
 derfor skal hvert Træ, som ikke bær god Frugt, af-
 hugges og kastes i Ilden.

Fjerde Søndag efter Paaſke.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som formedelst din Son lovede os din Helligaand, at han skal straffe Verden for Synd, Retfærdighed og Dom. Vi bede dig, oplyls vore Hjerter, at vi kunne belkende vore Synder, ved Troen til Christum komme til den evige Retfærdighed, og beholde denne Trost i al vor Rod og Fristelse, at Christus er en Herre over Dievelen, Døden og alting, og at han vil med sin Raade hjælpe os af al Ulykke, gjøre os evindeligt salige, formedelst den samme din Son, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Jac. 1 C. 17 B.

Alle gode Gaver og alle fuldkomne Gaver ere her oven fra, som komme ned fra Lyfenes Fader, hos hvilken er ingen Omkiftelse eller Forventelses Skygge. Han fødte os efter sin Villie formedelst Sandheds Ord, at vi skulle være den første Grøde af hans Creature. Saa værer da, mine kjære Brødre, ethvert Menneſke snart til at høre, men langsom til at tale, og langsom til Brede; thi en Mands Brede gjør ikke det, som ret er for Gud. Derfor aflægger al Ureenhed og al Ondskabs Overflodighed, og med Sagtmodighed annammer Ordet, som er indplantet i eders, hvilket der er mægtigt til at gjøre eders Sjæle salige.

Evangelium, Joh. 16 C. 5 B.

Men nu gaaer jeg hen til den, som mig udsendte, og ingen af eders spørger mig ad: hvor gaaer du hen? Men fordi jeg haver talet dette til eders, da er eders Hjerter forrigfuldt; men jeg siger eders Sandhed: det er eders godt at jeg gaaer bort; thi gaaer jeg ikke bort, da kommer Trøsteren ikke til eders; men gaaer jeg bort, da vil jeg sende ham til eders. Og naar han kommer, da skal han overbevise Verden om Synd, og om Retfærdighed, og om Dom. Om Synd, at de ikke troe paa mig; om Retfærdighed, at jeg gaaer til min Fader, og I see mig ikke mere; men for Dom, at denne Verdens Tyrste er dømt. Jeg haver endnu me-

get at sige eder; men nu kunde J ikke bære det; men naar han, den Sandheds Mand, kommer, han skal ledsage eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv; men hvad som helst han hører, det skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde eder: den samme skal forklare mig, thi han skal tage det af mit og forkynde eder. Alt, hvad Faderen haver det er mit; derfor sagde jeg: han skal tage det af mit og forkynde eder.

Femte Søndag efter Paaske.

Collect Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som formedelsi din Sø, tilfagde os, at alt, hvad vi bede om i hans Navn, det vil du give os. Vi bede dig, behold os ved dit Ord, og giv os din Helligaand, som kan styre og regiere os efter din Villie! Bevar os fra Djævelens Rige, fra falsk Lærdom og vrangt Gudstjenester! Bevar ogsaa vort Liv og Levnet fra al Ulykke! Giv os din Betsignelse og Fred, at vi kunne udi alle Maader besinde din naadige Hjælp, og baade her og der til evig Tid love og prise dig, som vor naadige Fader: ved vor Herre Jesum Christum din Son, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, en sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Jac. 1 C. 22 B.

Men værder Ordets Hørere og ikke dets Hørere allene, med hvilket J bedrage eder selv; thi dersom nogen hører Ordet, og ikke gjør derefter, han er ligesom en Mand, der beskuer sit naturlige Ansigt i et Speil; thi han betragtede sig selv, og gik bort, og sit er alemt hvordan han var; men den, som ligger ind udi Krihedens fuldkomne Liv, og bliver ved derudi, saadan een, som ikke er en forglemmelig Tilhører, men en ret Hører i Sierningen, saadan en, siger Jea, skal blive salig i sin Sierning. Dersom noaen iblandt eder synes, at han dyrker Gud, og han ikke tæmmer sin Tunge, men forfører sit eget Herte, hans Gudsdyrkelse er forfængelig: thi en reen og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er denne, at besøge de Faderløse og Enker i deres Trængsel, og holde sig ubesmittet fra Verden.

Evangelium, Joh 16 C. 23 B.

Sandelig, sandelig, jeg siger eder, at hvad som helst i bede Faderen om i mit Navn, det skal han give eder. Hidindtil have I ikke bedet om noget i mit Navn; beder, saa skulle I faae, at eders Glæde maae være fuldkommen. Dette haver jeg talet til eder ved Tegnelse, men den Tid skal komme, da jeg ikke skal tale mere med eder ved Tegnelse, men frit ud forkynde eder om min Fader. Paa den samme Dag skulle I bede i mit Navn, dog siger jeg eder ikke, at jeg vil bede Faderen for eder; thi Faderen elsker eder, efterdi I have elsket mig, og troet at jeg var udgangen af Gud. Jeg udgik fra Faderen og kom til Verden, jeg forlader Verden igjen og gaaer til Faderen.

Christi Himmelfartsdag

Collect. Lader os alle bede:

Jesu Christe, du almægtigste Guds Søn, som er her efter ikke mere paa Jorden arm og elendig, men sidder hos din Faders høire Haand, og er en Herre over alting. Vi bede dig, at du vil sende os din Helligaand, og give os fromme Kirketjenere, og bevare dit Ord, styre og forhindre Djevelen og alle Tyranner paa Jorden: opholde dit Rige vældelig indtil alle dine Fiender komme under dine Fødder at ligge, og at vi over Synden, Døden og Djevelen beholde Seiervinding formedelt dig, som med Gud Fader lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Apostl. Giern. 1 C. 1 B.

Den første Tale gjorde jeg, kære Theophile! om alt det, som Jesus begyndte baade at gjøre og lære, indtil den Dag, der han blev optagen, efter at han havde givet Apostlerne, som han havde udsendt, Befaling ved den Helligaand: for hvilken han og, efterat han havde lidt, fremviste sig selv levende med mange useilbare Beviisninger, da han lod sig see af dem i fyrretve Dage, og talde med dem om de Ting, som høre til Guds Rige. Og der han var forsamlet med dem, befalede han dem, at de skulle ikke vige

fra Jerusalem, men bie efter Faderens Forjættelse, hvilken J, sagde han, have hort af mig; thi Johannes døbte vel med Vand; men J skulle døbes med den Helligaand, ikke længes efter disse Dage. De derfor, som vare komne tilsammen, spurgte ham ad og sagde: Herre! vil du da paa denne Tid oprette Riget for Israæl igien? Men han sagde til dem: eder bor det ikke at vide Tider eller Stunde, hvilke Faderen haver sat i sin egen Magt; men J skulle ankomme den Helligaands Kraft, som skal komme over eder, og J skulle være mine Vidner baade i Jerusalem og ganste Judæa og Samaria, og indtil Jordens Ende. Og der han dette havde sagt, blev han optagen, da de saae derpaa; og en Sky tog ham bort for deres Sine. Og medens de saa stirrede mod Himmelen, da han opfoer, see! da stode to Mænd hos dem i hvide Klæder, hvilke der og sagde: J Mænd af Galilæa, hvi staae J saa og see op til Himmelen? Denne Jesus som er optagen fra eder til Himmelen, skal komme, ligesom J have seet ham fare op til Himmelen.

Evangelium, Marc. 16 C 14 B

Paa det sidste aabenbaredes Jesus for de Elleve, der de sadde til Bords, og bebreidede dem deres Vantrøe og Hjerters Haardhed, at de ikke havde troet dem, som havde seet ham opstanden; og han sagde til dem: gaaer bort i al Verden og prædiker Evangelium for alle Creature; hvo som troer og bliver døbt, han skal blive salig; men hvo som ikke troer, han skal blive fordømt. Og disse Tegn skulle følge dem, som troe: i mit Navn skal de uddrive Djeble, de skal tale med nye Tunger, de skal borttage Slanges, og dersom de drikke nogen Forgift, da skal det ikke skade dem; paa de Syge skal de lægge deres Hænder, og det skal strax blive bedre med dem. Da nu Herren havde saa talet med dem, blev han optagen til Himmelen, og sidder hos Guds høire Haand. Men de gik ud og prædikede alle vegne; og Herren arbeidede med dem, og stadfæstede Ordet ved medfølgende Tegn.

Sjette Sondag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig, at du haver formedelst din Helligaand sat os til at bære Vidnesbyrd om din kjære Son, vor Herre Jesum Christum. Vi bede dig, efterdi Verden ikke kan lide dette Vidnesbyrd, og derpaa forfølger os paa alle Sider, at du vil give os Frimodighed og Trøst, at vi ikke skulle forarge os paa Korset, men blive hart ved dit Vidnesbyrd, at vi kunne altid blive fundne i den Forsamling, som kender dig og din Son, til saalænge vi blive evindeligt salige, ved den samme din Son, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Pet. 4 C. 7 B.

Saa værre nu ædrue og vaagne til Bønner, men haver for alting en heftig Kjærlighed til hverandre; thi Kjærlighed skal skule Syndernes Mangfoldighed. Laaner hverandre gjerne Huus uden Knur. Ligesom enhver af eder haver annammet en Raadegave, saa tjener hverandre dersom som gode Huusholdere over Guds mangfoldige Raade. Dersom nogen taler, han tale som Guds Ord; dersom nogen tjener, han tjene, som af den Formue, den Gud giver: paa det at Gud maae prises i alle Ting formedelst Jesum Christum, hvilken være Ver og Magt i al Evighed, Amen.

Evangelium, Joh. 15 C. 26 B. og 16 C. 1 B.

Naar Trøsteren kommer, hvilken jeg skal sende eder fra Faderen, den Sandheds Aand, som udgaar fra Faderen, han skal vidne om mig, og I skal ogsaa vidne; thi Fere med mig fra Begyndelsen. Dette haver jeg talet til eder, at I skal ikke forarges. De skal udelukke eder af Synagogerne, ja den Tid skal komme, at, hvo som ihjelslaaer eder, han skal mene, at han gjør Gud en Tjeneste dermed. Og disse Tegus skulle de derfor gjøre eder; fordi de hverken kjende min Fader eller mig; men ieg haver talet dette til eder, paa det, naar den Tid kommer, I da skulle komme det

Hu, at jeg sagde eder det. Men jeg sagde eder det ikke af Begyndelsen, fordi jeg var hos eder.

Første Pinsedag.

Collect. Lader os alle bede:

S Herre Jesu Christe, du almægtigste Guds Søn, vi bede dig, at du vil formødelst dit Ord give os din Helligaand i vore Hjærter, at han kan styre og regjere os efter din Ville, og troste os i allehaande Kristelich og Ulykke, og ledsage os i din Sandhed imod al Vildfarelse, paa det vi kunne blive bestandige i Troen, forfrømmes i Kierlighed og alle gode Gjærninger, og med et vist Haab til din Naade, som du haver med din Død forhvervet os, blive evindelich salige, du som regierer med din Fader og den Helligaand, een sand Gud fra Eriahed og til Ewigheid, Amen.

Lectien, Apostl. Gjærn. 2 C 1 B.

Og der Pintske-Festens Dag nu fuldkommedes, vare alle Disciplene eendrætteligen tilsammen, og der skede haastelig en Lyd af Himmelen, ligesom af et valdigt drivende Veir, og opfyldede det ganske Huus, der som de sadde: og der saaes Tunger af dem adskilte, ligesom af Ild, som satte sig paa enhver af dem. Da bleve de alle fulde af den Helligaand og begyndte at tale med andre Tungemaal, efter som Manden gav dem at udslige. Og der vare Jøder, boende i Jerusalem, gudsfrygtigæ Mænd af allehaande Folk, som ere under Himmelen. Der denne Røst nu skede, kom Almuen tilsammen, og blev forvirret, efterdi enhver hørte dem tale med sit eget Maal. Og de forfærdedes alle, forundrede sig og sagde til hoerandre: see! ere ikke alle disse, som tale, af Galilæa? Hvorledes høre vi dem hrer paa vort eget Maal, som vi ere fødte i di? Parter og Meder og Elamitter, og vi som boe i Mesopotamien, i Judæa og Capadocia, Ponto og Asia, Phrygia og Pamphylia, Egypten og de Lybia Egne, som ligger hos Cyrenen, og Udlændinge af Rom, Jøderne og Jødernes Tilhængere, Creter og Araber. Vi høre dem tale Guds store og underlige Ting med vore Tungemaal.

Evangelium, Joh. 14 C. 23 B.

Jesus svarede og sagde til Judam: dersom nogen elsker mig, da skal han holde mit Ord, og min Fæ-

der skal elske ham, og vi skal komme til ham, og gjøre Bolig hos ham; men hvo mig ikke elsker, han holder ikke mine Ord, og det Ord, som J høre, er ikke mit, men Faderens, som mig haver udsendt. Dette haver jeg talet til eder, medens jeg forblev hos eder: men Trøstieren, den Helligaand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting, og minde eder paa alt det, som jeg sagde eder. Fred lader jeg hos eder, min Fred giver jeg eder. Jeg giver eder den ikke, som Verden giver. Eders Hjerter forsærdes ikke og forsage ikke. J have hørt, at jeg sagde til eder: jeg gaaer bort og kommer til eder igjen. Havde J mig kjer, da glædede J eder, at jeg sagde: jeg gaaer til Faderen; thi Faderen er større end jeg. Og nu haver jeg sagt eder det førend det skeer, at naar det er skeet, J da skulle troe. Jeg skal yerefter ikke tale meget mere med eder; thi denne Verdens Fyrste kommer, endog han haver intet i mig. Men at Verden skal kjende, at jeg elsker Faderen, og at jeg gjør saasom Faderen haver befalet mig. Staaer op, lader os gaae herfra.

Anden Pintsedag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som af din faderlige Kjerlighed til os haver givet din Søn, at vi skulle troe paa ham, og ved ham blive salige. Vi bede dig, giv os din Helligaand i vore Hjerter, at vi kunne blive varægtige i saadan Trøe indtil Enden, og saaledes vorde evindeligt salige, ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Apostl. Gjern 10 C. 42 B.

Og Jesus bød os prædike for Folket, og at vidne, at han er den, som er bestiftet af Gud, de Levendes og Dodes Dommere. Denne give ogsaa alle Prøpheterne det Vidnesbyrd, at hver den, som troer paa ham, skal ved hans

Ravn bekomme Syndernes Forladelse. Der Petrus endnu talede disse Ord, faldt den Helligaand paa alle dem, som hørte Ordet; og de Troende, som vare af Dinskjærelsen, saa mange som vare komne med Petrus, bleve meget forfærdede derover, at den Helligaands Gave blev og udøst over Hedningene; thi de hørte at de talte med andre Sungenmaal, og prisede Gud. Da svarede Peder: Kan og nogen forbyde Vandet, at disse ikke skulle blive døbte, som have annammet den Helligaand, ligesom ogsaa vi? Og han besalede at dobe dem i Herrens Navn.

Evangelium, Joh. 3 C. 16 B.

Thi saa elskede Gud Verden, at han gav sin eenbaarne Søn, paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv; thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, at han skulle dømme Verden, men at Verden skulle blive salig ved ham. Hvo som troer paa ham, han skal ikke dømmes; men hvo som ikke troer, han er allerede dømt, fordi han ikke troede paa Guds eenbaarne Søns Navn. Og denne er Dømmen, at Lysen er kommen i Verden; men Menneskene elskede mere Mørket end Lysen, fordi deres Gjæringer vare onde. Thi hvo som gjør ilde, han hader Lysen og kommer ikke til Lysen, at hans Gjæringer skulle ikke straffes; men hvo som gjør Sandhed, han kommer til Lysen, at hans Gjæringer skulle aabenhøres; thi de ere gjorte i Gud.

Hellig Trefoldighedsfest.

Collect. Fader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader, vi arme Syndere beklænde, at der er intet Godt i vor Natur, og at vi af os selv døe og fordærves i Synden, efterdi hvad som er sødt af Kjød, det er Kjød, og kan ikke see Guds Rige. Men vi bede dig, vær os naadig og barmhjertig, og for din Søns Jesu Christi Skyld send os din Helligaand i vore Hjærter, og gjør nye Mennesker af os, at vi kunne viseliggen troe formedelsi Christum, Syndernes Forladelse, som os er tilfagt i Daaben, og at vi maae vore dagligen i Kjær-

lighed til vor Næste, og i andre gode Gjerninger, indtil vi blive evindelig salige, ved den samme din elskelige Son, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 11 C. 33 B.

S Rigdoms Dyb haade paa Guds Visdom og Kundskab! Hvor vundrsagelige ere hans Domme, og hans Veie usporlige; thi hvo har et kiendt Herrens Siad? Eller hvo var hans Raadgiver? Eller hvo gav ham noget tilforn, at ham skal betales igjen? Thi af ham, og ved ham og til ham ere alle Ting. Ham vare Vre i Evighed, Amen.

Evangelium, Joh 3 C. 1 B.

Sg, der var et Menneſte af Pharisæerne, som heed Nicodemus, en Overste iblandt Jøderne. Denne kom til Jesum om Natten, og sagde til ham: Mester! vi vide, at du er en Lærer, kommen af Gud; thi ingen kan gjøre de Tegn, som du gjør, uden Gud er med ham. Jesus svarede og sagde til ham: sandelig, sandelig, jeg siger dig: uden nogen bliver født paa nye, kan han ikke see Guds Rige. Nicodemus siger til ham: hvorledes kan et Menneſte fødes naar han er gammel? Kan han og anden Gang gaae ind i sin Moders Liv og fødes? Jesus svarede: sandelig, sandelig, jeg siger dig: uden nogen bliver født af Vand og Aand, da kan han ikke komme i Guds Rige. Hvad som er født af Kjødet, det er Kjød, og hvad som er født af Aanden, det er Aand. Lad det dig ikke forundre, at jeg sagde til dig: I skulle fødes paa nye: Veiret blæser, hvorhen det vil, og du hører vel dets Susen, men du veed ikke hvorfra det kommer, og hvor det farer hen: saa er og hver den, som er født af Aanden. Nicodemus svarede og sagde til ham: hvorledes kan dette skee? Jesus svarede og sagde til ham: er du en Lærer i Israel, og veed ikke dette? Sandelig, sandelig, jeg siger dig: vi tale det vi vide, og vidne det vi have seet;

men I annamme ikke vort Vidnesbyrd; og troe I ikke, naar jeg siger eder de jordiske Ting, hvorledes skulle I troe, om jeg sagde eder de himmelske Ting? Thi ingen kan fare op til Himmelen, uden den som hid nedfoer fra Himmelen, det er: Mennestens Søn, som er udi Himmelen. Og ligesom Moses ophsiede Slangen i Orken, saa skal og Mennestens Søn ophsies, paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv.

Første Søndag rfter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

G Herre Gud, himmelske Fader, vi bede dig, at du vll formedest din Helligaand saa styre og regjere vore Hjertes, at vi ikke, som den rige Mand, foruden Frygt høre dit Ord, og saa omgaaes med de timelige Ting, at vi derover forgjette det evige, men at vi gjerne og mildeligen, efter vor Formaaelse hjælpe arme Mennesker, og besmitte os ikke med Hoffærsyge eller Graadserie. Og om vi blive besøgte med Korset og Ulykke, at vi da ikke falde i Mishaab, men sætte alt vort Haab til din faderlige Hjælp og Raade, at vi med en Christen Taalmodighed i Troen kunde overvinde alting ved din Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Ewigheid, een sand Gud fra Ewigheid og til Ewigheid, Amen.

Epistelen, 1 Joh. 4 C. 16 B.

Gud er Kjerlighed, og hvo som bliver i Kjerlighed, han bliver i Gud, og Gud i ham. Derved er Kjerlighed fuldkommet hos os, at vi maae have Frimodighed paa Dødens Dag; thi ligesom han er, saa ere og vi i denne Verden. Der er ingen Frygt i Kjerlighed, men den fuldkomne Kjerlighed driver Frygten ud; thi Frygt haver Pine, og hvo som frygter, han er ikke fuldkommen i Kjerlighed. Vi elske ham, fordi han elskte os først. Der som nogen siger: jeg elsker Gud, og dog hader sin Broder, han er en Løgn; thi den der ikke elsker sin Broder, som han seer, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke seer? Saa have vi og dette Bud af ham, at hvo som elsker Gud, han skal og elske sin Broder.

Evangelium, Luc. 16 C. 14 V.

Dg der var en riig Mand, han klædte sig med Purpur og kostelige Linflæder, og levede hver Dag herligen og i Glæde. Men der var en Fattig ved Ravn Lazarus, som var lagt for hans Dør, fuld af Saar, og begjerede at mættes af de Smuler, som faldt af den Riges Bord; men Hundene komme og slikkede hans Saar. Da hendte det sig, at den Fattige døde, og blev af Englene henbaaren i Abrahams Skjod. Men den Rige døde ogsaa og blev begravet. Og der han opløstede sine Dine i Helvede, der han var i Pinen, saa han Abraham langt borte, og Lazarum i hans Skjod. Da raabte han, og sagde: Fader Abraham! forbarme dig over mig, og send Lazarum, at han dyppe det yderste af sin Fingre i Vand og lædster min Tunge, thi jeg lider stor Pine i denne Lue. Men Abraham sagde: betænk Søn, at du haver annammet det Gode i din Livstid, Lazarus derimod haver annammet det Onde; men nu bliver han trøstet og du pines. Og overalt dette er imellem os og eder et stort svællende Dyb befæstet, saa at de, som ville fare herfra ned til eder, kunde ikke; ikke heller kunde de, som der ere, fare derfra hid over til os. Da sagde han: saa beder jeg dig, Fader, at du sender ham til min Faders Huus; thi jeg haver endnu fem Brødre, at han kan vidne dette for dem, paa det de ikke skulle ogsaa komme i denne Pines Sted. Abraham sagde til ham: de have Mosen og Propheterne, lad dem høre dem. Da sagde han: Nei, Fader Abraham! Men dersom een af de Døde gik hen til dem, da omvendte de sig. Men han sagde til ham: høre de ikke Mosen og Propheterne, da træe de ikke heller om nogen opstod fra de Døde.

Anden Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

D Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig, at du haver ladet os kalde til det evige Livs Maaltid ved dit hellige Ord, og bede dig, at du vil formedelsi din Helligaand opvække vore Hjerter, at vi ikke høre dit Ord forgieves, men at vi maate rettelig beskikke os til saadan Maaltid, og ikke lade os forhindre af nogen verdslig Handel, formedelsi din kiere Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Ewig- hed og til Ewighed, Amen.

Epistelen, 1 Joh. 3 C. 13 B.

Forundrer eder ikke, mine kiere Brødre! om Verden hader eder. Vi vide, at vi ere overgangne fra Døden til Livet; vi vil elske vore Brødre. Hvo som ikke elsker sin Broder, han bliver i Døden. Hver den, som hader sin Broder, han er en Manddraber, og I vide at ingen Manddraber haver det evige Liv blivende hos sig. Derpaa kjende vi Guds Kjærlighed, at han lod sit Liv for os, derfor ere vi og skyldige at lade vort Liv for vore Brødre. Men den, som haver denne Verdens Guds og seer sin Broder at være nødtørftig, og lukker sit Hjerte til for ham, hvorledes bliver Guds Kjærlighed i ham? Mine Børn lille! lader os ikke elske med Ord eller med Tungen, men med Gjæring og med Sandhed.

Evangelium, Luc 14 C. 16 B.

Da sagde Jesus til een af Phariskærne: der var et Menneske som gjorde en stor Madvere, og bad mangedertil. Og han udsendte sin Tjener paa Madverens Time, at sige til dem, som budne vare: kommer, thi nu er det altsammen bered. Men de begyndte alle eendragtigen at aarsage sig. Den første sagde til ham: jeg kjøbte en Ager, og nu maae jeg endelig gaae ud at besee den, jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en anden sagde: jeg kjøbte fem Par Oxen, og nu gaaer jeg hen at prøve dem, jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en anden sagde: jeg tog en Hustrue, og derfor kan jeg ikke komme. Og den Tjener kom

igjen, og sagde sin Herre det; da bles Huusbonden vred, og sagde til sin Tjener: gik strax ud paa Stadsens Stræder og Gader, og søg hid ind Fattige og Krøblinge, Halte og Blinde. Og Tjeneren sagde: Herre! det er gjort som du befalede, og der er endnu Rum. Da sagde Herren til Tjeneren: saa gik da ud til alfare Beie og Gjerder, og nod dem til at komme herind, paa det mit Hus kan blive fuldt; men jeg siger eder: at ingen af de Mænd, som vare budne, skal smage min Madvare.

Tredie Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi ere alle, desværre! ligesom vildfarende Kaar, og have formedelsi Satan og vort eget syndige Kiød ladet os føre fra den rette Vej. Vi bede dig, vær os naadig. forlad os alle vore Synder, for din Søns Jesu Christi Skyld, og opvæk vore Hjerter formedelsi din Helligaand, at vi blive hart ved dit Ord, og med en ret Anger og en fast Troe blive varagtige i din Christen-Kirke indtil Enden. indtil vi blive evindeliga salige ved vor Herre Jesum Christum, din Søn, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Petr. 5 C. 6 B.

Saa ydmyger eder under Guds vældige Haand, at han maae ophøie eder i sin Tid. Kaster al eders Sorg paa ham, thi han sørger for eder. Været ædrue og vaager: thi eders Modstandere, Djævelen, gaaer omkring, ligesom en brølende Løve, og søger hvem han kan opsluge. Staaer ham imod faste i Troen, vidende, at lige de samme Lidelser gaaer eders Brodre over, som er i Verden. Men al Naadens Gud, som kaldede os til sin evige Herlighed i Christo Jesu, som skal fuldkommeligen berede, styrke, bekræfte og grundfæste eder, som lider en liden Tid. Ham være Ære og Magt i al Evighed, Amen.

Evangelium, Luc. 15 C. 1 B.

Og alle Soldere og Syndere holdte sig nær til Jesum, for at høre ham, og Pharisæerne og de

Striftkloge knurrede og sagde: denne annammer Synderere og æder med dem. Da taledes han denne Lignelse til dem, og sagde; hvilket Menneske er iblandt eder, som haver over hundrede Faar, og haver mistet et af dem, forlader ikke de ni og halvfemstystve i Orken, og gaaer bort efter det tabte, indtil han det finder? Og naar han haver fundet det, lægger han det paa sine Skuldre med Glæde. Og naar han da kommer hjem, kalder han sine Venner og Naboer tilsammen, og siger til dem: glæder eder med mig, thi jeg haver fundet mit Faar, som var fortabt. Jeg siger eder: saa skal der og være Glæde i Himmelen over en Synder, som ombønder sig, mere end over ni og halvfemstystve Retfærdige, som ikke have Ombøndelse behov. Eller hvilken Kvinde er, som haver ti Penge, og ikke anser et Lys, om hun mister een af dem, og feier Huset, og søger med Flid, indtil hun den finder? Og naar hun haver fundet den, kalder hun sine Venner og Naboer tilsammen, og siger: glæder eder med mig, thi jeg haver fundet min Penge, som jeg tabte. Ligesaa siger jeg eder, skal der være Glæde for Guds Engle over en Synder, som gjør Omvendelse.

Fjerde Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, som er barmhjertig og sagde os til ved Christum, at du vilde ikke domme eller straffe os, men raadeligen forlade os alle vore Synder, og gierne give hvad os er fornødent baade til Liv og Sjæl. Vi bede dig, at du vil formedelst din Helligaand gjøre saadan Trofasthed til din Barmhertighed vis og fast i vore Hjærter, og lære os at gjøre iligemaade imod vor Ræste, at vi ingen domme eller fordømme, men hver Mand gierne forlade og tilgive og domme over os selv, og saligen leve i din Frygt ved din kjære Son, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 8 C. 18 B.

Thi jeg holder det for at denne Tids Piinagtighed er ikke værd at lignedes med den Herlighed, som skal aabenbares paa os; thi Creaturets omhyggelige Forlængsel venter efter Guds Børns Aabenbarelse, efterdi Creaturet er underkastet Forfængelighed ikke med sin Villie, men for hans Skyld, som gav det under Forfængelighed, i Haab at Creaturet selv skal og blive frie fra denne Forfrænkeliigheds Tjeneste til Guds Børns Herligheds Frihed! thi vi vide, at alt Creaturet sukker tilsammen og lider udsammen stor Smerte indtil denne Time, ja ikke det allene, men ogsaa vi selv, som have Aandens første Brøde, vi selv, siger jeg: sukke i os selv forventende Børnenes Udkaarelse formedelst vort Legems Forløsning.

Evangelium, Luc 6 C. 36 B.

Saa værer da barmhjertige, ligesom eders Fader og er barmhjertig: dømmes ikke, saa skulle I ikke dømmes, fordommes ikke, saa skulle I ikke fordommes; forlader, saa skal og eder forlades, giver, saa skal og eder gives. En god knuget, skuddet og overflodig Naade skal man give i eders Skjød; thi med den samme Naade, som I maale med, skal eder igjen maales. Men han sagde dem en anden Lignelse: kan og en Blind vise en anden Blind Veien? Monne de ikke begge skulde falde i Graven? Discipelen er ikke over sin Mester; men enhver Discipel, som er fuldkommen, skal være som hans Mester. Hvad seer du Skjeven, som er i din Broders Nie, men Bjelken, som er i dit eget Nie, bliver du ikke vaer. Eller hvorledes kan du sige til din Broder: hold stille Broder! jeg vil drage Skjeven af dit Nie, du som selv ikke seer Bjelken i dit eget Nie Du Dienstkalk, drag først Bjelken af dit Nie, og da kan du see til, at uddrage Skjeven, som er i din Broders Nie.

Femte Sondag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

D Jesu Christe, du levende Guds Søn, som haver givet os dit hellige Ord, og os med allehaande legemlige Betsignelser benaadet; vi bekjende os, at være uværdige til at annamme alt saadant, og have vel værre fortjent; men vi bede dig, at du vil forlade os, ligesom Petro, vore Syndere, og give Lykke og Salighed i vort Kald, paa det vi kunne ved dig opholdes og bestiermes baade timelig og evig, og dig saa prise og love evindeligt. Du som lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Petr. 3 C. 8 B.

Men endeligen værer alle ligesindede, medlidige, tierliage imod Brødrene, barmhjertige, venlige. Betaler ikke Ondt med Ondt, eller Skjendsord med Skjendsord, men velsigner derimod, vidende, at I ere kaldede dertil, at I skulle arve Betsignelse. Thi den, som haver lyst at leve og see gode Dage, han skal stille sin Tunge fra Ondt, og sine Læber, at de ikke tale Svig. Han vende sig fra Ondt, og gjøre Godt, han søge Fred og efterfølge den; thi Herrens Vine ere over de Retsfærdige, og hans Øren til deres Bøn; men Herrens Ansigt er imod dem, som gjøre Ondt. Og hvo er den, som kan skade eder, dersom I efterfølge det Gode? Dersom I og maae lide for Retsfærdigheds Skyld, saa ere I dog salige. Men frygter ikke, som de frygte, og forskædes ikke; men helliger den Herre Gud i eders Hjerter.

Evangelium, Luc 5 C. 1 B.

Dg det begav sig, der Folket trængte sig til Jesus, at høre Guds Ord, da stod han hos den Søe Genezareth, og saae to Skibe staae ved Bredden af Søen; men Fiskerne vare udgangne af dem og toede deres Garn. Saa traadde han i et af Skibene, som var Simons, og bad ham, at han skulde lægge det lidet ud fra Landet. Og han satte sig ned og lærte Folket af Skibet. Men der han lod af at tale, sagde han til Simon: farer ud paa Dybet, kaster eders Garn ud for at drage en Dræt.

Da svarede Simon, og sagde til ham: Mester! vi have arbejdet den ganske Nat, og fik intet, dog paa dit Ord vil jeg udfaae Garnet. Og der de det havde gjort, fik de en stor Hob Fiske, saa at deres Garn brast i Stykker. Og de vinkede ad deres Staldbroedre, som vare i det andet Skib, at de skulle komme og hjælpe dem at drage. Og de komme, og fyldede begge Skibene fulde, saa at de nær sank. Der Simon Petrus det saae, faldt han ned for Jesu Knæ og sagde: Herre! gaf ud fra mig, thi jeg er et syndigt Mennecke; thi ham var kommen en Rædsel paa, og alle dem, som vare med ham, for denne Fiskedragt, som de havde gjort tilsammen; desligeste og Jacobum og Johannem, Zebedæi Sønner, som vare Simons Staldbroedre. Men Jesus sagde til Simon: frygt ikke; thi fra nu af skal du fange Mennecker. Og der de havde fært Skibene til Landet, forlode de alting, og fulgte ham.

Sjette Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi bekjende at vi ere, desværre! arme og elendige Syndere, og at der er intet Godt i os; thi vore Hjerter, Kjød og Blod ere af Synden saa forgiftede, at vi aldrig her i Verden kunne være foruden ond Lyst og Begjering, derfor, fiere Fader! bede vi dig, forlad os saadan Synd, og lad din gode Aand saaledes rense vore Hjerter, at vi kunde have Lyst og Kierlighed til dit Ord, og holde os derefter, og saa blive af din Raade evindeligt salige, ved den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 6 C. 3 B.

Vide I ikke, at vi, saa maage som ere døbte i Jesum Christum, vi ere døbte til hans Død? Thi vi ere begravne med ham ved Daaben til Døden, at ligesom Christus er opvaakt fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle vi og vandre udi et nyt Levnet. Og dersom vi ere lige plantede med ham efter hans Døds Lighed, saa skulle

vi' og være efter hans Opstandelses Lighed. Efterdi vi sette vide, at vort gamle Kenneske er forskæstet med ham, paa det at Syndens Legeme skal blive til intet, at vi ikke mere skal tjene Synden; thi hvo som er død, han er retfærdiggjort fra Synden. Og ere vi nu døde med Christo, da troe vi, at vi og skulle leve med ham, efterdi vi vide, at Christus, som er opvakt fra de Døde, dser ikke mere, og Døden skal ikke mere herske over ham; thi det han døde, det døde han iengang for Synden; men det han lever, det lever han hos Gud. Ligesaa slutte og I, at I ere vel døde for Synden, men leve dog for Gud udi Christo Jesu vor Herre.

Evangelium, Matth. 5 C. 20 B.

Thi jeg siger eder: uden eders Retfærdighed overgaaer de Skriftkloges og Pharisæernes Retfærdighed, da komme I ingensunde i Himmeriges Rige. I have hørt, at det er sagt af de Gamle: du skal ikke ihjelslaae; thi hvo som ihjelslaaer, han skal være skyldig for Dommen; men jeg siger eder, at hver den som er vred paa sin Broder uden Sag, han skal være skyldig for Dommen, og hvo som siger til sin Broder: Raka! han skal være skyldig for Raadet; og hvo som siger: du Daare! han skal være skyldig til Helvedes Ild. Derfor, naar du ofrer din Gave paa Alteret, og du kommer det ibu, at din Broder haver noget imod dig, saa lad blive din Gave der for Alteret, og gaa hen og forlig dig først med din Broder: kom saa igjen og ofre din Gave. Forlig dig snart med din Modstander, den Stund du er endnu med ham paa Veien, paa det at din Modstander skal ikke engang antvorde Dommeren dig, og Dommeren skal antvorde Tjeneren dig, og du skal kastes i Kængsel. Sandelig, jeg siger dig, du skal ikke komme derud fra, førend du betaler den sidste Skjerv.

Syvende Sondag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du haver ved din Søn i Orken rigeligen bespiset fire tusinde Mænd, foruden

Qvinder og Born, med syv Brød og saa Fiske. Vi bede dig, vær os saa naadeligen hos os med din Betsignelse, og bevar os fra Gjerrighed og timelig Ombyggelighed, at vi jo adspørge først dit Rige og din Retfærdighed, og saa fornemme din Hjælp i alle Ting, som os behov gjøres baade til Liv og Sjæl, ved din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 6 C. 19 B.

Jeg maa tale menneskeligtis derom for eders Kjods Skrebheligheds Skyld; thi ligesom I have fremskillet eders Lemmer til at tjene Ureenhed og en Uretfærdighed efter den anden, saa giver og nu eders Lemmer til at tjene Retfærdighed til Helliggjorelsen; thi der I vare Syndens Tjenere, da vare I frie for Retfærdighed. Men hvad havde I da for Frugt af de Ting ved hvilke i nu skamme eder; thi Enden derpaa er Døden. Men nu I ere frigjorte fra Synden, og ere blevne Guds Tjenere, da have I eders Frugt til Helliggjorelsen, og Enden det evige Liv. Thi Døden er Syndens Sold; men Guds Raadegave er et evigt Liv i Christo Jesu vor Herre.

Evangelium, Marc. 8 C. 1 B.

De samme Dage, som der var ganske meget Folk hos Jesus, og havde intet at æde: da kaldede Jesus sine Disciple til sig, og sagde til dem: mig ynkes hjertelig over denne Skare; thi de have nu tovet hos mig i tre Dage, og have intet at æde, og dersom jeg lader dem gaae fastende hjem fra mig, da maatte de forsmægte paa Veien; thi nogle af dem ere komne langt fra. Men hans Disciple svarede ham: hvorfra skal nogen kunne mætte disse med Brød her i Orken? Og han spurgte dem ad: hvor mange Brød have I? De svarede: syv. Saa bød han Folket, at de skulle sætte sig ned paa Jorden, og han tog de syv Brød, takkede, og brød dem, og gav sine Disciple dem, at de skulle lægge dem for dem. Og de lagde dem for Folket. Og de havde saa smaa Fiske, og han velsig-

nede dem, og sagde: at de og skulle sætte dem for dem. Men de aade, og bleve mætte, og de toge de levnedes Strykker op, syv Kurve; og de vare ved fire Tusinde, som havde ædet; og saa lod han dem fare.

Ottende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig af ganske Hjerte, at du haver ladet os komme til dit Ords Kundskab. Vi bede dig, at du vil naadeligen beholde os derved, og lade os dse derudi til evig Salighed. Bestik du nu og altid fromme Prædikere iblandt os, som troligen prædike dit Ord, foruden al Forargelse og vrang Lærdom, og giv dem et langt Levnet; afvend derimod fra os al falsk Lærdom, og forhindre alle deres Anslag, som falskeligen handle med dit Ord, og synes at være fromme Faar, men ere dog glubende Ulve, paa det din sande christen Kirke maae fremdeles stadfæstes hos os, og imod saadanne falske Lærere naadelig beskyermes og bevares ved Jesum Christum din Son, vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 8 C 12 B.

Derfor, Brødre, ere vi ikke Kiødet Skyldige, at vi skulle leve efter Kiødet, thi dersom I leve efter Kiødet, da skal I dse; men vræbe I Legemets Gjerninger formedelst Anden, da skal I leve; thi saa mange, som drives af Guds Aand, de ere Guds Børn: thi I annammede ikke en Trældoms Aand til ydermere Frygt, men I annammede en sønlig Udkaarelses Aand, ved hvilken vi raabe: Abba! Kjære Fader. Den samme Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn, og ere vi da Børn, saa ere vi og Arvinger, det er: Guds Arvinger og Christi Medarvinger, at om vi ellers lide med ham, vi og skulle ærefuldgjøres med ham.

Evangelium, Matth. 7 C 15 B

Men vogter eder for falske Propheter, som komme til eder i Faareklæder, men indvortes ere de glubende Ulve; paa deres Krugter skulle I kiende dem. Kan man og plukke Vindrue af Torne, eller Figen af

Tidfler? Saa bær og ethvert godt Træ gode Frugter, men et raadent Træ bær onde Frugter. Et godt Træ kan ikke bære onde Frugter, og et raadent Træ kan ikke bære gode Frugter. Hvert Træ, som ikke bær god Frugt, skal afbugges og kastes i Ilden. Derfor skal I kjende dem af deres Frugter. Ikke enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal komme ind i Himmeriges Rige; men den, som gjør min Faders Villie, som er i Himmelen.

Niende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som haver rigeligen givet os din Belsignelse og vort daglige Brød. Vi bede, bevar os fra Sierrighed, og opvæk vore Hjertes, at vi af din Belsignelse gjerne dele med arme Mennesker, paa det vi kunne haade tro Huusholdere over dine Gaver, og aldrig fattes din Naade til evig Tid, naar vi assættes af denne Huusholdning, og skulle komme for din Dom, ved vor Herre Jesum Christum, din Son, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evi-ghed og til Evi-ghed, Amen.

Epistelen, 1 Cor. 10 C. 6 B.

Men det er sket os til Exempel, at vi skulle ikke have Lyst til det Onde, ligesom og de havde Lyst: bliver og ikke Afgudsdyrker, som nogle af dem, som skrevet staaer: Folket satte sig ned at æde og drikke, og stod op at lege. Lader os ei heller bedrive Horerie, som nogle iblandt dem bedrove Horerie, og faldt paa een Dag tre og tyve Tusinde. Lader os ei heller friste Christum, ligesom og nogle af dem fristede ham, og bleve ødelagte af Slangar: knurrer og ikke, ligesom og nogle af dem knurrede og bleve ødelagte af Kordæreren. Men alt dette skede dem til Exempel, og er nu skrevet os til et Advarsel, til hvilken Verdens Ende er kommen. Derfor, hvø som tykkes han staaer, see vel til at han ikke falder. Eder er endnu ingen Fristelse paakommen uden menneskelig: men Gud er trofast, som skal ikke lade eder fristes over eders Formue, men han skal og gjøre en Udgang paa Fristelsen, saa at I det kan taale.

Evangelium, Luc 16 C. 1 B.

Men Jesus sagde og til sine Disciple: der var en rig Mand, han havde en Huusfoged, og din samme blev beført for ham, at han forødde hans Gods. Og han kaldede ham, og sagde til ham: hvi hører jeg det om dig! Gjør Regnskab for din Huusholdning; thi du kan ikke længer være Huusfoged. Da sagde Huusfogden ved sig selv: hvad skal jeg gjøre, efterdi min Herre tager Huusholdningen fra mig? Jeg formaaer ikke at grave og jeg skammer mig ved at tryale. Jeg veed vel hvad jeg vil gjøre, at de skulke tage mig i deres Huse, naar jeg bliver sat af fra Huusholdningen. Saa kaldede han frem for sig hver og een af sin Herres Skyldnere, og sagde til den første: hvor meget er du min Herre skyldig? Han sagde: hundrede Fade Olie; men han sagde til ham: tag dit Brev, sæt dig hastig ned, og skriv halvtredstindstyve. Derefter sagde han til den anden: end du, hoormeget er du skyldig? Han sagde: hundrede Maader Hvede; men han sagde til ham: tag dit Brev, og skriv firestindstyve. Og Herren lovede den uretfærdige Huusfoged, at han gjorde snildeligen; thi denne Verdens Børn ere klogere end Lysets Børn imod deres Slægt. Saa siger jeg eder: gjører eder Venner af den uretfærdige Mammon, paa det, naar I engang savne det, de da skal annamme eder i de evige Boliger.

Tiende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Aftmægtigste, evige Gud, du som haver formædelt din Helligaand aabenbaret og kundgjort os dit Ord om din kiære Søn Jesum Christum. Vi bede dig, sprælg vore Hierte, at vi det alvorligen kunne annamme, og ikke flaae det hen i Vret, eller høre det uden te gen, som dit Folk, de vantroe Jøder, gjorde, paa det vi kunne leve i din Frygt og formeres dagligen i Troen til din Barmhiertighed, og

endelig blive salige formedelsi din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Cor. 12 C. 2 B.

Jvide, at J vare fordum Hedninger, da J henførtes til de dumme Afguder, ligesom J bleve førte; derfor kundgior ieg eder, at ingen, som taler ved Guds Aand, kalder Jesum en forbandet Ting, og at ingen, som kalde Jesum en Herre, uden ved den Helligaand. Nu er der vel Forskiel paa Raadeaaver, men Aanden er den samme. Og der er Forskiel paa Tjenester, men Herren er den samme. Og der er Forskiel paa kraftige Gierninger, men det er den samme Gud, som virker alting i alle. Saa gives enhver Aandens Aabenbarelse til det som er nyttigt. Thi een gives ved Aanden Wiisdoms Ord, og en anden Kundskabs Ord efter den samme Aand. En anden gives Troen ved den samme Aand. En anden Raadegave til at helbrede ved den samme Aand. En anden Magt til at gjøre kraftige Gierninger. Og en anden Prophetie. En anden at gjøre Forskiel paa Aanderne. En anden at tale adskillige Slags Tungemaal. Og en anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til enhver besynderligen estersom han vil.

Evangelium, Luc. 19 C. 41 B.

Og der Jesus kom nær til, og saae Staden, græd han over den, og sagde: o! at du vel vidste, ja endog paa denne din Dag, hvad som tjener til din Fred! Men nu er det skjult for dine Dine; thi den Tid skal komme over dig, at dine Fiender skal kaste en Bold op omkring dig, belægge dig rundt omkring, og trænge dig allevegne, og de skulle lægge dig slet øde, og dine Børn i dig, og ikke lade Steen paa Steen i dig, fordi du kiendte ikke din Besøgelses Tid. Og han gif ind i Tempelen, og begyndte at uddrive dem, som derudi solgte og kjøbte, og sagde til dem: det er skrevet: mit Hus er et Bedehuus; men J have gjort det til en Koverkule, og han lærde daglig i Tempelen; men de ypperste Præster og Skriftkloge, og de Overste

iblandt Folket, søgte efter at omkomme ham, og de fandt ikke, hvad de skulle gjøre ham: thi alt Folket hængte ved ham, og høit: ham.

Ellevte Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi bede dig, at du vil for- medelst din Helligaand saa styre og regjere os, at vi ikke skulle forglemme vore Synder, og blive hovmodige; men at vi gjøre idelig Poenitentse, og Dag fra Dag bedre os; og ellers trøste os allene med dermed, dt du vil være os naadig, og forlade os vore Synder, og gjøre os evindeligt salige, ved din elskelige Son, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Cor. 15 C. 1 B.

Men jeg kundgjør edes, Brødre! det Evangelium, som jeg forkyndede eder, hvilket I og annammede, udi hvilket I og have staaet hidindtil. For medelst hvilke I og blive salige, dersom I beholde paa hvad Naade jeg haver forkyndet eder Evangelium: uden saa er, at I have troet forgjebes; thi jeg overantvordede til eder i det første det, som jeg og annammede, at Christus er død for vore Synder efter Skrifterne; og at han blev begravet, og at han opstod tredje Dag efter Skrifterne, og at han blev seet af Kepphae, derefter af de Tolv, derefter blev han seet af mere end fem hundrede Brødre paa cengang, af hvilke de fleste ere endnu til; men nogle ere hensovede. Derefter blev han seet af Jacobus, og siden af alle Apostler; men sidst efter dem alle er han og seet af mig, som af et utidigt Foster: thi jeg er den ringeste af alle Apostlerne, jeg, som er ikke værdig at kaldes en Apostel, fordi jeg haver forfulgt Guds Menighed! men af Guds Naade er jeg det, som jeg er, og hans Naade, som var uddeelt til mig, haver dog ikke været forgjebes.

Evangelium, Luc 18 C. 9 B.

Men Jesus sagde og til nogle, som dristede paa sig selv, at de vare retfærdige, og foragtede andre, denne Lignelse: der ginge to Mennesker op til Templet at bede; den ene var en Pharisæer, og den anden en

Tolder. Pharisæeren stod for sig selv, og bad saaledes: jeg takker dig Gud! at jeg ikke er som andre Mennesker, Røvere, Uretfærdige, Hoerkarle, eller og som denne Tolder. Jeg faster to Gange om Ugen, og giver Tiende af alt det jeg eier. Men Tolderen stod langt borte, og ville end ikke opløste sine Øine til Himmelen, men han slog sig for sit Bryst og sagde: Gud vær mig Synder naadig! Jeg siger eder: denne gif retfærdig ned i sit Huus frem for den anden; thi hvo sig selv ophøier, skal fornedres, og hvo sig selv fornedrer, skal ophøies.

Tolvte Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Almægtigste, evige Gud, du som alting haver skabt, vi takke dig, at du haver givet os et sundt Legeme, og haver naadeligen bevaret vore Tunger, Øren og andre Lemmer fra den onde Fiende. Vi bede dig, giv os din Raade, at vi behynderligen bruge vore Øren og Tunger retteligen, at vi med vore Øren stutteligen høre dit Ord og det vel mærke, og med vore Tunger prise og berømme din Raade, paa det ingen skal fortørnes af vore Tunger, men at hver Mand kunde forbedres deraf, ved din kjære Son, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 2 Cor. 3 C. 4 B.

Saadan Fortælling have vi til Gud formedelt Christum, ikke at vi ere dygtige af os selv til at betænke noget, som af os selv; men vor Dygtighed er af Gud, hvilken som og gjorde os dygtige til at være det nye Testaments Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven ihjelslaer, men Aanden gjør levende. Dersom nu Dodens Tjeneste i Bogstaven, som var udgravet i Stene, skede med saadan Herlighed, at Israels Børn kunde ikke see stadig paa Moses Ansigt for hans Ansigts Herligheds Skyld, som dog skulde affattes, hvi skulde ikke Aandens Tjeneste meget mere være i Herlighed? Thi var Fordommelsens Tjeneste herlig, da er mere Retfærdigheds Tjeneste overflødig i Herlighed.

Evangelium, Marc. 7 C. 31 B.

Dg der Jesus gik ud af Tyri og Sidons Egne, da kom han til det Galilæiske Hav, midt igjennem de ti Staders Egne, og de førte en Døv til ham, som besværligen kunde tale, og de bade ham, at han vilde lægge sin Haand paa ham. Og han tog ham for sig selv affides fra Folket, og lagde sine Fingre i hans Øren, og spyttede, og rørte ved hans Tunge, og saae op til Himmelen, sukede, og sagde til ham: Ephata! det er: lad dig op! Og strax aabnedes hans Øren, og hans Tungebaand løsnedes, og han taledede ret. Og Jesus forbad dem at da skulle ingen sige det: men jo mere han forbad dem, jo mere kundgjorde de det. Og de forundrede sig overmaade, og sagde: han gjorde det vel altsammen: de Døve gjorde han hørende og de Maallose talende.

Trettende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig af vort ganske Hjertes Grund, at du haver ladet os leve denne salige Tid, i hvilken vi kunne høre dit hellige Evangelium, ved hvilket du haver ladet os kjende din faderlige Villie, og see din Søn Christum Jesum. Vi bede din grundløse Barmhertighed, at du vil naadeligen lade os behelde dit hellige Ords Lys, og vore Hjerter saa regjere formedelt din Helligaand, at vi aldrig falde derfra, men blive hart derved, og endelig blive salige formedelt den samme den elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Gal. 3 C. 15 B.

Kjere Brodre! jeg vil tale efter menneskeligheds: gjør dog ingen et Menneskes Testamente til intet, naar det er siabfæstet, eller sætter noget dertil. Nu er jo Herjattede serne tilfagde Abraham og hans Søn. Han siger ikke: og hans Sød, som om mange, men foal den een: og din Sød hvilken er Christus. Saa siger jeg og dette, at dette Te

stamente, som er tilførn stadfastet af Gud paa Christum, kan Loven, som er given fire hundrede og tredive Aar der efter, ikke ryage, at den skulie gjøre Forjættelsen til intet! thi dersom Aaben er af Loven, da er den ikke af Forjættelsen; men Gud gav Abraham den af Raade formedelst Forjættelsen. Hvad skal da Loven? Den blev lagt dertil for Overtrædelsers Skyld, indtil den Sæd kom, som Forjættelsen var seet. Og den blev beskicket af Englene ved Mose lerens Haand. Nu er en Mægler ikke en enesies Mægler; men Gud er een. Er da Loven imod Guds Forjættelser? Det være langt fra; thi havde nogen Lov været given, som kunde gjøre levende, da var Retfærdighed sandelig af Loven, men Skriften indsluttede alle Ting under Synd, at Forjættelsen ved Troen til Jesum Christum skulle gives alle dem, som troe.

Evangelium, Luc 10 C 23 B.

Dg Jesus vendte sig til sine Disciple, og sagde i Besynderlighed til dem: salige ere de Dine, som see det, I see; thi jeg siger eder, at mange Propheter og Konger vilde see det, I see, og have det ikke seet, og høre det, I høre, og have det ikke hørt. Og see! da stod en Skrifteklog op, som fristede ham og sagde: Mester! hvad skal jeg gjøre, at jeg kan arve det evige Liv? Da sagde han til ham: hvad staaer der skrevet i Loven? Hvorledes læser du? Han svarede og sagde; du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerter, af din ganske Sjæl, af al din Magt, og af dit ganske Sind, og din Næste ligesom dig selv. Da sagde han til ham: du svarede ret, gjør det, saa skal du leve. Men han vilde gjøre sig selv retfærdig, og sagde til Jesum: hvo er da min Næste? Da svarede Jesus ydermere og sagde: et Mennecke gik ned fra Jerusaleem til Jeriko, og faldt iblandt Rovere, som førde ham af, og sloge ham ilde, og gik bort, og lode ham ligge halv død. Men v' den Hændelse drog en Præst den samme Wei ned, og der han saae ham: gik han ham

forbi; desligefte ogsaa en Levite, der han var nær ved Staden, kom han og saae ham, og gif ham affides forbi. Men en Samaritan reiste, og kom til ham, og der han saae ham, ynkedes han over ham. Og han gif til ham, forbandt hans Saar, og lod Olie og Viin derudi, og løfede ham paa sit eget Dyr og førde ham til Herberge, og røgtede ham. Der han reiste bort igjen den anden Dag, tog han to Penge ud, og gav Verten dem, og sagde til ham: røgte ham vel; og dersom du udlægger noget dertil, da vil jeg betale dig det, naar jeg kommer igjen. Hvilken tykkes dig nu, der var af disse tre hans Næste, som var falden iblandt Rovere? Han sagde: den som gjorde Barmhjertighed mod ham. Da sagde Jesus til ham: saa gik bort, og gjør du ligesaa.

Tjortende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som haver formedelsft dit salige Ord og hellige Daab naadeligen hjulpet os alle, som troe, af den forskædelige Spedalskhed, som er Synden, og beviser os endnu dagligen din naadige Hiælp i alt det, som er nødtorftigt. Vi bede dig, opvæk vore Hjertes formedelsft din Helligaand, at vi aldrig forglemme saadanne Belgjæringer; men at vi blive ideligen i din Frygt og udi en ret Tillid paa din Barmhjertighed, altid takke og prise dig med et taknemmeligt Hjerter, ved din kiere Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evi-ghed og til Evi-ghed, Amen.

Epistelen, Gal. 5 C. 16 B.

Men jeg siger: omgaaes i Aanden, og I skal ikke fuld- komme Kjødets Begjæringer; thi Kjødets begjærer imod Aanden, og Aanden imod Kjødets: men disse ere satte tværtimod hverandre, at I ikke skal gisre, hvad I vil. Dersom I drives af Aanden, ere I ikke under Loven; men Kjødets Gjæringer ere aabenbare, som er: Hoer, Skiv-levnet, Ureenhed, Uhydskhed, Afgnderie, Trældom, Fiend-

Skab, Riv, Brede, Trætte, Tvedragt, Partie, Had, Mord, Druktenskab, Graadserie, og saadant deslige: om hvilke jeg siger eder tilforn, ligesom jeg for haver sagt eder, at de, som saadant gjøre, skulle ikke arve Guds Rige: men Mandens Frukt er Kierlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Fromhed, Godhed, Troe, Sagtmodighed, Naadelighed. Imod saadanne ere Loven ikke; thi hvilke som høre Christum til, de korsfæste Kjodet med sine Lyster og Begjerligheder.

Evangelium, Luc. 17 C II B.

Dg det begav sig, der Jesus reiste til Jerusalem, drog han midt igjennem Samarien og Galilæam. Og som han kom til en Bye, mødte ham ti spedalste Mænd, som stode langt borte: og de opløstede Kysten og sagde: Jesu, Mester! forbarme dig over os, og der han saae dem, sagde han til dem: gaaer bort og beteer eder for Præsterne: og det skede, der de gif bort, bleve de rensede. Men een af dem, der han var bleven karst, vendte tilbage, og prisede Gud med høi Røst; og han faldt paa sit Ansigt ned for hans Fødder, og takkede ham; og den samme var en Samaritan. Da svarede Jesus, og sagde: bleve de ikke alle Ti rensede? Hvor er da de Ni? Er der ellers ingen funden, som vendte tilbage igjen, for at give Gud Æren, uden denne Fremmede? Og han sagde til ham: staae op, gaaf bort, din Troe haver frelst dig.

Femtende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig for alle dine Velgjerninger, at du haver givet os Liv og Levnet, og naadelig opholdet os her til Dags. Nu bede vi dig, tag ikke din Velsignelse fra os, men bevar os fra Gjerrighed, paa det vi kunne alleneste tjene dig, elste og hænge hart ved dig, at vi ikke besmitte os med Kjendelig Afguderie og Mammons Tjeneste; men at vi sætte alt vort Haab, Trost og Tillid paa din Naade, ved Jesum Christum din Søn, vor

Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Gal. 5 C. 15 B. og 6 C. 1 B.

Dersom vi leve i Anden, da lader os vandre i Anden. Lader os ikke være begjærlige efter forføngelig Væ, at vi byde Trods til hverandre, og misunde hverandre. Kjære Brødre! dersom et Menneſke bliver overilet af nogen Brødt, da hjælper ſaadan een til rette igjen med en ſagtmodig And, *J'* som ere aandelige: og ſee til dig ſelv, at du og ikke bliver friftet. Drager Byrden med hverandre, og opfylder ſaaledes Chriſti Lov! Thi dersom nogen mener, at han er noget, endog han er intet, han bedrager ſig ſelv. Men enhver prøve ſin egen Gjærning, og da ſkal han have Roes hos ſig ſelv allene, og ikke hos en anden; thi enhver ſkal bære ſin egen Byrde; men den, ſom bliver underviist i Ordet, han ſkal dele allehaand Godt med den, ſom ham underviſer. Færer ikke vild, Gud lader ſig ikke ſpotte; thi hvad et Menneſke ſaaer, det ſkal han og hoſte. Hvo ſom ſaaer for ſit Kjød, han ſkal hoſte Fordærvelfe af Kjødet; men hvo ſom ſaaer for Anden, han ſkal hoſte det evige Liv af Anden. Lader os gjøre Godt, og ikke blive trætte; thi vi ſkal og hoſte i ſin Tid, dersom vi ikke blive forſagte. Saa lader os da, den Stund vi have Tid, gjøre Godt imod alle, men allermeeſt imod Troens egne Folk.

Evangelium, Matth. 6 C. 24 B.

Ingen kan tjene to Herrer; thi han ſkal enten have den ene, og elſke den anden, eller han ſkal holde ſig til den ene og foragte den anden: *J* kunne ikke tjene Gud og Mammon. Derfor ſiger jeg eder: ſørger ikke for eders Liv, hvad *J* ſkulle æde og hvad *J* ſkulle drikke; ikke heller for eders Legeme, hvad *J* ſkulle iføre eder. Er ikke Livet mere end Maden? og Legemet mere end Klæderne? Seer til Fuglene under Himmelen, de ſaac ikke, de hoſte ikke, de ſanke ikke i Loden, dog ſæder eders himmeſke Fader dem alligevel. Ere *J* ikke meget mere end de? Men hvo er iblandt eder, ſom kan gjøre ſig en Alen længere end han er, alligevel at han bekymrer ſig derfor? Da hvi ſørge *J* for Klæder-

ne? Betragter Lillierne paa Marken, hvorledes de vore; de arbeide ikke, de spinde og ikke; men jeg siger eder: at end ikke Salomon i al sin Herlighed var saa klædt, som een af dem. Klæder da Gud det Græs saa paa Marken, som i Dag staaer og i Morgen kastes i Dønen; skulde han ikke meget mere klæde eder? O! I lidet Troende, derfor skulle I ikke sørge og sige: hvad skulle vi æde? Eller hvad skulle vi drikke? Eller hvormed skulle vi klæde os? Efter alt saadant søge Hedningene; thi eders himmelske Fader veed, at I have alt dette behov; men adspørger først Guds Rige og den Retfærdighed han fordrer, saa skal og saadant tillægges eder. Sørger derfor ikke for den anden Morgen, thi den Dag i Morgen skal sørge for sig selv. Enhver Dag haver nok af sin egen Plage.

Septende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som haver ladet din Søn blive Menneske, at han først med sin Død skulle b tale for vore Synder, og siden frelse os fra den evige Død. Vi bede dig, behold os i dette Haab, at vi ikke tvivle derpaa, at ligesom vor Herre Christus haver opvakt en Enkes Søn ikkun med et Ord, at han iligemaade vil opvække os paa Dømedag, og gjøre os evig salige, hvilken med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Eph. 3 C. 13 B.

Derfor beder jeg, at I ikke mistrostes over mine Trængsler, som jeg lider for eder, hvilket er eder en Vre. For den Skyld bøier jeg mine Knæ for vor Herres Jesu Christi Fader, af hvilken al Faderlighed kaldes i Himmelen og paa Jorden, at han skal give eder efter sin Herlighed's Riadom, at I kan blive styrkede med Kraft ved hans Aand i det indvortes Menneske, at Christus ved Troen maae boe i eders Hjerter, og I saaledes maae blive rodfæstede og grundfæstede i Kierlighed, paa det I tilfulde kunde begribe med alle de Hellige, hvilket der er det Brede, og det Lange,

og det Dybe, og det Høie, og kjende den Christi Kjerlighed, som overgaaer Forstanden, paa det I kunde opfylde til al Guds Fylde. Men den som kan overflødiggiøres over alt det, som vi bede eller forstaae, efter den Kraft som virker i os, ham være Være i Menigheden ved Christum Jesum til alle Slægter i al Evighed, Amen.

Evangelium, Luc. 7 C II B.

Og det begav sig Dagen derefter, at Jesus gik til en Stad som heed Nain, og der gik mange af hans Disciple med ham og meget Folk. Og der han kom nær til Stadsporten, see! da blev en Død udbaareren, som var sin Moders eneste Son, og hun var en Enke, og meget Folk af Staden gik med hende. Og der Herren saae hende, ynkedes han hjertelig over hende, og sagde til hende: græd ikke. Og han traadde til og rørde ved Baaeren, og de, som bare, stode stille. Og han sagde: du unge Dreng, jeg siger dig: stat op! og den Døde reiste sig op, og begyndte at tale. Og han gav hans Moder ham. Men der kom en Rædsel paa dem alle, og de prisede Gud og sagde: der er visselig en stor Prophet opreist iblandt os, og Gud haver besøgt sit Folk. Og denne Tale om ham rygtede sig i det ganske jødiske Land og alle omliggende Lande.

Syttende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi bede dig, at du vil for medelst din Helligaand saa synre og reagere os, at vi kunne altid holde os i din Knyt, og ikke være hoffærdige, men med ganske Herte høre og annamme dit Ord, og retteligen helliggjøre Sabatidagen paa det vi kunne ogsaa for medelst dit Ord blive helliggjorte: først at vi sætte al vor Fortrostheden og Haab paa din Søn Jesum Christum, at han er allene vor Retfærdighed og Gienleser; og dernæst, at vi rette og forbedre vort Levnet efter dit Ords Indelse; og at vi tage os vare for al Kloragelse, indtil vi blive evindeligt salige, ved din Raade i Christo, som med dig lever og

regjerer i Heltgaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Eph. 4 C. 1 B.

Saa formaner jeg eder, jeg som er fangen i Herren, at I ville omgaaes værdeligen efter det Kald, som I ere kaldede med, med al Ydmyghed, Sagtmodighed og Langmodighed, at I fordrage hverandre i Kjerlighed, og stræber med al Flid at beholde Aandens Enighed i Fredens Baaud; thi der er iffan eet Legeme og een Aand, ligesom I og ere kaldede til eet Haab i eders Kald; een Herre, een Troe, een Daab, een Gud og alles Fader, som er over alle, og ved alle, og i eder alle.

Evangelium, Luc. 14 C. 1 B.

Og det begav sig, der Jesus kom i en af de øverste Phariseers Huus paa en Sabat at æde Brød, da toge de vare paa ham: og see! der var et Menneske for ham, som var vattersottigt. Og Jesus svarede og talede til de Skriftkloge og Phariseer og sagde: er det vel tilladt at helbrede om Sabaten? Men de taug stille. Og han tog paa ham og helbredte ham, og lod ham gaae. Og han svarede og sagde til dem: hvo er iblandt eder, hvis Oxe eller Afsen falder i en Brønd, og han ikke strax drager det op om Sabatsdagen? Og de kunde ikke give ham Svar igjen. Men han sagde en Lignelse til Gjesterne, der han mærkte, hvorledes de udvalgte de øverste Steder, og sagde til dem: naar du bliver buden af nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst, at ikke maaskee en Hæderligere end du skal være buden af ham. Saa kommer da den som indbød dig og ham, og siger til dig: giv denne Rum! da maae du med Blufsel sidde nederst. Men naar du er buden, da gaa bort, og sæt dig nederst, paa det, naar han da kommer, som dig indbød, at han skal sige til dig: Ven! sid bedre op: saa haver du Ære for dem, som sidde med dig til Bords, thi hvo sig selv ophøier, han

skal fornedres, og hvo sig selv fornedrer, han skal op-
høies.

Attende Sondag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi ere jo arme og elendige
Syndere, din Bittie vide vi; men vi ere saa skrøbelige,
at vi den ikke kunne fuldkomme; thi Kjød og Blod i os er
for stærkt, saa vil va den arrige Fiende, Djevelen, ei lade
os tilfreds. Derfor bede vi dig, at du vil udgyde din Hel-
ligaand i vore Hjerter, at vi med en stærk Troe kunde
hænge hart ved din Søn Jesum Christum, og troste os
ved hans Pine og Død, og troe Syndernes Forladelse for-
medelsi ham, og leve saa et helligt Levnet i Lydighed her
paa Jorden efter din Wittie, indtil vi med din Raade kunne
saligen bortdøe af denne elendige Verden, ved den samme
din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med
dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud
fra Ewighed og til Ewighed, Amen.

Epistelen, 1 Cor. 1 C. 4 B.

Jeg takker min Gud altid paa eders Begne for den Guds
Raade, som eder er given i Christo Jesu, at I forme-
delsi ham ere gjorte rige i alle Ting, udi al Tale og Kund-
skab, ligesom det Vidndsbyrd om Christo er bleven stad-
fæstet i eder, saa at intet fattes eder paa nogen Raadegave,
som forvente vor Herres Jesu Christi Aabenbarelse, hvilken
og skal stadfæste eder indtil Enden, at I skal være ystraffe-
lige paa vor Herres Jesu Christi Dag.

Evangelium, Matth. 22 C. 34 B.

Der Pharisæerne hørte, at Jesus havde stoppet Mun-
den paa Saddusæerne, da forsamlede de dem;
og een af dem, som var en Skrifteklog, spurgte ham
ad, for at friste ham, og sagde: Mester! hvilket er
det store Bud i Loven? Men Jesus sagde til ham: du
skal elske Herren din Gud af ganske Hjerter, af ganske
Ejler, og af ganske Sind! dette er det første og største
Bud! Det andet er ligesom dette: du skal elske din
Næste saavel som dig selv. Udi disse to Bud hænger al
Loven og Propheterne. Men der Pharisæerne vare na

tilsammen, spurgte Jesus dem ad, og sagde: hvad tykkes eder om Christo? hvis Son er han? De sagde: Davids. Han sagde til dem: hvorledes kalder da David ham i Manden en Herre? naar han saa siger: Herren sagde til min Herre: sæt dig hos min høire Haand, indtil jeg lægger dine Fiender til dine Fødders Fodskammel. Efterdi David nu kalder ham sin Herre, hvorledes er han da hans Son? og ingen kunde svare ham et Ord, der torde og ingen ydermere adspørge ham om noget efter denne Dag.

Nittende Sondag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Salmægtige, evige Gud, du som formedelsi din Son, Christum Jesum haver naabeligen hjulpet det verkbrudne Menneske baade til Liv og Sjæl; vi bede din grundløse Barmhertighed, vær os ogsaa naadig, og forlad os alle vore Synder, og regjer os saa med din Helligaand, at vi ikke selv give Marsag til Synden eller anden Ulykke: men behold os i din Frygt, og styrk os med din Raade, at vi saa blive frie baade fra timelig og evig Vrede og Straf, formedelsi din Son Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Eph. 4 C. 22 B.

Saa vider da, at I skulle aflægge det gamle Menneske efter den første Omgjængelse, som fordøves formedelsi de bedragelige Lyster; men at I derimod skulle fornyes i eders Sinds Mand, og isører eder det nye Menneske, som er skabt efter Gud i Retfærdighed og sand Hellighed. Derfor aflægger Lagn og taler Sandhed hver med sin Næste, efterdi vi ere Lemmer med hverandre. Bliver vrede og synder ikke; lader Solen ikke gaae ned over eders Vrede. Giver og ikke Dievelen Rum. Hvo som haver staalet, han staalet ikke mere, men heller arbejde, og gjøre noget godt med Hænderne: paa det han kan have at meddele den Rødtørstige.

Evangelium, Matth. 9 C. 1 B

Da traadde Jesus i Skibet, og foer over igjen og kom til sin Stad; og see! de førde en Verkbru-

den til ham, som laae paa en Seng. Der Jesus nu saae deres Troe, sagde han til den Verkbrudne: vær frimodig Søn, dine Synder ere dig forladne. Og see! nogle iblandt de Skriftflogte sagde ved dem selv: denne bespottes Gud. Der Jesus saae deres Tanker, sagde han: hvi tænke I saa ondt i eders Hjertet? thi hvilket er lettere at sige: dine Synder ere dig forladne, eller sige: staa op og vandre? Men at I skulle vide, at Menneffens Søn haver Magt paa Jorden at forlade Synderne, sagde han til den Verkbrudne: staa op, tag din Seng op, og gaae hjem til dit Huus. Og han stod op og gik hjem til sit Huus. Der Folket det saae, forundrede de dem, og prisede Gud, som havde givet Menneffene saadan Magt.

Tyvende Sondag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig for din store Barmhertighed og Naade, at du haver ladet os komme til dit salige Ord og glædelige Bryllup, og ved din Son forlader os alle vore Synder. Men efterdi her er daaligen Fristelse, Forargelse og Fare paa færde, og vi ere af os selv saa skrøbelige og meget tilbøielige til Synden, saa bede vi dig, at du vil formedelt din Helligaand naadeligen bevare os, at vi ikke falde; men om vi falde og besmitte saa vort Bryllups Klædebon, hvilket din Søn Jesus Christus haver iført os, da hjælp os naadeligen igjen, og led os til Anger og Ruelse, og behold os i Troen til din Barmhertighed, at vi ikke falde til evig Tid, ved vor Herre Jesus Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Eph. 5 C. 15 B.

Derfor seer til, hvorlede I skal omgaaes varliagen, ikke som de Uoise, men som de Bie, og køb den beleelige Tid; thi Dagene ere onde. Derfor bliver ikke usorstandig, men vider hvad der er Herren Villie; og drifter eder til at drukne i Vin, hvilket er en Overdaadighed; men bliver fulde af Aanden, og taler hverandre til med Psalmer, Lovsunge og aandelige Viser. Sjunger og leger vor Her-

ren i eders Hjerter, og siger altid Gud og Kæberen Tak for alting i den Herres Jesu Christi Navn; og værre hverandre underdanige i Gudsfrugt.

Evangelium, Matth. 22 C. 1 B.

Jesús svarede og talte atter ved Lignelse til Jøderne og sagde: Himmeriges Rige lignes ved en Konge, som gjorde sin Sønns Bryllup, og udsendte sine Tjenere, at de skulde kalde dem, som budne vare, til Bryllup; men de vilde ikke komme. Han udsendte atter andre Tjenere, og sagde: siger dem, som budne ere: see! jeg haver beredt mit Maaltid; mine Oxen og mit fede Kvæg er slagtet, og alting er rede: kommer til Bryllup. Men de foragtede det, og ginge hen, den ene paa sin Ager, den anden til sit Kjøbmandskab. Men de andre grebe hans Tjenere, bespottede og ihjelsloge dem. Der Kongen det hørte, blev han vred, og stikkede sin Hær ud, og ødelagde disse Manddrabere og satte Ild paa deres Stad. Da sagde han til sine Tjenere: Brylluppet er jo beredt, men de, som vare budne, vare det ikke værd. Gaae derfor hen ud paa de alfare Veie, og byder til Brylluppet, hvem I finde, Saa ginge de samme Tjenere ud paa Veiene, og samlede tilsammen alle dem, som de funde, onde og gode; og Bordene bleve alle fulde. Men der Kongen kom ind, at bese Gæsterne, saae han der et Menneske, som ikke havde Bryllupsklæder paa. Og han sagde til ham: Ven! hvorledes er du kommen hid ind, og haver dog ikke Bryllupsklæder paa? Men han taug stille. Da sagde Kongen til sine Tjenere: binder Hænder og Fødder paa ham, tager ham bort, og kaster ham hen ud i det yderste Mærke: der skal være Graad og Tænders Gnidsel; thi mange ere kaldede, men få ere udvalgte.

Een og Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Almægtigste, evige Gud, du som formødelst din **Søn** haver tilsaagt os Syndernes Forladelse, Retfærdighed og det evige Liv; vi bede dig, at du vil med din Helligaand opvække vore Hjerter, at vi med vore daglige Bønner i alle vore Fristelser søge saadan Hjælp hos ham, og formødelst en fast Troe til hans Forjættelse og Ord kunne faae det vi begjere, og endelig blive evindeligt salige ved din **Søn**, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Eph. 6 C. 10 B.

Allerst, mine Brødre! være stærke i Herren og i hans Styrkes Magt! fører eder udi Guds fulde Harnisk, paa det I kan bestaae imod Djevelens listige Anløb; thi vi have ikke allene Strid imod Kjød og Blod, men endog imod Tyrkender og Balde, som er imod Verdens Herter, der regjerer i denne Verdens Mørke, imod de onde Aander under Himmelen. For den Skyld tager Guds fulde Harnisk paa, paa det I kan være mægtige til at imodstaae paa den onde Dag, og staae; naar I have udrettet alting vel. Saa staaer nu omgiordede om eders Lænder med Sandhed, og iførte med Retfærdigheds Pantser, og værer iførte paa Fodderne med Fredens Evangelii Færdighed; men før alle Ting antager Troens Skjold, med hvilken I skal kunde udslukke alle den Ondes gloende Pile; og tager Salighedens Hjelm og Aandens Sværd, som er Guds Ord.

Evangelium, Joh. 4 C. 46 B.

Og der var en kongelig Mand, hvis Søn laae syg i Capernaum. Der denne hørte, at Jesus var kommen af Judæa til Galilæa, gik han hen til ham, og bad ham, at han vilde komme ned og helbrede hans Søn, thi han laae nu for Døden. Da sagde Jesus til ham; dersom I ikke see Tegn og underlige Gjeringer, da vilde I ikke troe. Den kongelige Mand sagde til ham: Herre! kom ned, før mit Barn døer. Jesus sagde til ham: gik bort, din Søn lever: og

Mennesket troede det Ord, som Jesus sagde til ham, og gik bort. Og som han nu gik ned, mødte hans Tjenere ham, forkyndede ham, og sagde: dit Barn lever. Da adspurgte han den Time af dem, paa hvilken det var bleven bedre med ham. Og de sagde til ham: i Saar ved den svovende Time forlod Feberen ham. Saa mærkede da Faderen, at det var ved den samme Time, paa hvilken Jesus havde sagt til ham: din Søn lever. Og han troede selv, og alt hans Hus.

Allehelgensdag.

Collect. Lader os alle bede:

Salmægtige, evige Gud, som vil helliggjøre alle dine Udvalgte og Elskelige i din eenbaarne og elskelige Søn Jesu Christo, lad os efterfølge deres Troe, Haab og Kjærlighed, at vi med dem og kunne blive salige, formedelst den samme din Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Mabenb. 7 C. 1 B.

Og derefter saae jeg fire Engle staae paa Jordens fire Hjørner, som holdte Jordens fire Vinde, paa det ingen Vind skulde blæse over Jorden, eller over Havet, eller over noget Træ. Og jeg saae en anden Engel opstige fra Solens Opgang, som havde den levende Guds Segl, og han raabte med stor Røst til de fire Engle, hvilket det var givet, at skade Jorden og Havet, sigende: skader ikke Jorden eller Havet eller Træerne, indtil vi saae beseglet vor Guds Tjenere i deres Pander. Og jeg hørte deres Tal som bleve beseglede: og der vare hundrede fire og fyrrethve Tusinde beseglede af alle Israels Børns Slægter: af Judæ Slægt tolv tusinde beseglede: af Rubins Slægt tolv tusinde beseglede: af Sads Slægt tolv tusinde beseglede: af Afsers Slægt tolv tusinde beseglede: af Nephtali Slægt tolv tusinde beseglede: af Manasse Slægt tolv tusinde beseglede: af Simeons Slægt tolv tusinde beseglede: af Levi Slægt tolv tusinde beseglede: af Issakars Slægt tolv tusinde beseglede: af Sebulons Slægt tolv tusinde beseglede: af Josephs Slægt tolv tusinde beseglede: af Benjamins

Slægt tolv tusinde befeglede. Derefter saae jeg, og see! en stor Skare, hvilken ingen kunde tælle, af alle Hedninger og Slægter og Folk og Tungemaal, som stode for Stolen og for Lammet, klædte med hvide lange Klæder, og der vare Palmegrene i deres Hænder; de raabte med høi Røst og sagde: Saliggjorelsen hor vor Gud til, som sidder paa Stolen og Lammet! og alle Engle stode omkring Stolen, og de Veldie, og de fire Dyr, og de faldt ned for Stolen paa deres Ansigter, og tilbade Gud og sagde: Amen! Vel-sig-nel-se, og Ære, og Wiis-dom, og Tak, og Priis, og Kraft, og Styrke være vor Gud fra Evighed og til Evi-g-hed, Amen.

Evangelium, Matth. 5 C. 1 B.

Men der Jesus saae Folket, steg han op paa Bjerget, og der han havde sat sig, ginge hans Disciple til ham. Da oplod han sin Mund, lærde dem og sagde: salige ere de, som ere fattige i Aanden; thi Himmeriges Rige er deres: salige ere de som sørge; thi de skal husvales: salige ere de Sagtmodige; thi de skulle besidde Jorden: salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed; thi de skulle mætets: salige ere de Mistundelige; thi de skulle faae Mistundhed: salige ere de som ere rene af Hjertet; thi de skulle see Gud: salige ere de Fredsommelige; thi de skulle kaldes Guds-Børn: salige ere de som lide Forsølgelse for Retfærdigheds Skyld; thi Himmeriges Rige er deres: salige ere I, naar Menneſtene bespotte og forfølge eder, og tale allehaande Ondt om eder, for min Skyld, om de lyve det. Glæder og fryder eder; thi eders Løn skal være stor i Himmelen; thi de haver saa forfulgt Propheterne; som vare for eder.

To og Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Salmægtigste, evige Gud, vi beklende os at være arme Syndere, og at være høit opskrevne i dit Register: men vi takke dig af ganske Hjerter, at du haver taget jaa

dan Skyld fra os, og lagt den paa din kiære Son Jesum Christum, og haver ladet ham betale derfor. Vi bede dig, at du vil naadeligen opholde os i Troen, og regiere os saa med din Helligaand her paa Jorden, at vi kunne leve efter din Villie, og gjerne bevise vor Ræste al Kierlighed, Tjeneste og Hjælp, og at vi maatte imodsiaae al Brede, Haastighed og Hevn, paa det vi skulle ikke oppække din Brede over os; men at vi maae altid have en naadig Fader udi dig ved Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Phil. 1 C. 6 B.

Jeg er forsikret om det samme, at den som haver begyndt en god Gjerning i eder, skal og fuldkomme den indtil Jesu Christi Dag. Ligesom det er billigt for mig at tænke dette om eder alle, efterdi jeg haver eder i mit Hierte, baade i dette mit Fangsel, saavel som i mit Forsvar og Evangelii Bekræftelse: eder alle, siger jeg, som ere deelagtige med mig i Raaden; thi Gud er mit Vidne, hvorledes jeg længes efter eder alle i Jesu Christi inderlige Kierlighed. Og dette beder jeg af Gud, at eders Kierlighed maae endnu blive jo mere og mere overflodig i allehaande Kundskab og Forstand; at I kan prove, hvad som bedst er, paa det I kan være opriktige og uden Forargelse indtil Christi Dag, fulgte med Retfærdighedsfrugter, som skeer ved Jesum Christum, Gud til Ære og Lov.

Evangelium, Matth. 18 C. 23 B.

Derfor er Himmeriges Rige lignet ved en Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere. Og der han begyndte at regne, kom een for ham, som var ham ti tusinde Pund skyldig. Der han nu ikke havde at betale med, da bød hans Herre, at man skulde sælge ham, og hans Hustrue, og hans Born, og alt det han havde, og Skylden at betales. Da faldt Tjeneren ned og tilbad ham, og sagde: Herre! hab Taalmodighed med mig! jeg vil betale dig det altsammen. Og Herren ynkedes ret hjertelig over samme Tjener, gød ham løs, og forlod ham Gjelden. Men saa gif

den samme Tjener hen ud, og fandt een af sine Medtjenere, som var ham hundrede Penge skyldig, og han greb fat paa ham, og vilde quæle ham, og sagde: betal mig det, du er mig skyldig. Da faldt hans Medtjener ned for hans Fodder, og bad ham og sagde: haas Taalmodighed med mig, jeg vil betale dig det altsammen; men han vilde ikke, men gif hen og kastede ham i Fængsel, indtil han betalte det han var skyldig. Der hans Medtjenere nu saae det, som skeet var, bleve de saare bedrøvede, og de komme og fortalte for deres Herre alt det, som skeet var. Da kaldede hans Herre ham for sig, og sagde til han: du onde Tjener, al Gjelden forlod jeg dig, fordi du bad mig, skulde du ikke ogsaa have forbarmet dig over din Medtjener, ligesom jeg haver forbarmet mig over dig? Og hans Herre blev vred og amsvordede ham til dem, som pine, indtil han betalte altsammen det han var ham skyldig. Saa skal og min himmelske Fader gjøre imod eder, om I ikke forlade af eders Hjerter hver sin Broder hans Brøst.

Tre og Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig, at du haver hidtil givet os Fred og naadeligen bevaret os for Krig og fremmed Herskab. Vi bede dig: giv os fremdeles din Raade, at vi kunne leve i din Frygt og efter din Villie, og ingen Marsag give til Krig eller anden Straf. Regjer og styr vor Dyrighed, at de ikke forhindrer den Lydagtig-
hed, som dig bør, men at de den samme forfremme, at vi maae have desmere Lykke og Velstand under deres Regiment, ved vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Ewig-
hed og til Eviathed, Amen.

Epistelen, Phil. 3 C. 17 B.

Læser tiffammen mine Efterfølgere, liebre Brødre! og giv
ver Agt paa dem, som saae omgaaes, ligesom I have

os til Exempel; thi mange vandre anderledes, om hvilke jeg ofte haver sagt eder, og siger eder det endnu med grædende Taarer, at de ere Christi Korsets Fiender; hvis Ende er Fordærvelse, hvis Gud er deres Bug, og hvis Være er i deres Skjendsel, som tragte efter de jordiske Ting; men vor Vindel er i Himmelen, hvorfra vi og vente Frelseren den Herre Jesum Christum, hvilken som skal forvandle vort ringe Løgene, at det maae worde lige skicket efter hans ærefulde Løgene, efter den Kraft, ved hvilken han og kan gjøre sig se. v alle Ting underdanige.

Evangelium, Matth. 22 C 15 B.

Da gif Pharisaerne hen og holdre Raad, hvorledes de kunde gribe Jesum i hans Tale. Og de sendte deres Disciple til ham med de Herodianer og sagde: Mester! vi vide, at du er sanddrue, og lærer Guds Veirettelig, og du skjøtter om ingen; thi du agter ikke Menneffens Anseelse: sig os derfor, hvad tykkes dig? Er det tilladt, at give Keiseren Skat eller ei? Men der Jesus mærkte deres Skalkhed, sagde han: I Dienstkalke! hvi friste I mig? Lader mig see Skattens Mynt: og de rakte ham en Penge, og han sagde til dem: hvis Billede og Overskrift er dette? De sagde til ham: Keiserens. Da sagde han til dem: saa giv der da Keiseren det Keiserens er, og Guds det Guds er. Der de det hørde, forundrede de dem, og forlod ham, og ginge bort.

Fire og Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Salmægtigste, evige Gud! du, som haver formædelt din Son, tilfagt os Syndernes Korlædelse og Bestrielse fra den evige Død, vi bede dig, styrk os med din Helligaand, at vi dagliaen kunne vore i Troen til din Naade ved Christum, og beholde et stadigt Haab og Tillid, at vi ikke skulle døe, men sødelig sove, og paa Dommedaag blive opvakte igjen til det evige Liv og Salighed, ved vor Herre Jesum Christum din Son, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Collosi. 1 C. 9 B.

Derfor lade vi og ikke af fra denne Dag, da vi det horte, at bede og bejere, at I maatte opfyldes med hans Viljes Kundskab i al aandelig Wiisdom og Forstand, at I kunne vandre værdeligen for Herren til al Behagelighed, og være frugtbare i alle gode Gjerninger, og vore i Guds Kundskab, styrkede efter hans Herligheds Styrke i al Taalmodighed og Langmodighed med Glæde, og siige Faderen Tak, som gjorde os duedige til de Helliges Arvedeel i Lyset; som friede os af Mørkhedens Magt og oversatte os i sin elskelige Sønns Rige, i hvilken vi have Forløsning formedelst hans Blod, som er Syndernes Forladelse

Evangelium, Matth 9 C. 18 B.

Der Jesus dette taledede med dem, see! da kom der en Overste og tilbad ham, og sagde: Herre! min Datter er ret nu død; men kom og læg din Haand paa hende, saa bliver hun levende. Og Jesus stod op og fulgte efter ham, og hans Disciple ligesaa Og see! en Kvinde, som havde tolv Aar havt Blodsot, gik bag til ham, og rørde ved Sømmen af hans Klædebon; thi hun sagde ved sig selv; kunde jeg ikkun røre ved Sømmen af hans Klædebon, da blev jeg helbredet. Da vendte Jesus sig om og saae hende og sagde: vær trostlig min Datter! din Troe haver hjulpet dig; og Kvinden blev helbredet fra den samme Stund. Og der Jesus nu kom i den Overstes Hus, og saae Piberne og Folkets Bulder, sagde han til dem: viger; thi Pigen er ikke død, men hun sover; men de beloe ham med Spot; men der Folket var uddrevet, gik han ind og tog hende ved Haanden. Da stod Pigen op; og dette Rygte kundgjordes i det samme ganske Land.

Fem og Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig hjerteligen, at du haver hjulpet os formedelst dit Ord af den græsseligne Pavedoms Bildfarelse, og have ført os til dit Raadens Rys. Vi bede dig, at du vil naadeligen beholde os i sam-

me Lys, og bevare os fra al Bildfarelse og Rietterie, og giv os din Naade, at vi ikke blive utaknemmelige, som Jorderne; ikke heller foragte og forsølle dit Ord; men at vi med vort ganske Hjerter maatte annamme det, og deraf berede vort Levnet, og sætte al vor Lid paa din Naade og din Hiere Sønns Fortjeneste, han som med dig leser og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Thess. 4 C. 13 B.

Men jeg vil og ikke, Hiere Brodre! bølge for eder om dem som sove, paa det I skulle ikke sørge, ligesom de andre, der have intet Haab; thi dersom vi troe, at Jesus er død og opstanden, saa skal og Gud føre de hensovende ved Jesum frem med ham, thi dette sige vi eder efter Herrens Ord, at vi som leve og overblive til Herrens Tilkomme, skal ikke forkomme de hensovende; thi Herren selv skal komme ned af Himmelen med et Ansstrig, med Dverrens Røst, og med Guds Basune; og de Døde i Christo skulle først opstaae; derefter skal vi som leve og overblive, rykkes tillige bort med dem i Skyerne, at møde Herren i Luften; ogsaa skulle vi altid være med Herren; derfor troer I hverandre med disse Ord.

Evangelium, Matth. 24 C 15 B.

Derfor, naar I nu see Udeløggelsens Bederstygghed, som er sagt ved Propheten Daniel, at den skaer i den hellige Sted; hvo som det læser han give Ngt derpaa; da flye paa Bjergene, hvo som er i Judæa, og hvo som er paa Taget, han sige ikke ned at hente noget af sit Huus, og hvo som er paa Algeren, han vende ikke tilbage at hente sine Klæder. Wee de Frugtsummelige! og dem som give Die paa den Tid! Men beder, at eders Flugt maa ikke skee om Vinteren, ei heller om Sabaten; thi da skal der blive saa stor en Trængsel, som der ikke haver været fra Verdens Begyndelse hidindtil, og skal ikke heller blive. Og dersom disse Dage ikke blive forkortede, da blev intet Menneſte frelst; men for de Udoalgtes Skyld skal de Dage forkortes. Dersom nogen da siger til edes: see!

her er Christus, eller der, da skulle I ikke troe det, thi der skal opstaae falske Christi og falske Propheter, og de skulle gjøre store Tegn og underlige Gjerninger, at de Udbalgte skulle ogsaa forføres, om det var muligt. See! jeg haaber nu tilforn sagt eder det, derfor, dersom de sige til eder: see! han er i Orken, da gaae ikke hen ud; see! han er i Kammerne, da troe ikke; thi ligesom Lynet udgaaer fra Osten og stinner indtil Vesten, saa skal og Mennekestens Sønns Tilkommelse være. Hvor som Raadselet er, der forsamles og Brnene.

Sex og Tyvende Sondag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Salmægtiae, evige og barmhertige Gud! du som for medelsi din elskelige Søn, vor Herre og Frelser Jesum Christum, haver oprettet Naadens Rige for os, at vi skulle troe vore Synders Forladelse her i din hellige Kirke, ligesom og du selv er en Gud, der ikke vil nogen Synders Død, men at han skal omvende sig og leve. Vi bede dig, at du vil naadeligen forlade os alle vore Synder, for medelsi den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Thess. 5 C. 12 B.

Men vi bede eder, Brødre! at I ville kende dem, som arbejde iblandt eder, og ere eders Forstandere i Herren, og formane eder: og agter dem overmaade høit i Kjærlighed for eders Gjerningers Skyld, og varer fredsomme lige iblandt eder selv. Saa formane vi eder, Brødre! paaminder de Ustkkelige, trøster de Kleinmodige, kommer de Skrøbelige til Hjælp, værer langmodige imod aade. Seer til, at ingen betaler nogen Ondt med Ondt! men lægger eder altid efter det Gode baade indbyrdes, saa og imod alle. Værer altid glade, beder uden Afsladelse, takker Gud i alle Ting: thi det er Guds Villie i Christo Jesu til eder. Udflukker ikke Nauden, foragter ikke Prophetier, prøver alle Ting, og beholder det Gode, sner alt ondt Skin! Da han selv, den Fredens Gud, hellige eder aldeles, og gid eders ganske Vand, Sjel og Legeme maae bevares ustraffelike i vor Herres Jesu Christi Tilkommelse.

Evangelium, Matth. II C. 25 B.

Paa den samme Tid svarede Jesus og sagde: jeg priser dig Fader, Herre over Himmelen og Jorden, at du haver skjult dette for de Vise og Kloge, og aabenbaret det for de Umyndige. Ja, Fader! thi det var saa behageligt for dig. Alle Ting ere mig overgivne af min Fader, og ingen kjender Sonnen uden Faderen, og ingen kjender Faderen uden Sonnen, og den som Sonnen det vil aabenbare. Kommer hid til mig alle I, som arbeide og ere besvarede, jeg vil vberqvæge eder; tager mit Nag paa eder og lærer af mig, thi jeg er sagtnodig og ydmyg af Hjertet, saa skulle I finde Hvile for eders Sjæle. Thi mit Nag er gavnligt og min Byrde er let.

Syv og Tovende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Gharmbiertige, evige Gud, himmelske Fader, vi bede dig, at du vil oppvække os, at vi med al Flid kunne vandre kristelig i alle gode Gjæringer, og altid beskyrkes af din Raade, og befindes i al Gudelighed ved vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 2 Cor. I C. 13 B.

Derfor vil jeg ikke forsomme at minde eder altid paa disse Ting, alligevel at I vide slikt, og ere styrkede i den nærværende Sandhed; thi jeg agter det tilbørlig, at oppvække og paaminde eder, saalænge jeg er i dette Paulus, jeg som veed, at dette min Paulus's Afstæggelse er snart forhaanden, ligesom vor Herre Jesus Christus haver aabenbaret mig. Men jeg vil endog altid gjøre min Flid, at I skulle have dette til Hofkommelse efter min Afgang. Thi vi efterfulgte ikke klokelig opdiatede Fabler, der vi kundgjorde eder vor Herres Jesu Kraft og Tilfommelse. Men vi have selv seet hans store Herlighed; thi han fik Hæder og Ære af Gud Fader, der saadan en Røst skede til ham af den høie Herlighed: denne er min Son den Elskelige i hvilken jeg haver god Behagelighed. Og vi hørte denne

Røst, som kom af Himmelen, der vi vare med ham paa det hellige Bjerg.

Evangelium, Matth. 17 C. 1 B.

Dg sex Dage derefter tog Jesus Peder og Jacob og hans Broder Johannem til sig, og førte dem for sig selv hen paa et høit Bjerg, og han blev forvandlet for dem, og hans Ansigt skinnede som Solen, og hans Klæder bleve hvide som et Lys. Og see! da aabenbaredes Moses og Elias for dem, som talede med ham. Da svarede Peder og sagde til Jesum: Herre! her er godt for os være, vil du, da vilde vi gjøre tre Boliger: dig een, Moses een, og Elias een. Der han end saa talende, see! da overskyggede en klar Sky dem, og see, en Røst hørtes af Skyen, som sagde: denne er min Søn den Eiskeelige, i hvilken jeg haver god Behagelighed, hører ham. Der Disciplene det hørte, faldt de ned paa deres Ansigt, og bleve saare forfærdede. Men Jesus traade frem til dem, rørde ved dem, og sagde: staaer op, og frygter intet. Og der de opløstede deres Øine, saag de ingen uden Jesum allene. Og der de ginge ned af Bjerget, bød Jesus dem og sagde: I skulle ingen sige denne Syn, førend Menneskens Søn er opstanden fra de Døde.

Ugentlig og Maanedes Bededag.

Collect. Fader os alle bede:

D Herre Jesu Christe, du som tillsagde os, at hvad vi bede om i dit Navn, det skal os gives. Saa bede vi dig af Hiertet, at du vil give os din Helligaands Raade, at vi kunne vide, hvad vi skulle begære og bede om, og hvorledes vi med en stadig Troe skulle bede i dit Navn, paa det vi i alt det vi bede om kunde søae Guds vore kiere Faders Lov og Ære, vor Røstes Mytke og Forbedring, og vor egen Salighed, du som med Faderen og den Helligaand lever og regjerer, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Eller:

S barmhertige Gud, himmelske Fader, efterdi du for medelst din Søn Christum Jesum befalede os at bede, og vil tilbedes i Mand og Sandhed, da bede vi dig, at du efter din Forjættelse vil give os Naadens og Bønnens Mand, at vi kunne med et gudeligt Herte i en ret Troe paakalde dig, for vor egen og alle Menneskers Nød, paa det at, naar vi for din Forjættelses Skyld blive hønhørte, vi da skulle elske, prise og ære dig som en naadig Gud og Fader, for medelst din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Eller:

S almagtigste Gud, du som ikke forsinnaer de Elendiges Sul og Graad, sa ikke foragter de bedrøvede Hjerters Bøjering: see dog naadelig til vor Bøn, hvilken vi udi vor store Nød bære frem for dig, og hønhør os naadelig, at det som baade af Mennesker og Djævelen er os indod, kan blive til intet! og af din Barmhertigheds Naad forsvinde, at vi saa kunne frelses af alle Fristelser, og altid takke og prise dig i din Menighed, for medelst Jesum Christum, din kære Søn vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Eller:

S almagtige, evige Gud, som er ene af vor Tilflugt og Styrke, vi bede dig, at du vil værdes til at høre din Christen Kirkes gudelige Bøn, og unde os, at hvad vi efter din Villie rettelig bede, det maae os naadeligen gives, for medelst Jesum Christum, din kære Søn vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Jas. 5 C. 16 B.

Beklender eders Synder for hvetandre, og beder for hvetandre, at I kunne blive helbredede. Den Retfærdiges Bøn formaaer meget, naar den er alverlig. Elias var et Menneske, lige Vilkaar undergivent, som vi, og han bad en Bøn, at det ikke skulle regne, og det regnede ikke paa Jorden i tre Aar og sex Maaneder. Men han bad atter igjen, og Himmelen gav Regn, og Jorden gav sin Frugt. Kære Brodre! dersom nogen iblandt eder farer vild fra

Sandheden og nøgen ombønder ham, den skal vide, at hvis man ombønder en Synder fra sin Veris Wildfarelse, han skal frelse en Sjæl fra Døden, og skule Syndernes Mangfoldighed.

Evangelium, Joh. 11 C. 1 B.

Dg det begav sig, at Jesus var paa et Sted og bad, og der han lod af, sagde een af hans Disciple til ham: Herre! lær os at bede, som Johannes og lærte sine Disciple. Da sagde han til dem, naar I bede, da siger: Fader vor, du som er i Himmelen, helliget worde dit Navn! tilkomme dit Rige! skee din Villie! som i Himmelen, saa og paa Jorden! giv os hver Dag vort daglige Brød! og forlad os vor Skyld, som vi og forlade vore Skyldnere; og leed os ikke ndi Fristelse! men frels os fra det Onde.

Vor Herres Jesu Christi Lidelseshistorie.

Dg der de havde sjunget Lobsangen, gik Jesus hen ud efter sin Sædvane over den Bæk Kedron til Oliebjerget. Og hans Disciple fulgte ham efter. Og Jesus sagde til dem: I skulle alle i denne Nat forarge eder paa mig, thi der staaer skrevet: jeg skal slaae Hyrden og Faarene skulle adspredes; men efterat jeg er opstaaet, da vil jeg gaae hen for eder i Galilæa. Peter svarede og sagde til ham; dersom de og alle forargede dem paa dig, saa vi! jeg dog aldrig forarge mig. Jesus sagde til ham: sandelig, siger jeg dig: I Dag udi denne Nat, forend Hanen galer to Gange, skal du fornægte mig tre Gange; men han talede end ydermere: ja, dersom jeg og skulle døe med dig, da vil jeg ikke nægte dig. Lige det samme sagde og alle Disciplene. Da kom Jesus med dem til en Have, som heed Gethse:

mane, der var en Urtegaard, der gik Jesus ind og hans Disciple, men Judas, som ham forraade, vidste og den Sted; thi Jesus forsamlede sig ofte der med sine Disciple. Da sagde Jesus til dem: sætter eder her, saalænge jeg gaar bort og beder. Og han tog Peder, og Jacob og Hans, de to Zebedæi Sønner til sig, og begyndte at bedroves, skjælte og bæve, og sagde til dem: min Sjæl er bedrovet indtil Døden, bliver her og vaager med mig; beder, paa det I skulle ikke falde i Fristelse.

Og han stød sig fra dem ved et Steenkast, og faldt paa Knæ ned paa Jorden paa sit Ansigt, og bad at den Stund maatte gaae over, om det var muligt, og sagde: Abba, min Fader! Alting er dig muligt, tag denne Kalk bort fra mig, dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil. Og han kom til sine Disciple og fandt dem sovende, og han sagde til Peder: Simon sover du? Kunne du ikke vaage en Time med mig? Vaager og beder, at I skulle ikke falde i Fristelse, Manden er villig, men Legemet er frøbeligt. Anden Gang gik han atter hen, bad og sagde: min Fader! er det ikke muligt, at denne Kalk kan gaae fra mig uden jeg skal drikke den, da see din Villie; og han kom og fandt dem atter sovende, thi deres Dine vare fulde af Søvn, og de vidste ikke hvad de svarede ham. Og han lod dem blive, og gik atter hen, og bad tredie Gang, og talede de samme Ord: Fader! vil du, da tag denne Kalk fra mig, men dog see ikke min, men din Villie.

Da gabenbaredes en Engel af Himmelen for ham, og styrkede ham; og det kom, at, der han stridde med Døden, og bad inderligen, da blev hans Eved som Blodsdraaber, der faldt paa Jorden

Og han stod op af Bonnen, og kom til sine Disciple, og fandt dem sovende af Bedrøvelse, og sagde til dem:

Af! hvi vilke I nu sove og hvile? Hvi sove I? det er nok; see, Stunden er kommen, at Menneskens Søn skal antvordes hen i Synderes Hænder; staaer op, lader os gaae! see, den mig forraader, er hart hos; beder, at I ikke falde i Fristelse. Og strax som han endnu taledes, see! da kom Judas, een af de Tolv, frem; der han havde nu taget Skaren til sig, med de ypperste Præsters, og Skriftekloges, Pharisaernes og de Ældste for Folket, deres Tjenere, og han gif for dem, og kom derhen med Blus, Lamper, Sværd og med Stænger. Og Forræderen havde givet dem et Tegn, og sagt: hvilken jeg kysser, den er det, griber ham, og fører ham varligen.

Der Jesus nu vidste alt det, ham skulde overkomme, gif han ud, og sagde til dem: hvem lede I efter? De svarede ham: Jesum af Nazareth. Jesus siger til dem: det er jeg. Men Judas, som ham forraadede, stod og hos dem. Der Jesus sagde nu til dem: det er jeg, vigede de tilbage og faldt til Jorden. Da spurgte han dem atter ud: hvem lede I efter? De sagde: Jesum af Nazareth. Jesus svarede: jeg sagde eder, at det er jeg, lede I efter mig, da lader disse gaae, paa det at det Ord skulde fuldkommes, hvilket han sagde: jeg mistede ingen af dem, som du haver givet mig. Og Judas holdt sig til Jesum at kysse ham, og strax traadde han frem til ham, og sagde: hil være dig, Rabbi! og kysste ham. Jesus sagde til ham: min Ven! hvorfor er du kommen? Juda! forraader du Menneskens Søn med et Kys? Da traadde de frem og lagde Hænderne paa Jesum, og grebe ham.

Og der de, som vare omkring ham, saae, hvad der vilde skee, sagde de til ham: Herre! skulde vi slaae til med Sværd? Da havde Simon Petrus et Sværd, og drog det ud, og slog efter den ypperste Præstes

Svend, og hug det høire Øre af ham, og den Svend hed Malchus. Da svarede Jesus, og sagde: lader dem dog gjøre saa langt; og sagde til Peder: stik dit Sværd i Balgen, thi hvo som tager Sværdet, han skal omkomme med Sværd. Eller mener du, at jeg ikke kunne bede min Fader, at han tilskikkede mig mere end tolv Skotte Engle? Skal jeg da ikke drikke den Kalk, som min Fader gav mig? Men hvorledes skulle Skriften fuldkommes? det skal altsaa gaae til. Og han rørde ved hans Øre og lagte ham. Paa den Tid sagde Jesus til de ypperste Præster og Hovedsmændene for Templen, og de Ældste, som vare komne til ham: I ere udgangne, ligesom til en Røver, med Sværd og med Stænger, at fange mig: haver jeg dog dagligen siddet hos eder, og lært i Templen, og I lagde ikke en Haand paa mig. Men det er eders Time og Mørkhedens Magt, paa det at Skriften skal fuldkommes. Men det er altsammen skeet, at Propheternes Skrift skulle fuldkommes. Da forlod alle Disciplene ham, og flyede. Og der var en ung Karl, som fulgte ham efter, han var klædt med et Linklæde paa sit bare Legeme, og de unge Karle grebe ham: men han slap Linklædet, og flyede nogen fra dem.

Men Skaren og den øverste Hovedsmand og Jødernes Tjenere toge Jesum og bandt ham, og førde ham først til Annas, som var Caiphas Svoger, som var det Aar ypperste Præst; men det var Caiphas, som raadte Jøderne, det var godt, at et Menneſte døde for Folket. Og førde Jesum hen til Caiham den ypperste Præst, det er, til den øverste Bispe for Præsterne, der, som alle de ypperste Præster, og Ældste og Skriftkloge vare forsamlede. Men Simon Petrus fulgte Jesum langt efter, og en anden Discipel, indtil den ypperste Præstes Sal: den samme Discipel var

Bekjendt med den ypperste Præst; og gif ind med Jesus i den ypperste Præstes Sal. Men Petrus stod udenfor Døren. Da gif den anden Discipel, som var bekjendt med den ypperste Præst, hen ud og talede med Dørvogtersten, og skaffede Peder ind.

Men Svendene og Tjenerne stode, og havde gjort en Kulild der nedre midt i Salen og varmede sig, thi det var koldt. Og Peder stod hos dem, og varmede sig, paa det han kunde see, hvad Ende det vilde faae. Men den ypperste Præstes Pige, som tog vare paa Døren, saae Peder sidde ved Lyset, der han varmede sig, og stirrede paa ham, og sagde til ham: og du var med Jesum af Galilæa? Er du og ikke en af dette Menneskes Disciple? Da nægtede han det for dem alle, og sagde: Kvinde! jeg er ikke, jeg kjender ham ikke, jeg veed og ikke hvad du siger. Men den ypperste Præst spurgte Jesum om hans Disciple, og om hans Lærdom. Jesus svarede hannem: jeg haver talet aabenbarlig for Verden, jeg lærte altid udi Skolen og Templet, der som alle Jøderne komme til sammen, og jeg haver intet talet i London. Hvi sværg du mig derom? Spørg dem ad, som haver hørt hvad jeg talede til dem: see, de vide hvad jeg haver sagt. Som han det talede, gav een af Tjenerne, som der stod hos, Jesus en Kindhest og sagde: skal du saa svare den ypperste Præst? Jesus svarede ham: haver jeg talet ilde, da bevies det at det er ondt, men haver jeg talet ret, hvi slaaer du mig? Men Simon Petrus stod i Forgaarden og varmede sig, og en liden Stund efter den første Nægtelse, som han gif ud i Forgaarden, gøel Hanen. Og en anden Pige saae ham, og begyndte atter at sige til dem, som der stode hos: denne var ogsaa med Jesum af Nazareth. Da sagde de til ham: er du ikke een af hans Disciple? Og en

anden sagde: du er een af dem. Og han vægtede atter og soøer dertil, og sagde: Menneske, jeg er ikke; og jeg kjender ikke det Menneske. Og noget derefter ved en Stund, stadfæstede en anden med dem, som omkring stode og sagde: sandelig, du er een af dem; thi du er en Galilæer, og dit Maal røber dig. Een af de ypperste Præsters Svende, hvis Frende Peder havde hugget Dret af, siger: saae jeg dig ikke i Urtegaarden hos ham? Da begyndte han at forbande sig og sværge: jeg kjender det Menneske ikke, den I tale om. Og strax, der han endnu taledede, gøel Hanen anden Gang. Og Herren vendte sig og saae paa Peder, og Peder tænkte paa Herrens Ord, som han sagde til ham: førend Hanen galer to Gange, skal du fornægte mig tre Gange; og Peder gik hen ud og græd bitterlig.

Men de ypperste Præster og de Ældste, og det ganckte Raad søgte falsk Vidnesbyrd imod Jesum, paa det de kunne komme ham til Døde, og de funde intet: og alligevel at der ginge mange falske Vidner frem, saa kom deres Vidnesbyrd dog ikke over eet. Paa det sidste stode der op og traade to falske Vidner frem, og sagde falsk Vidne imod ham, og sagde: vi have hørt at han sagde: jeg kan og vil nedbryde den Guds Tempel, som er gjort med Hænder, og inden tre Dage bygge en anden, som ikke er gjort med Hænder. Og deres Vidnesbyrd komme endnu ikke overeens. Og den ypperste Præst stod op iblandt dem, og spurgte Jesum ad og sagde: svarer du intet til det som disse vidne imod dig? Men Jesus taug stille og svarede intet. Da spurgte den ypperste Præst ham atter ad, og sagde til ham: er du Kristus den Betsignedes Søn? Jeg besvær dig ved den levende Gud, at du siger os, om du er Kristus Guds Søn? Jesus sagde: du siger

det, jeg er. Dog siger jeg eder: nu herefter skal det skee, at I skulle see Menneskens Søn sidde hos Kraftens høire Haand, og komme i Himmels Skyer. Da sønderrev den ypperste Præst sine Klæder, og sagde: han bespottede Gud, hvad have vi længer Vidnesbyrd behov? See, nu have I hørt hans Guds Bespottelse, hvad tykkes eder? De fordsmitte ham alle, og sagde: han er skyldig at døe. Men de Mænd, som holdte Jesum, bespottede ham, og spyttede i hans Ansigt og sloge ham med knyttte Næver; men nogle andre skjulte hans Ansigt, og sloge ham i Ansigtet, (besynderligen Tjenerne), og sagde: spaae os Christe! hvo er den der dig slog? Og mange andre Bespottelser, som de sagde imod ham.

Men om Morgenen forsamlede sig alle de ypperste Præster, Skriftefogede og Folkenes Eldste, og det ganske Raad, og holdt et Raad over Jesum, at de kunde slaae ham ihjel. Og de førde ham hen op for deres Raad, og sagde: er du Kristus? Siig os det. Han sagde til dem: siger jeg eder det, da troe I ikke: men adspørger jeg eder, da svare I ikke, og lade mig dog ikke løs. Derfor, nu herefter skal Menneskens Søn sidde hos Guds Kraftes høire Haand. Da sagde de alle: er du da Guds Søn? Han sagde til dem: I siige det; thi jeg er. Da sagde de: hvad have vi længer Vidnesbyrd behov? Vi have det selv hørt af hans Mund. Og den ganske Flok stod op, og bandt Jesum, og førde ham bunden fra Caipha til Domhuset, og answerede Landsherren Pontio Pilato ham, og det var aarle.

Der Judas, som ham forraadde, saae det at han var fordsamt til Døde, da angrede han det, og han bar de tredive Sølvpenge til de ypperste Præster og Eldste igjen, og sagde: jeg gjorde ilde, at jeg for-

raadde uskyldigt Blod. De sagde: hvad kommer det os ved? See du dertil. Og han kastede Solpengerne i Templet, skyndede sig derfra, gik bort og hængte sig selv, og brast midt itu og al hans Indvold udvæltedes. Men de ypperste Præster toge Solpengerne, og sagde: det sømmer sig ikke at lægge dem i Guds Kiste, thi det er Blodpenge. Saa holdte de et Raad, og kjøbte for de Solpenge og uretfærdige Lon, en Pottemagers Ager, til at jorde Pillegrimme udi. Og det er kundgjort for alle dem som boe i Jerusalem, saa at den samme Ager kaldes paa deres Raal Hakeldama, det er: en Blodager, indtil paa denne Dag. Da er fuldkommet det som sagt er ved Propheten Jeremiam, der som han siger: de have taget tredive Solpenge, der den Solgte blev betalt med, hvilken de kjøbte af Israels Børn, og have givet dem for en Pottemagers Ager, som Herren befalede mig.

Men Jøderne ginge ikke i Domhuset, paa det de skulle ikke blive urene, men maatte æde Paaste. Da gik Pilatus ud til dem, og sagde: hvad Klagemaal føre I imod dette Menneſte? De svarede, og sagde til ham: var denne ikke en Misdæder, da havde vi ikke antvordet dig ham. Da sagde Pilatus til dem: saa tager I ham hen og dommer ham efter eders Lov. Da sagde Jøderne til ham: vi tør ingen dræbe; paa det at Jesu Ord skulde fuldkommes, som han sagde, der han gav tilkjende, hvilken Død han skulde døe. Og de ypperste Præster og Ældste begyndte at klage hart paa ham, og sagde: denne finde vi, at han afsender Folket, og forbyder at give Keiseren Skat, og siger: han er Kristus, en Konge. Da gik Pilatus ind igjen i Domhuset og kaldede Jesum, og sagde til ham: er du Jødekonge? Jesus svarede staaende for ham: taler du det af dig selv, eller have andre sagt

dig det om mig! Pilatus svarede: er jeg en Jøde? dit Folk og de ypperste Præster antvordede dig mig; hvad haver du gjort? Jesus svarede: mit Rige er ikke af denne Verden, var mit Rige af denne Verden, da skulle mine Tjenere stride derfor, at jeg ikke skulle antvordes Jøderne: men nu er mit Rige ikke deraf. Da sagde Pilatus til ham: saa er du alligevel en Konge? Jesus svarede: du siger det, jeg er en Konge: jeg er dertil født, og kommen i Verden, at jeg skal vidne Sandhed; hvo som er Sandhed, han hører min Røst. Pilatus siger til ham: hvad er Sandhed? Og der han dette sagde, gif han ud til Jøderne igjen, og siger til dem: jeg finder ingen Skyld i dette Menneske. Og der de ypperste Præster og Eldste klagede paa ham, da svarede han intet. Da spurgte Pilatus ham atter ad, og sagde: svarer du intet? See, hvor hart de anklage dig; hører du ikke? han svarede ham ikke et Ord, saa at Landsherren og forundrede sig saare. Men de holdte ved, og sagde: han haver oprørt Folket dermed, at han haver lært hid og did i alt det jødiske Land, og begyndte i Galilæa hidindtil. Men der Pilatus hørde Galilæa, spurgte han, om han var af Galilæa? og der han fornam, at han var under Herodes' Børighed, forsendte han ham til Herodes, som var og i Jerusalem i de samme Dage.

Der Herodes saae Jesum blev han meget glad; thi han havde gjerne længe siden seet ham, fordi han havde hørt meget om ham, og haabede at skulle see et Tegns af ham. Og han spurgte ham i mange Maader, men han svarede ham intet. Og de ypperste Præster og Skriftekloge stode og klagede hart paa ham. Men Herodes med sine Hoffinder foragtede og bespottede ham, hængte et hvidt Klæde om ham, og sendte ham til Pilatum igjen. Paa den Dag bleve Pilatus og

Herodes Venner med hverandre; thi de vare for hver andres Fiender. Men Pilatus kaldede de ypperste Præster og Overste og Folket tilsammen, og sagde til dem: I have ført dette Menneske til mig, som den, der afvender Folket, og see! jeg haver forhørt ham for eder, og finder ingen af de Sager hos dette Menneske, som I skylde ham for, Herodes ikke heller; thi jeg sendte eder til ham, og see, man haver intet ført ham paa, som han bør at døe for. Derfor vil jeg straffe ham og lade ham løs.

Men paa Høitiden skulde Landsherren, efter Høitidens Sædvane, give Folket en Fange løs, hvilken de begjerede. Og han havde paa den Tid en Fange, en besynderlig for andre, en Misdæder og en Morder, som heed Barrabas, hvilken som med de Oprøriske var kastet i Fængsel, som havde gjort et Mord i et Oprør udi Staden. Og Folket gif op, og bad, at han vilde gjøre som han pleiede. Og der de vare forsamlede, sagde Pilatus til dem: I have en Sædvane, at jeg skal give eder een løs om Paaften, hvilken ville I, at jeg skal give eder løs, Barrabam, eller Jesum, Jødekonge, som kaldes Christus? Thi han vidste vel, at de ypperste Præster havde antvordet ham hen af Had. Og der (Pilatus) han sad paa Domstolen, stikkede hans Hustru Bud til ham, og lod ham si: befatte dig intet med denne Ketsfærdige, jeg haver lidt meget i Dag udi Drømme for hans Skyld. Men de ypperste Præster og de Ældste toge Folket med Ord, at de skulle bede om Barrabam, og aflive Jesum. Da svarede Landsherren, og sagde til dem: hvilken ville I, at jeg skal give eder løs af disse to? Da raabte den ganste Hob, og sagde: bort med denne, og gif os Barrabam løs! Da raabte Pilatus atter til dem, og vilde lade Jesum løs, og sagde: hvad skal jeg da gjøre med Jer

fu, om hvilken der siges han er Christus? Men de raabte alle og sagde: korsfæste, korsfæste ham! da sagde han tredje Gang til dem: hvad ondt haver da denne gjort? Jeg finder ingen dødelig Sag med ham; derfor vil jeg straffe ham, og lade ham løse. Men de skrege end meget mere og sagde: korsfæste ham, med stort Skrig, og begjerede at han skulde korsfæstes, og deres og de hypperste Præsters Skrig fik Overhaand. Da tog Pilatus Jesum, og lod hudstryge ham; men Landsherrens Stridsmænd toge Jesum til sig i Dombuset, og forsamlede til ham den ganske Skare; og de forde ham af, og hængte en Purpurkaabe om ham, og flettede en Tornekrone, og satte den paa hans Hoved, og et Rør i hans høire Haand, og boiede Knæerne for ham, og spottede ham, og begyndte at hilse ham, og sagde: Hil være dig du kjere Joderkonge! og de gave ham Kindheste og de spyttede paa ham, og toge Røret, og slog hans Hoved dermed, og faldt paa Knæ og tilbade ham.

Da gif Pilatus ud igjen, og sagde til dem: seer, jeg leder ham hid ud til eder, at I skulle vide, at jeg finder ingen Skyld med ham. Saa gif Jesus ud, og bar en Tornekrone og Purpurklæde. Og han siger til dem: see, hvilket Menneske! der de hypperste Præster og Tjenere saae ham, raabte de, og sagde: korsfæste, korsfæste ham: Pilatus siger til dem: tager I ham hen, og korsfæster ham, thi jeg finder ingen Skyld i ham. Jøderne svarede ham: vi have en Lov, og efter den Lov skal han døe; thi han haver gjort sig selv til Guds Søn. Der Pilatus hørde det Ord, frygtede han sig end mere; og han gif ind igjen i Dombuset, og siger til Jesum: hoveden er du? men Jesus gav ham intet Svar. Da sagde Pilatus til ham, taler du ikke med mig? seer du ikke, at jeg haver Magt at kors-

fæste dig, og at jeg haver Magt at give dig løse? Jesus svarede; du havde ingen Magt over mig, dersom den ikke var givet dig heroven ned. Derfor haver den, som antvordede mig dig, større Synd. Derefter tænkte Pilatus paa, hvorledes han kunde lade ham løs. Men Jøderne raabte, og sagde: lader du denne løs, da er du ikke Keiserens Ven; thi hvo sig gjør til Konge, han er imod Keiseren. Der Pilatus hørde det Ord, ledte han Jesum ud, og satte sig paa Domstolen, paa det Sted som kaldes Steenlagt, men paa Ebraitisk: Gabbatha. Og det var Beredelsensdag i Paaske, ved den slette Time, og han siger til Jøderne: seer, det er eders Konge. Men de raabte: bort, bort med ham, korsfæst ham! Pilatus siger til dem: skal jeg korsfæste eders Konge? De ypperste Præster svarede: vi have ingen Konge, uden Keiseren. Der Pilatus saae, at han beskaaffede intet, men at der blev et meget større Bulder, vilde han dog gjøre Folket syldelst, og Pilatus donde, at deres Begjering skulde skee. Da tog han Band, og toede Hænderne for Folket, og sagde: jeg er uskyldig i denne Retfærdiges Blod, see I til. Da svarede det ganske Folk, og sagde: hans Blod komme over os og over vore Børn! Da gav han dem Barrabam løs, som var kastet i Fængsel for Oprør og Mords Skyld, om hvilken de bade. Men Jesum lod han hudstrygge og bespotte, og gav ham hen efter deres Villie og Begjering at korsfæstes.

Da toge Stridsmændene Jesum og førde ham af Purpurret, og førde ham i sine egne Klæder, og førde ham bort, at de skulde korsfæste ham, og han bar sit Kors. Og der de ginge ud fandt de et Mennecke, der gif frem; som hed Simon af Cyrene, som kom af Marken, hvilken var Alexandri og Ruffi Fader, ham tvingede de til, at han bar hans Kors; og de lagde

Korsfættet paa ham, og han bar det efter Jesum. Og der fulgte en stor Flok Mænd og Qvinder efter ham, som ynkelig klagede og begrædte ham. Men Jesus vendte sig om til dem, og sagde: I Døttre af Jerusaleml! græder ikke over mig, men græder over eder selv og over eders Bødder; thi see, den Tid skal komme, i hvilken man skal sige: salige ere de Ufrugtsommelige, og de Liv, som ikke fødte, og det Bryst, som ikke gav Dødder. Da skulle de begynde at sige til Bjergene, falder over os, og til Høiene: skjuler os; thi gjør man det med et grønt Træ, hvad vil da blive med det tørre? Der bleve og to andre Misdædere førte bort, at de skulle afstraffes med ham. Og de førte ham til det Sted, som kaldes paa Ebraisk: Golgatha, det er udlagt: Hoved-Pladestod; og de gæve ham Væddike og Myrrha at drikke udi Viin, blandet med Galde, og der han smagede det vilde han ikke drikke; og de korsfæstede ham paa det Sted, som kaldes Golgatha, og de to Misdædere med ham, den ene ved den høire og den anden ved den venstre Side, og Jesum midt imellem. Da blev Skriften fuldkommen, som siger: han er regnet iblandt Misdædere. Og det var ved den tredie Time, der de korsfæstede ham. Og Jesus sagde: Fader! forlad dem, thi de vide ikke hvad de gjøre. Da skrev Pilatus en Overskrift oven over hans Hoved, hvad Skyld man gav ham, og Aarsagen til hans Dødd, og satte den paa Korsfættet, og der var skrevet: Jesus af Nazareth, Jødekonge. Denne Overskrift læste mange Jøder; thi Steden var nær hos Staden, som Jesus er korsfættet. Og den var skrevet paa Ebraisk, Græsk og Latinsk Maal. Da sagde Jødernes ypperste Præster til Pilatus: skriv ikke Jødekonge, men at han sagde: jeg er Jødekonge. Pilatus svarede: det jeg skrev, det skrev jeg. Og Stridsmændene, der de

havde korsfæstet Jesum, toge de hans Klæder, og gjorde fire Partier af, hver Stridsmand sin Part, dertil ogsaa Kjortelen; men Kjortelen var knyttet og tvundet fra det øverste og flet igjennem. Da sagde de til hverandre: lader os ikke dele den, men kaste Lod derom, hvis den skal være, paa det Skriften skulle fuldkommes, som siger: de stiftede mine Klæder iblandt sig og kastede Lod om min Kjortel; og de sadde der og toge vare paa ham. Dette gjorde Stridsmændene, og Folket stode og saae derpaa. Og der stode hos Jesu Kors hans Moder, og hans Moders Søster, Maria Eleophas Hustru, og Maria Magdalena. Der nu Jesus saae sin Moder, og den Discipel staae derhos, som han havde kjær, da siger han til sin Moder: Kvinde! see, det er din Son. Derefter siger han til Discipelen: see, det er din Moder; og fra den Time tog Discipelen hende til sig.

Men de, som der ginge frem, bespottede ham, og ryfede deres Hoveder, og sagde, tvi dig: hvor deilig nedbryder du Tempelen, og opbygger den i tre Dage! hjælp dig nu selv: er du Guds Son, da stig ned af Korset. Ligesaa spottede de ypperste Præster ham iblandt hverandre, med de Skriftkloge og Ældste, og Folket, og sagde: han haver hjulpet andre og kan ikke hjælpe sig selv: er han Christus og Israels Konge den Guds Udvalgte, da hjælpe han sig selv, og stige nu ned af Korset, saa vi see derpaa, saa vilke vi troe ham: han forlød sig paa Gud, han frelse ham nu, om han haver Lyft til ham; thi han sagde: jeg er Guds Son. Ligesaa forhaandede ogsaa Røverne ham, som vare korsfæstede med ham. Der bespottede og Stridsmændene ham, traadde til ham, og bar ham Edikke, og sagde: er du Jædefonge, da hjælp dig selv. Men een af Middøderne, som vare korsfæstede med ham, bespot-

tede ham, og sagde: er du Christus, da hjælp dig selv og os. Da svarede den anden, svarede ham, og sagde: frygter da dig ikke ogsaa for Gud, da, som dog er i lige Fordømmelse? Og sandelig, vi ere tilberolige derudi: thi vi faae det vore Gjerninger forskyldede, men denne handlede intet uskikkeligt; og han sagde til Jesus: Herre! tænk paa mig, naar du kommer i dit Rige! og Jesus sagde til ham: sandelig, jeg siger dig, i Dag skal du være med mig i Paradiis. Og der det var ved den sjette Time, blev der et Mørke over det ganske Land, indtil ved den niende Time, og Solen mistede sit Skin; og ved den niende Time raabte Jesus høit og sagde: Eli, Eli, Lama Absabthani! det er udlagt: min Gud! min Gud! hvorfor haver du forladt mig? Og nogle som der stode hos, der de det hørde, sagde de: see, han kalder paa Elias. Derefter, som Jesus nu vidste, at alting var nu fuldkommet, at Skriften skulde fuldkommes, siger han: mig tørster. Der stod et Kar fuld af Edikke, og strax løb een af dem hen, tog en Svamp, og fyldte den med Edikke og Isop, og sat den paa et Rør, og holdt ham det til Munden, og gav ham drikke, og sagde med de andre: hold! lader os see, om Elias kommer og tager ham ned. Der Jesus havde nu taget Edikken, sagde han: det er fuldkommet, og Jesus raabte atter høit og sagde: Fader! jeg befaler min Aand i dine Hænder! og som han det sagde, boiede han Hovedet, og udgav sin Aand.

Og see, Forhængen i Templet revnede i to Stykker, fra det øverste til det nederste, og Jorden bævede, og alle Stenene brast sønder, og Gravene lode sig op, og der stode mange Helgenes Legemer op, som sove, og ginge af Gravene efter hans Opstandelse, og komme i den hellige Stad, og aabenbaredes for mange:

Men Hovedsmanden, som stod derhos toertover for ham, og de, som vare hos ham, og bevarede Jesum, der de saae, at han udgav Manden med saadant Raab, og saae det Jordstjels, og hvad der skede, da forfæredes de saare, og prisede Gud, og sagde, sandelig, denne var et retfærdigt Menneſke og Guds Søn. Og alt det Folk, som der var hos, og saae til, der de saae det, som skede, slog de sig for deres Bryst, og vendte tilbage igjen. Og alle hans Tilhængere stode langt borte, og mange Qvinder, som efterfulgte ham af Galilæa, og saae alt dette, blandt hvilke vare Maria Magdalena, og Maria, den lille Jakobs og Josephs Moder, og Salome, Zebedæi Børns Moder, som og havde efterfulgt og tjent ham, der han var i Galilæa, og mange andre, som vare gangne op til Jerusalem med ham.

Men Toderne, efterdi det var Beredelsens Dag, at deres Legemer ikke skulle blive paa Korset Sabaten over, thi den samme Sabatsdag var stor, da bade de Pilatum, at deres Been maatte brydes og tages af. Da komme Stridsmandene og brøde Beenene paa den første og den anden, som vare forsfækkede med ham. Men der de kom til Jesum, og saae, at han var allerede død, brøde de ikke hans Been. Men een af Stridsmandene aabnede hans Side med et Spyd, og strax gik der Blod og Vand ud. Og den som det haver seet, han vidnede det, og hans Vidnesbyrd er sandt. Og den samme veed, at han siger Sandhed, paa det I og skulle troe, thi dette skede, at Skriften skulle fuldkommes: I skulle ikke sønderbryde noget Been paa ham. Og atter siger en anden Skrift: de skulle see, i hvilken de stunge.

Men derefter om Aftenen, efterdi det var Beredelsensdag, hvilken det er for Sabaten, da kom en riig

Mand, Joseph, af Jødernes Stad Arimathia, en god, retfærdig og ærlig Raadmand, der ikke havde samtykt i deres Raad og Handel, hvilken som og ventede Guds Rige, som var een af Jesu Disciple, dog lønlig, thi han frygtede for Jøderne; han dristede sig til, og gik ind til Pilatum, og bad ham, at han maatte tage Jesu Legeme af. Da forundrede Pilatus sig, at han var allerede død. Og han kaldede Hovedsmanden, og spurgte ham ad, om han havde været længe død. Og der han formærkte det af Hovedsmanden, da gav han Joseph Jesu Legeme, og befoel, at man skulle antvorde ham det. Og Joseph kjøbte et Linklæde. Der kom ogsaa Nicodemus, som før var kommen til Jesum om Matten, og bar Myrrha og Aloes sammenblandede ved hundrede Pund. Da toge de Jesu Legeme, som var nedtaget, og salvede det med dyrebare Salve, og svøbte det i et reent Linklæde, og bunde det med linnede Klæder, som Jøderne pleiede at begrave. Der var ogsaa hos paa den Sted, som han blev forskæft, en Urtegaard, og i Urtegaarden en nye Grav, som var Josephs, hvilken han havde ladet hugget i en Steen, i hvilken der var aldrig nogen lagt, der lagde de Jesum hen for Jødernes Beredelsesdags Skyld, og Sabaten gik paa, efterdi Graven var nær, og de væltede en stor Steen for Døren paa Graven og ginge bort. Men Maria Magdalena var der, og den anden Maria Josephs, de satte sig tværtover for Graven med de andre Qvinder, som vare komne med ham af Galilæa, og saac til, hvorhen, og hvorledes hans Legeme blev lagt. Og de vendte dem tilbage, og beredde dyrebare Urter og Salve, og Sabaten over vare de stille efter Loven. Den anden Dag, som følger efter Beredelsesdag, komne de hypperste Præster og Pharisæer eendragtigen til Pilatum, og sagde: Herre vi komme ihu, at denne

Bedragerere sagde, der han endnu levede: jeg vil efter tre Dage opstaae. Beseael derfor, at man forvarer Graven indtil den tredie Dag, paa det hans Disciple skulle ikke komme, og sjæle ham, og sige til Folket: han er opstanden fra de Døde, og det sidste Bedragerie skal blive værre end det første. Pilatus sagde til dem: der have I Bøgttere, gaaer hen og forsvarer, som I vide. De ginge hen, og forsvarede Graven med Bøgttere, og beseglede Stenen.

Taksigelse for Jesu Christi Lidelse.

Med Hjerte, Mund og Tunge siger jeg dig, allerkjæreste Frelser, Herre Jesu Christe! Priis, Lov og Tak for de mange og usigelige Lidelser og Vidsler, som du af Kjærlighed til mig og min Forløsning fra Satans og Syndens Magt og Fordømmelse paa Korsets Træe har udstandet. Besynderlig siger jeg dig inderlig Tak for din bitre og smertefulde Død, der dit Hjerte brast, og din Sjæl tog Afsked fra dit hellige Legeme, der din Side blev aabnet, og deraf udbrandt Blød og Vand. Jeg beder dig for samme i en bitre og haarde Døds Skyld og for dine blodige Saars Skyld, at du vil lade mig nyde din Døds og Saars Frugt og Virkning, at jeg derved bekommer mine Synders Forladelse, og omsider maa nyde det evige Liv, den evige Røe og Glæde, og at jeg maae med dig afdøe Verden og al ond Lyst, og leve i dig allene og udaf dine Bunder og Saar, som af Saligheds Kilde, lædskes og vederqvæges, saa at, naar min Sjæl er rensket og astoet formedelst dit Blod af alle sine Synder, jeg da aldeles reen og ubesmattet maa skilles fra Verden, og saa med dig i al Evighed blive forenet. Dig, allersødeste Frelser! med Faderen og den Helligaand, være Ere, Lov og Tak nu og evindeligt, Amen.

Collect og Bøn i Fasten og paa Langfredag.

Vi takke dig, Gud Fader! at du haver givet os din eenbaarne Søn Jesum Christum, paa det at alle de, som troe paa ham, ikke skulle fortabes, men have det evige Liv. Vi takke dig, Jesu Christe! at du haver baaren paa dit hellige Legeme alle vore Overtrædelser. Vi takke dig, du værdige Helligaand! at du haver givet os i vore Hjertec

denne Troe, at vi intet andet vide til Salighed, end den forskædede Jesum Christum. Giv os, o Gud! din Raade, at vi fuldkommeligen troe, at alle vore Synder ere os for Jesu Christi Pines og Døds Skyld forladne, og med din Helligaand saaledes oplys os, at vi dagligen ved Jesu Døds Kraft afftaae nogen Synd, og aldrig slippe Jesum vore af Hjertes, førend vi see ham klarligen i det evige Liv. Det bede vi alle i vor Herres Jesu Navn, Amen!

Bøn paa den almindelige Bededag, fjerde Fredag
 efter Paaske.

Devige og almægtige Gud, barmhjertige milde Fader! vi dine affaldne Børn komme nu med den forlorne Søn igjen til dit Hus, og af vor ganske Sjel og Hierte prise din overflødige Godhed, som du Tid efter Tid, Aar efter Aar, saa faderligen haver beviist imod os indtil denne Dag. Fornemmelig, at du blot af Raade og Mis kundhed har givet os dit hellige og saliggjørende Ords rene Lærdom, hvor med du endnu saa rigelig bespiser vore hungrige Sjele, som med det rette himmelske Brød og Manna. Du har desforuden velsignet os med alt Godt paa Legemets Vegne, og saa ganske faderligen befriet os og dette vort kjære Fædrelands fra adskillige store Lande-Plager, som os ellers kunde hændet og vederfaret. For hvilket altsammen, og hvis du ellers enten alle i Almindelighed eller enhver af os i Særdeleshed af faderlig Fromhed beviist haver, du, vor Gud! og dit allerhelligste Navn være velsignet og høiløvet af os evindeligt! Herre! dine Gjæringer ere store for os! vi tale berom, endog vi kunne ikke tælle dem: vi forkynde dine Velgjæringer imod os, og glæde os, at du saa vel hjælper os. Men ah! hvad ere vi, o Gud! at du tænker paa os? og hvad ere vore Gjæringer, at du saa høit agter os? Vi maae vel beklænde og klage veemødelig, at vi intet mindre har fortjent hos dig end din Raade, den vi saa ofte have taget forgjeves, at vi ikke har villet lade os lede derved til en ret, alvorlig og sand Poenitentse. Thi vi have syndet, Herre! vi have syndet, og gjort Uret for dig. Vi have været ugudelige, og ere modvilligen bortvigede fra dine Bud og din Ret. Vi have været gjenstridige, og lyde ikke dine Tjenere, som taledes i dit

Ravn til vore Konger, vore Fyrster, vore Fædre, og til alt Folket i Landet. Herre! dig har Retviished til, men os vore Ansigtets Blufsel. Al! vore Synder, vore Synder ligge hart paa os, vore Synder trykke os, vore Synder raabe op til Himmelen, og vi skamme os ved at opløste vore Ansigt til Himmelen for vore Misgjerningers Mangfoldigheds Skyld, thi vore Synder ere blevne mange over vore Hoveder! og vor Skyld er stor indtil Himmelen. Vel have vi ofte betæet os forrigsulde for Synden med Bøn og Faste, med Sul og Klage, men hvad Pœnitentse's Frugter har du siden funden hos os? Vi rose os af Troen, men Kierlighed, uden hvilken vor Troe kan ikke agtes uden en død Troe, vide vi, desværre! nu moxen intet mere af hos os. Vi kalde os selv Christne, men Gud bedre os! hvad for en elendig og slet Christendom vise vi tidt og ofte hos os fuld af de slemmeste Synder og Bedersyngeligheder, hvormed vi forvolde, at dit allerhelligste Ravn saa ofte vorder bespottet iblandt Hedninger. O vee, o vee os! at vi have saa syndet. Og hvad kunde vi da sige, hvad kunde vi klage os, om du nu vilde fortryde alt det Gode, som du hidindtil har beviist os, og trættes ved at forbarme dig mere over os, men i det Sted hjemsoge os med de haardeste Plager, og overgive os til kraftige Bildfarelseser, at vi skulle troe Løgn og falske Lærdomme? Al! Herre! du har fundet vore Misgjerninger, at vi maae rettelig bekjende, at vi vel har fortient ikke alleneeste alt dette, men endog det, som endnu er det allerværste, din evige Brede, Døden og den evige Fordømmelse. Men for dit Ravns Skyld, Herre! vær naadig, og forbarme dig over os. Al! straf os dog ikke i din Brede, og tugt os ikke i din Grumhed; men midt udi din Brede tænk dog paa Naade og Barmhjerlighed; thi vi vide, at din Barmhjerlighed har ingen Ende, og vi forlade os til den Gød, du svoer os, at du vil ingen Synders Død, men at han skal omvende sig og leve. Derfor lade vi vor ydmyge Hjertes Bøn nu falde for dit Ansigt, ikke paa nogen vor Retfærdighed, men paa din kære Barmhjerlighed, og raabe af et angerfuldt Hjerter i Troen: Al, Fader! vi have syndet imod Himmelen og imod dig, og vi ere ikke værd at kaldes dine Børn. Forlad, forlad, o milde Fader! alle vore Synder, for din eneke Søn Jesu Christi Skyld; og udset alle vore Over

trædelse for hans dyre Fortjenestes Skyld; see til hans Lydighed, og tilregn os ikke vor Ulydighed. Lad hans Forsoning komme os til Gode, den han med sin Død forhvervede os, og giv os Glæde, som ere hans Tjenestløse, at vi alle maae faae vore Synders Forladelse for hans Skyld. Lad dit hellige Ord boe altid rigelig iblandt os med de høiværdige Sacramenters rette og salige Brug, og vær dog aldrig saa vred paa os, at du nogensinde enten forvender eller aldeles bortvender disse dine hellige Ting fra os indtil Verdens Ende. Siv retkafne Prædikantere og Lærere, som baade lære vel og leve vel, og lad dit Ord altid lykkes for dem til din Ære og Folkets Salighed. O Christe Jesu, ophold din sande evangeliske Kirke imod alle Forsølgere og falske Lærere, og lad vore Modstandere og al Verden see, at der er dog en Gud til, som allene er Herre over Sine, og vil kraftig forsvare dem imod alle sine Fjender. Hav, o Gud! altid et vaaget Øie over de forenede Rigers Konge, Hans Majestæt *ic. ic. ic. **). Besæel dine hellige Engle at leire sig omkring det ganske Land, og bortvend ngadeligen fra os alle velfortiente Plager, Krig og Blods Udgytning, Hunger og Dyrtd, Storm, Uveir, Ildsnød og Bands Waade, Pestilentsse og andre farlige og smitsomme Syger, samt al anden Ulykke baade til Liv og Siel; tilvend os igjen din faderlige Godhed til al timelig og evig Lyksalighed! Siv Fred, Herre! i vore Dage, giv Lykke og Salighed i vore Lande, lad din Ære fremdeles boe iblandt os, at Trofasthed og Sandhed maae stedse møde hverandre, Retfærdighed og Fred kysse hverandre. Velsigne enhver i sin ærlige Haandtering, baade til Lands og Bands! velsigne vor Stand og vort Embede: vor Røring og Bjæring, vor Sved og vort Arbeide! velsigne vore Stæder og vore Agre, vore Huse og vore Kjeldere, vore Kurve og vore Levninger i Landets Frugt og Livs Frugt være velsignet hos os! Herre! byd din Velsignelse at komme til alt det, som vi tage os for, Velsignelse af Himmelen herovenfra, og Velsignelse af Afgrunden her nedensfra, at vor Velsignelse maa naae indtil de evige Høies Grændser! Velsigne os Gud, vor Gud, og Landet give sin Grøde! Vore her og der ved trængte Troes, Bekjendere og dine sande Christne beviis, *

*) Det følgende og passende tilføier Prædikanten.

Gud! din underlige Hjælp imod alle dem, som sætte sig imod din høire Haand, og lad dem see og kjende, at du er deres Frelser, som haabe paa dig. Herre! frels dit Folk, og velsigne dem, som ere din Aro og Eiendom! lad ingen af os savne din Velsignelse timelig eller aandelig, men vær du selv de Syges Læge, de Rødlidendes Hjælper, de Bedrøvedes Husvaler, de Armes Forsørger, Enfers Forsvar, og de Faderløses Fader! Trost alle Trostesløse, hjælp alle Hjælpeløse, og forbarme dig over os allesammen! O Gud! vær os arme Syndere naadig! forlad os alle vore blodige Synder, og efterlad al vor fortiente Straf baade timelig og evig, for Jesu Christi Skyld! Forleen os, o Gud! din Naade til en ret alvorlig Anger og Kuelse for vore begangne Synder, til en stadig Troe og Tillid til vor Frelser Jesum Christum, og endeligen en glad og salig Afsked fra denne Verden, at vi altid maae findes i din Tjeneste, fulde af Troe og gode Gjæringer, som ere de rette Poenitentses og Omvendelses Frugter! Hjælp os, o evige Gud og Fader! at vi aldrig mere henfalde i nogen syndig Sikkerhed, og skammelig forsømme denne vor Hjemjøgelses Tid og vor rette Saligheds Dag, men at vi altid vaage og hede til dig, paa det vi med en frimodig Aand i et glad Haab stedse maae vente paa vor Herres og Frelseres Jesu Christi herlige Tilkommelse, til vor fuldkomne evige Freløsning og Salighed. Ak! Herre du høilovede Treenhed, Fader, Søn og Helligaand! Hellige Herre Gud! hellige stærke Gud! hellige barmhjertige Frelsermand! du evige Gud! hør vor Bøn, og mærk vor Formaning, hør os, og forbarme dig over os nu og altid, Amen! Amen.

Confirmationsbønnen.

For dit Afsyn, alvidende Gud! er da nu det hellige Løfte igjentaaget, som haver i Daaben været afslagt paa vore Begne; men er af Ungdoms Daarlighed hidindtil alt for ofte bleven overtraadt. O Herre! du haver hørt vore Læbers Bekjendelse; men ogsaa prøvet vore Hjerters Forsætter. Forbarme dig over os, formedelst Jesum Christum din Søn, vor Frelser, i hvem du engang haver taget os til Naade og hav Medlidenhed med vore Svagheder. Aanden er villig; men Kjødet er skrøbeligt. Saa gjerne vi og nu ville slyge det Onde og gjøre det Gode, maae vi dog

frygte for, at Synden, som boer i vores forværrede Natur, skal vinde Seier, og tage Villien fangen i sine Tilløkkelser. Vi maae falde og fordærves, dersom ikke din mægtige Kraft befæster vore Trin paa den sibrige Bei, som vi nu have at vandre paa igjennem en syndig Verden, hvor der er idel Trædskhed og Forsørelse.

Men du, Herre! er naadig og barmhjertig, langmodig, miskundelig og trofast. Du haver ikke forladt dem, som søge dig; men efter dit naaderige Tilsagn vil du selv vandre med dem, og ingenlunde slippe dem. Hvad skulde vi frygte for, naar du, vor Gud den Almægtige vil være med os! thi hos kan da være os imod? Og at du visseligen er viig paa Barmhjertighed, haver du klarligen lagt for Dagen i dine mange Belgjerninger imod os; thi de ere flere, end at vi kunne opregne, og større, end at vi noksom kunde statte dem. Med dyb Ydmygelse erklænde vi os selv at være uendeligen ringere end alle de Miskundheder og al den Trofasthed, som os er beviist fra vort første Mandedræt indtil denne Time. Naatte kun ikke vore Læber være for urene, til at frembære et værdigt Takoffer for din Raadethrone. Men i den Herres Jesu Christi Navn ville vi love og takke dig. Han er vor Falsmand og Forbeder. For hans Skyld vilde du høre os, som dine kiære Børn, med faderlig Velbehag.

Du være da, vor Gud! høitideligen lovet og prisfet for den store Raade, som os er vederfaaret, frem for mange tusinde af vore Brødre paa Jorden, at vi ere fødte og opdragne i et kristeligt Land, hvor evangelisk Christendoms retteligen forplantes efter dit Ords Underviisning, og at vi allerede fra spædste Barndom ere indlemmede ved den helige Daab i din Søn, vor Frelser, Naaderige, til Synds Forladelse og Salighed at erlange ved Troen paa ham. Tak være dig, Herre! fordi du haver sørget for, at lade os oplyse af dit Ord om dine Raadslutninger over os, og ført os til Kundskab om alle de dyrebare Sandheder, som høre til Blisdom og Gudfrygtighed. Vi takke dig for de gode Formaninger, som ere os givne af vore Forældre og Lærere, for den Lyst og Attraae, som din Naad haver opvaalt i vor Siel, til at traagte efter Retfærdighed, for alle de Ønsker og Forbønner, som for vores Skyld opsendes til dig i denne kristelige Forsamling. O Fader! vi have saameget at takke dig for, og fortjene dog saa lidet deraf, eller meget

mere, vi ere dertil aldeles uværdige; thi fra Ungdom af, have dog vi, ligesom andre, pønsset paa det, som er ondt, og derfor skulde vi langt mere fortjene at forstødes fra dit Raad, og at underkastes din Vrede, til evig Fordømmelse. Men af Raade haver du sparet os, gjort vel imod os til Legeme og Sjæl, og tideligen vederqvæget os med overflødig Velsignelse af himmelske gode Ting i Jesu Christo. Ja vi maae synge med Fryd om din Godhed, og kundgjøre din Forbarmelse fra Dag til Dag; thi den er stor og ubegribelig.

Men at vi altid maae vise os taknemmelige imod dig, paa en værdig Raade, ikke med Ord allene, men i Gjærning og Sandhed, saa vilde du fremdeles være tilstæde hos os, med din kraftige Hjælp, og fuldføre det Gode, som i os er begyndt. Giv os Stædighed i vore redelige Forsætter, og Duellighed til at bevise al den Trost, som dine lydige Tjenere maae beslitte sig paa, for at pryde din Lærdom i alle Ting. Lad din saliggjørende Raade, som os er kundgjort til Freløsning og Helliggjørelse, saaledes tugte og oplære os, at vi forsage Ugudelighed og de lidelige Begjæringer; men lægge Bind paa et kristeligt Levnet i al Gudfrygtighed, og ære dig, som Dyrekjøbte, saavel i vort Legeme, som i vor Aand; thi begæe høre dig til.

Hylligen lovede vi, at ville forsage Dievelen og alt hans Bøsen, og alle hans Gjærninger. Hjælp os, Herre! at vi ikke maae findes trolse, naar Prøve skal aflægges i paakommende Fristelse. Forbyd, at vor Saligheds Fiende skulde faae Magt til at fange os i sine Snarer, enten ved Bellyst, Hovmodighed, Sierrighed eller ved andre deslige Kjødets Lyster, som ere de Vaaben, der skaffe ham Seier over Vantrøens Børn. Væl os op ved kraftige Mindelser i Samvittigheden, til at bortdrive de urene Tanker, og de syndige Begjæringer, som anfalde vort Sind usformodentligen. Giv Bissdom til at undsnye de onde Menneskers forargelige Exempel. Giv Styrke og Frimodighed til at imodstaae deres Forførelse. Lad din Frelse være os nær, medens vi kalde paa dig, og hør vore Sukke, og bevar os fra Fordærvelse. Men for alting gjør os duelige, ved din Aands medvirkende Raadekraft formedelst Ordet, til at rense os selv alt mere og mere fra Syndens Besmittelse, haade paa Legem og Sjæl, at vi maae vandre for dit Ansigt i kristelig Retfærdighed uden Afstød, og være fyldte med

Retfærdigheds Frugter, som see ved Jesum Christum, dig til Ære og Lov.

Vi lovede fremdeles, at ville troe af ganske Hjerter paa dig, vor allerhøieste Gud, Fader, Søn og Helligaand, som alle Tre ere Eet i Væsen og Værdighed. *Ut!* lær os dog, til Frimodighed i vor Troe, ret at indsee og skionne paa, hvor det er trøsteligt for os svage Syndere, at vi tør hense til Herren vor Gud, som til en medlidende Fader, der haver elsket os saa inderligen, at han for vores Skyld vilde hengive sin eneste Søn, i den forsmædeligste Død, og af en lige forbarmende Kierlighed har villet sende os sin Helligaand, som er Sønnens Aand, til at styre og lede os frem paa den rette Vej, som fører til evig Saliggjorelse. Men ligesom vi nu have autaget Sandheden paa Grund af dit Ord, saa vilde du stedse forlene os Kraft og Evne til at omgaaes derefter i Lydighed og Kierlighed uden Skræk, som ere de rette Troens Frugter. Lad det, at vi kalde dig Fader, altid minde os om den Frygt og Ærbødighed, som gode Børn have at udvise imod dig. Lad det, at vi hylde din Søn, som den Herre, der haver kjøbt os med sit Blod, til at være sit eget Folk, indprente vor Sjæl en uafsladelig Attraae og Lyst, til at rette os efter hans Villie. Lad det, at vi overgive vor Saligheds Befordring, i din Helligaands Forsorg vedligeholde i vort Sind en stadig Opmærksomhed paa hans Advarsel og Raad, med Lyst til at følge dem i Oplysning. Og naar vi saa nærme os til dit salige Naardebord for at annamme vor Frelseris allerdyrebareste Legem og Blod under Brød og Vin, til en Forvisning om vore Synders Forladelse, da vilde du indgyde i vore Hjerter, en angerfuld Veemodighed over alle vore Mangler og Feil, men oprække tillige en sand Fortroelse paa den Retfærdighed, som kommer af levende Troe paa din Søn vor Frelser, ved hvem vi have Fred med dig, formedels hans Lidelse og Død; og at derved vor Kierlighed til ham maae blive saaledes rodfæstet, at hverken Kjødets Begjering, eller Dineens Lyst, eller Livets Overdaadighed, skal faae Magt over os til at skille os herefter fra hans Samfund og Forening. Gjør det, Herre! ved din Raade, at vi mere og mere maatte fornyes til Lighed med ham, og iføres ret inderlig Barmhertighed, Fromhed, Ydmyghed, Sagtmodighed, Langmodighed, men over alt dette Kierligheden, som er

det fuldkomneste Samdrægtigheds, Baand, saa at vi fordrage hverandre og tilgive den ene den anden, ligesom du og haver tilgivet os formedelsi ham. Lad det sees i al vor Omgang, at vi ere hans rette Disciple; men ogsaa kjende i alle vore Forretninger, at du, vor Fader! er den, som kroner vores Klid, for samme din Søns Skyld, med al ønskelig Held og Betsignelse.

Giv endeligen, at ogsaa den gode Bekjendelse, som er aflagt i Dag, maae være betsignet med de rigeste Frugter, til Kongens Glæde, at han maae fryde sig over gudfrygtige Undersaattere, som er hans troeste Tjenere; og til Landets Betsfærd, at det maae blomstre, ved fromme Borgeres Vindskebelighed og Dyd, som ere de bedste Vindler til Lyksaligheds Forfremmelse. Gjør vel imod Kongen og Folket, efter din grundløse Risskandhed, mod det Kongelige Huse, og mod alle dem, som enten her eller andensteds paakalde dig, efter din store Barmhertighed. Dit Ord worde forplantet iblandt os uforsalstet og reent indtil Dagens Ende; og aldrig maatte der savnes Bederqvælgelse og Trøst af dine hellige Sacramenter. Men naar vi saa have stridet den gode Strid, og fuldkommet vort Løb, og bevaeret vor Troe i et reent Hierte, samt udrettet den Gjerning, som ved dit Forsyn var os anbefalet; da vilde du skjenke os, Herre! efter de givne Foriættelser, den uforkrænkelige Retfærdigheds Krone, som er heulagt hos dig i Himlen til alle dem, der have frødet sig i Haabet, om Jesu Christi herlige Tilkommelse, Amen!

Bønner for og efter Skriftemaal og Alterens Sacramentes Brug.

Om Syndernes Forladelse.

D hellige og retfærdige Gud: en Gud, som ikke behager det ugudelige Væsen, som hader den Ugudeliges Siel, og er deres Fiende, som ere Misgjerningsmænd, og gjøre ilde; du som har Bederstyggelighed til de Blodgjerrige og Falske: du som fordærver dem som talevogn, og den, som er ond, bliver ikke for dig: du som har alvorlig truet, at ville straffe dine hellige Buds Overtrædere: du har jo gjort mig til et af dine Kaar, som du søder, og kaldte mig til dit Folks Arvedeel, forlostie mig med din kiære Søns dyrebare Blod, og har ladet mig høre dit Ord, og vide din

Billie, derfor skulde jeg billig elske dig over alle Ting, af
 ganske Hjerter, Sjæl og Sind, og fremstille mit Legeme til
 et levende, helligt og dig velbehageligt Offer, og tiene dig
 alle Livets Dage i Hellighed og Retsfærdighed, og ikke skikke
 mig efter denne Verden, men forvandle mig formedelst mit
 Sinds Fornøelse. Men jeg har, desværre! været ulydig,
 har ikke frygtet og elsket dig, har vel vidst din Billie, men
 mig ikke skicket derefter. Jeg har af mit Kjods og Blods
 fordærvede Egenkab, syndige Art og Natur, Verdens
 Forargelse og Dievelens Tilskyndelse, imod din Lov i mange
 Raader, grovelig syndet og mig forset, hvormed jeg dig,
 min Slaver og mit Livs Opholder! har til Brede og Straf
 oppirret. Derfor har du og med al rette ikke forstaaet
 mig, men med din Haand rørt og revset mig, hvilken Straf
 og Revselse jeg har velfortjent, og noksom givet dig Nar-
 sag dertil: saadant kjender jeg og bekiender det af Hjertet.
 Du er retfærdig, vi maae skamme os, ja skamme maa jeg
 mig i mit Hjerter, efterdi du seer ind i de lønlige Vinkler
 og Braaer, randsager Hjertets og prøver Kyrrer. O Herre!
 gik ikke til Doms med din Tjener, thi din Brede er ulide-
 lig, som du truer Syndere med. Dersom du vil tilregne
 Synden, Herre! hvo kan da blive bestandig? O al Barm-
 hjertigheds Fader! og al Trøstens Gud! hos hvilken der
 er megen Raade og Barmhjertighed, du som er ganske naa-
 dig af stor Taalmodighed, hvis Godhed, Himmielen og
 Jorden er fuld af; tænk paa din Barmhjertighed, som har
 været fra Verdens Begyndelse, og udslæt alle mine Mis-
 gjerninger, formedelst din store og ubegribelige Godhed og
 overflødige Raade. Og efterdi jeg har intet, hvorpaa jeg
 mig kan dristelig forlade, hvormed jeg for din Domstoel kan
 bestaae, paa jeg ikke skal blive til Skamme, uden allene
 din kiere Son Jesum Christum og hans dyre Bærdskuld og
 Fortjeneste, hvormed han mig fra Synden frelsi og forløst
 haver. Saa fører jeg da ham, i hvilken du har god Be-
 hagelighed frem for dig, og stiller ham dig for Dine, som
 en Rægler og Talsmand, imellem dig og mig for den strænge
 Dom! See til ham, kiere Fader! hvorledes han har la-
 det sig saargjøre for mine Synders Skyld; see til hans
 uskyldige igiennemslungne Hænder, som have arbejdet for
 mig; see til hans igiennemslungne Fødder, som for mig
 haver gaaet saa mangen tung og bitter Gang. Giv Mig

paa hans saargjorte Side, af hvilken, saasom af min Sæ-
ligheds funde og sande Kilde, der udflod Blod og Vand,
til at rense og aftoe alle mine Synder. See, hvor paa-
lignende han er paa sit hellige Legem for mine Synders Skyld, pla-
get og slagen; tænk paa hans jammerlige og ynkkelige Gestalt
og Skikkelse, udi hvilken han sig paa Korset, som den rette
og sande ypperste Præst, for mig har opofret: vær mig
naadig, og lad mig nyde hans fulde Forsikring og nøiag-
tige Betaling evindeligt godt ad. Fornye mig og, forme-
delsst din Aands Kraft, at jeg bliver et nyt Menneske, og
har Lyst til dine Bud, at jeg paa det indvortes Menneske
bliver ved din Aand stærk i Troen, Kjerlighed, Haabet,
Ydmyghed, Sagtmodighed og Taalmodighed: paa det at
Christus kan boe i mig formedelsst Troen, leve i mig forme-
delsst Kjerlighed, styrke mig formedelsst Haabet, saa jeg al-
drig bliver til Skamme, men opholdes til det evige Liv,
Amen.

Naar du gaar hen til Sacramentet, da siig:

D Herre! foren mig med dig efter dit Løfte og Tilsagn!
og vtrk i mig alle gode Gjerninger, og bliv saaledes
med mig, at jeg evindeligt bliver i dig, Amen!

Taksigelse efter at man har annammet den
hellige Nadveres Sacramente.

D venlige, kjerlige, søde, hjerte allerkjæreste Herre Jesu
Christe! dig takker jeg af mit ganske Hjerte, at du mig
ved dit hellige Legems og Blods kostelige og dyrebare Spise
og Drik saa naadeligt og rigeligt har spiset og vederqvæget.
Hvo er jeg, Herre! at du mig Uværdige har gjort værdig
til at æde ved dit Bord. Jeg takker dig for al din Kjerlig-
hed og Trofasthed, for din Manddoms Annammelse, for
din hellige Fødsel, for dit hellige og naaderige Evangelium,
for din Dødskamp og blodige Sved, for al din hellige Li-
delse, for din Forsmædelse, for din Bespottelse og Bespøt-
telse, som du med saa stor Taalmodighed leed, for den
skarpe og hvassse Tornekrone du bar, for dine Bunder og
Saar, for al din Pine og Smerte, for din modige Graad
og Taarer, for din Gul, for din Angest, for din Korsfæ-
ttelse, for din ynkkelige Død, og for alle dine Velgjerninger,
som mig derved ere forhyrvede. For Livens Guldkommelse,

for Syndernes Forladelse, for den nsiagtige Forsikring og fuldkomne Betaling, som er gjort for mine Misgjerninger, for den Forligelse, som er skeet med din himmelske Fader, for den Retfærdighed os er skienket og forhyvret, for den Helliggjørelse, som er skeet formedelst den Helligaand, og for det evige Liv, ubi hvilke Velgjerninger du mig formedelst Troen har gjort deelagtig, og ved dit Legems og Blods dyrebare Pant udi Sacramentet derpaa forsikret. Hvorledes kunde du dog give mig et høiere Pant paa din Kjerlighed, og en større Forsikring paa min Sjælsløsning, Syndernes Forladelse og det evige Liv? Giv, at jeg aldrig mere forglemmer din store Kjerlighed, men stedse og uden Afsladelse betænker din hellige Død og Pine.

Daglige Morgen- og Aftenbønner.

Morgenbøn om Søndagen.

Gvige Fader! vi takke dig af inderste Hjerte, at du denne Nat har holdt din Haand over os, bevaret os fra Synd, og afværget al Ulykke fra os. Lad os tilbrinæ denne Dag i din Frygt og under din Velsignelse. Du har stiftet den til dit Navns Hukommelse og dit Ords Betragtning: ikke for din Skyld, o Herre! men at vi skulde kjende dig, og i din Sandhed bevares til et evigt Liv. Herre! uden dig kan vi intet gjøre! send os da din Aand, der kan aabne vore Pine, at vi maae see de herlige Ting i din Lov: og oplade vore Hjerter, at vi maae agte paa de Ord, der tales, og lyde dem til vores Sjæls Saliggjørelse. Du vil ikke en Synders Død, men at han skal omvende sig og leve. Sid vi da alle betænke, hvad der tjener til vor Fred, og arbeide paa at følge dit Kald, og blive overflødig i din Kundskab og Kjerlighed. Ak! styrk os i din Sønns Troe, og lad os altid omgaaes i hans Lydighed. Lad os smage og see, hvor god du er, og hvor meget Gødt du har gjemt til dem, som dig frygte og troe aabenbarligen paa dig for Menneskens Børn. Herre! vi ere dine i din Søn, bevare os som dine fra Verden. Din Frygt være for vore Pine, saa skal og din Raade følge os, og din Magt denne Dag bevare os og alle vore. Herre! her os for Jesu Skyld og din uendelige Kjerligheds Skyld, Amen.

Aftenbøn om Søndagen.

Himmelske Fader! Tak og evig Ære være dig for at du

Naade, du denne din egen Dag har viist os: os, som du kjøbte ved din Sønns Blod, og nu har ladet høre hans salige Evangelium. Herre! du veed alle Ting, og det er ikke skjult for dig, med hvad Andagt vi have hørt dit Ord, og med hvad Forsæt vi vil vandre efter din Villie. Du har villet forsamle os til dig. Al! at vi ikke have været din Kist gjensiridige. Du har villet berede os til din og din Sønns Samfund; al! at vi havde givet dig vore Hjerter, og været dig og ham lydige. Herre, vor Fader i Christo! vi bøde os for dig, og i din Sønns Troe bekiende al vor Skjædesløshed, og afbede den for hans Skyld. Vi ville, ja vi ville ved din Aands Kraft bevare dit Ord i et reent Hjerter og høre Frugt deraf i Taalmodighed. Du udrette i os for din Kjerligheds Skyld baade at ville, og udrette det efter din Velbehagelighed. Du styrke vor Forstand til at see din Mennefskjerlighed, og vort Hjerter til at elske dig alle vore Dage. Din Haand berede os til dine Tjenere og til at være dit Eiendoms Folk, der er saare nidkjer til gode Gjærninger. Saa ville vi, Herre! ophøie dit Navn, og forkynde dine Guldkommenheder, du som har kaldet os fra Mørket til dit herlige Lys. Ja, du mægtige Gud og al Barmhjerlighedens Fader! bevar du os stedse dit Ord og din Kirke. Lad Kongen og alle vore og det ganske Land være velsignede af dig. Vi ere dine, Herre! i din Søn, bevar os denne Nat, som dine. Hør os for Jesu Christi Skyld, Amen.

Morgensbøn om Mandagen.

Herre! din Miskundhed er hver Morgen nye over os, thi det er dig der gav os Livet og din Naade er det, som endnu bevarer os det. Du drog os af Moders Liv, og strax ved den hellige Daab indlemmede os som din Sønns Korløste i hans Naaderige. Du vaagede over os i vor Barndom, og endog fra de spæde Aar af har aabenbaret dig for os som vor Fader i Christo. Din Miskundhed har fulgt os, og din Magt har beskjermet os. Du har afvendt fra os mange Ulykker! og af de Farer, som vi ere komne i, har du udfriet os. Du saae os naar vi snublede og vare næt ved at falde fra din Kjerlighed: o Herre! du reddede os. Ja, dine Velgjærninger ere flere, end vi kan tælle dem, og du har forbarmet dig, paa det vi maatte ære og frygte dig. Al, Fader! fyld os med en levende Erkiendelse,

af din Kjerlighed, at vi kunne elske dig, der har elsket os først, og ære dig med vort Legeme og vor Aand, thi de ere dine. Lad denne Dag være helliget til din Tjeneste, og til de Gjærninger, du haver givet os i Verden at gjøre. Bevær os fra at synde imod dig, som saa har elsket os. Lad din Aand udruste os med Wiisdom og Kraft, at vi hver Dag maatte blive dueligere til din Ære og vor egen og Medmenneskers Lyksalighed. Herre! ved din Betsignelse udrettes alle Ting: den bede vi om, den haabe vi for din Sønns Skyld, i hvilken du vil velsigne alle Troende paa Jorden. Bed du for os, du Faderens eenbaarne Søn, at vi maatte blive i din Troe og Kjerlighed alle vore Dage, Lad os og alle vore med det hele Land være tegnede for dit Ansigt til Raade! Hør os for din evige Kjerligheds Skyld, Amen.

Aftenbøn om Mandagen.

Fader! i dig leve, ere og roes vi, af din Haand have vi alle Ting, og ved din Raade er det, at vi ende denne Dag, og nu kan begive os til Hvile. Vor Sjel prise dit Navn, og alt hvad i os er ophøiet dig; thi du er allene god og hellig, og dig være Ære og evig Kraft! Al, Fader! du gjør din Raade overflødig mod os; ville vi skjonne derpaa, og være overflødig i al Taksigelse. Lad os aldrig saaledes nyde dine Betsjærninger, at vi skulle glæde os ved det Gode, du giver og glemme dig, hvorfra al god og fuldkommen Gave kommer; da maatte du jo afflye os, og væmmes ved at gjøre os Godt. Nei, Fader! er din Barmhertighed hver Dag nye over os, saa være og vor Taknemmelighed hver Dag nye, hver Dag opvakt til din Priis og din Kjerlighed. Ophøi du ved dit Ords guddommelige Kraft vor Forstand til at see, og vort Hjerte til fornemme din magtige Raade over os, saa at vore Munde maatte fyldes med din Priis, og vore Sjæle blive fyrige til din Gjærning. Gjør du vor Aand villig, og styrk den til at overvinde vort Kjods Skrøbelighed, paa det vi maatte være dine Elskelige og blive dine Betsignede alle vore Dage. Ja, Herre Jesu! du som har elsket os, og givet dig selv hen for os, styrk for den Døds Skyld vor Troe, at vi altid maae ihukomme dig, og leve i dig, som er død og opstanden for os: saa skal vi denne Nat sove under din Baretægt, og med alle dine, hvad enten vi leve eller døe, høre dig til. Dit Die være over os og alle vore og det hele Folk til det Gode! Amen!

Morgenbøn om Tirsdagen.

Almægtige Gud, Himmelens og Jordens Herre! vi ere ringere end al din Risskundhed og Trofasthed, du haver vrist imod os. Du vaager over os, naar vi sove, og naar vi vaage er det din Magt, som bevarer os, og dit Ord, der giver Raad for os. Ved dig, af dig og til dig ere alle Ting, og dig være Ære i al Evighed! Du gjør, at vi leve, og af din milde Haand annamme vi alt til dette Livs Bedligholdelse. Du bevarer vor Sundhed, og fylder vore Hjerter med Glæde. Alt, hvad Godt vi have, er af din Aand, og du giver os, endog paa Jorden frydefulde Dage. Kundskab og Wiisdom er af dig. Raad og Styrke kommer fra din Aand. Ja, Herre! Tider og Leiligheder bestemmer du. Du vil, og Alt skal lykkes: du vil og Alt forgaaer. Nu, mægtige Gud! af dig hænge vi, og ved dig bestaaer al vor Lyksalighed. I din Haand overgiver vi nu os Alt, hvad du haver givet os. Bevar os dine egne Gaver, og giv os den Glæde af dem, som er dig behagelig. Lad os altid fryde os i, at være dine, og staae under dig; thi du, Herre! du kan redde og lyksaliggjøre os, og ikke vi selv. Bevar os denne Dag fra alt det du veed at kunde skade os. Lad din Aand være med vor Aand til at tænke, tale og handle vel: saa skal du og, Herre! velsigne os, og lade vor Gjerning vel lykkes for os. Bekræft os i din Sønns Samfund, at vi maae holde fast ved ham, vor Frelser og vor Talsmand hos dig; og omsider, naar han aabenbares, da staae med Glæde til vor Lod ved Dagens Ende. Herre! hør os for hans Skyld, og forbarne dig over Kongen, Folket og alle vore! Amen.

Aftenbøn om Tirsdagen.

Du allene salige og mægtige Gud! vore Dage forgaae som en Skygge, og alle Ting om os forandres; men du bliver den samme, og hos dig er ingen Omstiftelse. Din Barmhertighed og Trofasthed er endnu den samme, som den haver været fra evig Tid. Derfor, Herre! leve vi, og have ved din Naade ogsaa seet Ende paa denne Dag. Ja, dig være evig Ære, at vi kiende dig, du Evige og Uforanderlige! du, som er vores Sjæles faste Haab, og vor visse Deel i Livet. Du er vor Gud fra vor Barndom af, og indtil nu have vi dig, og eies af dig. Alt andet forgaaer og forandres. Ungdom og Styrke flygter bort,

Menneskene døe, og vore Bønner selv ere og under Forsængeligheds Lov; det, som af Verden glædede os for, forsvaer os om en liden Tid ikke mere: Magt, Ære, Gænske og alt, hvad vore Hjerter kunde helde til, er ustadig og en saare uvis Eiendom. Herre! hvad have vi da, som ikke er forgjængeligt? Jo! vi have dig, du, som er vor Hjertes Klippe, og vor Deel evindelig. Lær os da, Fader! at sætte alt vort Haab paa dig, du, som gjorde Himmel og Jord, og holder Love evindelig. Oplys vore Dine, at vi stedse maae see alle jordiske Ting's Ustadighed, og vor egen Forgjængelighed, paa det vi ikke skulle sætte vore Hjerter til det Uvise, og forlade dig du levende Gud! forklar da for os, at denne Verdens Skikkelse forgaaer og alle dens Lyster; men du bliver, og den, som gjør din Villie, bliver og evindelig. Nu, Herre! du kjender os, at vor Natur er forsængelia, og at Kjødets Sands, der er Fiendskab mod dig, virker i os. O! for Jesu Skyld, der har frelst os fra Forsængelighedens Tjeneste, bevar os fra Verden og vort eget Kjød. Giv os, himmelske Fader! et helligt Sind, saa vide vi, at du denne Nat, og altid vil beskjerme os og alle vore. Hør os for din Godheds Skyld! Amen.

Morgenbøn om Onsdagen.

Herre! vor Skaber og alle Ting's store Bestyrer, du, som skabte Dagen til Arbeide og Natten til de Levendes Hvile paa Jorden, har nu vederqvæget vort Legeme med Søvn, og fordrer nu os, dine Tjenere, frem til vor Gjerning i det Kald, du har givet os. Du sagde til vor første Stamfader, at han i sit Ansigt's Sveed skulde æde sit Brod, og du haver ved dit vise Forsyn anordnet for enhver af Menneskens Børn, hvor det bør ham at arbeide. Du fordrer, at vi, som dine Tjenere, skal være slittige og troe, og dine Dine randsage, om vi opfylde vort Kald, og gjør det Gode, du giver os Tøne og Leilighed til. Den store Dag kommer, da vi skal gjøre Regnskab, enhver for sit Embede, og faae enhver efter som vi haver gjort, enten Godt eller Ondt. Al, Herre! vi bede dig om din den gode Mand, der kan oprække vor kolde og lade Natur, at vi maae være muntre og slittige i den Gjerning, du haver givet os at gjøre. Ja du værdige Helligaand! du fylde os med Iver for vort Kald, og med en brændende Lust til at udrette noget Godt i denne Verden. Du udrydde for din Kjærligheds

Skuld, og for den Jesu Skuld, som har arbejdet indtil Døden for os, al Lunkenhed og Skjodesløshed, al Lædighed og Uvillighed af vor Natur, paa det vi kunde bruge vor Sjæl og Legeme, vore Kræfter og al vor Formue til din Ære, til vore kære Nædemenneskers Rytte og vort eget sa nde Gode. Af, Wiisdoms Aand! giv os Forstand og R og- skab! giv os Redelighed og Duellighed! dan os til gode, og gjør os til nyttige Mennesker i Verden. Ja, du Herre Jesu! i hvilken al Betsignelse er, betsigne du Kongen, Lan- det og alle vore! Betsigne du os denne Dag, og al vor Gjærning! Herre! vor Bøn kommer for dit Ansigt i Jesu Navn! Amen.

Aftenbøn om Onsdagen.

Herre! al Wiisdom og Kundskab er i dig! De forbigangne Ting randsager du: alt, hvad som er og skeer, betsuer du, og det Tilkommende er aabenbaret for dine Øine. Vi ende denne Dag, og ofre dit herlige Navn vor ydmyge Tal i Christo Jesu for al den Raade, du haver viist os. Vi begive os nu til Hvile, men vide ikke, hvad os kan vederfares. Herre! du veed vore Dages Tal, og af dig er bestemt, hvad vor Løb i Livet skal være. Du betsuer den Glæde og Sorg, den Medgang og Modgang, der efter din Villie skal møde os. O Kader! vi kjende ikke, hvad os skal hendes; men du kjender det, og i din Haand er vi sikre. Vær du med os, og din Sou bede for os, saa kan intet skade os! din Aand lyse for os, og vidne med vor Aand, at vi ere dine, saa skal Mørket selv blive lyst for os, og intet skal stille os fra din Kjærlighed i Christo Jesu vor Herre. Ja, Kader! paa dig vælte vi al vor Omhu for de Dage, vi ikke see: du har befalet os det, og selv kan vi ikke sige vor Vei; thi vi kan ikke randsage, hvad det bedste i alle Ting er for os. An- nam du os under dine Vingens Skygge, underviis du os om den Vei, vi skal gaae paa, og giv du Raad over os med dit Die. Vær du vor Ungdoms Leder, og forlad os ikke, om vi skulde opleve den svage Alderdom. Men, Fa- der! lad os altid søge dit Rige og din Retsfærdighed; thi saa skal alle andre, os nyttige Ting, tilfalde os. Lær os hver Dag at haabe paa dig, og være dig troel og lade os saa kjende og tælle vore Dage, at vi maane bekomme Wiis- dom i Hjertet. Nu, Herre! vi lægge os til Hvile i dit Navn, og du vaager over os og alle vore. Her os, Her- re! for Jesu Skuld! Amen.

Morgensøn om Torsdagen.

Herre, vor Fader i Christo Jesu! vi aabenbares for dig Ansigt, at tilbede dig, og takke din Herlighed for alle dine Velgjerninger, ja ogsaa derfor, at vi uunder din Beskermelse have hvilet tryggeligen. I dit Navn begynde vi Dagen, og med Tillid paa din Raade over os i Christo ville vi ikke frygte. Vel vide vi, at vi leve i en vild Verden, og selv ere svage: vort eget Hjerte er bedrægeligt, og Forsørerne ere mange. Ak, Herre! forlad os ikke, og overgiv os aldrig til os selv; thi saa falde vi, og blive til Rov enten for Syndens Bedragerie, eller Syndens Svigefuldhed og Ondskab. O du, vor Frelser og Faldmand! beed du for os, som hisset for dine Disciple, at vi som ere i Verden, maae bevares for Verden, og de forkrænkkelige Lyster i Verden, Og du vil, thi du elsker os, og har frikjøbt os fra det onde i Verden. Men, ak! at vi selv ville, selv vilde vaage og bede, at vi ikke skulle falde i Fristelse. O du, som virker i os baade at ville og udrette alt efter din Velbehagelighed, du opvække vore Hjerter til at omgaaes varligen i Verden, og at holde os ubesmittede fra dens forførelige Lyster. Nabne du vore Dine, at vi maae see alle de Strikker man sætter for os, og gysse for den Afgrund, man vil styrte os i. Lad din den gode Mand bevare os fra Verdens Mand, at vi maae staae ubevægelige, og engang faae Arv med dine Hellige. O Herre! giv os Wiisdom og Frimodighed, til at skjelne imellem Onde og Gode, Lyst og Mod til at følge Sandhed og elske den, Had og Sindss styrke mod Hylserie og alt hvad du hader. Dine Dine see og prøve Mennekens Børn. Ak, Herre! aabenbar os hver Tanke og Lyst i os, som er dig misbehagelig, og leed os paa den evige Bei. Vær du denne Dag med os, og lad vore Hjerter være retskafne med dig, Herre, din Mistandhed hvile over Kongen, Landet og alle vore! Hør os for Jesu Skyld! Amen.

Aftenbøn om Torsdagen.

Herre! det er din Raade, at vi leve, og endnu denne Dag har annammet af dig saa meget Gødt. Vi takke dig, og oplys dit Navn, at du elsker os og bliver ved at gjøre os vel, som dog have Synd, og feile i mange Stykker. Men, Herre! hør dig er Forladelse, og i din Son

har du beredet for os, som troe paa dig og frygte dig, en indtømmelig Raadefilde. Saa elskede du Menneskene, at du ikke allene skabte dem i dit Billede, men og, da de ved Synden bleve dine Fiender, forligde ved din Sou Verden med dig selv, gav os dit Raades Evangelium, og tilbød os alle Wiisdom, Retfærdighed, Helliggjørelse og Gjenløsning. Ja Herre! hvor taaler du Syndere, og gjør din Godhed og Langmodighed stor imod dine Foragtere! Det er din Lyst, at de ombvende sig, og du selv vilde ombvende dem, og forlade dem deres Overtrædelser. Du bærer os, dine svage Born, og opholder os, at vi ikke skal falde, og blive liggende. Men, Herre! har du saa elsket os, da vi vare dine Fiender, og bliver du endnu ved, da vi ere skrobelige, at styre os med megen Skaansel, da bør og vi at elske vore Brødre, og tilgive dem, ligesom du og har tilgivet os. Herre! giv os at være barmhertige, ligesom og du er barmhertig. Det Gind være i os, som og var i Christo, at vi kunde være kjerligsindede mod alle Mennesker, ydmyge af Hjertet, som ikke vederlægge Ondt med Ondt, men fordrage hverandre, og dog med Wiisdom og Standhaftighed modstaae det Onde i Verden. O du Godheds og Kjerligheds Aand! udsø din Kjerlighed i vore Sjele, at vi kunde være dine Born og dine Temple; saa vilde vi, at vi ere fødte af dig, og kan med fuld Tillid i Christo haabe al Raade heroven af. Saa skal og denne Nat og alle vore Livs Timer være velsignede af dig, og lykkelige for os. Herre! din Fred være med Kongen, med os og alle vore og det hele Land. Hør os, vor Gud, for Jesu Skyld! Amen.

Morgenbøn om Fredagen.

Evige Gud, du alene Mægtige, som gjør i Himmelen og paa Jorden alt, hvad du vil, under din Bestiermelse have vi sovet, og i Tillid til din Opholdelse og Velsignelse begynde vi en ny Dag, Dersom du ikke bygger Huset, da arbeide de forgjæves, som bygge derpaa; dersom du ikke bevarer Staden, da vaage Vægterne forgjæves. Herre! du gjør alle Ting foruden Hjælp, ved dig, og dig allene tilhører evig Priis. Ophvi du vore Sjele til at beskue din Magt, som bærer alle Ting ved dit Kraftes Ord, og til at betænke dit Herredømme, som omfatter alle Verdensener, og byder over de mægtigste Aander i Himmelen.

Dit Rige er evigt, og vi ere dødelige, stedse skal vi leve under dit Scepter. Ak, Herre! lad en hellig Rødsel betage vore Hjerter for at synde mod dig, der kan knuse os som Leret, og i Evigheden fordærve os. Men at elstes af dig og i din eenbaarne Søn være dine Børn. Lad det være vor Omhu i Tiden, og vor salige Ende i Evigheden. Al Magt og Vælde, hvad er det mod dig? Al jordisk Højhed, hvad er det mod din Herlighed, du Kongernes Konge og Herrernes Herre? Du ophøier og nedtrykker, hvem du vil; Magten er din, af dig have Jordens Fyrster alt, og naar du vil, forvandler du dem igjen til deres Støv, og gjør dem lige ved de usleste af deres Undersaatter. Herre! lad os da ydmyge os under din vældige Haand, være dine hellige Befalinger underdanige, og altid tænke, at vi have intet, uden hvad vi have annammet. Men, Herre! du veed, at vi skal gjøre Regnskab for de Fortrin, du haver givet os, den Anseelse du imellem vore Brødre haver betroet os. Ak! giv os din gode Nåd, Bittidom og Styrkes og din Frygtes Nåd, at vi og denne Dag maatte vandre værdeligen i vore Nald, og med Glæde gjøre din Sjerning. Herre! hør vor Bøn og velsigne Kongen, os, alle vore og det hele Folk. Hør os i Jesu Navn, Amen.

Aftenbøn om Fredagen.

Herre! vi have atter endt en Dag af vor Tid, og ere komne Evigheden og dit ubæregelige Rige nærmere. For dig tilbede vi, du, som haver allene Udødelighed; dig ofre vi vore Hjerter Tak, og i din vældige Haand befale vi igjen, baade vore Legemer og Sjæle. Herre! lad os, hvad enten vi vaage eller sove, leve eller døe, være dine, paa det, naar Livets Aften kommer, og vi skal fordres frem at gjøre Regnskab, vi da kunde findes i din Søns Samfund, og blive staarnde uden at beskjemmes. Det er beskikket for alle Mennesker engang at døe, og derefter er Dommen. Lad os da hver Dag domme os selv, og undersøge vort Hjerte, paa det vi ikke skulle vandre paa det uvisse, og omfider faae Deel med Daarene, som samle i Mørket, og ikke vide, hvorhen de gaae. Hver Dag være os en Regnskabs Dag; saa skal den sidste Dag aldrig hasteltgen overfalde os, saa skal vi hver Dag ved din Naade holde os i Troe og Kjærlighed, beredte til vor Afsted fra Verden, og

Overgang i Evigheden. O du Herre Jesu! som har bragt Liv og Uforkrænkelighed i Livet, formedelst dit Evangelium, lad dit Ord om de sidste Ting, altid skinne for vore Sjele, og blive i vore Hjertes til at virke i os en hellig Forsigtighed, og frimodig Gudsfrøgt. Du har ved din Død og Opstandelse betaget Døden og Evigheden den gamle Skræk og Bitterhed. Bekræft du os i din Troe og Lydighed, at vi, ubevægelige fra din Samsund, kunde leve dig og bese dig. Giv du os ved din mægtige Styrke, at bruge vel Naadens Dage, at gjøre Godt, medens vi have Tid og vandre i alle Ting, ikke som de Uvise, men som de Vise. O Herre! giv du os at ville, giv du os at udrette. Du vil, thi du har elsket os: af! vide vi kun selv hvad som tjener til vor Fred. Nu, herlige Frelser, lad os sove i din Fred, og opvagne til din Ære. Hør os for Kongen og alle vore og det hele Land. Hør os for din Forsonings Skyld, Amen.

Morgenbøn om Løverdagen.

Herre! vor Gud og Fader i Christo Jesu! dig være Tak og evig Ære, at du og denne Nat har været Soel og Skjold over os. Du bliver ikke træt af at gjøre vel imod os; thi fra Moders Liv af og indtil denne Dag har du forbarmet dig over os mere, end en Fader kan forbarme sig over sine Børn. Og vi have dog syndet imod dig, forsomt din Villie, og hver Dag ere vidende med os selv om Overtrædelser. O Herre! forlad os alle vore Synder. O Fader! tilgiv os i din Son, vor Broder. Vær os naadig, og forkast os ikke fra dit Ansigt, og tag ikke din Helligaand fra os. Ophold du os, og forog du os i Troen, at vi, skiondt med megen Svæthed, dog oprigtigen maatte tjene dig alle vore Dage. Bevar os fra at falde fra din Samsund, og igien komme under Mærkhedens Magt og Syndens Trældom. Af! Fader, du, som har elsket os først, og indtil denne Dag med megen Miskundhed forst os, skulde vi falde af fra dig, blive Djevelens Slaver og dine Fiender? Skulde vi, Herre! for at nyde Syndens urene og korte Glæde, tabe vor Deel i Jesu, vor Lod i Evigheden, og i din mægtige Velsignelse! Nei, Fader! vi vil blive i din Son! o styrk vor svage Aand, og opliv du vore matte Kræfter. Bed du for os, evige ypperste Præst, at vi maae

blive dine, og stedse kjendes som dine. Send os din gode Mand, der maa vidne for os om din Kjerlighed og Salighed i din Samfund. Herre! vi ere her for dig, velsign os og vor Gjærning denne Dag til din Ære. Velsigne Kongen, alle vore og det hele Folk. Har os for Jesu Skyld, Amen.

Aftenbøn om Løverdagen.

Herlige Gud og Fader i Christo, vi ende denne Dag og denne Uge med den inderligste Taknemmelighed til dig for hver en Velgjærning, du haver beviist os haade i det Legemlige og Mandelige. Ak! hvad ere vi, og hvad ere vore, at du haver fort os hidtil, og endnu har Raade til at gjøre Vel imod os i den tilkommende Tid? Du elskede os, da vi laae i vore Synder under en evig Bredes Dom, og ikke engang forstode at anraabe om din forbarmende Raade. Du gav os din Søn, og han gav sig hen for os i Lidelse og Død. Vi vidste ikke denne din Ristkundhed; men du gav os dit Ord, og dertil aabenbarede os, hvad vi vare, og hvad du af Raade havde gjort for os, og vilde gjøre os til. Din Mand vidne for os; og kaldte os fra Synden og Djævelen. Vi vare afmægtige, og kunde ikke fatte de Ting, som hørte ham til. Han gav os opladte Dine, og styrkede os til at troe og lyde. Ak, Fader! hvor ofte have vi siden vaklet, og været nær ved at blive dig, vor Gud og eneste Saliggjører! utroe? Og dog har din Raade ikke vaklet, og din Kjerlighed ikke overgivet os. Herre! vi ville takke dig, vi ville ophsie dit Navn, du er vor Klippe og vor Deel vindelig. O! hvor godt er det at holde sig nær til dig, og nyde din Kjerlighed! Udgyd den formedelst din Mand i vore Sjele, at den maatte tvinge os til at elske dig og holde os ubesmitte fra Verden. Du er Kjerlighed: vi ville da uden Frygt vandre for dig, og i Tillid til dig have Frimodighed i alle Ting. Du ville i denne Nat beskyrme os med Kongen og alle vore og det hele Folk. Herre, vort Lys! ingen Mørkhed er i dig; bevar os fra Mørkhedens Magt og Mørkhedens Gjærninger: bevar os for Jesu Skyld, Amen.

Hjertesul at bede efter hver Morgen
og Aftenbøn.

O Jesu Christe! vær mig arme Synder naadig og barmhjertig, forlad mig alle mine blodige Synder, und

mig en falig Stund; Lykke og Raad, Viisdom og Forftand. Bevar mig fra al Ulykke, fornemmeligen fra en haftig og brad Dod, fra Verdens Skam, og for alting fra den evige Skam. O Gud, tag aldrig din Helligaand fra mig, regjer mit Hierte, bevar min Tunge, fri mine Hænder fra det Onde; lad alle mine Tanker og Jdrætter komme, o Gud! dig til Lov, Priis og Ære, mig og min Næfte til Nytte og Belfærd, og det for din Søn Jefu Chriffti Skyld, fom med dig lever og regjerer, een fand Gud fra Evighed og til evig Tid, Amen. Fader vor ic.

Velfignelsen.

Herren velfigne og bevare os: Herren lade lyfe fit Anfigt over os og være os naadig! Herren løfte fit Aflynd over os og give os Fred, Amen.

Bønner for Reifende.

En Bøn, naar man gaaer til Skibs.

O Herre Jefu Chrifte, du fom den Tid du omgikkes lesgemlia her i Verden, ftilledede med et enefte Ord, efter dine Difciples Begiering, den gruelige Storm og det brufende Hav: du fom ogsaa gif og vandrede paa det flodende Hav, faavel fom paa den haarde Jord og det tørre Land, og haver ftabt alle Ting baade i Himmelen og paa Jorden og i Havet: du fom er en Herre over Alting og raader faavel i Havet fom paa Landet; dig paakalde vi, og bede dig af Hiertet, ftin for os i denne vor Skibsreise og Seilads, fom en Raadefjerne, vær du vor Styrmand, Ledfager og Kompas, baade frem og tilbage: und os at komme i en god Havn, med heelt Skib og holden Reife: for og ledfag os did, hvor vi gjerne ville være, med Sundhed og Helbred. Bevar os fra Svøbere, fra Storm og Uveir og al anden Farlighed, paa det vi altid kunne love og prife din udfigelige Raade, Godhed og Barmhertighed, du fom allene bør al Magt og Ære til evig Tid. Bønhor os, kjere Herre! for dit Navns Skyld, Amen.

Bøn, naar man er til Skibs i stor Storm
og Livsfare.

D hellige Fader, almægtige Herre og evige Gud! du som ikke allene skabte Creaturene i Begyndelsen, Menneſkene til Gavn og Bedſte, men og efter vort ſkjendelige Syndefald ofte bruger dem til at ſtraffe Menneſkene med for Synden, ſynderlig naar du lader forførdelig Torden og Lynild høre af Himmelen, og gruelig Storm og Blæſt opkomme over Jorden og Havet. Vi arme Syndere, ſom ere her i dette gruelige Veierlig, Storm og Havsnød, beſkjende, at vi have ſaare vel fortient denne Plage, og meget værre, om du ville handle med os efter din ſtrænge Retfærdighed. Vi bede ydmøgelig din Barmhertighed, at du dog, efter din faderlige gode Villie, ville være os nu og altid naadig og barmhertig og ved din guddommelige Almægtighed og ved dit kraftige Ord, ſtille den forførdelige og gruelige Storm og ſvære Veierlig, ſom endna truer os med Undergang og Odelæggelse. Bevar os med Skib og Gods, ligesom du bevarede din Tjener Noe, der den ganſke Verden odelagdes med Vand i din retfærdige Brede. Herre! hjælp os, ligesom du hjalp dine Disciple den Tid de vare i Havsnød, ellers fordærves vi. Er det og din faderlige Villie, at vor Tid er kommen, at vi ſkulde blive i denne Havsnød, da bede vi, at du naadelig vil bevare og ſtorke os i en ſtadig Troe til dig, indtil vor ſidſte Klædesdræt, og giv os paa den yderſte Dag en glædelig Opſtandelse og det evige Liv, med alle dine udvalgte Børn. Dig, o Herre Gud, befale vi os med Skib og Gods, Liv, Sjel og Aand, og alt det vi have, hvad heller vi leve eller døe, da høre vi dig til. Dig ſkee Lov og Tak evindelſig, Amen.

Morgenſignelse til Skibs.

Vor Fader! du ſom er en almægtig Gud og Konge, og med din Rærværelſe regjerer over Himmelen, Jorden og Havet og alt, hvad der er udi, dig ſiger jeg Lov, Ære og Tak, at du mig i denne farlige Nat tryggelig har ladet ſove og hvile, ſaa at ieg formedelſt din Kraft ikke er bleven forſkrækket af Nattens Grumhed og af forſkrækkelige Stormvinde, ſom mig uforvarende have kunnet overkomme, og omkaſte, eller for de gruelige Bølger, ſom mig ſovende have

kunnet opsluge: thi du er min Tillid; du Aftersjeste! er min Tilflugt, saa at mig intet Ondt er vederfaret, og ingen Plage er kommen nær til mit Skib. Du haver befalet dine Engle om mig, at de haver baaret mig paa Hænderne, og mit Skib haver ikke stødt paa nogen Grund. Du er hos mig i Rød, derfor haver jeg og paa dit Lofte tryggeligen kunnet sove, og nu med Glæde beskue denne skønne Morgensrøde og Dagens Lys, og mig over den bevægelige og omsvævende himmelske Thrones underlige Lob glæde og forlystie. Derfor siger jeg dig, evige Gud og Fader! Lov og Tak, jeg beder, at du vil mig og i denne tilkommende Dag naadelig bevare, at jeg med fuldkommen Fart i mit Kald lykkelig maae fortfare, efter dit hellige Ords Bei fremgaae, og denne Dag foruden al Synd imod min Samvittighed fuldende, paa det du i mig maatte blive, i mig hve og din Sjerning i mig udrette; giv Raade, at jeg uden al Dødsfare til Liv og Sjæl bliver bevaret. Jeg overgiver dig i din Forvaring mit Legem og Sjæl, min Gang og Sæde, min Villie og Raadslag, min Digten og Tragten, min Udreise og Hjemreise, mit Levnets Ende og alt, hvad jeg er og formaaer, du som er en evig Gud og Fader, hsiloves i Himmelen og paa Jorden og i Havet, Amen.

Aftensignelse til Skibs.

Bliv hos os, Herre! thi Dagen er forløben, og det slunder til Aften, og den mørke Nat kommer, derfor bliver vor Fare stor og sørgelig! thi om du ikke bliver hos os, og med din klare Glands viser os Veien, hvor snart er det da gjort med os. Herre! som aldrig sover eller slumrer, forbyd naadelig: at vi ikke bruge Ratten til Synds og Ondskabs Dække. Giv os Raade, at vi med vor Troe og Tillid til dig altid, endog i den dybeste Søvn, maae være vakre og vaagne, paa det, naar du kommer og banker paa, vi da maae opløste vore Sjæles vaagende Dine til dig, og efterdi du saaledes vaager og holder Nattesagt over os paa Sjælens Begne, saa lad dig og vort Liv og Guds saaledes være befalet, at du jo (om vi endskjøndt af menneskelig Skrobelijkheid paa vores Vagt falde i utidig Søvn) da faderlig lader os hvile, og selv saaledes vil være og blive voraarvaagne Styrmand, at vi hermed formedelst den timelige Søvn maae vederqvæges, og vort Lob hrifselig fuldende.

Derpaa kan vi os til Hvile sagtelig nedlægge, og vore Dine lade slumme; dine hellige Engle, som du Menneskene tilgode gjør til Vinde, hjælpe os paa vor Rejse, og drive lykkelig dette Skib, og efter din naadige Villie ledsage os paa Veien, som vi skulle fare; og vi ville dig for denne og al anden din Barmhertighed love og prise, og forkynde din Raade om Morgenens, og din Sandhed om Aftenens, for medelst vor Herres og Frelsers Jesu Christi blodige Sved og Fortjeneste i din Helligaand, Amen.

Et sygt Menneskes Bønner.

O Herre Jesu Christe! velsigne og helliggjøre mig arme Menneske, for medelst din Pine og Død, hvilken du paa Korset lidt haver, og frels mig baade fra Sjelens og Legemets Sygdom, Amen!

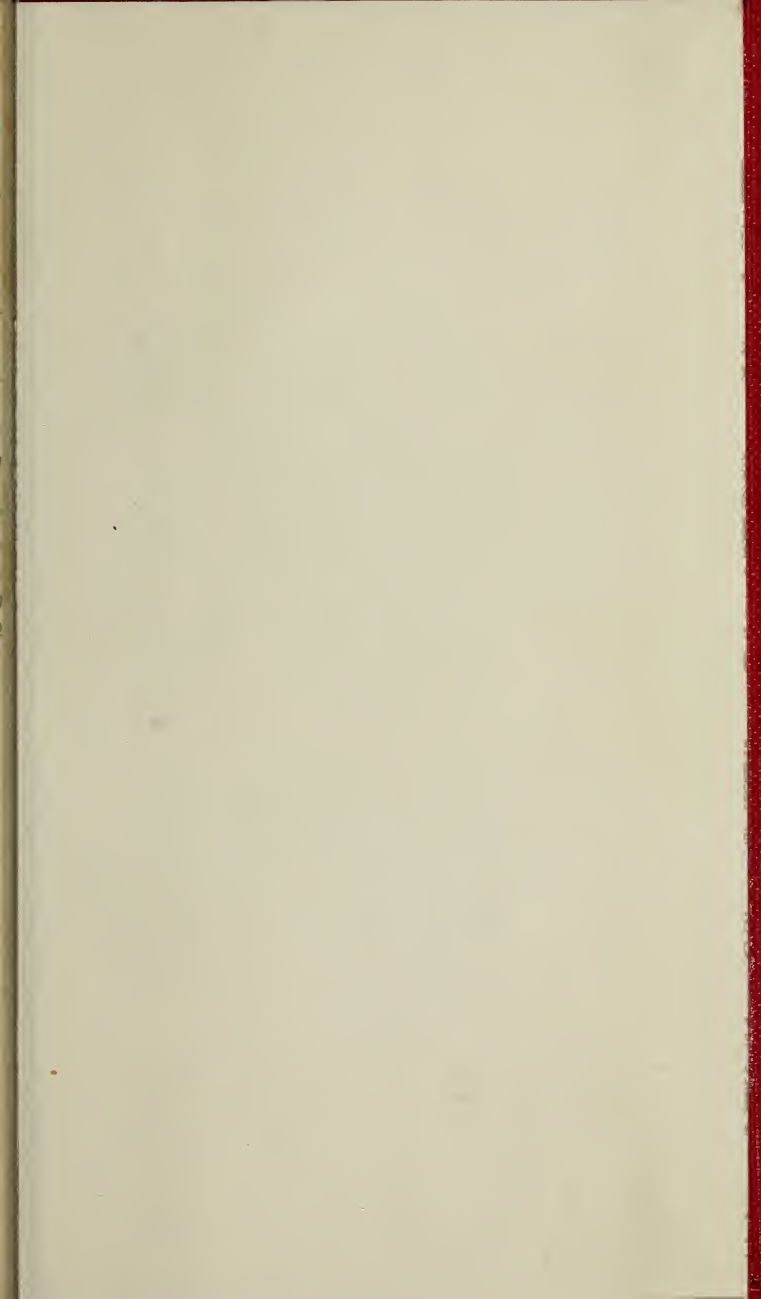
O Herre Jesu Christe! sand Gud og Menneske, min eneste Frelser og Saliggjører, som haver sagt: Kommer til mig, alle I, som arbeide og ere besværede, jeg vil vederqvæge eder, til hvilken vor himmelske Fader haver overgivet alting, og som haver baade Lidelsens og Dødsens Røgle, og uden hvis Bidskab og Villie ikke det ringeste Haar kan falde af mit Hoved, og langt mindre denne store Sygdom angribe mig. See, Herre! din Haand haver rørt mig! og jeg er svag og skrøbelig, og haver, desværre! saadan Pine og Plage, samt Tugtelse og Renselse med mit syndige Levnet vel fortjent. Ikke desmindre kommer jeg til dig, o almægtige og bedste Læge, og begierer af din Raades og Barmhertigheds Rigdom, at du vil, om det er dig behageligt, og mig til Salighed gavnligt, borttage denne Sygdom fra mig, paa det jeg med et karst Legeme endnu nogen Tid maa forestaae og betjene det, mig i denne Verden er betroet og paalagt. Men er det din Villie, at jeg med Sygdommen endnu længere skal prøves og udholde, saa giv mig din hellige Taalmodigheds Raade dertil, at jeg maa rettelig skikke mig deri. Stat mig bi og lad gaae over mig, hvad du vil. Giv og, at al min Pine og Smerte maa tjene mig til min Sjæls Sundhed, til min syndige Naturs Renselse, og til at fornægte denne Verden og alt, hvad derudi er, hvortil

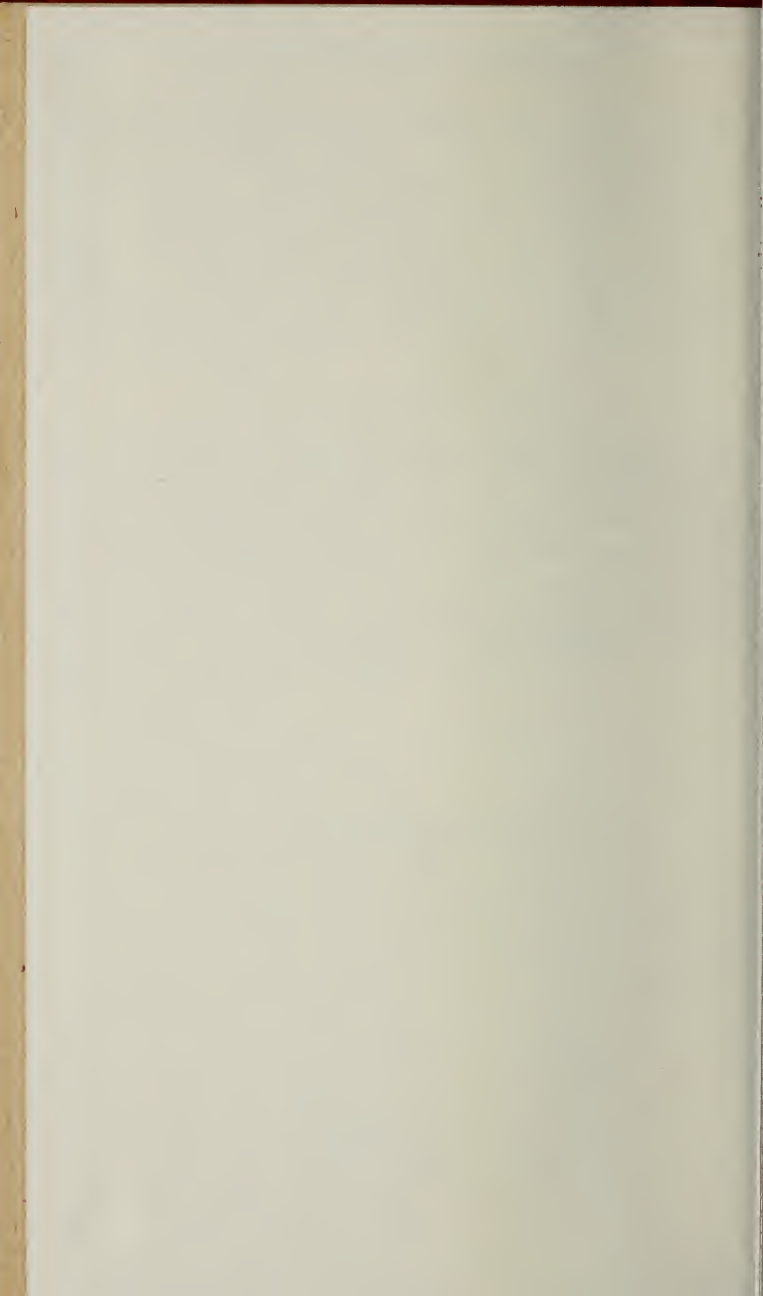
Menneſkene ſaa ſorgelig ſætte deres Hjerter. See, Herre! om mit Kjød end er ſtrøbeligt, ſaa er dog formedelt din Raade min Aand villig og bered til at lide dit faderlige Kiis. O frommeſte Fader, ſom reuſer og ſtraffer dine elſkelige Børn af Raade, at det kan gaae dem vel, forleen mig, at, ligesom jeg er iblandt deres Tal, ſom du reuſer, at jeg og maa være iblandt deres Tal, ſom du med faderlig Omhyggeliathed forſørger, og til den evige Saligheds Arvedeel opholder, Amen.

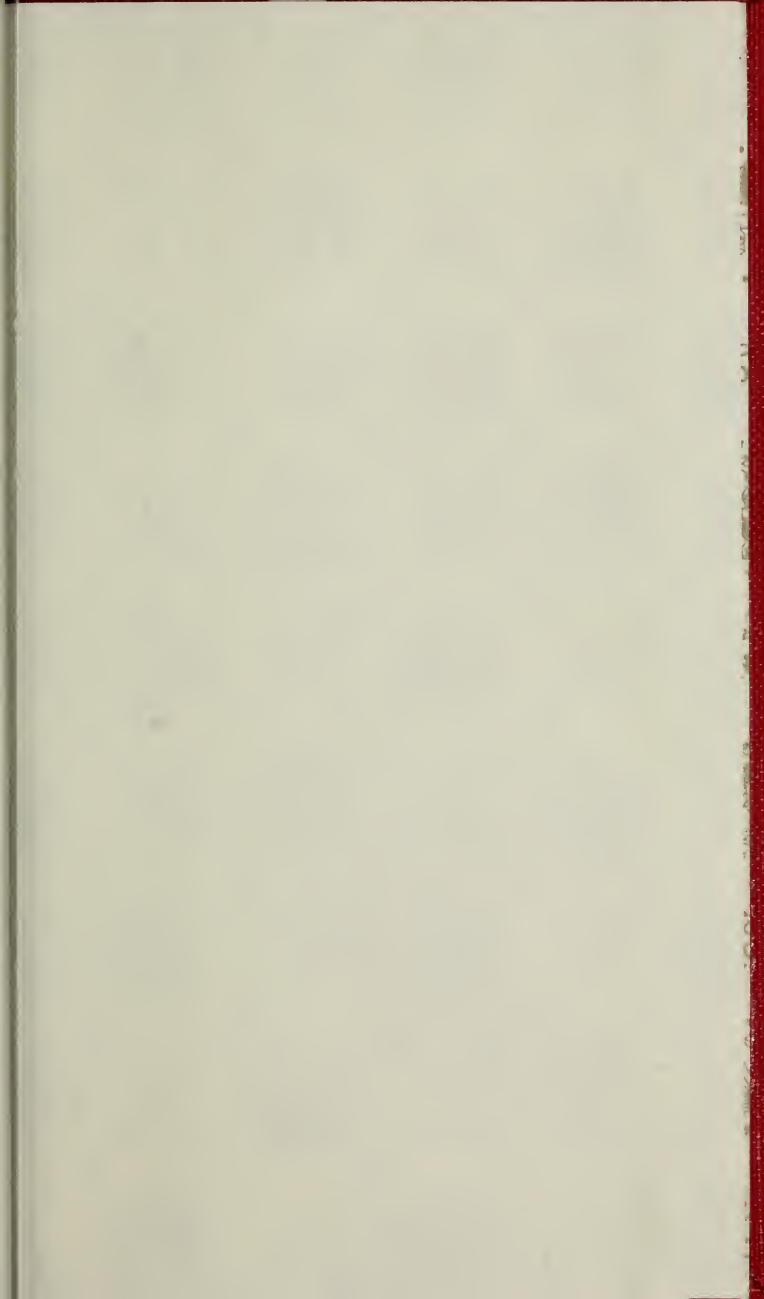
Om et ſaligt Endeligt.

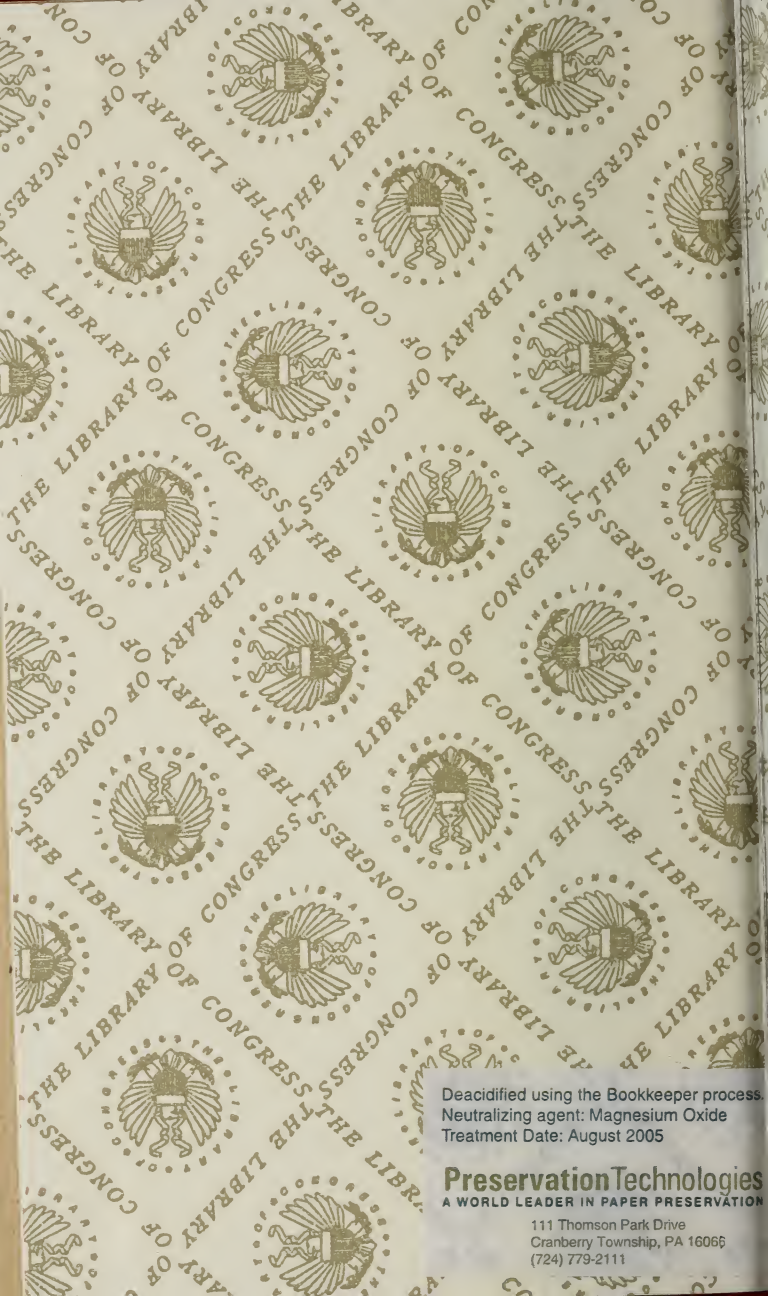
O almeægtige og barmhertige Frelſermand, jeg heder dig ved dine hellige Saar, og for din bittere Pine og Død, lad mig og døe ſalig og vel i dig, med alle dine Helgene. Bevar mig fra en ond og uforvarende haſtig Død, at jeg ikke ſkal overfaldes af Synden, ei heller døe paa den Tid, naar du ikke haver Behagelighed til mig! men gid jeg med god Beredſe og med dit hellige Legeme og Blods Annæmmelſe maa vandre til dig, finde Raade hos dig, og blive deelagtig i den evige Salighed, Amen.

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: August 2005

Preservation Technologies
A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATION

111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

DOBBS BROS.
LIBRARY BINDING

MAR 82

ST. AUGUSTINE
FLA.

32084

LIBRARY OF CONGRESS

0 014 629 491 1

